

OBEĆAJ MI

HARLAN KOBEN

Autor bestselera *JEDAN JEDINI POGLED*

HARLAN KOBEN

OBEĆAJ MI

Naslov originala:

Harlan Coben PROMISE ME

Copyright ©2006 by Harlan Coben

Prevela: Ivana Jordović

Za Šarlotu, Bena, Vila i Iv

S vama su pune ruke posla, ali uvek ćete biti moj svet.

PRVO POGLAVLJE

Nestala devojka - neprekidno su izveštavali o tome u vestima, uvek prikazujući taj tako običan školski portret nestale tinejdžerke; znate, onaj s kovitlacem duginih boja u pozadini, na kojem je devojčina kosa i suviše ravna, osmeh previše stidljiv, a potom je sledio brz prelaz na zabrinute roditelje okružene mikrofonima na travnjaku ispred kuće; mama sva uplakana, tata drhtavim usnama čita izjavu, ta devojka, ta nestala devojka, upravo je prošla pored Edne Skajler.

Edna se zaledila.

Stenli, njen suprug, napravio je još dva koraka pre nego što je primetio da supruga više nije pored njega. Osvrnuo se. „Edna?”

Stajali su blizu ugla Dvadeset prve ulice i Osme avenije u Njujorku. Automobila nije bilo mnogo ovog subotnjeg jutra. Pešaka je bilo puno. Nestala devojka je išla prema centru grada.

Stenli je teško uzdahnuo. „Šta je sad?”

„Pst!”

Morala je da razmisli. Devojin školski portret, onaj s kovitlacem duginih boja u pozadini... Edna je sklopila oči. Morala je da prizove tu sliku u glavi. Da uporedi i otkrije razlike.

Na fotografiji, nestala devojka je imala dugačku, mišjesmedju kosu. Žena koja je upravo prošla - žena, ne devojka, jer je ova koja je upravo prošla delovala starije, ali je možda i slika bila stara - bila je crvenokosa, s kraćom, talasastom frizurom. Devojka na fotografiji nije nosila naočari. Ona koja je išla na sever, prema Osmoj aveniji, imala je moderne s tamnim, četvrtastim ramom. I odeća i šminka bile su - u nedostatku bolje reci - odraslije.

Proučavanje lica za Ednu je bilo više od hobija. Imala je šezdeset tri godine i bila jedna od retkih žena lekara njenog doba, specijalista na polju genetike. Lica su bila njen život. Jedan deo njenog mozga uvek je radio, čak i kada je bila daleko od ordinacije. Nije mogla da se obuzda - dr Edna Skajler je proučavala lica. Njeni prijatelji i porodica bili su naviknuti na njen prodoran pogled, ali je neznancima i novim poznanicima bio uznemiravajući.

I upravo je to Edna radila. Šetajući ulicom. Zanimarivala je, kao što je često činila, prizore i zvuke. Bila je izgubljena u svom ličnom blaženstvu proučavanja lica prolaznika. Primećivala je strukturu obraza i vilične kosti, razmak između očiju i visinu ušiju, linije vilice i obim glave. I upravo zato je, uprkos novoj boji kose i frizuri, uprkos modernim naočarima, i šminki i odeći odrasle osobe, Edna prepoznala nestalu devojkicu.

„Išla je s muškarcem.”

„Šta?”

Edna nije shvatila da je to rekla naglas.

„Devojka.”

Stenli se namršti. „Edna, o čemu pričaš?”

Ta slika. Taj tako obični školski portret. Videli ste ga milion puta. Viđate ga u godišnjacima i osećanja se uzburkaju. U magnovenju vidite njenu prošlost, vidite njenu budućnost. Osetite radost mladosti, osetite bol odrastanja. Tu vidite njene mogućnosti. Osetite čežnju. Vidite kako godine jure pored nje, možda koledž, brak, decu, sve to.

Ali kada se ta ista fotografija pojavi u večernjim vestima, srce vam se stegne od užasa. Gledate to lice, taj nagoveštaj osmeha, tu opuštenu kosu i spuštenu ramena, i um vam ode na mračna mesta, tamo gde ne treba.

Koliko se Kejti - tako se zvala, Kejti - koliko se vodila kao nestala?

Edna je pokušala da se seti. Verovatno mesec dana. Možda šest nedelja. Priča se pojavila samo u lokalnim vestima i to nakratko. Bilo je onih koji su verovali da je pobegla od kuće. Kejti Ročester je napunila osamnaest godina nekoliko dana pre svog nestanka - stoga se smatrala odraslom i samim tim nije imala toliki prioritet. Navodno, bilo je problema u kući, naročito sa strogim ocem, uprkos njegovim uzdrhtalim usnama.

Možda se Edna prevarila. Možda to nije bila ona.

Postojao je samo jedan način da otkrije.

„Požuri”, reče Edna Stenliju.

„Šta? Kuda idemo?”

Nije bilo vremena za odgovor. Devojka je do sada verovatno odmakla za čitav blok. Stenli će je pratiti. Stenli Rikenbek, ginekolog akušer, bio je Ednin drugi muž. Prvi je bio vetropir, osoba veća od života, previše lep i previše strastven i, naravno, pravi skot. To

verovatno nije bilo pošteno, ali kakve to ima veze? Zamisao da se oženi doktorkom - bilo je to pre četrdeset godina - bila je zabavna novina za muža broj jedan. Stvarnost mu, međutim, nije odgovarala. Mislio je da će Edna prevazići fazu doktorke kada budu dobili decu. Ali Edna nije - zapravo, bilo je upravo suprotno. Istina, koja nije promakla njenoj deci, bila je da je Edna više volela medicinu nego materinstvo.

Nastavila je žurnim korakom. Pločnici su bili zakrčeni. Prešla je na kolovoz ostajući blizu ivičnjaka i ubrzala. Stenli se trudio da je prati. „Edna?”

„Samo ostani uz mene.”

Sustigao ju je. „Šta se dešava?”

Edna je pogledom tražila crvenu kosti.

Tamo. Ispred njih, levo.

Morala je bolje da pogleda. Edna se sada dala u pun trk.

Lepo obučena žena šezdesetih godina koja trči ulicom, bio bi to neobičan prizor na većini mesta, ali ovo je bio Menhetn. Jedva da se ko osvrnuo.

Napravila je krug i našla se ispred žene trudeći se da ne bude previše upadljiva, saginjala se iza viših ljudi, a kada je bila na pravom mestu, Edna se okrenula. Moguća Kejti dolazila joj je u susret. Pogledi su im se susreli u deliću sekunde i Edna je znala.

To je bila ona.

Kejti Ročester je bila s crnomanjastim muškarcem, verovatno u ranim tridesetim. Držali su se za ruke. Nije delovala previše uznemireno. Zapravo, izgledala je, barem do trenutka kada su im se pogledi sreli, prilično zadovoljno. Naravno, to ne mora ništa da znači. Elizabet Smart, devojka koja je bila oteta u Juti, izlazila je sa svojim otmičarem i nikada nije ni pokušala da zatraži pomoć.

Možda se i ovde dešavalo nešto slično.

Edna nije nasedala na to.

Crvenokosa moguća Kejti šapnula je nešto crnomanjastom muškarcu. Ubrzali su. Edna ih je videla kako skreću desno i spuštaju se stepenicama do metroa. Na znaku je pisalo C i E vozovi. Stenli je sustigao Ednu. Zaustio je da nešto kaže, ali je video izraz na njenom licu i zaćutao.

„Hajde”, rekla je.

Požurili su dalje i spustili se niz stepenice. Nestala žena i Crnomanjasti muškarac već su prošli kroz rampu. Edna krenu prema njoj.

„Prokletstvo.”

„Šta je?”

„Nemam kartu za metro.”

„Imam ja”, reče Stenli.

„Daj mi je. Požuri.”

Stenli izvuče kartu iz novčanika i pruži joj. Provukla ju je, prošla kroz rampu i pružila mu je. Nije sačekala. Sišli su niz stepenice s desne strane. Krenula je onuda. Čula je huk dolazećeg voza i ubrzala korak.

Kočnice su škripale dok se voz zaustavljao. Vrata vagona su se otvorila. Edni je srce divlje tuklo u grudima. Gledala je levo-desno tražeći crvenu kosu.

Ništa.

Gde je ta devojka?

„Edna?” Bio je to Stenli. Sustigao ju je.

Edna ništa ne reče.

Stajala je na peronu, ali nije bilo ni traga od Kejti Ročester.

A čak i da jeste, šta onda? Šta bi Edna sada trebalo da uradi? Da li da uskoči u voz i prati ih? Dokle? I šta onda?

Da pronađe stan ili kuću i onda pozove policiju...?

Neko ju je potapšao po ramenu.

Dugo posle toga Edna se pitala šta je videla na devojčinom licu. Da li je njen izraz bio molećiv? Očajan? Smiren? Čak radostan? Odlučan? Sve to.

Na trenutak su samo stajale i gledale se. Užurbana masa, nerazumljivo krčanje sa zvučnika, zvuk voza - sve je nestalo i ostale su samo njih dve.

„Molim vas”, prošapta nestala devojka. „Ne smete nikome da kažete da ste me videli.”

Zatim je devojka ušla u voz. Ednu je prožela jeza. Vrata su se zatvorila. Edna je želela da uradi nešto, da uradi bilo šta, ali nije mogla da se pomeri. Pogled joj je ostao prikovan za devojku.

„Molim vas”, oblikovala su devojčina usta kroz staklo. A onda je voz nestao u tami.

DRUGO POGLAVLJE

U Majronovom podrumu bile su dve tinejdžerke.

Tako je počelo. Kasnije, kada se Majron osvrtao na sve gubitke i bol, taj prvi niz što bi bilo kad bi bilo isplivavao je i iznova ga proganjao. Šta bi bilo da mu nije bio potreban led? Šta bi bilo da je otvorio vrata podruma minut ranije ili minut kasnije? Šta bi bilo da su dve tinejdžerke šaputale, i šta su one uopšte radile same u njegovom podrumu?, pa da ih nije čuo?

Šta bi se dogodilo da je samo gledao svoja posla?

S vrha stepenica Majron je čuo devojački kikut. Zaustavio se. Za trenutak je pomislio da zatvori vrata i ostavi ih na miru. Na njegovoj maloj zabavi ponestajalo je leda, ali nije sasvim nestao. Mogao bi da se vrati.

Ali pre nego što je stigao da se okrene, glas jedne devojke dolebdeo je uz stepenice kao dim. „Znači, izašla si s Rendijem?”

Druga: „O bože, bili smo tako odvaljeni!”

„Od piva?”

„Aha, od piva i od žestokog.”

„Kako si se vratila kući?”

„Rendi je vozio.”

Majron se ukočio na vrhu stepenica.

„Ali rekla si...”

„Pst... Hej? Ima li koga?”

Provaljen.

Majron se sjurio niz stepenice zviždućući. Gospodin Opušteni. Devojke su sedele u nekadašnjoj Majronovoj spavaćoj sobi. Podrum je bio „završen” 1975. i tako je i izgledao. Majronov otac, koji je sada uživao s mamom u nekom bungalovu blizu Boke Raton, veoma je voleo samolepljivu traku. Zalepljene drvene ploče, stare koliko i beta video-kasete, počele su da propadaju. Na nekim mestima pojavio se betonski zid koji se vidljivo ljuštio. Podne pločice, zalepljene nečim nalik na superlepak, počele su da se izdižu. Krckale su kao buba kad se zgazi.

Dve devojke - Majron je jednu poznao od rođenja, drugu je tek danas upoznao, pogledale su ga razrogačenim očima. Na trenutak niko nije progovorio. Mahnuo im je.

„Zdravo, devojke.”

Majron Bolitar se ponosio sjajnim uvodnim rečenicama.

Obe devojke su završavale srednju školu i bile lepe na onaj mladalački način. Ona koja je sedela na kraju njegovog starog kreveta, ona koju je upoznao pre jednog sata, zvala se Erin. Majron je pre dva meseca počeo da izlazi s njenom majkom, udovicom i honorarnim piscem za časopise po imenu Eli Vajlder. Ova zabava, tu u kući u kojoj je Majron odrastao i koja je sada bila njegova, bila je neka vrsta javnog predstavljanja Majrona i Eli kao para.

Druga devojka, Ejmi Bil, imitirala je njegovo mahanje i glas. „Zdravo, Majrone.”

Tajac.

Prvi put je video Ejmi Bil dan nakon njenog rođenja u bolnici Sv. Varnava. Ejmi je s roditeljima Kler i Erikom živela dva bloka dalje. Majron je poznao Kler od zajedničkih godina u srednjoj školi Heritadž, udaljenoj manje od kilometra od mesta na kojem su se sada nalazili. Majron se okrenu prema Ejmi. Za trenutak se vratio u vreme pre više od dvadeset pet godina. Ejmi je toliko ličila na majku, imala isti izvijen, đavolasti osmeh, bilo je to kao pogled kroz vremensku kapiju.

„Samo sam došao po led”, reče Majron. Palcem je pokazao prema zamrzivaču da bi ilustrovao izjavu.

„Dobro”, reče Ejmi.

„Veoma dobro”, reče Majron. „Ledeno dobro, zapravo.”

Majron se prigušeno nasmejao. Sam.

S glupim osmehom koji mu nije silazio s lica, Majron pogleda Erin. Ona se okrenula. To je uglavnom bila njena reakcija danas. Učtiva i hladna.

„Mogu li nešto da te pitam?”, reče Ejmi.

„Samo izvoli.”

Raširila je ruke. „Da li je ovo stvarno bila tvoja soba dok si odrastao?”

„Stvarno jeste.”

Devojke razmeniše poglede. Ejmi se zakikota. Erin za njom.

„Sta je?“, upita Majron.

„Ova soba... Mislim, da li bi ikako mogla da bude jasnija?“

Erin je konačno progovorila. „Mislim, suviše je retro da bi bila retro.“

„Kako se zove ovo?“, pitala je Erin pokazujući ispod sebe.

„Fotelja lenjivac“, ¹ reče Majron.

Devojke se ponovo zakikotaše.

„A zašto ova lampa ima crnu sijalicu?“

„Od nje posterij sijaju.“

Opet smeh.

„Ej, bio sam u srednjoj školi“, reče Majron, kao da to sve objašnjava.

„Da li si ovamo ikada doveo devojku?“, upita Ejmi.

Majron stavi ruku na srce. „Pravi gospodin to nikada ne govori... Jesam.“

„Koliko?“

„Šta koliko?“

„Koliko si devojaka doveo ovamo?“

„Ah. Otprilike...“, Majron podiže pogled i poče da crta kažiprstom po vazduhu. „Pamtim tri... Rekao bih negde između osam i devet stotina hiljada.“

To je izazvalo grohotan smeh.

„Zapravo“, reče Ejmi, „mama kaže da si bio vrlo sladak.“

Majron podiže obrvu. „Bio?“

Devojke pobedonosno pljesnuše dlanovima i prsnuše u smeh. Majron je odmahnuo glavom i progundao nešto o poštovanju starijih. Kada su se smirile, Ejmi reče: „Mogu li još nešto da te pitam?“

„Pitaj.“

„Mislim, ozbiljno.“

„Hajde.“

„One tvoje slike gore. Na stepeništu.“

Majron klimnu glavom. Bilo mu je prilično jasno kuda to vodi.

„Bio si na naslovnoj strani Sporiš ilustrejtida.“

„Jesam.“

„Mama i tata kažu da si bio, ono, najbolji košarkaš u zemlji.“

„Mama i tata“, reče Majron, „preteruju.“

Devojke su ga posmatrale. Prošlo je pet sekundi. Pa onda još pet.

„Imam li nešto između zuba?“, upita Majron.

„Ono, zar te nisu zvali Lejkersi?”

„Seltiksi”, ispravio ju je.

„Izvini, Seltiksi”, Ejmi ga je prikovala pogledom. „A onda si povredio koleno?”

„Tačno.”

„Karijera ti je bila završena. Tek tako.”

„Da, tako nekako.”

„Pa, ono”, Ejmi slegnu ramenima, „kakav je to osećaj?”

„To što sam povredio koleno?”

„To što si bio tako velika zvezda. A onda, bam, nikada više nisi mogao da igraš.”

Obe su čekale odgovor. Majron je pokušavao da smisli nešto dubokoumno.

„Bilo je odvratno”, reče.

To im se dopalo.

Ejmi odmahnu glavom. „Sigurno je bilo najgore.”

Majron pogleda prema Erin. Ona je gledala dole. Soba je utihnula. Čekao je. Konačno je podigla pogled. Delovala je uplašeno, i malo i mlado. Želeo je da je zagrlji, ali čoveče, ala bi to bio pogrešan korak.

„Ne”, blago reče Majron zadržavajući Erinin pogled. „Ni blizu najgorem.”

Glas s vrha stepenica viknu: „Majrone?”

„Stižem.”

Tada je umalo otišao. Sledeće veliko šta bi bilo... Ali reči koje je čuo s vrha stepenica - Rendi je vozio - odzvanjale su mu u glavi. Pivo i žestoko. Nije mogao da predje preko toga, zar ne?

„Želim da vam ispričam priču”, počeo je Majron. A onda je stao. Hteo je da im ispriča o nesreći koja se dogodila dok je bio u srednjoj školi. U kući Barija Brenera bila je zabava. To je želeo da im ispriča. Završavao je srednju školu, kao njih dve. Mnogo se pilo. Njegov tim Livingstonski kopljanici upravo je osvojio državno prvenstvo u košarci, predvođen zvezdom Majronom Bolitarom, koji je imao četrdeset tri pogotka. Svi su bili pijani. Setio se Debi Frankel, sjajne devojke, žive vatre, vrcave i pune života, koja je uvek podizala ruku da se suprotstavi nastavnicima, koja se stalno raspravljala i zauzimala suprotnu stranu i koju ste voleli zbog toga. U ponoć Debi je došla i pozdravila se s njim. Naočari su joj bile nisko na nosu. Toga se najviše

sećao, toga kako su joj naočari spadale. Majron je video da je Debi mrtva pijana. Isto je bilo i s druge dve devojke koje su ušle u auto.

Možete da pretpostavite kako se priča završava. Prebrzo su krenule uzbrdo Saut orindž avenijom. Debi je poginula u sudaru. Spljeskani automobil bio je izložen ispred srednje škole šest godina. Majron se pitao gde je sada, šta su na kraju uradili s olupinom.

„Kakvu?“, upita Ejmi.

Ali Majron im nije ispričao o Debi Frenkl. Erin i Ejmi su bez sumnje čule druge verzije iste priče. Ne bi uspelo. Znao je to. Zato je pokušao nešto drugo.

„Želim da mi obećate nešto“, reče Majron.

Erin i Ejmi ga pogledaše.

Izvukao je novčanik iz džepa i izvadio dve vizitkarte. Otvorio je gornju fioku i pronašao hemijsku koja je još uvek radila. „Ovde su svi moji brojevi - kućni, na poslu, mobilni, u stanu u Njujorku.”

Majron je nažvrljao brojeve po kartama i pružio ih. Uzele su ih bez reci.

„Molim vas, saslušajte me, je l' važi? Ako se ikada nađete u nevolji. Ako se ikada desi da pijete ili da vaši prijatelji piju, ili ste uduvane ili drogirane ili ne znam šta već. Obećajte mi. Obećajte mi da ćete me pozvati. Doći ću po vas gde god da ste. Neću postavljati nikakva pitanja. Neću reći vašim roditeljima. To ja obećavam vama. Odvešću vas gde god želite. Ne zanima me koliko je kasno. Ne zanima koliko ste daleko. Ne zanima me koliko ste odvaljene. Dvadeset četiri sata, sedam dana u nedelji. Pozovite me i doći ću po vas.”

Devojke nisu ništa rekle.

Majron im se primakao. Trudio se da mu se u glasu ne oseti molećivost. „Samo, molim vas... molim vas, nikada ne sedajte u auto s nekim ko je pio.”

Bez reči su zurile u njega. „Obećajte mi”, reče.

U sledećem trenutku, konačno šta bi bilo kad bi bilo, obećale su.

TREĆE POGLAVLJE

Dva sata kasnije Ejmina porodica, Bilovi, prva je krenula. Majron ih je ispratio do vrata. Kler se nagnula do njegovog uha. „Čula sam da su devojke bile u tvojoj staroj sobi.”

„Aha.”

Zločesto mu se nasmešila. „Da li si im ispričao... ?”

„Pobogu, ne.”

Kler odmahnu glavom. „Tako si čedan.”

Njih dvoje su bili dobri prijatelji u srednjoj školi. Voleo je njen slobodni duh. Ponašala se kao, u nedostatku boljeg izraza, momak. Kada su išli na zabave, pokušavala je da pokupi nekog, obično uspešnijeg od njega jer, zamislite, ona je bila privlačna devojka. Volela je nabildovane tupane. Izašla bi s njima jednom, možda dva puta, a onda krenula dalje.

Kler je sada bila advokat. Ona i Majron jednom su se smuvali, baš u tom podrumu, tokom raspusta na kraju srednje škole. Majron je bio mnogo nervozniji zbog toga. Sledećeg dana Kler uopšte nije bilo neprijatno. Nije bilo nelagode, ćutanja, nije bilo onog „možda bi trebalo da porazgovaramo o onome što se desilo”.

Nije bilo ni besa.

Kler je svog muža upoznala na pravima. Erik sa K. Uvek se tako predstavljao. Erik je bio mršav i vrlo stegnut. Retko se smešio. Skoro nikada se nije smejao. Kravata mu je uvek bila savršeno vezana. Majron nije očekivao da Kler završi s nekim kao što je Erik sa K, ali činilo se da se dobro slažu. Nešto u vezi s onim da se suprotnosti privlače, pretpostavljao je.

Erik mu je snažno stegao ruku i postarao se da se pogledaju u oči. „Vidimo se u nedelju?”

Nedeljom ujutru skupljali su se da igraju košarku, ali je Majron prestao da ide pre nekoliko meseci. „Ne, neću doći ove nedelje.”

Erik klimnu glavom kao da je Majron rekao nešto dubokoumno i krenu prema vratima. Ejmi je prigušila smeh i mahnula. „Drago mi je što smo porazgovarali, Majrone.”

„Takođe, Ejmi.”

Majron je pokušao da joj uputi pogled koji govori: „Zapamti šta si mi obećala.” Nije znao da li je uspeo, ali Ejmi mu je blago klimnula pre nego što je krenula stazom.

Kler ga je poljubila u obraz i ponovo prošaputala u uho: „Deluješ srećno.”

„I jesam”, odgovorio je.

Kler se osmehnula. „Zar Eli nije divna?”

„Jeste.”

„Da li sam ja najbolja provodadžika na svetu?”

„Ovo je kao loša sapunica”, rekao je.

„Ne požurujem stvari. Ali zar nisam najbolja? U redu je, mogu to da podnesem. Najbolja sam.”

„I dalje pričamo o provodadžisanju?”

„Naravno. Znam da sam najbolja u onom drugom.”

Majron reče: „Eh.”

Udarila ga je po ruci i otišla. Posmatrao ju je kako se udaljava, odmahnuo glavom i nasmešio se. U određenom smislu, uvek imate sedamnaest godina i čekate da život počne.

Deset minuta kasnije Eli Vajlder, Majronova nova ljubav, pozvala je decu. Majron ih je otpratio do automobila. Džek, devetogodišnji dečak, ponosno je nosio dres Seltiksa s Majronovim starim brojem. Bio je to novi korak u hip-hop modi. Prvo su to bili retro dresovi omiljenih velikana. Sada su se na sajtu najveći-gubitnici.com, ili tako nekako, prodavali dresovi igrača koji su bili pa prošli ili nikada nisu ni uspeli, igrača koji su propali.

Poput Majrona.

S obzirom na to da je imao samo devet godina, Džek nije shvatao ironiju.

Kada su stigli do auta, Džek je snažno zagrlio Majrona. Nesiguran kako da postupi, Majron mu je uzvratio zagrljaj ali kratko. Erin se držala podalje. Jedva mu je klimnula glavom i srnestila se na zadnje sedište. Džek je sledio stariju sestru. Eli i Majron su stajali i osmehivali se jedno drugom kao par budala koje su tek počele da se viđaju.

„Bilo je zabavno”, reče Eli.

Majron se i dalje osmehivao. Eli podiže svoje divne zeleno-smeđe oči prema njemu. Imala je crvenkastoplavu kosu i tragove pegica iz

detinjstva. Lice joj je bilo široko, a njen osmeh jednostavno ga je zarobio.

„Šta je?“, pitala je.

„Divno izgledaš.“

„Čoveče, baš si ugladen.“

„Ne bih da se hvalim, ali da, jesam. Jesam.“

Eli se osvrnu prema kući. Vin - pravo ime: Vindzor Horn Lokvud Treći, stajao je naslonjen u dovratku prekrštenih ruku. „Tvoj prijatelj Vin“, rekla je, „deluje fino.“

„Nije.“

„Znam. Samo sam pomislila da treba to da kažem pošto ti je on najbolji prijatelj.“

„Vin je težak.“

„Zgodan je.“

„Zna to.“

„Ali nije moj tip. Previše je lep. Pravi mali bogatun.“

„A ti više voliš mačo muškarčine“, reče Majron. „Razumem.“

Zakikotala se. „Zašto me tako uporno gleda?“

„Moja pretpostavka? Verovatno ti odmerava dupe.“

„Lepo je znati da neko to radi.“

Majron se nakašlja, skrenu pogled. „Pa, hoćeš da sutra večeramo zajedno?“

„To bi bilo lepo.“

„Doći ću po tebe u sedam.“

Eli mu stavi ruku na grudi. Majron je osetio elektricitet u tom dodiru. Podigla se na vrhove prstiju, Majron je imao metar devedeset pet, i poljubila ga u obraz. „Spremiću večeru za tebe.“

„Stvarno?“

„Ostaćemo kod kuće.“

„Sjajno. Šta, znači, biće kao nešto porodično? Da bolje upoznam decu?“

„Deca će spavati kod moje sestre.“

„O“, reče Majron.

Eli ga ozbiljno pogleda i smesti se na sedište.

„O“, ponovi Majron.

Podigla je obrvu. „A ti nisi hteo da se hvališ svojom ugladenošću.“

Potom se odvezla. Majron je posmatrao auto kako nestaje ne

skidajući glupav osmeh s lica. Okrenuo se i pošao nazad prema kući. Vin se nije pomerio. Bilo je mnogo promena u Majronovom životu - roditelji su mu se preselili na jug, Esperanca je dobila dete, posao se menjao, uzimajući u obzir i Veliku Sindi - ali Vin je ostao konstanta. Pepeljastoplava kosa na slepoočnicama imala je malo više sedih, ali je Vin i dalje bio više biće. Aristokratska vilica, savršen nos, bogomdana kosa - sasvim zasluženno zaudarao je na privilegije, bele cipele i golferski ten.

„Šest zarez osam”, reče Vin. „Zaokruži na sedam.”

„Izvini?”

Vin zavrte rukom s dlanom nadole. „Tvoja gospođa Vajlder, Dao bih joj sedmicu - da sam velikodušan.”

„Čoveče, to mnogo znači. Pošto ti to kažeš.”

Ušli su u kuću i seli u sobu. Vin je prekrstio noge na onaj svoj savršen način. Izraz lica trajno mu je bio namešten na nadmen.

Delovao je maženo i razmaženo i nežno - barem u licu. Ali telo je pričalo drugu priču. Sav u čvrstim, zategnutim mišićima, nije bio samo žilav, više nalik bodljikavoj žici.

Vin spoji vrhove prstiju. Njemu je taj pokret pristajao.

„Mogu li nešto da te pitam?” Ne “

„Zašto si s njom?”

„Šališ se, zar ne?”

„Ne. Želim da znam šta tačno vidiš u gospođi Eli Vajlder.”

Majron odmahnu glavom. „Znao sam da nije trebalo da te pozovem.”

„O, ali jesi. I zato mi dozvoli da pojasnim.”

„Molim te, nemoj.”

„Tokom naših godina na Djuku, pa, bila je tu divna Emili Doning. Onda, naravno, tvoja srodna duša tokom narednih desetak godina, zanosna Džesika Kulver. Bio je tu kratak flert s Brendom Sloter i avaj, poslednje, strast s Terezom Kolins.”

„Ima li neke poente?”

„Ima”, Vin je razdvojio prste pa ih ponovo spojio. „Šta sve te žene, tvoje bivše ljubavi, imaju zajedničko?”

„Ti mi reci”, reče Majron.

„Jednom rečju: zanosne su.”

„To je reč?”

„Časna reč”, nastavio je Vin s oholim naglaskom. „Svaka od njih. Na

skali od jedan do deset, Emili bih dao devetku. To bi bilo najniže. Džesika je tako dobra da od nje ispadaju oči i dao bih joj jedanaest. Tereza Kolins i Brenda Slotter, obe su skoro desetke.”

A po tvom stručnom mišljenju.

„Sedam je velikodušno”, završio je Vin umesto njega.

Majron samo odmahnu glavom.

„Zato mi, molim te, reci”, produži Vin, „odakle tolika privlačnost?”

„Jesi li ozbiljan?”

„Jesam, zaista.”

„Pa, za tvoju informaciju, Vine. Prvo, mada to zaista nije važno, ne slažem se s tvojom ocenom.”

O? A ti bi gospođi Vajlder dao...?”

„Neću ulaziti u to. Ali jedno je sigurno, Eli ima izgled koji ti se podvuče pod kožu. U prvom trenutku pomisliš da je sasvim dovoljno privlačna, ali onda, kako je upoznaješ.

„Fuj!”

„Fuj?”

„Samozavaravanje.”

„Pa, evo još jedne novosti za tebe. Nije sve u izgledu.”

„Fuj!”

„Ponovo?”

Vin ponovo spoji vrhove prstiju. „Hajde da igramo igru. Ja ću da kažem reč. Ti mi reci prvo što ti padne na pamet.”

Majron sklopi oči. „Ne znam zašto pričam o osećanjima s tobom. To je kao da s gluvim pričaš o Mocartu.”

„Da, to je vrlo smešno. Stiže prva reč. Zapravo, to su dve reci. Samo mi reci šta ti pada na pamet: Eli Vajlder.”

„Toplina”, reče Majron.

„Lažove.”

„Dobro, mislim da smo dovoljno raspravljali o tome.”

„Majrone?”

„Molim?”

„Kada si poslednji put pokušao da spaseš nekoga?”

Poznata lica kao pod stroboskopom iskakala su u Majronovoj glavi. Pokušao je da ih zaustavi.

„Majrone?”

„Ne počinji”, blago reče Majron. „Naučio sam lekciju.”

„Jesi li?”

Sada je razmišljao o Eli, o onom divnom osmehu i iskrenom licu. Mislio je o Ejmi i Erin u njegovog staroj sobi u podrumu, o obećanju koje im je iznudio.

„Majrone, Eli nije potrebno spašavanje.”

„Misliš da je o tome reč?”

„Šta ti prvo pada na pamet kada izgovorim njeno ime?”

„Toplina”, ponovo reče Majron.

Ali ovaj put čak je i on sam znao da je to laž.

Šest godina.

Toliko je prošlo od kada je Majron izigravao superheroja. Šest godina nikoga nije udario. Toliko nije držao pištolj, a kamoli pucao iz njega. Nije pretio i nije mu bilo prećeno. Nije se nadmudrivao sa hipofizama napumpanim steroidima. Toliko dugo nije pozvao Vina, još uvek najstrašnijeg čoveka koga poznaje, da ga podrži ili da ga izvuče iz nevolje. U poslednjih šest godina nijedan njegov klijent nije ubijen - zaista pozitivan pomak u njegovom poslu. Niko nije upucan niti uhapšen - osim one gluposti s prostitutkom u Las Vegasu, ali Majron je i dalje tvrdio da je to bilo namešteno. Niko od njegovih klijenata niti prijatelja niti voljenih nije nestao.

Naučio je lekciju.

Ne guraj nos gde mu nije mesto. Nisi Betmen, a Vin nije psihotična verzija Robina. Da, Majron jeste spasao neke nevine tokom svojih kvaziherojskih dana, uključujući i svog sina. Džeremi, njegov dečak, imao je sada devetnaest godina - Majron ni u to nije mogao da poveruje - i služio je vojsku na nekom nepoznatom mestu na Bliskom istoku.

Ali Majron je napravio i štetu. Vidi šta se desilo Dvejnu, i Kristijanu, i Gregu, i Lindi, i Džeku... Ali Majron uglavnom nije mogao da prestane da misli na Brendu. Još uvek je prečesto odlazio na njen grob. Možda bi umrla u svakom slučaju, nije znao. Možda nije bila njegova krivica.

Pobede imaju običaj da izblede. Uništenje - mrtvi - ostaju uz tebe, kuckaju te po ramenu, usporavaju ti korak, proganjaju te u snu.

U svakom slučaju, Majron je zakopao svoj kompleks heroja. U poslednjih šest godina njegov život bio je tih, normalan, prosečan -

čak i dosadan.

Majron je isprao sudove. Pola života provodio je u Livingstonu u Nju Džerziju, u istom gradu - ne, u istoj kući - gde je odrastao. Njegovi roditelji, voljeni Elen i Alen Bolitar, glumeći izbeglice, iselili su se u domovinu penzionera (južna Florida) pre pet godina. Majron je kupio kuću i da bi uložio novac, i to dobro, i da bi oni imali gde da dođu kada se vrate u toplijim mesecima. Majron je otprilike trećinu vremena provodio u ovoj kući u predgrađu, a dve trećine vremena bio je Vinov cimer u slavnoj stambenoj zgradi Dakota, u zapadnom delu Central parka u Njujorku.

Razmišljao je o sutrašnjem sastanku s Eli. Vin je bio idiot, u to nije bilo sumnje, ali kao i obično, njegovo pitanje je pogodilo metu, možda čak i sam centar. Zaboravi na to o izgledu. To je bila čista glupost. Zaboravi i na kompleks heroja. Nije se radilo o tome. Ali nešto ga je sputavalo i to jeste imalo veze s Elinom tragedijom. Ma koliko se trudio, nije mogao toga da se otrese.

Što se tiče herojstva, to što su mu Ejmi i Erin obećale da će ga pozvati - bilo je nešto drugo. Nema veze ko si - tinejdžerske godine su teške. Srednja škola je ratna zona. Majron je bio omiljen klinac. Bio je uspešan košarkaš, jedan od najboljih mladih igrača u zemlji i, da izvučemo omiljeni kliše, pravi sportista. Ako bi ikome trebalo da bude lako u srednjoj školi, to bi bio neko poput Majrona Bolitara. Ali nije mu bilo lako. Na kraju, niko te godine ne prođe bez ožiljaka.

Treba samo preživeti adolescenciju. To je sve. Samo proći kroz nju. Možda je to trebalo da kaže devojkama.

ČETVRTO POGLAVLJE

Sledećeg jutra Majron je krenuo na posao.

Njegova kancelarija se nalazila na dvanaestom spratu Lok-Hornove zgrade, isto kao Vinovo prezime, na uglu Park avenije i Pedeset druge ulice u centru Menhetna. Kada su se vrata lifta otvorila, Majrona je dočekaao veliki znak - novina na spratu - na kojem je nekim neobičnim slovima pisalo: MB ZASTUPNIŠTVO

Esperanca je smislila novi logo. M je predstavljalo Majron. B je bilo od Bolitar. Zastupništvo je poticalo od toga što su se bavili zastupanjem. Majron je sam smislio naziv. Često bi napravio pauzu pošto to kaže ljudima i čekao da aplauz utihne.

Na početku, kada su radili samo na polju sporta, firma se zvala MB sportsko zastupništvo umesto MB zastupništvo. U poslednjih pet godina firma je proširila delatnost, zastupali su glumce, pisce i slavne ličnosti različitih profila. Samim tim usledilo je i mudro skraćivanje naziva. Otarasiti se viška, odbaciti salo. Da, u slučaju MB ZASTUPNIŠTVA to je išlo već od naziva.

Majron je čuo plač bebe. Esperanca je sigurno već stigla. Promolio je glavu u kancelariju.

Esperanca je dojila bebu. Istog trenutka skrenuo je pogled.

„Ovaj, vratiću se kasnije.”

„Prestani da izigravaš kretena”, reče Esperanca. „Čovek bi pomislio da nikada ranije nisi video grudi.”

„Pa, prošlo je dosta vremena.”

„A svakako ne ovako fantastične”, dodala je. „Sedi.”

U početku MB sportsko zastupništvo činili su samo Majron superagent i Esperanca, recepcionerka - sekretarica - lična pomoćnica. Možda se sećate Esperance iz njenih mlađih godina: seksi, gipke, profesionalne rvačice po imenu Mala Pokahontas. Svake nedelje ujutru na Jedanaestom kanalu ovde u Njujorku Esperanca je ulazila u ring s perjanicom na glavi i u bikiniju od veštačke kože, koji je izazivao balavljenje. Zajedno sa svojom partnerkom Poglavicom Velika Mama, u stvarnom životu poznatom kao Velika Sindi, držala je

međukontinentalni ekipni šampionski pojas za DDR, Divne dame rvanja. Rvačka organizacija prvobitno je htela da se nazove Božanstvene dame rvanja, ali je imala problema s nastalom skraćenicom.²

Esperancino trenutno zvanje u MB zastupništvu bilo je stariji potpredsednik, ali sada je uglavnom držala sportski ogranak.

„Žao mi je što sam propustila tvoju zabavu povodom predstavljanja”, rekla je Esperanca.

„Nije to bila zabava povodom predstavljanja.”

„Kako god. Hektor se prehladio.”

„Da li mu je sada bolje?”

„Dobro je.”

„Pa, šta se ovde dešava?”

„Majki Discepolo. Moramo da završimo njegov ugovor.”

„Džajantsi još uvek razvlače?”

„Da.”

„Onda će biti slobodnjak”, reče Majron. „Mislim da je to verovatno dobar potez, s obzirom na to kako je igrao.”

„Osim što je Discepolo lojalan momak. Radije bi potpisao ugovor.”

Esperanca je odvojila Hektora od bradavice i namestila ga na drugu dojku. Majron se trudio da ne skrene pogled suviše naglo. Nikada nije bio siguran kako da se ponaša kada žena doji pred njim. Hteo je da se ponaša zrelo u tom pogledu, ali šta je to tačno značilo? Ne buljiš ali i ne skrećeš pogled. Kako da odrediš granicu između to dvoje?

„Imam neke novosti”, reče Esperanca.

„Tom i ja ćemo se venčati.”

Majron ništa nije rekao. Samo se štrečno.

„Pa?”

„Čestitam.”

„I to je sve?”

„Iznenaden sam, to je sve. Ali stvarno mislim da je to sjajno. Kada je radosni dan?”

„Kroz tri nedelje. Ali da te pitam nešto. Sada kada se udajem za oca svog deteta, da li sam još uvek posrnula žena?”

„Ne bih rekao.”

„Do đavola, sviđa mi se da budem posrnula.”

„Pa, i dalje imaš dete koje nije rođeno u braku.”

„Dobra primedba. Mogla bih da prođem s tim.”

Majron je pogleda.

„Šta te muči?”

„Ti, udata!” Odmahnuo je glavom.

„Vezivanje mi nikada nije dobro išlo, zar ne?”

„Menjaš partnere kao što sinepleks menja filmove.”

Esperanca se nasmešila. „Tačno.”

„Ne sećam se čak ni da si ostala s istim polom više od, koliko, mesec dana?”

„Čuda biseksualnosti”, reče Esperanca. „Ali s Tomom je drugačije.”

„Kako to?”

„Volim ga.”

Ništa nije rekao.

„Misliš da ne mogu to?”, pitala je. „Da ostanem verna jednoj osobi?”

„Nikada to nisam rekao.”

„Da li znaš šta znači biseksualan?”

„Naravno”, reče Majron. „Izlazio sam s mnogo biseksualnih žena - ja bih spomenuo seks, devojka bi rekla ćao.”

Esperanca ga je samo pogledala.

„Dobro, stara fora”, rekao je. „Samo...” Majron slegnu ramenima.

„Sviđaju mi se žene i sviđaju mi se muškarci. Ali ako se obavežem, to važi za osobu, ne za pol. Ima li to smisla?”

„Naravno.”

„Dobro. Sada mi reci šta nije u redu s tobom i tom Eli Vajlder.”

„Sve je u redu.”

„Vin je rekao da još niste uradili ono glavno.”

„Vin je to rekao?”

„Da.”

„Kada?”

„Jutros.”

„Vin je samo došao ovamo i to rekao?”

„Prvo je prokomentarisao da su mi se korpice grudnjaka povećale posle porođaja, a onda - da, rekao mi je kako se viđaš sa tom ženom već skoro dva meseca a da još niste uradili ono nevaljalo.”

„Zašto to misli?”

„Govor tela.”

„On je to rekao?”

„Vin je dobar kada se radi o govoru tela.”

Majron odmahnu glavom.

„Pa, da li je u pravu?”

„Danas idem na večeru kod Eli. Deca će spavati kod njene sestre.”

„Ona je to isplanirala?”

„Da.”

„A vi još niste... ?” Iako je Hektor i dalje sisao, Esperanca je uspela da pokaže šta hoće.

„Nismo.”

„Čoveče!”

„Čekam na znak.”

„Kakav, plamteći grm? Pozvala te je u svoju kuću i rekla ti da deca neće biti tu.”

„Znam.”

„To je međunarodni znak za tucaj me do iznemoglosti.”

Ništa nije rekao.

„Majrone?”

„Molim?”

„Ona je udovica - nije bogalj. Verovatno je očajna.”

„Zato ne žurim.”

„To je slatko i plemenito ali glupo. I ne pomaže.”

„Pa ti predlažeš...?”

„Jedno dobro tucanje.”

PETO POGLAVLJE

Majron je stigao kod Eli u sedam uveče.

Vajlderovi su živeli u Kaseltonu, gradu udaljenom petnaestak minuta severno od Livingstona. Majron je obavio neobičan ritual pre nego što je izašao iz kuće. Staviti kolonjsku vodu ili ne? To je bilo lako: ne. Uske bele ili bokserice? Izabrao je nešto između ta dva, mešavinu koja je bila ili uske bokserice ili duže obične. Kratke bokserice, pisalo je na pakovanju. I odabrao je sive. Obukao je žuto-smeđi džemper Banana republike sa crnom majicom ispod. Farmerke su bile iz Gepa. Mokasine iz Toda nazuo je na stopala broj četrdeset osam i po. Nije mogao da bude bolji predstavnik američkog opuštenog stila, sve i da je hteo.

Eli je otvorila vrata. Svetla iza nje bila su prigušena. Imala je crnu haljinu s okruglim izrezom. Kosa joj je bila pričvršćena pozadi. Majronu se to sviđalo. Većina muškaraca volela je puštenu kosu. Majron je oduvek više voleo kada je ona sklonjena s lica.

Još jedan trenutak zurio je u nju, a onda rekao: „Opa!”

„Mislila sam da si rekao kako si uglađen.”

„Suzdržavam se.”

„Ali zašto?”

„Ako se pokažem u punom svetlu”, reče Majron, „žene u tri susedne države počinju da se skidaju. Moram da obuzdavam tu moć.”

„To je dobro za mene. Uđi.”

Nikada ranije nije stigao dalje od hodnika. Eli je išla prema kuhinji. Stomak mu se stegao. Na zidu su bile porodične fotografije i Majron ih je brzo proučio. Primetio je Kevinovo lice barem na četiri fotografije. Majron nije hteo da zuri, ali pogled mu se zaustavio na Erininom liku. Pecala je s tatom a osmeh joj je bio srceparajući. Majron je pokušao da zamisli devojkicu iz svog podruma kako se tako smeši, ali nije uspeo.

Ponovo je pogledao Eli. Licem joj je preletela senka.

Majron omirisa vazduh. „Šta kuvaš?”

„Spremam piletinu na kijevski način.”

„Odlično miriše.”

„Imaš li nešto protiv toga da prvo porazgovaramo?”

„Nikako.”

Otišli su u sobu. Majron se trudio da ostane pribran. Osvrtao se tražeći još slika. Bila je tu uramljena slika s venčanja. Učinilo mu se da je Elina kosa bila prevelika, ali možda je to tada bilo moderno. Pomislio je kako je sada lepša. To se dešava nekim ženama. Bila je tu i fotografija petorice muškaraca u istim smokinzima i s leptir-mašnjama. Mladoženjini pratioci, pomisli Majron. Eli je pratila njegov pogled. Otišla je i uzela zajedničku fotografiju.

„Ovo je Kevinov brat”, rekla je pokazavši na drugog zdesna.

Majron klimnu glavom.

„Ostali su radili s Kevinom u Karson Vilkiju. Bili su mu najbolji prijatelji.”

Majron reče: „Jesu li i oni... ?”

„Svi su mrtvi”, rekla je. „Svi su bili oženjeni i imali decu.”

Više nije bilo prijatno - kao da su iznenada sve ruke i prsti pokazivali na njih.

„Ne moraš to da radiš”, reče Majron.

„Da, Majrone, moram.”

Seli su.

„Kada nam je Kler organizovala prvi susret”, počela je, „rekla sam joj da ćeš sigurno pokrenuti pitanje jedanaestog septembra. Da li ti je to rekla?”

„Jeste.”

„Ali nisi.”

Otvorio je usta, zatvorio ih, pokušao ponovo. „Kako je to tačno trebalo da uradim? Zdravo, kako si, čuo sam da si ostala udovica posle jedanaestog septembra, da li si za italijansku ili možda kinesku hranu?”

Eli potvrdi: „Pošteno.”

U uglu je bio starinski sat, ogromna izrezbarena stvar. Rešio je da počne da zvoni baš u tom trenutku. Majron se pitao gde ga je Eli našla, gde je našla sve što se nalazilo u kući, i da li ih je Kevin sada posmatrao, u ovoj kući, u svojoj kući.

„Kevin i ja smo počeli da se zabavljamo na početku srednje škole. Odlučili smo da napravimo pauzu tokom prve godine fakulteta. Ja sam išla na njujorški univerzitet. On je išao na Varton. To je trebalo da

bude zrela odluka. Ali kada smo se vratili kući za Dan zahvalnosti i kada smo se videli..." Slegnula je ramenima. „Nikada nisam bila s drugim muškarcem. Nikada. Eto, rekla sam to. Ne znam da li smo to radili dobro ili ne. Nije li to čudno? Mislim da smo nekako učili zajedno.”

Majron je samo sedeo. Bila je udaljena od njega ne više od tridesetak centimetara. Nije bio siguran koji bi bio pravi potez u ovom trenutku - priča njegovog života? Približio je ruke njenima. Uzela ih je i zadržala u svojim.

„Ne znam kada sam prvi put shvatila da sam spremna da se ponovo viđam s nekim. Trebalo mi je duže nego većini udovica. Razgovaramo o tome, naravno - mislim, mi udovice. Mnogo razgovaramo. Ali jednog dana samo sam rekla sebi: dobro, možda je sada vreme. Rekla sam Kler. A znaš li šta sam pomislila kada je predložila tebe?”

Majron odmahnu glavom.

On je van moje lige, ali možda će biti zabavno. Mislila sam ovo će zvučati glupo i molim te da se setiš kako te uopšte nisam poznavala - bićeš dobar kao prelazna faza.”

„Prelazna faza?”

„Znaš na šta mislim. Bio si profesionalni sportista. Verovatno si imao mnogo žena. Mislila sam da će to možda biti - pa, zabavan flert. Fizička stvar. A onda, posle, možda ću naći nekog finog. Da li to ima smisla?”

„Čini mi se”, reče Majron. „Želela si me samo zbog mog tela.”

„Da, uglavnom.”

„Osećam se tako jeftino”, rekao je. „Ili možda uzbuđeno? Neka bude uzbuđeno.”

To joj je izmamilo osmeh. „Molim te, nemoj da se uvrediš.”

„Nisam uvređen... Nevaljalice.”

Nasmejala se. Zvuk je bio melodičan.

„Pa šta se desilo s tvojim planom?”, pitao je.

„Nisi bio ono što sam očekivala.”

„Da li je to dobro ili loše?”

„Ne znam. Izlazio si s Džesikom Kulver. Pročitala sam to u časopisu Pipi”

„Jesam.”

„Da li je bilo ozbiljno?”

„Jeste.”

„Ona je sjajan pisac.”

Majron klimnu.

„Takođe izgleda neverovatno.”

„Ti izgledaš neverovatno.”

„Ne tako.”

Hteo je da se usprotivi, ali je znao da bi to zvučalo suviše pokroviteljski.

„Kada si me pozvao da izađemo, pretpostavila sam da nešto tražiš. Ne znam, drugačije.”

„Kako drugačije?”, pitao je.

„Pošto sam udovica od jedanaestog septembra”, rekla je. „Istina je a mrzim to da priznam, ali to mi donosi neku izopačenu slavu.”

Znao je to. Razmišljao je o onome što mu je Vin rekao, o tome šta mu prvo padne na pamet kada čuje njeno ime.

„Tako sam zaključila - opet, ne poznajući te, znajući samo da si taj zgodni profesionalni sportista koji izlazi sa ženama što izgledaju kao supermodeli - zaključila sam da bi to tebi mogla da bude jedna zanimljiva rečka na zidu.”

„Zato što si udovica od jedanaestog septembra?”

„Da.”

„To je prilično bolesno.”

„Zapravo nije.”

„Kako to?”

„Kao što sam ti rekla. To nosi čudnu vrstu slave. Ljudi koji uopšte nisu obraćali pažnju na mene sada žele da me upoznaju. To se još uvek dešava. Pre jedno mesec dana počela sam da igram tenis u novom Reket klubu. Jedna žena - bogata skorojevićka koja mi nije dozvoljavala da prođem kroz njeno dvorište kada smo se doselili u grad - prišla mi je s kaka izrazom na licu.”

„Kaka izraz?”

„Tako ga zovem. Kaka izraz. Izgleda ovako.”

Eli mu pokaza. Stisnula je usne, namrštila se, skupila oči.

„Izgledaš kao Donald Tramp koga su isprskali suzavcem.”

„To je kaka izraz. Stalno ga viđam od kada je Kevin poginuo. Ne krivim nikoga. To je prirodno. Ali ta žena s kaka izrazom prišla mi je, uzela me za ruke i pogledala u oči, pretvorivši se sva u iskrenost tako

da sam htela da vrištim, i rekla: 'Vi ste Eli Vajlder? O, tako sam želela da vam se javim. Kako ste?' Shvataš?"

„Shvatam.”

Pogledala ga je.

„Šta je?"

Pretvorio si se u momka s kaka izrazom.”

„Nisam siguran da razumem.”

„Stalno mi govoriš da sam divna.”

„Jesi.”

„Video si me tri puta dok sam bila u braku.”

Majron nije ništa rekao.

„Da li si i tada mislio da sam divna?"

„Trudim se da ne mislim na taj način o udatim ženama.”

„Da li se uopšte sećaš da si me upoznao?"

„Ne baš.”

„A da izgledam kao Džesika Kulver, čak i da sam, udata, zapamtio bi.” Čekala je.

„Šta želiš da kažem na to, Eli?"

„Ništa. Ali vreme je da prestaneš da se ponašaš prema meni kao žena s kaka izrazom. Nije važno zašto si počeo da izlaziš sa mnom. Važno je zašto si sada ovde.”

„Mogu li to da uradim?"

„Šta da uradiš?"

„Mogu li da ti kažem zašto sam sada ovde?"

Eli je progutala pljuvačku i po prvi put izgledala nesigurna u sebe. Rukom mu je dala znak da može.

Upustio se u to. „Ovde sam jer mi se stvarno sviđaš, možda sam zbunjen zbog mnogo čega i možda si u pravu u vezi s kaka izrazom, ali činjenica je da sam sada ovde zato što ne mogu da prestanem da mislim na tebe. Stalno mislim na tebe i onda imam taj blesavi osmeh na licu. Izgleda ovako”, sada je na njega bio red da pokaže. „Eto, zato sam ovde, u redu?"

“To je”, reče Eli pokušavajući da obuzda osmeh, „stvarno dobar odgovor.”

Hteo je da se napravi pametan, ali se suzdržao. Sa zrelošću dolazi odmerenost.

„Majrone?"

„Da?”

„Želim da me poljubiš. Želim da me zagriješ. Želim da me odvedeš gore i vodiš ljubav sa mnom. Želim da to uradiš bez ikakvih očekivanja, jer ih ni ja nemam. Sutra bih mogla da te ostavim i ti bi mogao da ostaviš mene. Nije bitno. Ali ja nisam krhka. Neću da opisujem pakao proteklih pet godina, ali jača sam nego što ćeš ikada shvatiti. Ako se naša veza nastavi posle ove večeri, ti si taj koji će morati da bude jak, ne ja. Ovo je ponuda bez obaveza. Znam koliko hrabar i plemenit želiš da budeš. Ali ja to ne želim. Sve što noćas želim jesi ti.”

Eli se nagnula prema njemu i poljubila ga u usta. Prvo nežno, zatim gladnije. Majron oseti kako ga preplavljuje veliki talas.

Ponovo ga je poljubila. I Majron se izgubio.

Sat kasnije, ili je možda prošlo samo dvadeset minuta, Majron se srušio i prevrnuo na leđa. „Pa?”, reče Eli.

„Reci mi nešto više.”

„Čekaj da dođem do daha.”

Eli se nasmejala i ugnezdila bliže.

„Moji udovi”, rekao je. „Ne osećam ih.”

„Ništa?”

„Možda blago peckanje.”

„Sigurno ne tako blago. I ti si bio prilično dobar.”

„Kao što je Vudi Alen jednom rekao, puno vežbam kad sam sam.”

Spustila mu je glavu na grudi. Njegovo srce koje je divlje tuklo počelo je da usporava. Zurio je u tavanicu.

„Majrone?”

„Molim?”

„On nikada neće nestati iz mog života. Nikada neće nestati ni iz Erininog i Džekovog života.”

„Znam.”

Većina muškaraca to ne može da podnese.”Ne znam ni da li ja mogu.” Pogledala ga je i nasmešila se. „Šta je?”

„Iskren si”, rekla je. „To mi se sviđa.”

„Nema više kaka izraza?”

„O, obrisala sam ga pre dvadeset minuta.” Stisnuo je usne, namrštitio

se i skupio oči. „Ali čekaj, vratio se.” Stavila je glavu na njegove grudi.
„Majrone?”

„Da?”

„On nikada neće nestati iz mog života”, rekla je. „Ali sada nije ovde.
Mislim da smo sada ovde samo nas dvoje.”

ŠESTO POGLAVLJE

Na trećem spratu bolnice Sv. Varnava oblasni istražitelj iz Esekse Loren Mjuz zakucala je na vrata na kojima je pisalo EDNA SKAJLER, DR GENETIČAR.

Ženski glas reče: „Uđite.” Loren pritisnu kvaku i uđe. Skajlerova je ustala. Bila je viša od Loren, kao i većina ljudi. Skajlerova je prešla preko prostorije s ispruženom rukom. Snažno su stisnule ruku jedna drugoj i pogledale se pravo u oči. Edna Skajler joj je klimnula glavom na onaj sestrinski način. Loren je to viđala i ranije. Obe su se bavile poslovima kojima su još uvek dominirali muškarci. To ih je povezivalo.

„Sedite, molim vas.”

Sele su obe. Ednin sto je bio besprekoran. Na njemu su stajale fascikle, ali tako složene da nijedan papir nije virio. Kancelarija je bila obična, dominirao je veliki prozor s kojeg se pružao divan pogled na parking.

Dr Skajler je odlučno posmatrala Loren Mjuz, što se njoj nije dopadalo. Sačekala je trenutak. Skajlerova je i dalje zurila.

Loren reče: „Neki problem?”

Edna Skajler se nasmešila. „Izvinite, loša navika.”

„Šta to?”

„Posmatram lica.”

Uha.” Nije važno. Pa, možda jeste. Tako sam i upala u ovu gužvu.”

Loren je želela da pređe na stvar. „Rekli ste mom šefu da imate informacije o Kejti Ročester.”

„Kako je Ed?”

„Dobro je.”

Toplo se osmehnula. „On je dobar čovek.”

„Jeste”, reče Loren. „Plemenit”

„Odavno ga poznajem.”

„Rekao mi je.”

„Zato sam pozvala Eda. Dugo smo razgovarali o tom slučaju.”

„Dobro”, reče Loren. „I zato me je poslao.”

Edna Skajler skrenu pogled prema prozoru. Loren je pokušavala da

joj odredi godine. Verovatno je zašla u šezdesete, ali ih je dobro nosila. Dr Skajler je bila lepa žena, s kratkom sedom kosom, visokim jagodicama; znala je kako da nosi bež komplet a da ne deluje previše muškobanjasto ili preterano ženstveno.

„Dr Skajler?”

„Možete li da mi kažete nešto o slučaju?”

„Molim?”

„Kejti Ročester - da li se zvanično vodi kao nestala?”

„Nisam sigurna koliko je to bitno.”

Pogled Edne Skajler polako se vratio na Loren Mjuz. „Mislite li da se uvalila u neku nevolju...”

„Ne mogu o tome da razgovaram.”

„Ili mislite da je pobjegla od kuće? Kada sam razgovarala s Edom, bio je prilično siguran da je pobjegla. Rekao mi je da je uzela novac iz bankomata u centru grada. Njen otac je prilično neprijatan.”

„Državni tužilac Stajenberg vam je sve to rekao? “Jeste.”

„Pa zašto onda pitate mene?”

„Znam njegovo mišljenje”, rekla je. „Želim vaše.”

Loren je ponovo htela da se pobuni, ali ju je Edna Skajler opet posmatrala previše uporno. Tražila je porodične fotografije po Edninom stolu. Nije ih bilo. Pitala se šta da zaključi iz toga i odustala. Skajlerova je čekala.

„Ima osamnaest godina”, pokušala je Loren oprezno.

„To znam.”

„Dakle, odrasla je.”

„I to znam. A šta je s ocem? Mislite li da ju je zlostavljao?”

Loren se pitala kako to da odigra. Istina je da joj se otac nije dopadao od prvog trenutka. Federalni podaci o organizovanom kriminalu govorili su da je Dominik Ročester povezan s mafijom i možda je to imalo neke veze. Ali postojalo je nešto u teoriji o izražavanju bola. S druge strane, svako reaguje drugačije. Istina je i da se krivica zaista ne može utvrditi prema nečijoj reakciji. Neke ubice su ronile suze koje bi postidele Paćina. Drugi su bili gori od robota. Isto je bilo s nedužnima. To je ovako: nalazite se u grupi ljudi, iznenada granata pada usred gomile, i vi nikada ne znate ko će se baciti na nju a ko u zaklon.

Kad je o tome reč, otac Kejti Ročester... postojalo je nešto čudno u

njegovom bolu. Bio je suviše izražen. Izgledalo je kao da je isprobavao različite likove da bi video koji će ostaviti najbolji utisak u javnosti. A majka? Bila je sva uplakana, ali da li je to bilo zbog očaja ili zbog pomirenosti sa sudbinom? Teško je reći.

„Nemamo dokaze za to”, reče Loren najneobaveznijim tonom koji je uspela da izvuče.

Edna Skajler nije reagovala.

„Ta pitanja su pomalo čudna”, nastavila je Loren.

„To je zbog toga što još uvek nisam sigurna šta da radim.”

„U vezi sa čim?”

„Ako je izvršen zločin, želim da pomognem. Ali...”

„Ali?”

„Videla sam je.”

Loren Mjuz je sačekala trenutak nadajući se da će reći još nešto. Nije rekla. „Videli ste Kejti Ročester?”

„Da.”

„Kada?”

„U subotu će biti tri nedelje.”

“I to nam govorite tek sad?”

Edna Skajler je ponovo posmatrala parking. Sunce je zalazilo, zraci su prolazili kroz venecijanere. Delovala je starije na tom svetlu.

„Dr Skajler?”

„Zamolila me je da ništa ne kažem.” I dalje je gledala na parking.

„Kejti?”

Edna Skajler je klimnula glavom još uvek gledajući u stranu.

„Razgovarali ste s njom?”

„Samo na trenutak.”

„Šta vam je rekla?”

„Da nikome ne kažem da sam je videla.”

„I?”

„I to je bilo to. Sledeće sekunde je nestala.”

„Nestala?”

“U podzemnoj.”

Reči su sada lakše dolazile. Edna Skajler je ispričala Loren celu priču, o tome kako je proučavala lica dok se šetala Njujorkom, kako je uočila devojkicu uprkos drugačijem izgledu, kako ju je pratila u metro, kako je nestala u tami.

Loren je sve zapisivala, ali joj je bilo jasno da se to poklapalo s njenim stavom od samog početka. Devojka je pobjegla. Kao što je Ed Stajenberg rekao Skajlerovoj, podigla je novac na bankomatu u centru grada približno u vreme kada je nestala. Loren je videla snimak sigurnosne kamere. Lice je bilo sakriveno kapuljačom, ali to je verovatno bila Ročesterova. Otac je očigledno previše strog. Uvek je tako bivalo s decom koja pobegnu od kuće. Deca previše liberalnih roditelja često se navuku na drogu. Deca suviše konzervativnih beže od kuće sa seksualnim problemima. Možda je to delovalo kao stereotip kada se tako postavi, ali je Loren videla veoma malo slučajeva koji su odskakali od tog pravila.

Postavila je još nekoliko propratnih pitanja. Zasad ništa nisu mogli da urade. Devojka je imala osamnaest godina. Sudeći po tom opisu, nije bilo razloga da sumnjaju na neku prijavu radnju. Na televiziji, federalci bi se umešali i okupili tim. To se nije dešavalo u stvarnom životu.

Ali Loren je osećala bockanje u nekom kutku mozga. Neki bi to nazvali intuicijom. Mrzela je to. Predosećaj... ni to nije odgovaralo. Pitala se šta bi Ed Stajenberg, njen šef, želeo da uradi. Verovatno ništa. Njihova služba bila je zauzeta s još dva slučaja koje je vodilo državno tužilaštvo; jedan je uključivao mogućeg teroristu, a drugi korumpiranog političara iz Njuarka.

Da li bi trebalo da se i dalje bave slučajem očitog bekstva od kuće s tako ograničenim sredstvima? Bila je to teška odluka.

„Zašto sada?“, upita Loren.

„Šta?“

„Tri nedelje ništa niste rekli. Zbog čega ste se predomislili?“

„Imate li dece, istražiteljko Mjuz?“ Ne”

„Ja imam.“

Loren ponovo pogleda sto, čak i, zid. Nije bilo porodičnih fotografija. Ni traga od dece ili unučica. Skajlerova se osmehnula, kao da je shvatila šta Mjuzovu zanima.

„Bila sam loša majka.“

„Nisam sigurna da razumem.“

„Recimo da se nisam mešala. Kada nisam bila sigurna u nešto, puštala sam da to prođe.“

Loren je čekala.

„Bila je to”, reče Edna Skajler, „velika greška.”

„I dalje nisam sigurna da razumem.”

Ni ja. Ali ovaj put... glas joj je zamro. Progutala je knedlu, spustivši pogled na ruke pre nego što je ponovo pogledala Loren. „Samo zato što sve izgleda u redu, ne mora da znači da je tako. Možda je Kejti Ročester potrebna pomoć. Možda bi ovaj put trebalo da uradim nešto više, a ne samo da pustim da prođe.”

Obećanje iznuđeno u podrumu vratilo se da progoni Majrona tačno u dva sata i sedamnaest minuta ujutru.

Prošle su tri nedelje. Majron se još uvek viđao s Eli. Toga dana bilo je Esperancino venčanje. Eli je išla kao njegova pratilja. Majron je predao mladu. Tom - pravo ime bilo mu je Tomas Džejms Bidvel Treći - bio je Vinov rođak. Venčanje je bilo skromno. Nekim čudom mladoženjina porodica, potpisnici povelje Čerke američke revolucije, nije bila oduševljena Tomovim brakom s latino devojkom rođenom u Bronksu, po imenu Esperanca Dijaz. Ko bi rekao!

„Čudno”, reče Esperanca.

„Šta to?”

„Uvek sam mislila da ću se udati zbog novca, ne zbog ljubavi, proverila je svoj izgled u ogledalu. „Ali evo me, udajem se iz ljubavi i dobijam novac.”

“Ironija nije mrtva.”

“Sva sreća. Ideš li u Majami da se vidiš s Reksom?”

Reks Storton je bio ostarela filmska zvezda koju su zastupali. “Letim tamo sutra posle podne.”

Esperanca se okrenula od ogledala, raširila ruke i zanosno se osmehnula. „Pa?”

Bila je kao vizija. Majron reče: „Opa!”

“Misliš?”

“Mislim.”

“Hajdemo onda. Hajde da se vežem.”

“Hajdemo.”

„Još nešto”, Esperanca ga povuče u stranu. „Želim da budeš srećan zbog mene.”

„Jesam.”

„Ne napuštam te.”

„Znam.

Esperanca se zagledala u njega. „Još uvek smo najbolji prijatelji”, rekla je. „Shvataš? Ti, ja, Vin, Velika Sindi. Ništa se nije promenilo.”

„Naravno da jeste”, reče Majron. „Sve se promenilo.”

„Volim te, znaš.”

“I ja volim tebe.”

Ponovo se nasmešila. Esperanca je uvek bila tako prokleta lepa; kao iz fantazije o lepršavim etno-košuljama. Ali danas, u toj haljini, reč blistava jednostavno je bila preblaga. Bila je tako divlja, tako slobodnog duha, uporno je tvrdila da se nikada neće ovako smiriti s jednom osobom. Ali evo je sada, s bebom, kako se udaje. Čak je i Esperanca odrasla.

“U pravu si”, rekla je. „Ali stvari se menjaju, Majrone. A ti si oduvek mrzeo promene.”

„Ne počinji s tim.”

„Pogledaj se. Živeo si s roditeljima do trideset i neke. Posедуješ kuću u kojoj si proveo detinjstvo. Još uvek većinu vremena provodiš sa svojim cimerom s fakulteta, koji, budimo iskreni, ne može da se promeni.”

Podigao je ruku. „Shvatam suštinu.”

„Ipak je smešno.”

„Šta?”

„Uvek sam mislila da ćeš se ti prvi oženiti”, rekla je.

„I ja.”

„Što se Vina tiče, hajde da i ne počinjemo s njim. Ali ti si se oduvek tako lako zaljubljavao, naročito u onu kučku Džesiku.”

„Ne zovi je tako.”

„Kako god. U svakom slučaju, ti si bio taj koji je nasedao na američki san - oženiti se, imati 2,6 dece, pozivati prijatelje na roštilj u dvorištu, sve to.”

„Ti nikada nisi.”

Esperanca se osmehnu. „Zar me nisi ti naučio: Men tracht und Gott lacht! ³ Čoveče, volim kada vi nevernici govorite tako.” Esperanca ga uhvati pod ruku. „To može da bude dobro, znaš.”

„Znam.”

Duboko je udahnula. „Hoćemo li?”

„Jesi li nervozna?“

Esperanca ga pogleda. „Ni najmanje.“

„Onda, napred.“

Majron ju je vodio do oltara. Mislio je da će to biti laskava formalnost, to što će zauzeti mesto njenog pokojnog oca, ali kada je Esperancinu ruku predao Tomu, kada se Tom nasmešio i stegao mu ruku, Majron oseti kako ga preplavljaju osećanja. Povukao se i seo u prvi red.

Venčanje je više bilo lep sudar nego eklektična mešavina. Vin je bio Tomov kum, a Velika Sindi Esperancina deveruša. Velika Sindi, ranije njena partnerka u rvanju, imala je preko dva metra i mnogo više od sto četrdeset kilograma. Pesnice su joj bile kao konzervirane šunke. Nije bila sigurna šta da obuče - haljinu boje breskve, uobičajenu za deveruše, ili crni kožni korset. Njeno rešenje: koža boje breskve s resama, bez rukava, ne bi li pokazala ruke veličine i izgleda mermernih stubova na kolonijalnim kućama. Imala je ljubičastu čiroki frizuru, s malim ukrasom za svadbenu tortu pričvršćenim na vrhu.

Kada je isprobavala, ovu haljinu, Velika Sindi je raširila ruke i okrenula se pred Majronom. Plima i oseka su promenile smer u okeanima, a Sunčev sistem se pomerio. „Šta misliš?“, Pitala je.

„Svetloljubičasto i boja breskve?“ To je vrlo moderno, gospodine Bolitar.“ Uvek ga je oslovljavala s gospodine, Velika Sindi je volela formalnosti.

Tom i Esperanca su se zavetovali jedno drugome u neobičnoj crkvi. Duž klupa su stajale bele lale. Tomova strana bila je obučena u crno i belo - more pingvina. Esperancina strana se veoma šarenela, kao da je Krejola poslala svoje predstavnike. Izgledalo je kao parada za Noć veštica u Grinič Vilidžu. Orguljaš je svirao divne crkvene pesme. Hor je pevao poput anđela. Okruženje nije moglo biti spokojnije.

Ipak, Esperanca i Tom su za prijem želeli promenu ritma. Iznajmili su klub - Koža i požuda - blizu Jedanaeste avenije. Velika Sindi je tamo radila kao izbacivač i ponekad, u sitne sate, izlazila, na scenu i izvodila predstavu koja ne bi mogla ni da se zamisli.

Majron i Eli su se parkirali prilično daleko od Zapadnog autoputa. Prošli su pored pornografske radnje Bordel kralja Davida, koja je radila dvadeset četiri sata. Prozori su bili prelepljeni. Na vratima je stajao veliki znak SADA POD NOVOM UPRAVOM.

„Opa”, Majron pokaza, na znak. „Zar ne misliš da je bilo krajnje vreme?”

Eli klimnu. „Ranije su tako loše vodili ovo mesto.”

Kada su ušli u Kožu i požudu, Eli je šetala unaokolo kao da je u Luvru, žmirkajući prema fotografijama na zidu, proučavajući naprave, kostime, sredstva za vezivanje. Odmahnula je glavom. „Beznadežno sam naivna.”

„Nije beznadežno”, reče Majron.

Eli pokaza na nešto crno i dugačko što je podsećalo na deo ljudske utrobe.

„Staje to?”, upita.

„Ubi me ako znam.”

„Da li si ti, ovaj, za...”

„A ne.”

„Šteta”, reče Eli pa dodade: „Šalim se. Zaista se šalim.”

Njihova veza je napredovala, ali se izlaženje s nekim ko ima decu pokazalo u pravom svetlu. Posle one prve noći više nijednu noć nisu proveli zajedno. Od zabave Majron se samo kratka pozdravljao s Erin i Džekom. Nisu bili sigurni koliko brzo ... i kako treba da idu u međusobnim odnosima, ali je Eli bila prilično ubeđena da treba da idu polako kada je reč o deci.

Eli je morala rano da krene. Obećala je Džeku da će mu pomoći sa domaćim zadatkom. Majron ju je ispratio i odlučio da prenoći u gradu.

„Koliko ostaješ u Majamiju?”, pitala je Eli.

„Samo noć ili dve.”

„Da li će ti se mnogo povraćati ako ti kažem da ćeš mi nedostajati?”

„Ne, ne mnogo.”

Nežno ga je poljubila. Majronu je srce poskakivalo dok ju je gledao kako se udaljava, a onda se vratio na zabavu.

Pošto je ionako resio da ostane u gradu, Majron je počeo da pije. Nije spadao u one što mnogo piju, podnosio je alkohol dobro koliko i četrnaestogodišnja devojčica, ali večeras, na ovoj divnoj mada neobičnoj zabavi, bio je raspoložen za piće. I Vin takođe, iako je njemu bilo potrebno daleko više da ga omami. Konjak je bio majčino mleko za Vina. Dejstvo se retko videlo, pogotovu spolja.

Večeras nije bilo važno. Vinova produžena limuzina već je čekala. Odvešće ih nazad u grad.

Vinov stan u zgradi Dakota vredeo je oko milion dolara, a dekor je podsećao na Versaj. Kada su stigli, Vin je pažljivo sipao sebi porto od skaredno skupe berbe, kvinta di noval nacional. Flaša je otvorena nekoliko sati ranije jer je, kako je Vin objasnio, portu takve berbe potrebno da diše pre no što se pije. Majron je obično pio čokoladno mleko, ali njegov stomak sada nije bio raspoložen. A i čokolada ne bi imala vremena da diše.

Vin je uključio TV pa su gledali Antikvarnicu na točkovima. Ohola žena, koja je lenjo otezala u govoru, posedovala je groznu bronzanu bistu. Počela je da priča procenitelju priču o tome kako je Din Martin 1950. ponudio njenom ocu deset hiljada dolara za taj žalosni komad metala, ali je njen tata, kako je rekla, uz odlučno pokazivanje prstom i odgovarajući kez, bio dovoljno lukav. Bio je siguran da vredi čitavo bogatstvo. Procenitelj je strpljivo klimao glavom, čekao da žena završi, a onda zadao udarac:

„Vredi dvadesetak dolara.”

Majron i Vin bez reči pljesnuše rukama.

„Uživamo u tuđoj nesreći”, reče Vin.

„Jadni smo”, reče Majron.

„Nismo mi krivi.”

„Nismo?”

„Posredi je ova emisija”, reče Vin. „Oslikava toliko toga što nije u redu s našim društvom.”

„Kako to?”

„Ljudi se ne zadovoljavaju time što njihove tričarije vrede čitavo bogatstvo. Ne, bolje je, daleko bolje, ako su ih jeftino kupili od nekog bezazlenog prostaka. Niko ne razmišlja o osećanjima onoga koji je, ništa ne sumnjajući, prodao to na garažnoj rasprodaji, koji je prevaren, koji je izvisio.”

„Dobro si to primetio.”

„O, ali ima još.”

Majron se osmehnuo i zavalio čekajući.

„Zaboravi pohlepu za trenutak”, nastavio je Vin. „Ono što nas zaista pogađa u Antikvarnici na točkovima jeste to što svi, ali baš svi, lažu.”

Majron klimnu glavom. „Misliš, kada procenitelj pita: „Imate li ikakvu predstavu o tome koliko to vredi?”

„Upravo to. Isto pitanje postavlja svaki put.”

„Znam.”

„A gospodin ili gospođa genijalci ponašaju se kao da ih je pitanje zateklo potpuno nespremne - kao da nikada ranije nisu gledali emisiju.”

„To je iritirajuće”, složio se Majron.

„A onda kažu nešto tipa: 'Jao, uh, ovaj, nikada nisam razmišljao o tome. Nemam pojma koliko bi moglo da vredi.' Vin se vtio „Mislim, daj. Dovukao si granitni oklop od dve tone u veliki bezlični kongresni centar i čekao u redu dvanaest sati ti nikada, baš nikada, ni u najluđim snovima, nisi se zapitao koliko bi mogao da vredi?”

„Laž”, složio se Majron osećajući se opijeno. „Zajedno sa: Vaš poziv nam je veoma važan.”

I zato, reče Vin, „volimo kada oduva takvu ženu. Laž. Pohlepa. Iz istih razloga volimo i tupana na Točku sreće koji zna rešenje, ali se uvek odluči za dodatno okretanje i izvuče bankrot.”

„Isto je i u životu”, naglasio je Majron osećajući dejstvo alkohola.

„Ispričaj mi.”

Ali tada je zazvonio interfon.

Majron je osetio kako mu se stomak spušta. Pogledao je na sat. Bilo je pola dva ujutru. Majron je samo pogledao u Vina. Ovaj mu je uzvratio pogled, lica poput mirnog bazena. Vin je i dalje bio zgodan, previše zgodan, ali godine zloupotreba droge, duge noći nasilja ili, kao večeras, seksa, počinjale su pomalo da ostavljaju traga.

Majron sklopi oči. „Da li je to...?” “Da.”

Uzdahnuo je, ustao. „Voleo bih da si mi rekao.”

„Zašto?”

Već su to prošli. Na to nije bilo odgovora. „Ova je iz nekog novog mesta s gornje zapadne strane”, reče Vin.

„Aha, baš zgodno.”

Ne progovorivši više, Majron je krenuo duž hodnika prema svojoj spavaćoj sobi. Vin je otvorio vrata. Iako ga je to deprimiralo Majron je bacio pogled. Devojka je bila mlada i lepa. Rekla je ćao!, s usiljenom veselošću u glasu. Vin nije odgovorio.

Pokazao joj je da ga sledi. Učinila je to ljuljajući se na previsokim potpeticama. Nestali su u hodniku.

Kao što je Esperanca primetila, neke stvari su odbijale da se promene bez obzira na to koliko vi to želeli.

Majron je zatvorio vrata i srušio se na krevet. Glava mu je lebdela od pića. Tavanica se okretala. Pustio ju je. Pitao se da li će mu pozliti. Mislio je da neće. Iz glave je potisnuo misli o devojci. Napustile su ga brže nego ranije, promena u njemu koja definitivno nije bila nabolje. Nije čuo nikakvu buku, soba koju je Vin koristio (ne njegova spavaća soba, naravno) bila je zvučno izolovana i, konačno, Majron je sklopio oči.

Poziv je stigao na njegov mobilni.

Majron ga je podesio na zvono posle vibracije. Zazveckao je po noćnom stočiću. Probudio se iz polusna i posegnuo za njim. Okrenuo se i u glavi mu je zatutnjalo. Tada je ugledao digitalni sat na noćnom stočiću: 2:17.

Nije proverio ko zove pre nego što je prineo telefon uhu.

„Halo?“, zakreštao je.

Prvo je čuo jecaj.

„Halo?“, ponovio je.

„Majrone? Ejmi je.“

„Ejmi“, Majron sede. „Šta se desilo? Gde si?“

„Rekao si da mogu da te pozovem“, usledio je još jedan jecaj. „U svako doba, zar ne?“

„Da. Ejmi, gde si?“

„Potrebna mi je pomoć.“

„Dobro, nema problema. Samo mi reci gde si.“

„O, bože...“

„Ejmi?“

„Nećeš im reći?“

Oklevao je. Pomislio je na Kler, Ejminu majku. Setio se Kler u njenim godinama i štrečno se.

„Obećao si. Obećao si da nećeš reći mojim roditeljima.“

„Znam. Gde si?“

„Obećaj da im nećeš reći.“

„Obećavam, Ejmi. Samo mi reci gde si.“

SEDMO POGLAVLJE

Majron je uskočio u trenerku.

Um mu je bio malo zamućen. U njemu je još bilo alkohola. Ironija mu nije promakla, rekao je Ejmi da ga pozove jer nije želeo da uđe u auto s nekim ko je pijan, a evo njega sad, blago pripitog. Pokušao je da zastane i proceni da li je trezan. Zaključio je da je u stanju da vozi, ali zar to ne misle svi kad popiju?

Pomislio je da to pita Vina, ali je ovaj bio zaokupljen nečim drugim. Osim toga, Vin je još više popio, uprkos trezvenoj fasadi. Ipak, ne bi trebalo da tek tako izjuri, zar ne?

Dobro pitanje.

Lep drveni pod u hodniku nedavno je bio obnovljen. Majron je odlučio da na brzinu proveri da li je trezan. Pratio je jednu dasku kao da je prava linija, kao da ga je policajac zaustavio. Prošao je, ali opet Majron je imao, skromnost na stranu, prilično dobru koordinaciju. Verovatno bi prošao taj test i mrtav pijan.

Ipak, kakav izbor je imao? Čak i kada bi našao nekog drugog da vozi u to doba, kako bi Ejmi reagovala kad bi se pojavio s nekim nepoznatim? On, Majron, bio je taj koji ju je naterao da mu obeća da će ga pozvati ako se nađe u takvoj situaciji. On je taj koji joj je ugurao u ruke vizitkartu sa svim brojevima telefona. On je bio taj, kao što je Ejmi upravo naglasila, koji se zakleo na potpuno poverenje.

Morao je sam da ode.

Automobil mu je bio na parking u Sedamnaestoj ulici, koji je otvoren dvadeset četiri sata. Kapija je bila zatvorena. Majron je pozvonio. Dežurni čuvar je gundajući pritisnuo dugme i kapija se otvorila.

Majron nije bio tip za velika kola i zato je još uvek vozio ford taurus koji je krstio magnet za ribe. Auto ga je prevezio od tačke A do tačke B. Kraj. Važnije od konjskih snaga i V6 bilo mu je da ima radio-kontrolu na volanu, da bi neprekidno mogao da menja stanice.

Pritisnuo je Ejmin broj na mobilnom. Tiho je odgovorila.

„Halo?“

„Krenuo sam.”

Ejmi nije odgovorila.

„Zašto ne bi ostala na vezi?”, pitao je. „Samo da znam da si dobro.”

„Baterija mi je skoro gotova. Hoću da je sačuvam.”

„Trebalo bi da stignem za deset-petnaest minuta najviše”, reče Majron.

„Iz Livingstona?”

„Bio sam u gradu.”

„O, dobro je. Vidimo se uskoro.”

Prekinula je vezu. Majron proveri sat u autu: 2.30. Ejmini roditelji su sigurno bolesni od brige. Nadao se da je već pozvala Kler i Erika. Bio je u iskušenju da ih sam pozove, ali ne, to neće ići tako. Kada uđe u kola, ohrabriće je da sama to uradi.

Ejmi se nalazila, iznenadio se kada je čuo, u srcu Menhetna. Rekla mu je da će ga čekati na uglu Pete avenije i Pedeset četvrte ulice. To je bio Rokfeler centar. Jedino čudno u tome što se osamnaestogodišnjakinja nalazi u tom kraju Velike jabuke bilo je što je centar noću mrtav. Tokom nedelje taj kraj je bio pun vreve. Vikendima su tu bile turističke ture. Ali subotom uveče malo ljudi je bilo na ulici. Njujork je možda bio grad koji nikada ne spava, ali što se tiče gornjeg dela Pete avenije, taj kraj je bio u dubokom snu.

Stao je na semaforu na uglu Pete avenije i Pedeset druge ulice. Kvaka na vratima je začangrljala, i Ejmi je otvorila vrata i kliznula na zadnje sedište.

„Hvala ti”, rekla je.

„Dobro si?”

Slabašni glas iz pozadine reče: „Dobro sam.”

„Ejmi, ja nisam šofer. Sedi napred.”

Oklevala je, ali je učinila to što je tražio. Kada je zatvorila suvozačka vrata, Majron se okrenuo prema njoj. Ejmi je zurila pravo kroz prednje staklo. Kao i većina tinejdžerki, imala je previše šminke. Mladima šminka nije potrebna, naročito ne u tolikoj količini. Oči su joj bile crvene i kao u rakuna. Bila je obučena u nešto tinejdžerski usko, kao tanki omot od gaze, nešto što, čak i ako imate dobru figuru, ne biste smeli da nosite posle, recimo, dvadeset treće godine.

Toliko je ličila na svoju majku u tim godinama.

„Zeleno je”, reče Ejmi.

Pokrenuo je automobil. „Šta se desilo?”

„Neki su previše pili. Nisam htela da se vozim s njima.”

„Gde?”

„Šta gde?”

Majron je znao i da centar grada nije glavno mesto za izlaske mladih. Većina ih je visila po barovima na gornjoj istočnoj strani ili možda u Vilidžu. „Gde ste pili?”

„Je li to važno?”

„Voleo bih da znam.”

Ejmi se konačno okrenula prema njemu. „Obećao si.”

Nastavio je da vozi.

„Obećao si da nećeš ništa pitati, sećaš se?”

Samo želim da se uverim da si dobro.

„Jesam.”

Majron je skrenuo desno presekavši put kroz grad. „Onda te vodim kući.”

„Ne.”

Čekao je.

„Spavam kod drugarice.”

„Gde?”

„Živi u Ridžvudu.”

Pogledao ju je, pa vratio pogled na put. “U Bergenu?”

„Da.”

„Radije bih te odveo kući.”

„Moji znaju da ću spavati kod Stejsi.”

„Možda bi trebalo da ih pozoveš.”

„I šta da im kažem?”

„Da si dobro.”

„Majrone, oni misle da sam izašla s prijateljima. Samo bi se zabrinuli da ih sad pozovem.”

Bila je u pravu, ali Majronu se to nije dopalo. Upalila mu se lampica za gorivo. Moraće da dopuni rezervoar. Krenuo je prema Zapadnom autoputu i preko mosta Džordža Vašingtona. Stao je na prvoj benzinskoj pumpi na putu 4. Nju Džerzi je bio jedna od dve države u kojoj niste mogli sami da napunite rezervoar. Dežurni radnik, s turbanom i udubljen u roman Nikolasa Sparksa, nije bio oduševljen što ih vidi.

„Za deset dolara”, reče mu Majron.

Udaljio se. Ejmi je počela da šmrkće.

„Ne izgledaš pijano”, počeo je Majron.

„Nisam ni rekla da jesam. Pijan je momak koji je vozio.”

„Ali izgledaš”, nastavio je, „kao da si plakala.”

Napravila je onaj tipičan tinejdžerski pokret koji bi mogao biti sleganje ramenima.

„Tvoja drugarica Stejsi, gde je ona sada?”

„Kod kuće.”

„Nije išla u grad s tobom?”

Ejmi je odmahnula glavom i okrenula se na drugu stranu.

Glas joj je bio blag. „Mislila sam da mogu da ti verujem.”

„Možeš.”

Ponovo je odmahnula glavom. Zatim je pružila ruku prema vratima i uhvatila kvaku. Počela je da izlazi. Majron posegnu za njom. Uhvatio ju je za levi zglob malo jače nego što je želeo.

„Hej”, rekla je.

„Ejmi...”

Probala je da se izvuče. Majron ju je i dalje držao za zglavak.

„Pozvaćeš moje roditelje.”

„Samo moram da znam da si dobro.”

Vukla ga je za prste pokušavajući da se oslobodi. Majron oseti njene nokte na zglobovima prstiju.

„Pusti me!”

Pustio ju je. Iskočila je iz automobila. Majron je krenuo za njom, ali je još uvek bio vezan. Pojas ga je povukao unazad. Otkopčao ga je i izašao. Ejmi se teturala prema autoputu, prkosno prekrštenih ruku.

Dotrčao je do nje. „Molim te, vrati se u kola.”

„Ne.”

„Odvešću te, je l' važi?”

„Samo me ostavi na miru.”

Odjurila je. Vozila su zviždala okolo. Neka su joj trubila. Majron ju je pratio.

„Kuda ćeš otići?”

„Pogrešila sam. Nije trebalo da te pozovem.”

„Ejmi, samo se vrati u kola. Ovde nije bezbedno.”

„Reći ćeš mojim roditeljima.”

„Neću. Obećavam.”

Usporila je, a onda se zaustavila. Vozila su i dalje jurila putem 4. Radnik na pumpi ih je posmatrao, a zatim raširio ruke pitajući šta se dešava. Majron podiže prst pokazujući da im je potreban trenutak.

„Žao mi je”, reče Majron. „Samo sam zabrinut za tebe. Ali U Pravu si, obećao sam. Održaću obećanje.”

Ejmi je i dalje držala prekrštene ruke. Žmirkala je prema njemu, opet onako kako samo tinejdžeri umeju. „Kuneš se?”

„Kunem se”, rekao je.

„Više nema pitanja?”

„Nijedno.”

Nesigurno je krenula prema automobilu. Majron je išao za njom. Platilo je radniku kreditnom karticom pa su se odvezli.

Ejmi mu je rekla da krene na sever putem 17. Bilo je toliko prodavnica, toliko tržnih centara, da je sve izgledalo kao jedan neprekidan niz. Majron se sećao kako je njegov otac, kad god su prolazili pored livingstonskog tržnog centra, odmahivao glavom, pokazivao i stenjao: „Pogledaj sva ta kola! Ako je ekonomska situacija tako loša, otkud toliko kola? Parking je pun! Pogledaj ih samo.”

Majronovi roditelji su trenutno bili udobno smešteni u naselju zatvorenog tipa malo izvan Boka Ratona. Tata je konačno prodao skladište u Njuarku i sada je dane provodio diveći se onome što je većina ljudi radila već godinama: „Majrone, da li si bio u Stejplsu? Bože, tamo imaju sve vrste olovaka i papira. A tek cene! Neću ni da počinjem o tome. Kupio sam osamnaest šrafcižera za manje od deset dolara. Kada odemo, kupimo toliko stvari da čoveku na kasi uvek kažem - o, smeje se tome, Majrone - uvek mu kažem: „Upravo sam uštedeo toliko novca da ću bankrotirati.”

Majron je bacio pogled na Ejmi. Sećao se svojih tinejdžerskih godina, borbe koju je predstavljala adolescencija, i koliko puta je prevario svoje roditelje. Bio je dobro dete. Nikada nije upadao u nevolje, imao je dobre ocene, bio veoma cenjen zbog svoje košarkaške veštine, ali je neke stvari krio od roditelja. Sva deca to rade. Možda je to zdravo. Deca koja su stalno pod kontrolom, koja su pod neprekidnim roditeljskim nadzorom, na kraju puknu. Svima je potreban ventil. Morate deci da ostavite prostora da se bune. U suprotnom, pritisak se samo gomila unutra...

„Idi na ovaj izlaz”, reče Ejmi. „Zapadna Linvud avenija.”

Uradio je kako mu je rekla. Majron nije baš poznavao taj kraj Nju Džerzi čini niz zaselaka. Samo svoj poznaješ dobro.

On je bio dečko iz oblasti Eseks. Ovo je bio Bergen. Nije bio na svom terenu. Kada su stali na semaforu, uzdahnuo je i zavalio se u sedištu, iskoristivši taj pokret da dobro zagleda Ejmi.

Izgledala je mlado, uplašeno i bespomoćno. Majron se na trenutak zamislio nad ovim poslednjim. Bespomoćna. Okrenula se i izazivački ga pogledala. Da li je bespomoćnost dobra procena? Ma koliko bilo glupo razmišljati o tome, koliku je ulogu u svemu imao seksizam? Zaigraj na trenutak na kartu šovinizma. Da je Ejmi momak, krupni srednjoškolac fudbaler, na primer, da li bi bio ovoliko zabrinut?

Tačno je da ju je zaista tretirao drugačije zato što je žensko.

Da li je to bilo ispravno - ili se zaglibio u neku opšteprihvaćenu glupost?

„Na sledećem ćošku skreni desno, onda levo na kraju puta.”

Poslušao je. Uskoro su se našli u zbrci od kuća. Ridžvud je bio staro ali veliko selo, ulice s drvoredima, viktorijanske kuće, krivudavi putevi, brda i doline. Geografija Džerzija. Predgrađa su bila kao slagalice, isprepletana, delovi zaglavljani jedni u druge, malo je bilo jasnih granica ili pravih uglova.

Vodila ga je duž strmog puta, niz sledeći, levo, zatim desno, pa ponovo desno. Majron ju je automatski slušao, misli su mu bile negde drugde. Njegov um je pokušavao da pronađe prave reči koje bi izgovorio. Ejmi je večeras plakala, bio je siguran.

Delovala je istraumirano, ali zar nije sve trauma u njenim godinama? Verovatno se posvađala s dečkom Rendijem, koga je spominjala u podrumu. Možda ju je matori Rendi ostavio.

Momci su radili takve stvari u srednjoj školi. Ložili su se na lomljenje srca. To ih je činilo muškarčinama...

Pročistio je grlo i pokušao da zvuči opušteno: „Da li se još viđaš s Rendijem?”

Njen odgovor: „Sledeća levo.”

Skrenuo je.

„Kuća je tamo, s desne strane.”

„Na kraju slepe ulice?”

„Da.”

Majron je prišao. Kuća je bila skrivena u potpunoj tami. Nije bilo uličnog svetla. Majron je trepnuo nekoliko puta. Još uvek je bio umoran, zbog nedavnog slavlja mozak mu je i dalje bio zamagljeniji nego što bi trebalo. Na trenutak je pomislio na Esperancu, na to kako je lepo izgledala i, ma kako to sebično zvučalo, zapitao se koliko će taj brak doneti promena.

„Izgleda kao da nema nikog kod kuće”, rekao je.

„Stejsi verovatno spava”, Ejmi je izvukla ključ. „Njena soba je kod zadnjih vrata. Uvek sama uđem.”

Majron je izbacio menjač iz brzine i isključio motor. „Otpratiću te.”

„Ne”

„Kako ću znati da si ušla?”

„Mahnuću ti.”

Još jedan automobil ušao je u ulicu za njima. Farovi su zablesnuli Majrona u retrovizoru. Zaklonio je oči. Čudno, pomislio je, dvojica kola na ovom putu u ovo doba noći.

Ejmi privuče njegovu pažnju. „Majrone?”

Pogledao ju je.

„Ne smeš da kažeš mojima za ovo. Poludeli bi. Važi?”

„Neću im reći.”

„Stvari...” Zastala je, pogledala kroz prozor prema kući, stvari među njima nisu trenutno baš najbolje.”

„S tvojim roditeljima?”

Klimnula je glavom.

„Znaš da je to normalno, zar ne?”

Ponovo je klimnula.

Znao je da ovde mora da bude pažljiv. „Možeš li da mi kažeš nešto više?”

„Samo... ovo će samo pogoršati stvari. Mislim, ako im kažeš. Samo nemoj, važi?”

„Važi.”

„Održi obećanje.”

I rekavši to, Ejmi je izašla. Otrčala je do kapije koja je vodila ka zadnjem delu kuće. Nestala je iza nje. Majron je čekao. Vratila se do kapije. Sada se smešila i mahnula da je sve u redu. Ali bilo je nešto, nešto u načinu na koji je mahnula, nešto što se nije sasvim slagalo.

Majron se spremao da izađe iz auta, ali ga je Ejmi zaustavila

odmahnuvši glavom. Zatim se vratila u dvorište i noć ju je sasvim progutala.

OSMO POGLAVLJE

U danima koji su usledili, kada se Majron osvrtao na taj trenutak, na način na koji mu se Ejmi nasmešila i mahnula i nestala u mraku, pitao se sta je osećao. Da li je postojalo neko predosećanje, osećaj neprijatnosti, neko bockanje u podsvesti, neko upozorenje, nešto čega jednostavno nije mogao da se otrese?

Mislio je da nije. Ali bilo je teško setiti se.

Čekao je još deset minuta u toj slepoj ulici. Ništa se nije desilo.

Zato je Majron smislio plan.

Bilo mu je potrebno neko vreme da se izvuče odatle. Ejmi ga je vodila kroz šumu predgrađa, pa je možda trebalo da Majron baca mrvice hleba usput. Kao pacov u lavirintu mučio se dvadeset minuta, sve dok nije nabasao na Paramus road, koji je na kraju vodio do glavne arterije, Garden stejt autoputa.

Ali Majron sada nije nameravao da se vrati u stan u Njujorku.

Bila je subota veće - pa, sada već nedelja jutro - i ako umesto toga ode do kuće u Livingstonu, ujutru bi mogao da igra košarku pre nego što krene na aerodrom i odleti u Majami.

A Majron je znao da Erik, Ejmin otac, bez izuzetka igra košarku nedeljom ujutru.

Bio je to Majronov trenutni mada jadan plan.

Tako, rano ujutru - iskreno rečeno, prerano - Majron je obukao bermude i majicu, otresao prašinu sa starog elastičnog zavoja za koleno i odvezao se do fiskulturne sale gimnazije Heritidž. Pre nego što je ušao, Majron je pozvao Ejmin mobilni telefon. Poziv je odmah bio preusmeren na govornu poštu, njen glas tako vedar i, opet tinejdžerski, govorio je na kraju: „Ono, ostavite poruku.”

Taman je hteo da spusti telefon kada mu je ovaj zazujao u ruci. Proverio je identifikaciju poziva. Ništa.

„Halo?”

„Ti si kopile”, glas je bio prigušen i tih. Zvučao je kao glas mladića, ali bilo je teško reći. „Čuješ li me, Majrone? Kopile. I platićeš za ono što si uradio.”

Veza se prekinula. Majron je pritisnuo zvezdicu i šezdeset devet i sačekao da čuje broj. Mehanički glas ga je izdiktirao. Jeste lokalni poziv, ali osim toga, broj mu je bio potpuno nepoznat. Zaustavio je automobil i pribeležio broj. Proveriće kasnije.

Kada je Majron ušao u školu, trebalo mu je nekoliko trenutaka da se navikne na veštačko osvetljenje, ali odmah nakon toga iskočili su poznati duhovi. Sala je imala ustajali miris, tipičan za sve srednjoškolske fiskulturne sale. Neko je udarao loptu. Nekoliko momaka se smejalo. Svi zvuči su bili isti, prigušeni tim šupljim odjekom.

Majron mesecima nije igrao jer nije voleo tu vrstu igara s skupljenim službenicima. Košarka, sama igra, još uvek mu je puno značila. Voleo ju je. Voleo je osećaj lopte pod prstima, način na koji prstima napipava brazde na lopti prilikom skoka, luk koji lopta pravi na putu ka košu, način na koji se vrti na obruč, zauzimanje pozicije za hvatanje lopte posle toga, savršeno dodavanje. Voleo je donošenje odluke u deliću sekunde, dodati, voditi loptu, pucati, iznenadno otvaranje koje traje deseti deo sekunde, način na koji svet usporava da biste se povukli kroz pukotinu.

Voleo je sve to.

Ono što nije voleo bio je mačizam srednjeg doba. Sala se punila magistrima, željnim da budu alfa mužjaci, kojima je uprkos velikim kućama i debelim novčanicima i sportskim kolima, kao simbolima penisa, bilo potrebno da nekoga pobede u nečemu. Majron je u mladosti voleo da se takmiči. Možda i previše. Bio je opsednut pobeđivanjem. Naučio je da to nije uvek najbolja osobina, mada je često razdvajala dobre od sjajnih, umalo profesionalce od profesionalaca: ta želja - ne, potreba - da, da se bude bolji od onog drugog.

Ali prerastao je to. Neki od ovih momaka, manjina svakako ali sasvim dovoljno, nisu.

Kada su videli Majrona, bivšeg NBA igrača (bez obzira na to koliko kratko), videli su svoju priliku da dokažu kakve su muškarčine. Čak i sada. Čak i kada je većina daleko prebacila četrdesetu. A kada su sposobnosti usporenije a srce i dalje žudi za slavom, to može biti fizički i vrlo gadno.

Majron se osvrnuo po sali i pronašao razlog svog dolaska.

Erik se zagrevao kod udaljenijeg koša. Majron je potrčao tamo i pozvao ga.

„Hej, Eriče, kako ide?”

Erik se okrenuo i nasmešio mu se. „Dobro jutro, Majrone. Drago mi je što si se pojavio.”

„Obično baš nisam jutarnji tip”, reče Majron.

Erik mu dobaci loptu. Majron je pucao na koš. Odbila se o obruč.

„Duga noć?”, upita Erik. „Veoma.”

„Izgledao si i bolje.”

„Baš ti hvala”, reče Majron: „Pa, kako je?”

„Dobro. Kod tebe?”

„Dobro je.”

Neko je viknuo i deseterica momaka dotrčala su do sredine terena. Tako je to išlo. Ako hoćeš da igraš u prvoj grupi, moraš da stigneš među prvih deset. Dejvid Rejniv, tip koji je bio sjajan, jevima i finansijski direktor nekih najvećih firmi u Americi uvek je određivao ekipe. Imao je sposobnost da pronađe ravnotežu među talentima i da oformi odgovarajuće parove. Niko nije dovodio u pitanje njegove odluke. One su bile konačne i obavezujuće.

I tako je Rejniv podelio strane. Majronov protivnik bio je mladić visok preko dva metra. To je bilo dobro. Teorija o ljudima s Napoleonovim kompleksom možda je diskutabilna u stvarnom svetu, ali ne i u igrama na biranje. Niski momci želeli su da povrede visoke momke, da im pokažu u areni kojom obično dominira veličina.

Ali, nažalost, danas je bio izuzetak koji dokazuje pravilo. Ovaj dvometraš sav je bio u laktovima i pun besa. Bio je sportista i snažan, ali je imao malo talenta za košarku. Majron je davao sve od sebe da se drži podalje. Uprkos kolenu i godinama, činjenica je da je Majron mogao da pogodi koš kad god poželi. Neko vreme je to i radio - dolazilo mu je samo od sebe i bilo mu je teško da se opusti. Ali konačno se povukao, jer mu je trebalo da izgubi. Stiglo je još ljudi, a važno je pravilo da pobjednici ostaju. On je hteo da izađe s terena da bi mogao da razgovara s Erikom.

I tako, pošto su dobili tri igre, Majron je jednu izgubio.

Njegovi saigrači nisu bili zadovoljni kada je Majron napravio grešku u koracima i izgubio igru. Sada će morati da odsede. Oplakivali su taj trenutak, ali su uživali u tome što su imali sjajan niz. Kao da je to bilo

bitno.

Erik je, naravno, imao flašu s vodom. Šorc mu se slagao s majicom. Pertle na patikama bile su mu uredno vezane. Čarape su mu dosezale do istog mesta iznad članka, obe jednako podvrnute. Majron je pio vodu na česmi i zatim seo pored njega.

„Pa, kako je Kler?“, pokušao je Majron.

„Dobro. Sada ide na neku mešavinu pilatesa i joge.“

„O?“

Kler je uvek bila zaluđena nekom vrstom vežbanja. Prošla je kroz fazu dokolenica Džejn Fonda, tae bo šutova, solofleksa.

„Tamo je sada“, reče Erik.

„Na treningu?“

„Da. Tokom nedelje ide na onaj u pola sedam ujutru.“

„Jao, to je rano.“

„Mi rano ustajemo.“

„O?“

Majron je video priliku i iskoristio je.

„I Ejmi?“ ,

„Šta je s Ejmi?“

„Da li i ona rano ustaje?“ Erik se namrštio. „Teško.“

„Znači, ti si ovde“, reče Majron, „Kler vežba. Gde je Ejmi?“

„Sinoć je spavala kod drugarice.“

„Tinejdžeri“, rekao je kao da to sve objašnjava. Možda i jeste.

„Problemi?“

„Nemaš pojma.“

„O?“

Erik je ćutao.

„Kakvi?“, pitao je Majron.

„Šta kakvi?“

Majron je ponovo hteo da kaže O, ali se plašio da će preterati. „Problemi. Kakvi problemi?“

„Nisam siguran da razumem.“

„Da li je potištena?“, zapita Majron ponovo pokušavajući da zvuči opušteno. „Da li je neposlušna? Da li ostaje do kasno, beži iz škole, provodi previše vremena na internetu, šta li?“

„Sve to“, reče Erik, ali sada su mu reci dolazile još sporije, još odmerenije. „Zašto pitaš?“

Povuci se, pomisli Majron. „Samo ćaskamo.“

Erik se namrštió. „Ćaskanje obično podrazumeva kukanje na lokalne timove.“

„Ništa“, reče Majron. „Samo.. .“

„Samo šta?“

Na zabavi kod mene.

„Šta s njom?“

Ne znam, kada sam video Ejmi, tako, samo sam se prisetio kako su teške te tinejdžerske godine.“

Erik suzi oči. Na terenu je neko uzviknuo da je faul, a neko drugi se pobunio zbog toga. „Nisam te ni pipnuo!“, rekao je momak s brkovima i sa štitnicima na laktovima. Potom je počelo vređanje - još nešto što se nikada ne preraste na košarkaškom terenu.

Erik je i dalje gledao na teren. „Da li ti je Ejmi nešto rekla?“, upita.

„Šta na primer?“

„Bilo šta. Sećam se da si bio u podrumu s njom i Erin Vajlder.“

„Jesam.“

“O čemu ste razgovarali?“

„Ni o čemu. Samo su mi se rugale kako je soba zastarela.“

Sada je pogledao Majrona. On je želeo da skrene pogled, ali se suzdržao. „Ejmi ume da bude“, reče Erik, „buntovna.“

„Kao njena majka.“

“Kler?“, trepnuo je. „Buntovna?“

O, čoveče, trebalo bi da nauči da drži jezik za zubima.

“Na koji način?“

Majron je pribegao diplomatskom odgovoru: „Pretpostavljam da zavisi od toga šta podrazumevaš pod buntovnom.“

Ali Erik nije dozvolio da to prođe. „Šta si ti mislio pod tim?“

“Ništa. To je dobro. Kler je bila oštra.“

“Oštra?“

„Umukni, Majrone. „Znaš šta mislim. Oštrina. Pozitivna oštrina. Kada si prvi put video Kler - tog prvog trenutka - šta te je privuklo na njoj?“

“Mnogo toga“, reče. „Ali oštrina nije bila jedna od njih.“

Spavao sam sa mnogo devojaka, Majrone. Ima onih s kojima želiš da se oženiš i onih koje želiš da... pa, znaš.“

Majron klimnu glavom.

„Kler je spadala u one s kojima želiš da se oženiš. To je bilo prvo što

sam pomislio kada sam je video. Pa da, znam kako to zvuči. Ali bili ste prijatelji. Znaš šta mislim.”

Majron se trudio da deluje neutralno.

„Toliko sam je voleo.”

Voleo, pomislio je Majron, ovaj put ćutke. Rekao je voleo, ne volim.

Kao da mu čita misli, Erik dodade: „Još uvek je volim. Možda više nego ikad.”

Majron je čekao na ali.

Erik se osmehnuo. „Pretpostavljam da si čuo lepe vesti?”

O?”

„Ejmi. Zapravo, dugujemo ti veliku zahvalnost.”

„Zašto?”

„Primljena je na Djuk.”

„Hej, to je sjajno!”

„Čuli smo tek pre dva dana.”

Čestitam.

„Tvoje pismo preporuke”, rekao je. „Mislim da je ono presudilo.”

Majron reče: „Ne”, mada je u Erikovoj izjavi bilo više istine nego što je Erik to znao. Majron ne samo da je napisao pismo već je pozvao jednog od svojih starih saigrača, koji je radio na upisu.

„Ne, ozbiljno”, nastavio je Erik. „Tolika je konkurencija za upis u najbolje škole. Tvoja preporuka je bila veoma značajna, siguran sam. I zato, hvala.”

„Ona je dobro dete. Bilo mi je zadovoljstvo.”

Igra se završila. Erik ustade. „Spreman?”

„Mislim da sam gotov za danas”, reče Majron.

„Boli, a?”

„Malo „Starimo, Majrone.”

Znam.

“Sve više nas boli i probada.” Majron klimnu.

Čini mi se da imaš izbor kada te nešto boli”, reče Erik. Možeš da odsediš, ili možeš da pokušaš da igraš uprkos bolu.”

Erik otrča ostavljajući Majrona da se pita da li su i dalje razgovarali o košarci.

DEVETO POGLAVLJE

Kada se našao u automobilu, Majronov mobilni telefon ponovo je zazvonio. Proverio je identifikaciju poziva. Ponovo je nije bilo.

„Halo?”

„Majrone, ti si kopile.”

„Aha, to sam shvatio prošli put. Imaš li nešto novo ili ćemo nastaviti s onom prvobitnom izjavom da ću platiti za ono što sam uradio?”

Klik.

Majron se nije uzbudio. U vreme kada je izigravao superheroja imao je dosta dobre veze. Došao je trenutak da proveriti da li to važi i dalje. Proverio je svoj telefonski imenik. Broj Gejl Beruti, njegove stare veze u telefonskoj kompaniji, još je bio tu. Ljudi misle da nije realno kada privatni detektivi na televiziji u trenutku dobiju liste poziva. Istina je da je to više nego lako. Svaki pristojan privatni detektiv ima vezu u telefonskoj kompaniji. Pomislite samo koliko ljudi radi u jednoj telefonskoj kompaniji. Pomislite koliko njih ne bi imalo ništa protiv da zaradi koji dolar više. Važeća tarifa bila je pet stotina dolara po računu, ali je Majron pretpostavljao da je porasla u proteklih šest godina.

Berutijeva nije bila u kancelariji, verovatno je imala slobodan vikend, ali je ostavio poruku.

„Ovo je glas iz tvoje prošlosti”, počeo je Majron.

Zamolio je Berutijevu da mu locira telefonski broj. Ponovo je pokušao da pozove Ejmin mobilni telefon. Uključila se govorna pošta. Kada je stigao kući, seo je za računar i na Guglu pokušao da pronađe broj telefona. Ništa se nije pojavilo. Istuširao se na brzinu i zatim proverio mejl. Džeremi, na neki način njegov sin, poslao mu je mejl iz inostranstva:

Hej, Majrone,

Smemo samo da kažemo da smo u oblasti Persijskog zaliva. Dobro sam. Mama zvuči kao da je izludela. Javi joj se ako možeš. I dalje ne razume. Ni tata ne razume, ali se on makar

pretvara. Hvala za paket. Volimo da nešto dobijamo.
Moram da idem. Pisaću ti još kasnije, ali možda se neko
vreme neću javljati. Pozovi mamu, važi?

Džeremi Majron je čitao iznova i iznova, ali reči se nisu menjale. Kao i većina Džeremijevih mejlova, ni ovaj ništa nije govorio. Nije mu se dopao onaj deo „možda se neko vreme neću javljati”. Razmišljao je o roditeljstvu, o tome kako je mnogo toga propustio, sve zapravo, i kako se ovaj momak, njegov sin, sada uklapa u njegov život. Funkcionisalo je, pomislio je, barem za Džeremija. Ali bilo je teško. Dečko je bio najveće šta je moglo da bude, najveće samo da sam znao, i najveći deo vremena to je samo bolelo.

I dalje zureći u poruku, Majron je čuo mobilni. Tiho je opsovao, ali ovaj put je video da ga zove božanstvena gospođa Eli Vajlder.

Majron se smešio dok se javljao. „Servis Pastuvi”, rekao je.

„Pssst, zamisli da se jedno od moje dece javilo.”

„Pretvarao bih se da sam prodavač konja”, rekao je.

„Prodavač konja?”

„Kako god da se zovu ljudi koji prodaju konje.”

„Kada imaš let?”

„U četiri.”

„Jesi li zauzet?”

„Zašto?”

„Deca neće biti kod kuće jedan sat”

„Opa”, rekao je.

„To sam i ja pomislila.”

„Da li ti to predlažeš neki bezobrazluk?”

„Da”, zatim: „Bezobrazluk?”

„Trebaće mi neko vreme da stignem.”

„Aha.”

„I moraće da bude na brzaka.”

„Zar nisi stručnjak za to?”, pitala je.

„E, to boli.”

„Samo se šalim. Pastuvu.”

Zanjištao je. „To je na konjskom krenuo sam.”

„Bezobrazluk”, rekla je.

Ali kada je zakucao na vrata, Erin je otvorila. „Zdravo, Majrone.”

„Ćao”, rekao je trudeći se da ne zvuči razočarano. Pogledao je iza nje. Eli je slegnula ramenima izvinjavajući se. Majron uđe. Erin je otrčala na sprat. Eli priđe bliže. „Vratila se kasno i nije bila raspoložena da ide na dramsku sekciju.”

„O!”

„Izvini za to.”

„Nema problema.”

„Mogli bismo da stanemo u ćošak i mazimo se”, rekla je.

„Da li ima Varanja?”

„Bolje bi ti bilo.”

Nasmešio se.

Šta je?”, Upita ona”.

„Setio sam se nečega.”

„Čega?” Nečega što mi je Esperanca juče rekla”, reče Majron. „Men tracht und Got lacht.”

„Da li je to nemački?”

„Vidiš.”

„Šta znači?”

„Čovek planira, bog se smeje.”

Ponovila je. „Sviđa mi se.”

„I meni”, odgovorio je.

Zatim ju je zagrlio. Preko njenog ramena video je Erin na vrhu stepenica. Ona se nije smešila. Majronov pogled susreo se s njenim i ponovo je pomislio na Ejmi, na to kako ju je noć progutala celu i na obećanje na koje se zakleo.

DESETO POGLAVLJE

Majron je još imao vremena do leta.

Uzeo je kafu u Starbaksu u centru grada. Barmen koji je primio njegovu narudžbinu imao je uobičajen natmuren stav. Dok je pružao Majronu napitak, podižući ga do šanka kao da diže težinu celog sveta, vrata iza njih s treskom su se otvorila. Barmen prevrnu očima kada su ušli.

Danas ih je bilo šestoro, teturali su se kao da se probijaju kroz dubok sneg, spuštenih glava, uz različito drhtanje. Šmrkali su i dodirivali lica. Četvorica muškaraca bila su neobrijana. Dve žene su smrdele na mačju mokraću.

Bili su to duševni bolesnici. Pravi. Većinu noći provodili su u Esekspajnsu, psihijatrijskoj ustanovi u susednom gradu. Njihov vođa - gde god su išli, on je bio na čelu - zvao se Leri Kidvel. Njegova grupa provodila je dane lutajući gradom. Livingstonci su ih zvali gradske lude. Majron je bez milosti mislio o njima kao o nastranoj rok grupi: Litijum Leri i drogirana petorka.

Danas su delovali manje letargično nego obično, tako da se u bolnici verovatno približavalo vreme za lekove. Leri je bio posebno nervozan. Prišao je Majronu i mahnuo.

„Zdravo, Majrone”, rekao je preglasno.

„Šta se dešava, Leri?”

Hiljadu četiri stotine osamdeset sedam planeta na Dan ostanja, Majrone. Hiljadu četiri stotine osamdeset sedam. A ja nisam video ni peni. Razumeš šta ti govorim?”

Majron klimnu. „Razumem.”

Leri Kidvel se progurao napred. Dugačka ulepljena kosa virila mu je ispod šešira u stilu Indijane Džonsa. Na licu je imao ožiljke. Iznošene farmerke visile su mu nisko, otkrivajući zadnjicu dovoljno da se između guzova parkira bicikl.

Majron je krenuo prema vratima. „Samo polako, Leri.”

„I ti, Majrone”, pružio je ruku da se rukuje s njim. Ostali u grupi istog trenutka su se ukočili, sve oči - razrogačene oči, svetlucave od lekova -

bile su uprte u Majrona. On pruži ruku i pljesnu Lerijevu. Leri ga je snažno uhvatio i privukao bliže. Dah mu je smrdeo, što nije bilo iznenađujuće!

„Sledeća planeta”, prošapta Leri, „mogla bi biti tvoja. Samo tvoja.”

„To je sjajno znati, hvala.”

„Ne!” I dalje je šaputao, ali sada oštro. „Planeta. To je mlad mesec. Ustremio se na tebe, znaš šta ti govorim?”

„Čini mi se.”

„Ne ignoriši to.”

Pustio je Majrona razrogačenih očiju. Majron je ustuknuo. Video je njegovu uznemirenost.

„U redu je, Leri.”

„Vodi računa o mom upozorenju, čoveče. Milovao je mlad mesec. Razumeš? Toliko te mrzi da je milovao mlad mesec.”

Ostali u grupi bili su potpuni stranci, ali je Majron znao Lerijevu tragičnu priču. Leri Kidvel je bio dve godine ispred Majrona u školi. Neverovatno popularan, sjajan gitarista, uspešan s devojkama, čak je izlazio s Bet Finkelstajn, gradskom lepoticom, tokom završne godine. Leri je završio kao đak generacije u srednjoj školi Livingston. Otišao je na Jejl, fakultet na kojem je učio i njegov otac, imao odličan prvi semestar.

A onda se sve raspalo.

Ono što je bilo iznenađujuće, što je sve činilo još užasnijim, bilo je kako se to desilo. Nije bilo strašnih događaja u Lerijevom životu. Nije bilo porodične tragedije. Nije bilo droge ni alkohola, niti propale veze.

Lekarska dijagnoza: kemijski disbalans.

Ko zna kako se dobija rak? Isto je bilo s Lerijem. Jednostavno, imao je mentalno oboljenje. Počelo je kao blagi opsesivno-kompulsivni poremećaj, zatim je postalo ozbiljnije, a onda, ma koliko se trudili, niko nije mogao da zaustavi njegov pad. Do druge godine Leri je postavljao zamke za pacove da bi ih jeo. Počeo je da se gubi. Napustio je Jejl. Bilo je pokušaja samoubistva, teških halucinacija i problema svih vrsta. Leri je upao u nečiju kuću, jer su „Klizeti s planete tri stotine dvadeset šest tamo pokušavali da naprave gnezdo”. Porodica je bila u kući u tom trenutku.

Leri Kidvel je od tada priman u razne psihijatrijske ustanove i otpuštan iz njih. Navodno, ima trenutaka kada je Leri potpuno

svestan, i to shvatanje u šta se pretvorio toliko je za njega bolno da kida sopstveno lice, otud ožiljci, i plače u takvoj agoniji da mu istog trenutka daju sedative.

„Važi”, reče Majron. „Hvala na upozorenju.”

Majron krenu prema vratima ignorišući to. Pošao je prema Čengovom hemijskom čišćenju u susednom lokalnu. Maksin Čeng bila je iza pulta. Izgledala je, kao i uvek, iscrpljeno i preopterećeno. Kod pulta su stajale dve žene Majronovih godina. Pričale su o deci i fakultetima. To je trenutno bilo jedino o čemu su svi razgovarali. Svakog aprila Livingston je postajao preokupiran upisom na fakultet. Ulozi, ako slušate roditelje, nisu mogli biti veći. Ovih nedelja - te debele ili tanke koverta koje su stizale u poštanske sandučice - odlučivale su koliko će njihovi potomci biti srećni i uspešni u daljem životu.

„Ted je na listi čekanja na Penu, ali je primljen na Li”, reče jedna.

„Možeš li da veruješ da je Čip Tompson primljen na Pen?”

„Njegov otac.”

„Šta? Čekaj, on je stipsa, zar ne?”

„Dao im je četvrt miliona dolara.”

„Trebalo je da znam. Čip je imao užasne ocene.”

„Čula sam da su angažovali profesionalca da mu napiše rad.”

„Trebalo je da ja to uradim za Kola.”

Sve tako. Opet i opet.

Majron klimnu Maksin. Za njega je Maksin Čeng obično imala širok osmeh. Danas ne. Viknula je: „Rodžere!”

Rodžer Čeng izađe iz zadnjeg dela. „Zdravo, Majrone.”

„Šta ima, Rodžere?”

„Hteo si da košulje ovaj put budu spakovane, zar ne?”

„Da.”

„Odmah se vraćam.”

„Maksin”, reče jedna žena, „da li je Rodžer već dobio vesti iz škole?”

Maksin jedva podiže pogled. „Primljen je na Rutgers”, reče. „U ostalima je na listi čekanja.”

„Opa, čestitam.”

„Hvala”, ali nije delovala ushićeno.

„Maksin, zar on neće biti prvi u vašoj porodici koji ide na fakultet?”, upita druga žena. Mogla je da zvuči pokroviteljskije samo da je još

mazila psa. „Baš je to lepo za vas.”

Maksin je napisala račun.

„Gde je na listi čekanja?”

„Na Prinstonu i Djuku.”

Kada je čuo njegov prvi izbor, Majron je ponovo pomislio na Ejmi. Prisetio se Lerija i njegove jezive priče o planetarna. Majron nije verovao u loše znake ili bilo šta slično, ali nije bio raspoložen ni da sudbini gura prst u oko. Premišljao je da li ponovo da proba da pozove Ejmi, ali koja je bila svrha? Ponovo je razmišljao o prošloj noći, premotavao je u glavi, pitao se šta je mogao drugačije da uradi.

Rodžer - Majron je zaboravio da je dečko već bio na kraju srednje škole - vratio se i pružio mu kutiju s košuljama. Majron ih je uzeo, rekao Rodžeru da stavi to na njegov račun i krenuo prema vratima. Još je imao vremena do leta.

I tako se odvezao na Brendin grob.

Groblje je i dalje gledalo na školsko dvorište. Ovo još uvek nije mogao da prevaziđe. Sunce je jako sijalo, kao što je izgleda uvek bio slučaj kada je dolazio, rugajući se njegovoj seti. Stajao je sam. Nije bilo drugih posetilaca. U blizini kašikar je kopao rupu. Majron je ostao da stoji. Podigao je glavu i pustio sunce da mu šija u lice. Još uvek je mogao da oseti to, sunce na licu. Brenda, naravno, nije mogla. Nikada više neće moći.

Jednostavna misao, ali eto.

Brenda Sloter je imala samo dvadeset šest godina kada je umrla. Da je preživela, za dve nedelje napunila bi trideset četiri godine. Pitao se gde bi bila da je Majron održao obećanje. Pitao se da li bi bila s njim.

Kada je umrla, Brenda je bila na polovini stažiranja na pedijatriji. Visoka metar devedeset pet, očaravajuća, Afroamerikanka, model; trebalo je da počne profesionalno da igra košarku, lice i slika koje će lansirati novu žensku ligu. Pošto je bilo pretnji, vlasnik lige je angažovao Majrona da je zaštiti.

Dobar posao, zvezdo.

Stajao je i gledao dole stežući pesnice. Nikada nije razgovarao s njom kada je dolazio ovamo. Nije sedeo pokušavajući da meditira ni bilo šta slično. Nije prizivao njenu dobrotu ni njen smeh ni njenu lepotu, niti njenu neverovatnu pojavu. Automobili su zujali u blizini. Školsko dvorište je bilo tiho. Nije bilo dece da se igraju. Majron se nije

pomerao.

Nije dolazio ovamo zato što je još uvek žalio zbog njene smrti. Dolazio je baš zato što nije.

Jedva da se još sećao Brendinog lica. Jedan poljubac koji su razmenili... Kada prizove sve što je znao, bila je to više mašta nego sećanje. To je bio problem. Brenda Slotter mu je izmicala.

Uskoro će biti kao da nikada nije ni postojala. Tako da Majron nije dolazio ovamo da oda poštu. Dolazio je jer mu je bilo potrebno da oseti bol, bilo mu je potrebno da rane ostanu sveže. Još uvek je želeo da bude ljut zato što je nastavljanje dalje, pomirenost s onim što joj se dogodilo, bilo suviše ružno.

Život ide dalje. To je dobro, zar ne? Bes izbledi i polako nestane. Ožiljci zacele. Ali kada dozvoliš da se to dogodi, i tvoja duša pomalo umre.

I zato je Majron stajao tu i stezao pesnice dok nisu zadrhtale. Razmišljao je o sunčanom danu kada su je sahranili, i groznom načinu na koji ju je osvetio. Prikupljao je gnev. Dolazio mu je kao sila. Kolena su mu klecnula. Zateturao se, ali je ostao na nogama.

Zabrljao je s Brendom. Želeo je da je zaštiti. Previše je navaljivao, i zbog toga je poginula.

Majron je spustio pogled na grob. Sunce ga je još jednako grejalo, ali je osetio jezu duž kičme. Pitao se zašto je odabrao baš današnji dan da dođe, a onda je pomislio na Ejmi, na preterano navaljivanje, na želju da je zaštiti, i uz još jedan drhtaj pomislio - ne, uplašio se - da je možda, nekako, dozvolio da se to ponovo dogodi.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Kler Bil je stajala pored sudopere i zurila u stranca koga je nazivala mužem. Erik je pažljivo jeo sendvič, kravate uvučene u košulju. Na stolu su ležale novine savršeno presavijene na četvrtinu. Žvakao je polako. Imao je dugmad za manšete. Košulja mu je bila uštirkana. Voleo je štirak, voleo je da sve bude ispeglano. U plakaru su njegova odela visila na rastojanju od deset centimetara. Nije merio da bi to postigao, to se jednostavno dešavalo. Njegove cipele, uvek sveže izgancane, bile su poredane kao vojnici u stroju.

Ko je taj čovek?

Njihove dve mlađe ćerke, Džejn i Lizi, proždirale su sendviče od belog hleba s puterom od kikirikija i želeom. Časkale su lepljivih usta. Pravile su buku. Mleko je prskalo okolo. Erik je i dalje čitao. Džejn je pitala mogu li da ustanu od stola. Kler reče da mogu. Obe su poletele prema vratima.

„Stanite”, reče Kler.

Stale su.

„Tanjire u sudoperu.”

Uzdahnule su i zakolutale očima, iako su imale samo devet i deset godina, naučile su to od najbolje, njihove starije sestre. Odvukle su se nazad kao da se probijaju kroz dubok sneg planina Adirondaka, podigle tanjire koji su sigurno bili teški kao kamenje i nekako se probile do sudopere.

„Hvala”, reče Kler.

Otišle su. U prostoriji je zavladała tišina. Erik je tiho žvakao.

„Ima li još kafe?”, upita.

Sipala mu je. Prekrstio je noge, vodeći računa o tome da ne izgužva pantalone. Bili su u braku devetnaest godina, ali je strast odletela kroz prozor za manje od dve godine. Sada su se samo trudili da drže glave iznad vode i to je trajalo već toliko dugo da više nije bilo ni teško. Najstariji kliše u svakoj knjizi bio je to kako vreme brzo prolazi, ali bila je to istina. Nije se činilo da je strast nestala tako davno. Ponekad, kao u tom trenutku, mogla je da ga pogleda i da se seti vremena kada

je bilo dovoljno da ga vidi pa da ostane bez daha.

I dalje ne dižući pogled, Erik upita: „Jesi li se čula s Ejmi?”

„Ne “

Ispružio je ruku da bi povukao rukav, pogledao na sat, podigao obrvu. „Dva posle podne je.”

„Verovatno se tek budi.”

„Možda bi trebalo da je pozovemo.”

Nije se pomerio.

„Pod mi”, reče Kler, „misliš ja?”

„Zvaću je ja ako hoćeš.”

Uzela je telefon i pozvala ćerkin mobilni. Prošle godine nabavili su Ejmi mobilni telefon. Ejmi je donela oglas da im pokaže kako mogu da uvedu treću liniju za deset dolara mesečno. Erik nije bio dirnut. Ali Ejmi je cvilela, svi njeni prijatelji - svi! - imali su ga, bio je to argument na koji je Erik uvek, uvek odgovarao sa: „Mi nismo svi, Ejmi.”

Ali Ejmi je bila spremna na to. Brzo je promenila taktiku i pozvala se na roditeljsku brigu: „Da imam telefon, mogli bismo uvek da budemo u kontaktu. Mogli biste da me nađete dvadeset četiri sata dnevno. A ako se ikada desi nešto nepredviđeno...”

To je resilo stvar. Majke su razumele te osnovne životne istine: seks i čist pritisak možda su ubedljivi, ali ništa nije ubedljivije od straha.

Poziv je preusmeren na govornu poštu. Ejmin veseli glas - snimila je poruku skoro istog trenutka kada je dobila telefon, rekao je Kler da, ono kao, ostavi poruku. Zvuk ćerkinog glasa, onako poznat, izazvao je bol, iako nije bila sigurna zbog čega.

Kada se začuo signal, Kler reče: „Hej, dušo, mama je. Samo mi se javi, važi?”

Prekinula je vezu.

Erik je i dalje čitao novine. „Nije se javila?”

„Bože, kako li si to zaključio? Da li zato što sam je zamolili da mi se javi?”

Namrštio se zbog sarkazma. „Verovatno joj se ispraznila baterija.”

„Verovatno.”

„Stalno zaboravlja da je napuni”, rekao je odmahujući glavom. „Kod koga je spavala? Beše kod Stefi?”

„Stejsi.”

„Da, kako god. Možda bi trebalo da pozovemo Stejsi.”

„Zašto?”

„Hoću da se vrati kući. Ima onaj zadatak koji treba da preda u četvrtak.”

„Danas je nedelja. Tek što je primljena u koledž.”

„I ti misliš da sada treba da otaljava?”

Kler mu pruži bežični telefon. „Ti zovi.”

„Dobro.”

Dala mu je broj. Ispritiscao je brojeve i prineo slušalicu uhu. U pozadini, Kler je čula kako se njene mlade ćerke kikoću. Zatim je jedna uzviknula: „Nisam!” Kada se neko s druge strane javio, Erik se nakašljao. „Dobar dan, ovde Erik Bil. Ja sam otac Ejmi Bil. Pitao sam se da li je sada kod vas?”

Njegov izraz lica ostao je isti. I glas mu je ostao isti. Ali je Kler videla kako je stegao slušalicu i osetila kako ju je nešto probolo duboko u grudima.

DVANAESTO POGLAVLJE

Majron je imao dva delimično suprotstavljena mišljenja o Majamiju. Prvo, vreme je bilo tako lepo da bi se ovamo trebalo preseliti. Drugo, sunce - bilo ga je previše. Sve je bilo previše svetio. Majron je shvatio da žmirka čak i na aerodromu.

To nije bio problem za Majronove roditelje, voljene Elen i Al Bolitar, koji su nosili one prevelike naočari za sunce što previše liče na varilačke zaštitne naočari, ali bez stila. Oboje su ga čekali na aerodromu. Majron im je rekao da nema potrebe, da će uzeti taksi, ali tata je bio uporan. „Zar ne dolazim uvek po tebe na aerodrom? Sećaš se kada si se vraćao iz Čikaga posle one velike mećave?”

„To je bilo pre osamnaest godina, tata.”

„Pa? Misliš da sam zaboravio kako da stignem?”

„I to je bilo na aerodromu u Njuarku.”

„Osamnaest minuta, Majrone.”

Majron je zažmurio. „Sećam se.”

„Tačno osamnaest minuta.”

„Sećam se, tata.”

„Toliko mi je trebalo da stignem od kuće do terminala A na aerodromu u Njuarku. Nekada sam merio vreme, sećaš se?”

„Da, sećam se.”

I eto ih tu, oboje, na aerodromu, preplanuli i s novim staračkim pegama. Kada je Majron sišao s pokretnih stepenica, mama je dotrčala i zagrlila svog dečaka kao da je ovo povratak ratnih zarobljenika 1974. Tata je ostao u pozadini s onim zadovoljnim osmehom. Majron joj je uzvratio zagrljaj. Mama je delovala sitnije. Tako je to bilo ovde. Roditelji su se sušili i smanjivali i postajali tamniji, kao ogromne preparirane glave.

Mama reče: „Hajdemo po tvoj prtljag.”

„Sve je ovde.”

„To je sve? Samo ta jedna torba?”

„Ostajem samo jednu noć.”

„Ipak.”

Majron joj je zagledao lice, proveravao ruke. Kada je primetio da je drhtanje izraženije, osetio je ubod u grudima.

„Šta je?“, pitala je.

„Ništa.“

Mama odmahnu glavom. „Uvek si bio loš lažov. Sećaš se onog puta kada sam naletela na tebe i Tinu Ventura, a ti rekao da se ništa ne dešava? Misliš da nisam znala?“

Prva godina srednje škole. Pitaš li mamu i tatu šta su radili juče, neće se setiti. Pitaj ih bilo šta iz njegove mladosti i biće kao da svako veče gledaju reprize.

Podigao je ruke u znak lažne predaje. „Uхватила si me.“

„Ne pravi se pametan. A to me je podsetilo.“

Stigli su do tate. Majron ga je poljubio u obraz. Uvek je to radio, nikad to nije prerastao. Koža je delovala opušteno. Miris old spajsa i dalje je bio tu, ali blaži nego obično. Bilo je tu još nešto, još neki miris, i Majron pomisli da je to miris starosti. Krenuli su prema automobilu.

„Pogodi koga sam srela“, reče mama.

„Koga?“

„Doti Derik. Sećaš li se nje?“

„Ne.“

„Sigurno se sećaš. Imala je ono, kako se zove, u dvorištu.“

„A, da. Ona. S onim.“

Nije imao pojma o čemu priča, ali ovako je bilo lakše.

„Pa, u svakom slučaju, videla sam Doti pre neki dan i počele smo da razgovaramo. Ona i Bob preselili su se ovamo pre četiri godine. Imaju stan u Fort Loderdejlu, ali, Majrone, stvarno je zapušten. Mislim, uopšte nije bio održavan. Ale, kako se zove mesto gde je Doti? Sanšajn vista, nešto tako, zar ne?“

„Koga je briga?“, reče tata.

„Hvala, gospodine Korisni. U svakom slučaju, Doti tamo živi. A to mesto je grozno. Tako zapušteno. Ale, jel'da je tamo gde je Doti zapušteno?“

„Suština, El“, reče tata. „Pređi na suštinu.“

„Stižem do nje, stižem. Gde sam stala?“

„Doti nekako“, reče Majron.

„Derik. Sećaš je se, zar ne?“

„Odlično“, reče Majron.

„Da, dobro. Kako bilo da bilo, Doti još uvek ima rođake na severu, Levinove. Sećaš li se njih? Zaboravi, nemaš zašto da ih se sećaš. U svakom slučaju, jedan od njenih rođaka živi u Kaseltonu. Znaš Kaselton, zar ne? Igrao si protiv njih u srednjoj školi...”

„Znam Kaselton.”

„Ne brecaj se.”

Tata podiže ruke prema nebu. „Suština, El. Pređi na suštinu.”

„Da, izvini. U pravu si. Kada si u pravu, u pravu si. Pa, da skratim priču...”

„Ne, El, nikada nisi uspela da skratiš priču”, reče tata. „Napravila si mnogo dugačkih priča od kratkih. Ali nikada, baš nikada, nisi skratila dugačku priču.”

„Mogu li ja da pričani, Ale?”

„Kao da bi iko mogao da te zaustavi. Ni veliki pištolj niti ogromni vojni tenk, ni oni ne bi mogli da te zaustave.”

Majron je morao da se nasmeši. Dame i gospodo, upoznajte Elen i Ala Bolitara, ili kao što je mama volela da kaže: „Mi smo El Al - znate, kao izraelska avio kompanija.”

„Pa, u svakom slučaju, razgovarala sam s Doti o svemu i svačemu. Znaš, uobičajeno. Raskinovi su se odselili iz grada. Gerti Svare ima kamen u žuči. Antoaneta Vitale, kakva lepotica, udala se za nekog milionera iz Montklera. Takve stvari. A onda mi je Doti rekla - Doti mi je to rekla, uzgred budi rečeno, a ne ti - Doti mi je rekla da se viđaš s nekim.”

Majron zatvori oči.

„Da li je to istina?”

Ništa nije rekao.

„Doti mi je rekla da se viđaš s udovicom sa šestoro dece”

„Dvoje dece”, reče Majron.

Mama se zaustavila i nasmešila.

„Šta je?”

„Uhvatila sam te.”

„A?”

„Da sam rekla dvoje dece, možda bi samo porekao”, mama je značajno podigla prst u vazduh. „Ali znala sam da ćeš odreagovati ako kažem šestoro. I tako sam te uhvatila.”

Majron pogleda oca. On je slegnuo ramenima. „Mnogo gleda Metlok

u poslednje vreme.”

„Deca, Majrone? Viđaš se sa ženom koja ima decu?”

„Mama, reći ću ovo što lepše mogu: ne mešaj se.”

„Slušaj me, gospodine Pametnjakoviću. Kada su deca umešana, ne možeš tek tako da se ponašaš na svoj opušteni način. Moraš da misliš o posledicama koje će to imati na njih. Razumeš li šta ti govorim?”

„Razumeš li ti šta znači ne mešaj se?”

„Dobro, kako hoćeš”, sada je ona glumila lažnu predaju. Kakva majka, takav sin. „Šta mene briga?”

Nastavili su dalje, Majron u sredini, tata s njegove desne strane, mama s leve. Tako su uvek išli. Tempo je sada bio sporiji, ali mu nije toliko smetalo. Bio je više nego voljan da uspori da bi oni mogli da održavaju korak.

Odvezli su se do stana i parkirali na svom mestu. Mama je namerno krenula dužim putem pored bazena da bi mogla da predstavi Majrona vrtoglavom nizu vlasnika stanova. Mama je ponavljala: „Sećate li se da ste upoznali mog sina?” i Majron je glumio da ih se seća. Neke žene, mnoge u poznim sedamdesetim, bile su i suviše dobro građene. Kao što je Dastin Hofman saznao u Diplomcu: plastika, samo druge vrste. Majron nije imao ništa protiv plastične hirurgije, ali posle određenih godina, bilo to diskriminišuće ili ne, ona ga je plašila.

I stan je bio previše svetao. Čovek bi pomislio da, što ste stariji, želite manje svetla, ali ne. Njegovi roditelji nisu čak ni skinuli naočari za sunce prvih pet minuta. Mama ga je pitala da li je gladan. Bio je dovoljno pametan da kaže da jeste. Već je poručila hranu - mamino kuvanje bilo bi proglašeno nehumanim i u zalivu Gvantanamo - iz restorana Kod Tonija, koji je bio isti kao stari Kod Epes Esensa kod kuće.

Jeli su, razgovarali, mama je pokušavala da obriše komadiće kupusa koji su se tati zaglavili u uglovima usana, ali ruke su joj se previše tresle. Majronov pogled susrete očev. Mamina Parkinsonova bolest se pogoršavala, ali nisi hteli da razgovaraju o tome s Majronom. Starili su. Tata je imao pejsmejker, mama je imala Parkinsonovu bolest. Ali njihova prva dužnost bila je da zaštite svog sina od svega toga.

„Kada moraš da kreneš na sastanak?”, upita mama.

Majron pogleda na sat. „Sada.”

Pozdravili su se, ponovo se izgrlili i izljubili. Kada je isparkirao auto,

osetio se kao da ih napušta, kao da će oni ostati sami da zadržavaju neprijatelja dok se on odvozi u sigurnost. Bilo je gadno imati roditelje koji stare; ali kao što je Esperanca, koja je mlada ostala bez roditelja, često isticala, bilo je bolje od tog drugog.

Kada se našao u liftu, Majron je proverio mobilni telefon. Ejmi mu još uvek nije odgovorila na poziv. Ponovo je probao njen broj i nije se iznenadio kada je bio preusmeren na govornu poštu. Dosta, pomislio je. Jednostavno će pozvati njenu kuću. Da vidi šta se dešava.

Čuo je Ejmin glas: „Obećao si...”

Pozvao je kućni broj Erika i Kler. Kler se javila: „Halo?”

„Zdravo, Majron je.”

„Ćao.”

„Šta se dešava?”

„Ništa posebno”, reče Kler.

„Video sam Erika jutros” - čoveče, da li se to stvarno dešavalo istog dana? - “i rekao mi je da je Ejmi primljena na Djuk, pa sam hteo da čestitam.”

„Da, hvala.”

„Da li je ona tu?”

„Nije trenutno.”

„Mogu li da je pozovem kasnije?”

„Aha, naravno.”

Majron promeni temu. „Da li je sve u redu? Zvučila je malo rastrojeno.”

Hteo je da kaže još nešto, ali Ejmine reci - „Obećao si da nećeš reći mojim roditeljima” - ponovo su mu izronile u sećanju.

„U redu je, čini mi se”, reče Kler. „Slušaj, moram da idem. Hvala ti što si napisao pismo preporuke.”

„Nije to ništa.”

„To je puno. Oni koji su bili četvrti i sedmi u razredu takode su konkurisali i nisu primljeni. Ti si presudio.”

„Sumnjam. Ejmi je odličan kandidat.”

„Možda, ali hvala u svakom slučaju.”

Čulo se gundanje u pozadini. Zvučalo je kao Erik.

U glavi mu je ponovo zvonio Ejmin glas: „Stvari među njima nisu baš

najbolje trenutno." Majron je pokušavao da smisli šta da kaže, možda sledeće pitanje, kada je Kler prekinula vezu.

Loren Mjuz je dobila svež slučaj ubistva - dvostrukog ubistva, zapravo, dva čoveka su upucana ispred noćnog kluba u Ist Orindžu. Šuškalo se da je ubistva izvršio Džon Aselta zvani Duh, zloglasni plaćeni ubica koji je čak rođen i odrastao u ovom kraju. Aselta je bio miran poslednjih nekoliko godina. Ako se vratio, oni će imati pune ruke posla.

Loren je pregledala balistički izveštaj kada je zazvonila njena privatna linija. Podigla je slušalicu i rekla: „Mjuz.”

„Pogodi ko je.”

Nasmešila se. „Lense Banere, stari vuče. Jesi li to ti?”

„Jesam.”

Baner je bio policajac u Livingstonu u Nju Džerziju, u predgrađu u kojem su oboje odrasli.

„Čemu dugujem ovo zadovoljstvo?”

„Da li još uvek istražuješ nestanak Kejti Ročester?”

„Ne baš”, odgovorila je.

„Zašto ne?”

„Prvo, nema dokaza o nasilju. Drugo, Kejti Ročester je napunila osamnaest.”

„Jedva.”

„U očima zakona, osamnaest je isto što i osamdeset. Tako da zvanično i ne postoji istraga.”

„A nezvanično?”

„Upoznala sam doktorku po imenu Edna Skajler.” Ispričala mu je Edninu priču koristeći skoro iste reci kojima je razgovor prepričala svom šefu, državnom tužiocu Edu Stajnbergu. Ovaj je dugo sedeo pre nego što je predvidljivo zaključio: „Nemamo sredstva da istražujemo nešto što je pod takvim znakom pitanja.”

Kada je završila, Baner upita: „Kako si uopšte dobila slučaj?”

„Kao što sam rekla, zapravo nije ni bilo slučaja. Punoletna je, nema tragova nasilja, znaš kako ide. Tako da niko nije dobio slučaj. Nadležnost je ionako diskutabilna. Ali otac, Dominik, napravio je veliku gužvu s medijima, verovatno si video, i znao je nekog ko zna

nekog, i to je odvelo do Stajnberga...”

“A to je odvelo do tebe.”

„Tačno. Ključna reč je odvelo. U prošlom vremenu.” Lens Baner upita: „Imaš li deset minuta?”

„Da li si čuo za dvostruko ubistvo u Ist Orindžu?”

„Jesam.”

„Ja vodim istragu.”

„A ključna reč je sadašnje vreme od voditi?”

„Baš tako.”

„Pretpostavio sam”, reče Baner. „Zato i tražim samo deset minuta.”

„Nešto važno?”, upitala je.

„Recimo samo...”, zastao je razmišljajući o pravoj reči, „veoma čudno.”

„I povezano je s nestankom Kejti Ročester?”

„Najviše deset minuta, Loren. To je sve što tražim. Može, zadovoljiću se i s pet.”

Pogledala je na sat. „Kada?”

„Sada sam u predvorju tvoje zgrade”, reče. „Možeš li da nam nađeš neku prostoriju?”

„Za pet minuta? Čoveče, tvoja žena se nije šalila u vezi s tvojom izdržljivošću u spavaćoj sobi.”

„Sanjaj, Mjuzova. Čuješ to zvono? Ulazim u lift. Spremi sobu.”

Detektiv policije Livingstona Lens Baner imao je kratku kosu. Bio je krupan i građen tako da su vam na pamet prvo padali pravi uglovi. Loren ga je poznavala od osnovne škole i još nije mogla da se oslobodi njegove slike iz tog vremena. Tako je to s decom s kojom odrasteš. Uvek ih vidiš onakvom kakva su bila u drugom razredu.

Loren ga je posmatrala kako okleva na vratima, nesiguran kako da je pozdravi, poljubac u obraz ili poslovniji stisak ruke. Preuzela je inicijativu i privukla ga prema sebi i poljubila u obraz. Kako su bili u sobi za ispitivanje, oboje su krenuli prema mestu ispitivača. Baner se zaustavio, podigao ruke, seo preko puta nje.

„Možda bi trebalo da mi pročitaš prava”, reče.

„Sačekaću dok ne budem imala dovoljno za hapšenje. Pa, šta imaš o Kejti Ročester?”

„Nemaš vremena za ćaskanje, a?”

Samo ga je pogledala.

„Dobro, dobro, hajde da pređemo na stvar. Znaš li ženu po imenu Kler Bil?” Ne “

„Živi u Livingstonu”, reče Baner. „Bila je Kler Garman kada smo bili klinci.”

„I dalje je ne znam.”

„Nema veze, bila je starija od nas. Verovatno četiri-pet godina.” Slegnuo je ramenima. „Samo sam proveravao.”

„Aha”, reče Loren. „Lense, učini mi uslugu. Pretvaraj se da sam ti žena i preskoči predigru.”

„Dobro, evo ovako. Pozvala me je jutros. Kler Bil. Njena ćerka je sinoć izašla i nije se vratila kući.”

„Koliko ima godina?”

„Upravo je napunila osamnaest.”

„Ima li znakova zločina?”

Napravio je grimasu koja je upućivala na unutrašnju dilemu. Zatim je rekao: „Ne još.”

„Pa?”

„Pa obično malo sačekamo. Kao što si rekla preko telefona, ima osamnaest, nema tragova zločina.”

„Kao kod Kejti Ročester.”

„Tačno.”

„Ali?”

„Pomalo poznajem roditelje. Kler je išla u školu s mojim starijim bratom. Žive u blizini. Zabrinuti su, naravno. Ali u prvom trenutku. . . Pa, pomisliš da se mala samo glupira. Primljena je na koledž pre neki dan, ušla je na Djuk, svoj prvi izbor. Otišla je da se zabavlja s prijateljima. Znaš šta hoću da kažem.”

„Znam.”

„Ali pomislio sam, šta bi falilo da malo pronjuškam, znaš? Tako da sam uradio ono najlakše. Samo da bih uverio roditelje da je njihova devojčica - zove se Ejmi, uzgred, da je Ejmi dobro.

“I šta si uradio?”

„Proverio sam kreditnu karticu da vidim da li je Ejmi nešto plaćala ili podizala novac iz bankomata.”

„Naravno. Podigla je hiljadu dolara, maksimalnu sumu, iz

barikomata u dva ujutru.”

„Dobio si snimak iz banke?”

„Jesam.”

Loren je znala da je za to sada potrebno nekoliko sekundi.

Više se nisu koristile staromodne trake. Snimci su bili digitalni i mogli da se pošalju mejlom i skinu skoro istog trenutka. „Jeste bila Ejmi”, reče. „Nema sumnje. Nije ni pokušavala da sakrije lice ili nešto slično.”

„Pa?”

„Pa pretpostavljaš da je pobjegla od kuće, zar ne?”

„Tačno.”

„Zakucavanje”, nastavio je. „Uzela je novac i malo se zabavlja, šta već. Izduvava se na kraju srednje škole.” Baner skrenu pogled.

„Hajde, Lense. U čemu je problem?”

„Kejti Ročester.”

Jer je i Kejti uradila to isto? Upotrebila bankomat pre nego što je nestala?”

Odmahivao je glavom na način koji je govorio: možda da, možda ne. I dalje je gledao u stranu. „Ne samo što je uradila isto što i Kejti”, rekao je. „Radi se o tome da je uradila potpuno istu stvar.”

„Ne pratim te.”

„Bankomat koji je Ejmi Bil upotrebila nalazi se na Menhetnu, tačnije”, sada je govorio sporije, „u Siti banci na uglu Pedeset druge ulice i Šeste avenije.”

Loren je osetila kako joj se jeza spušta od dna lobanje dole, na jug.

Baner reče: „To je isti koji je upotrebila i Kejti Ročester, zar ne?”

Klimnula je glavom, a zatim rekla nešto zaista glupo: „Možda je slučajnost.”

„Možda”, složio se.

„Imaš još nešto?”

„Tek smo počeli, ali izvukli smo listu poziva s njenog mobilnog telefona.”

„Telefonirala je čim je podigla novac.”

„Kome?”

Lens Baner se zavalio i prekrstio noge. „Sećaš se momka koju godinu starijeg od nas - velike košarkaške zvezda po imenu Majron Bolitar?”

TRINAESTO POGLAVLJE

U Majamiju Majron je večerao s Reksom Stortonom, novim klijentom, u nekom ogromnom restoranu koji je Reks odabrao jer je tuda prolazilo mnogo ljudi. Restoran je pripadao jedom od onih lanaca restorana kao što su Benigan ili TGI Frajdejs ili već nešto podjednako svakidašnje i odvratno.

Storton je bio ostareli glumac, nekadašnja zvezda, koji se nadao uložiti što će ga lansirati iz Loni Anderson večernjeg pozorišta u Majamiju nazad u gornje slojeve La-la zemlje. Reks je blistao u ružičastoj polo majici s podignutom kragom i belim pantalonama, s kojima čovek njegovih godina ne bi trebalo da se petlja, i divnim sedim tupeom, koji je izgledao dobro kada ne sedite za stolom direktno preko puta njega.

Godinama je Majron zastupao samo profesionalne sportiste. Kada je jedan njegov košarkaš poželeo da promeni posao i pređe u glumu, Majron je počeo da susreće glumce. Novi ogranak posla dobro je krenuo i sada je skoro isključivo zastupao holivudsku klijentelu ostavljajući sportski ogranak Esperanci.

To je bilo čudno. Pošto je i sam bio sportista, čovek bi pomislio da će Majronu biti bliža njegova profesija. Nije bilo tako. Više je voleo glumce. Većina sportista se izdvoji na samom početku, u prilično mladim godinama, i vrlo brzo dostigne status božanstva. Sportisti su glavne face u školi, pozivaju ih na sve zabave, dobijaju sve najbolje devojke, odrasli im podilaze, profesori ih puštaju da se provuku.

Glumci su drugačiji. Mnogi su počeli na suprotnom kraju spektra. Atletika je glavna u većini gradova. Glumci su često bili deca koja nisu uspevala da uđu u tim i koja su tražila drugu aktivnost. Često su bili previše sitni - da li ste ikada sreli neke glumce i primetili kako su sićušni? - ili s lošom koordinacijom. I zato su se povlačili u glumu. Kasnije, kada bi stekli slavu, nisu bili naviknuti na takav tretman. To ih iznenađuje, zahvalniji su u neku ruku. U mnogim slučajevima, ne u svim, to ih čini skromnijima od sportista.

Naravno, bilo je i drugih činilaca. Kažu da glumci izlaze na scenu da

bi popunili prazninu koju samo aplauz može da ispuni. Čak i ako je to tačno, glumci su se zbog toga na neki način više trudili da zadovolje. Dok su sportisti bili naviknuti na to da drugi izvršavaju njihova naređenja, glumci su do toga stizali iz položaja nesigurnosti. Sportistima je bilo potrebno da pobeđuju. Glumcima je bio potreban samo aplauz i, samim tim, vaše odobravanje.

Zato je s njima bilo lakše raditi.

Opet, to je bilo potpuno uopštavanje, na kraju krajeva, Majron je bio sportista, a nije za sebe mislio da je težak, ali kao kod svakog uopštavanja, bilo je nečega u tome.

Opisao je Reksu ulogu kao, da citiramo sinopsis: gerijatrijski kradljivac kola transvestit, ali s dobrim srcem. Reks je klimnuo glavom. Pogledom je neprekidno pretraživao prostoriju, kao da su na koktelu i čeka da se pojavi neko važniji. Reks je neprestano držao jedno oko na ulazu. Tako je to bilo s glumcima. Majron je zastupao momka koji je bio svetski poznat po tome što je prezirao medije. Sukobljavao se s fotografima, tužio tabloide, zahtevao svoju privatnost. Pa ipak, kad god bi Majron večerao s njim, glumac je uvek birao mesto u sredini prostorije, okrenuto prema vratima, i kad god bi neko ušao, on bi podigao pogled, samo na trenutak, tek da se uveri da ga je taj prepoznao.

I dalje razgledajući unaokolo, Reks reče: „Da, da, shvatam. Moram li da nosim haljinu?”

„U nekim scenama, da.”

„Već sam to radio.”

Majron podiže obrvu.

„Profesionalno, mislim. Ne budi pametnjaković. I bilo je urađeno s ukusom. Haljina mora da bude dobra.”

„Šta, znači - ništa s velikim dekolteom?”

„Duhovito, Majrone. Vrlo si zabavan. Kad smo već kod toga, moram li da idem na probno snimanje?”

„Moraš.”

„Pobogu, snimio sam osamdeset filmova.”

„Znam, Rekse.”

„Ne može da pogleda neki od njih?”

Majron slegnu ramenima. „Tako je rekao.”

„Sviđa li ti se scenario?”

„Da, Majrone.”

„Koliko godina ima reditelj?”

„Dvadeset dve.”

„Hriste! Ja sam već bio prošlost kada se on rodio”

„Platiće let do El Eja.”

„Prvom klasom?”

„Putničkom, ali mislim da mogu da ti obezbedim poslovnu.”

„Ma koga zavaravam? Sedeo bih na krilu samo u stezniku, ako je uloga dobra.”

„Tako treba.”

Prišle su majka i ćerka i tražile Reksu autogram. Veličanstveno se nasmešio i isprsi se. Pogledao je u onu koja je bez sumnje bila majka i rekao: „Da li ste vas dve sestre?” Kikotala se dok su odlazile. „Još jedna srećna mušterija”, reče Majron. „Tu sam da zadovoljim.”

Jedra plavuša je prišla da traži autogram. Reks ju je poljubio malo prejako. Pošto se udaljila šepureći se, Reks podiže parče papira: „Pogledaj.”

„Šta je to?”

„Njen broj telefona.”

„Sjajno.”

„Šta da ti kažem, Majrone? Volim žene.”

Majron podiže pogled i pogleda udesno.

„Šta je?”

„Samo se pitam”, reče Majron, „kako će se održati tvoj predbračni ugovor.”

„Vrlo smešno.”

Jeli su piletinu prženu u fritezi. Ili je možda bila govedina ili škampi. Kada izađe iz friteze, sve ima isti ukus. Majron je na sebi osećao Reksov pogled.

„Šta je bilo?”, pitao je Majron.

„Nije lako priznati to”, reče Reks, „ali ja sam zaista živ samo kada sam pod reflektorima. Imao sam tri žene i četvoro dece. Sve ih volim. Uživao sam u vremenu provedenom s njima. Ali zaista svojim osećao sam se jedino kada sam bio pod reflektorima.”

Majron nije ništa rekao.

„Da li ti to zvuči jadno?”

Majron slegnu ramenima.

„Znaš šta još?”

„Šta?”

„U dubini duše mislim da su svi takvi. Ljudi žude za slavom. Žele da ih drugi prepoznaju i da ih zaustavljaju na ulici. Kažu da je to nešto novo, da je to tako od kada se pojavilo ono sranje od televizije uživo. Ali ja mislim da je oduvek bilo tako.”

Majron je proučavao svoju jadnu hranu.

„Slažeš se?”

„Ne znam, Rekse.”

„Za mene, reflektori su se malo prigušili, znaš šta hoću da kažem? Bledeli su malo po malo. Ja sam imao sreće. Ali upoznao sam neke od onih čuda za jedan dan. Čoveče, oni nikada nisu srećni. Nikada više. Ali ja, s tim postepenim slabljenjem, mogao sam da se na to naviknem. Ljudi me i dalje prepoznaju, čak i sada. Zato večeram napolju svako veče. Da, grozno je to reći, ali je istina. I čak i sada, u sedamdesetim, i dalje sanjam o tome da se ponovo dokopam onih najsajnijih reflektora. Znaš šta hoću da kažem?”

„Znam”, reče Majron. „Zato te volim.”

„Kako to?”

„Iskren si u tom pogledu. Većina glumaca govori mi da je tu samo zbog posla.”

Reks se podrugnu. „Kakve gluposti! Ali nisu oni krivi, Majrone. Slava je droga, najjača. Navučješ se, ali ne želiš to da priznaš.” Reks mu je uputio blistav osmeh koji je topio devojačka srca. „A šta je s tobom, Majrone?”

„Šta je sa mnom?”

„Kao što sam rekao, tu su ti reflektori, tačno? Za mene su izbledeli postepeno. Ali za tebe, najbolji student košarkaš u zemlji, na putu za veliku profesionalnu karijeru...”

Majron je čekao.

“A onda krc”, Reks pucnu prstima, „svetla su se ugasila. Kada si imao samo, koliko, dvadeset jednu, dvadeset dve?”

„Dvadeset dve”, reče Majron.

„Pa, kako si se izborio? I ja tebe volim, slatkišu. Zato, reci mi istinu.”

Majron prekrsti noge. Osetio je kako crveni. „Uživaš li u novoj predstavi?”

„Šta, tezgja u večernjem pozorištu?”

„Da.”

„To je sranje. Gore je od striptiza na putu 17 U Lddiju, u Nju Džerziju.”

„A to znaš iz ličnog iskustva?”

„Prestani da pokušavaš da promeniš temu. Kako si se izborio?”

Majron uzdahnu. „Većina bi rekla da sam se s tim izborio neverovatno dobro.”

Reks podiže dlan prema nebu i skupi prste kao da hoće da kaže: „Hajde, hajde.”

„Šta tačno želiš da znaš?”

Reks se zamislio. „Šta si prvo uradio?”

„Posle povrede?”

„Da.

„Rehabilitacija. Mnogo rehabilitacije.”

„A kada si shvatio da je tvoja košarkaška karijera završena... ?”

„Vratio sam se na prava.”

„Gde?”

„Na Harvardu.”

„Veoma zadržljivo. Znači, vratio si se na prava. Šta onda?”

„Znaš šta onda, Rekse. Dobio sam diplomu, otvorio sportsku agenciju, prerastao u agenciju koja pruža sve usluge i koja sada zastupa i glumce i pisce”, slegnuo je ramenima.

„Majrone?”

„Molim?”

„Tražio sam istinu.”

Majron podiže viljušku, uze zalogaj, poče polako da žvaće. „Svetla se nisu tek tako ugasila, Rekse. Bilo je to potpuno pomračenje. Doživotno zamračenje.”

„Znam to.”

„Tako da sam to morao da prevaziđem.”

„I?”

“I to je to.”

Reks je odmahnuo glavom i nasmešio se.

„Šta je?”

„Sledeći put”, reče Reks. Uzeo je viljušku. „Reći ćeš mi sledeći put.”

„Pravi si davež.”

„Ali ti me voliš, sećaš se?”

Bilo je kasno kada su završili s večerom i pićem. Pio je drugo veče zaredom. Majron Bolitar je pijančio kao zvezda. Postarao se da Reks bezbedno stigne do svog stana pre nego što je krenuo prema roditeljskoj kući. Imao je ključ. Tiho se uvukao da ne bi probudio mamu i tatu. Znao je da to ništa ne вреди.

Televizor je bio uključen. Njegov otac je sedeo u dnevnoj sobi. Kada je Majron ušao, tata se pretvarao da se upravo probudio, a nije. Tata je uvek ostajao budan dok se Majron ne vrati, nije bilo važno u koje se doba Majron vraćao. Nije bilo važno što je Majron sada bio u četvrtoj deceniji.

Majron je prišao tatinoj stolici od pozadi. Tata se okrenuo i uputio mu osmeh, onaj koji je čuvao samo za Majrona, onaj koji je govorio da je u njegovim očima Majron nešto najbolje što postoji i kako bi to iko mogao da nadmaši?

„Da li si se zabavio?”

„Reks je prilično dobar momak”, reče Majron.

„Sviđali su mi se njegovi filmovi”, otac je klimnuo glavom nekoliko puta previše. „Sedni na trenutak.”

„Šta se dešava?”

„Samo sedi, važi?”

Seo je, ukrstio prste i spustio ih u krilo. Kao da ima osam godina. „Da li to ima veze s mamom?”

„Ne.”

„Njena Parkinsonova se pogoršava.”

„Tako to ide s Parkinsonovom, Majrone. Pogoršava se.”

„Mogu li ja nešto da učinim?”

„Ne.”

„Mislim da bi makar trebalo nešto da kažem.”

„Nemoj. Tako je bolje. A i šta bi rekao što tvoja majka već ne zna?”

Sada je na Majrona bio red da klimne nekoliko puta previše. „Pa, o čemu si hteo da razgovaramo?”

„Ni o čemu. Mislim, tvoja majka želi da obavimo ovaj iskreni razgovor.”

„O čemu?”

„Današnjem Njujork tajmsu.”

„Izvini?”

„Bilo je nešto u njemu. Tvoja majka misli da će te to uznemiriti i da

bi trebalo da razgovaramo. Ali mislim da neću to uraditi, umesto toga daću ti novine i pustiti te da ih sam pročitaš, i malo ću te ostaviti samog. Ako budeš želeo da razgovaramo, dođi po mene, važi? Ako ne, ostaviću te na miru.”

Majron se namrštio. „Nešto u Njujork tajmsu”

„Sandej stajls”, tata ustade i pokaza bradom prema gomili nedeljnih novina. „Šesnaesta strana. Laku noć, Majrone.”

„Laku noć, tata.”

Njegov otac je išao hodnikom. Nije bilo potrebno da hoda na prstima. Mama je mogla da prespava koncert Džudasprista. Tata je bio noćni stražar, mama uspavana princeza. Majron ustade. Uzeo je Sandej stajls, okrenuo šesnaestu stranu, video fotografiju i osetio ubod štikle u srce.

Njujork tajms sandej stajls bili su tračevi o gornjoj klasi. Najčitanije stranice bile su objave venčanja. I tu, na šesnaestoj strani, u gornjem levom uglu, bila je fotografija muškarca zgodnog poput lutka Kena, sa zubima tako savršenim da nisu mogle biti navlake. Imao je bradu republikanskog senatora i zvao se Stoun Norman. U članku je pisalo da Stoun rukovodi BMV investicionom grupom, veoma uspešnim fmansijskim preduzećem specijalizovanim za velike trgovinske poslove.

Dosadno.

U objavama veridbe pisalo je da će se Stoun Norman i njegova buduća žena venčati sledeće subote u Tavern on thegreen na Menhetnu. Sveštenik će voditi ceremoniju. Zatim će mladenci početi svoj zajednički život u Skarsdejlju u Njujorku.

Opet dosadno. Stoun Dosadni.

Ali ništa od toga nije ga je probolo kroz srce. Ne, razlog zbog kojeg je to zaista bolelo i zbog čega su mu kolena klecnula bila je žena s kojom se stari Stoun ženio, ona koja mu se smešila s te fotografije, osmeh koji je Majron još uvek predobro znao.

Za trenutak Majron je samo zurio. Pružio je ruku i prešao prstom preko lica buduće mlade. U njenoj biografiji pisalo je da je jedan od najprodavanijih pisaca i da je bila nominovana i za PEN - Foknerovu nagradu i za National book award. Njeno ime je bilo Džesika Kulver i, mada to nije pisalo u članku, više od jedne decenije bila je ljubav Majrona Boltara.

Samo je sedeo i zurio.

Džesika, žena za koju je bio siguran da je njegova srodna duša, udavala se za nekog drugog.

Nije je video od kada su raskinuli pre sedam godina. Život se nastavio za njega. Isto je, naravno, važno i za nju. Zašto bi bio iznenađen?

Spustio je novine, potom ih ponovo uzeo. Pre čitavog jednog života Majron je zaprosio Džesiku. Rekla je ne. Narednih deset godina prekidali su i mirili se. Ali na kraju Majron je želeo brak, a Džesika nije. Uglavnom se mrštila na tu buržujsku viziju - predgrađa, drvena ograda, deca, roštilji, utakmice male lige, život kakav su vodili Majronovi roditelji.

Ali sada se Džesika udavala za velikog Stouna Normana i selila se u snobovske predgrađe Skarsdejla u Njujorku.

Majron je pažljivo savio novine i spustio ih na stočić. Ustao je s uzdahom i krenuo prema hodniku. U prolazu je gasio svetla. Prošao je pored roditeljske spavaće sobe. Lampa za čitanje još je bila upaljena. Njegov otac se zakašljao da mu stavi do znanja da je tu.

„Dobro sam”, rekao je glasno.

Otac nije odgovorio i Majron je bio zahvalan. Čovek je bio kao artista na žici, uspevao je da izvede skoro nemoguć podvig, da pokaže da brine a da se ne meša ili navaljuje.

Džesika Kulver, ljubav njegovog života, žena za koju je oduvek verovao da je njegova suđena srodna duša, sada se udavala.

Majron je želeo to da prespava. Ali san neće doći.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Došao je trenutak da razgovara s Ejminim roditeljima. Bilo je šest sati ujutru. Oblasni istražitelj Loren Mjuz sedela je na podu prekrštenih nogu. Bila je u kratkim pantalonicama i od tobože čupavog tepiha svrbele su je noge. Policijski dosijeji i izveštaji bili su razbacani na sve strane. Na sredini je bio redosled događaja koji je napravila.

Iz druge sobe začulo se hrapavo hrkanje. Loren je živela sama u ovom istom bednom stanu već više od deset godina. Zvali su ih baštenski stanovi, mada se činilo da ovde rastu samo dosadne crvene cigle. Bile su to čvrste građevine koje su imale osobine zatvorske ćelije, usputne stanice za ljude koji su napredovali ili propadali, ili za tek nekolicinu onih zaglavljenih u nekoj vrsti ličnog čistilišta.

Hrkanje nije dolazilo od dečka. Loren ga je imala - bio je to potpuni gubitnik po imenu Pit - već od njene majke, više puta udavane, nekada poželjne, sada mlohave Karmen Valos Mjuz Bruster Kakogod, koja je sada bila između dve veze i zato je živela s njom. Njeno hrkanje je otkrivalo višegodišnjeg pušača i previše godina uz jeftino vino i bljutave pesme.

Mrvice keksa bile su svuda po pultu. Otvorena tegla putera od kikirikija, s nožem koji je virio iz nje kao Eskalibur, bili su na sredini kao osmatračnica. Loren je proučavala listu poziva, račune s kreditne kartice, propusnice. Stvarali su zanimljivu sliku.

Dobro, pomisli Loren, hajde da to rešimo.

- 1.56 Ejmi Bil koristi bankomat u Pedeset drugoj ulici, isti koji je upotrebila i Kejti Ročester tri meseca ranije. Čudno.
- 2.16 Ejmi Bil zove kućni telefon Majrona Bolitara u Livingstonu. Poziv traje samo nekoliko sekundi.
- 2.17 Ejmi zove mobilni telefon registrovan na Majrona Bolitara. Razgovor traje tri minuta.

Loren klimnu glavom za sebe. Činilo se logičnim da je Ejmi Bil prvo pozvala Bolitarov kućni broj, a zatim, pošto se nije javio, to objašnjava kratko trajanje poziva, njegov mobilni telefon. Dalje:

- 2.21 Majron Bolitar zove Ejmi Bil. Taj razgovor traje minut.

Sudeći po onome što su uspjeli da iskopaju, Bolitar je često ostajao da prenoći u Njujorku, u zgradi Dakota kod prijatelja po imenu Vindzor Horn Lokvud III. Lokvud je bio poznat policiji. Uprkos elegantnom, bogataškom odrastanju, bio je osumnjičen za više napada, čak i za nekoliko ubistava. Tip je imao najluđu reputaciju koju je Loren ikada videla. Ali opet, to nije imalo nikakve veze s trenutnim slučajem.

Suština je bila u sledećem: Bolitar je verovatno ostao u Lokvudovom stanu na Menhetnu. Auto je ostavio na obližnjem parkingu. Prema izjavi noćnog čuvara, Bolitar je uzeo kola oko pola tri ujutru.

Još uvek nisu imali dokaza, ali Loren je bila prilično sigurna da je Bolitar krenuo kroz centar i pokupio Ejmi Bil. Radili su na tome da dođu do snimaka bezbednosnih kamera s obližnjih poslovnih zgrada. Možda se negde vide Bolitarova kola. Ali sada to se činilo kao prilično verovatan zaključak. Ponovo na raspored:

- 3.11 Bolitar kreditnom karticom plaća na Eksonovoj benzinskoj pumpi na putu 4 u Fort Liju, Nju Džerzi, odmah posle mosta Džordža Vašingtona.
- 3.55 Bolitarova kartica za putarinu otkriva da ide na jug prema autoputu Garden stejt i da je prešao naplatnu rampu na ulazu u Bergen.
- 4.08 Kartica za putarinu pokazuje da je prošao naplatnu rampu na ulazu u Eseks i da je nastavio da se kreće.

To je bilo sve u pogledu naplatnih rampi. Mogao je da siđe s autoputa na izlazu 145, što bi ga odvelo do njegovog boravišta u Livingstonu. Loren je iscrtala maršrutu. Nije imala smisla. Ne biste išli na most Džordža Vašingtona pa onda izlazili na autoput. A čak i da to uradite, ne bi vam trebalo četrdeset minuta da stignete do naplatne rampe u Bergenu. U to doba noći bilo bi vam potrebno najviše dvadeset minuta.

Pa, gde je nestao Bolitar?

Vratila se na svoj raspored. Postojala je rupa od više od tri sata, ali u 7.18 Majron Bolitar je pozvao broj mobilnog telefona Ejmi Bil. Nije se javila. Pokušao je još dva puta tog prepodneva. Nije bilo odgovora. Juče je pozvao Bilove na kuću. To je bio jedini razgovor koji je trajao više od nekoliko sekundi. Loren se pitala da li je razgovarao s roditeljima.

Uzela je telefon i pozvala Lensa Banera.

„Šta se dešava?“, upitao je.

„Da li si rekao Ejminim roditeljima za Bolitara?“

„Ne još.“

„Mislim“, reče Loren, „da je sada vreme za to.“

Majron je imao novi jutarnji ritual. Prvo što bi uradio bilo je da zgrabi novine i proveriti žrtve rata. Gledao je imena, sva. Uveravao se da Džeremi Dauning nije među njima. Zatim se vraćao na početak i ovaj put polako čitao svako ime. Čitao je čin i rodni grad i godišće. To je bilo sve što su stavljali. Ali Majron je zamišljao da je svaki od tih momaka Džeremi, još jedan sjajan devetnaestogodišnjak koji živi u vašoj ulici, jer, ma kako to jednostavno zvučalo, oni su to i bili. Samo nekoliko minuta Majron je razmišljao o tome šta svaka ta smrt znači, o tome da je taj mlad, obećavajući, snovima ispunjen život zauvek nestao, pitao se o čemu razmišljaju njihovi roditelji.

Nadao se da naše vođe rade nešto slično. Ali je u to sumnjao.

Majronov mobilni telefon je zazvonio. Proverio je ko zove. Pisalo je SLATKI OBRAZI. To je bio Vinov neregistrovani broj. Majron je uključio telefon i javio se.

Bez uvoda Vin reče: „Tvoj avion stiže u jedan posle podne.“

„Počeo si da radiš za avio-kompanije?“

„Radim za avio-kompanije“, ponovio je Vin. „Ta ti je dobra.“

„Pa, šta se dešava?“

„Radim za avio-kompanije“, ponovo reče Vin. „Čekaj, pusti me da uživam u tome za trenutak. Radim za avio-kompanije. Urnebesno.“

„Jesi li završio?“

„Sačekaj, pusti me da uzmem olovku da zapišem to. Radim. Za. Avio-kompanije.“

„Da li si sada završio?“

„Pusti me da pokušam ponovo: Tvoj avion stiže u jedan posle podne. Sačekaću te na aerodromu. Imam dve karte za utakmicu Niksa. Sedećemo uz teren, verovatno pored Paris Hilton ili Kevina Bejkona. Lično, navijam za Kevina.“

„Ti ne voliš Nikse“, reče Majron.

„Istina.“

„U stvari, ti ne voliš da ideš na košarkaške utakmice. Pa zašto...?“
Majron je shvatio. „Do đavola.“

Tišina.

„Vine, od kada ti čitaš Stajls sekšn?“

„Jedan sat, aerodrom Njuark, vidimo se tamo.“

Klik.

Majron je prekinuo vezu i morao da se nasmeši. Taj Vin, kakav tip!

Krenuo je prema kuhinji. Njegov otac je bio budan i spremao je doručak. Ništa nije rekao o Džesikinoj predstojećoj svadbi. S druge strane, mama je skočila sa stolice, požurila do njega, uputila mu pogled koji kao da je najavljivao smrtonosnu bolest, pitala ga da li je dobro. Uverio ju je da je dobro.

„Nisam video Džesiku sedam godina“, rekao je. „Nije to ništa značajno.“

Njegovi roditelji su klimnuli glavama na način koji je nagoveštavao da mu povlađuju.

Nekoliko sati kasnije krenuo je prema aerodromu. Prevrtao je i tumbao to u glavi, ali na kraju, zaista je bio dobro. Sedam godina. Raskinuli su pre sedam godina. Iako je Džesika uglavnom vodila glavnu reč tokom njihove veze, Majron je bio taj koji ju je konačno prekinuo.

Džesika je bila prošlost. Izvadio je mobilni telefon i pozvao Eli - sadašnjost.

„Ja sam na aerodromu u Majamiju“, reče.

„Kakav ti je bio put?“

Zvuk Elinog glasa ispunio ga je toplinom. „Bilo je dobro.“

„Ali?“

„Ništa ali, želim da te vidim.“

„Kako bi bilo oko dva? Deca neće biti tu, obećavam.“

„Šta imaš u planu?“, pitao je.

„Tehnički izraz bio bi, sačekaj trenutak da proverim u rečniku sinonima, dnevnik.“

„Eli Vajlder, lisice jedna.“

„Ta sam.“

„Ne mogu da stignem u dva. Vin me vodi na utakmicu Niksa.“

„Kako bi bilo odmah posle utakmice?“, pitala je.

„Čoveče, mrzim kad se praviš da te je teško dobiti.“

„Shvatiću to kao da.”

„Veliko da.”

„Dobro si?”, pitala je.

„Dobro sam.”

„Zvučiš pomalo čudno.”

„Trudim se da zvučim veoma čudno.”

„Onda se ne trudi toliko.”

Bio je to čudan trenutak. Želeo je da joj kaže da je voli. Ali bilo je prerano. Ili, možda, prema onome što je naučio iz priče sa Džesikom, nije bio pravi trenutak. Ne želiš da kažeš tako nešto prvi put iz pogrešnog razloga.

Zato je umesto toga rekao: „Počelo je ukrcavanje za moj let.”

„Vidimo se uskoro, lepi.”

„Čekaj, ako stignem uveče, da li će to i dalje biti dnevnik? Zar neće biti večernjak?”

„To je duže za izgovor. Ne želim da gubim vreme.”

„A kad smo već kod toga...”

„Čuvaj se, lepi.”

Erik Bil je sam sedeo na kauču dok je njegova žena Kler odabrala stolicu. Loren je to primetila. Čovek bi pomislio da bi par u njihovoj situaciji sedeo zajedno, tražio utehu u onom drugom. Govor tela je nagoveštavao da oboje žele da budu što je moguće dalje od onog drugog. To bi moglo da ukazuje na pukotinu u odnosu. Ili bi moglo da znači da je iskustvo toliko sveže da čak i nežnost, naročito nežnost, pakleno peče.

Kler Bil ih je poslužila čajem. Loren ga zaista nije želela, ali je naučila da se većina ljudi opusti ako im dozvolite da kontrolišu nešto, bilo šta, ako ih pustite da urade nešto obično ili domaće. I zato je prihvatila. Lens Baner, koji je ostao da stoji iza nje, odbio je čaj.

Lens ju je pustio da vodi. On ih je poznavao. To bi moglo da pomogne kod nekih pitanja, ali ona će pokrenuti stvari. Loren je otpila gutljaj čaja. Pustila je da tišina malo radi za njih, pustila ih je da budu prvi koji će progovoriti. Neki bi to smatrali surovim. Nije, ako će pomoći da pronađu Ejmi. Ako Ejmi bude dobro kada je pronađu, to će biti brzo zaboravljeno. Ako ne bude tako, neprijatna tišina neće biti

ništa u poređenju s onim što će morati da izdrže.

„Evo”, reče Erik Bil, „napravili smo spisak njenih bliskih prijatelja i njihovih brojeva telefona. Sve smo ih već zvali. I njenog dečka Rendija Vulfa. I s njim smo razgovarali.”

Loren je polako proučavala imena.

„Da li ima nešto novo?”, upita Erik.

Erik Bil je bio, mislila je Loren, slika i prilika uštogljenosti. Majka Kler - pa, mogli ste da vidite da joj se nestanak deteta urezao na licu. Nije spavala. Bila je neuredna. Ali Erik, u uštirkanoj košulji s kravatom i sveže obrijanog lica, nekako je delovao izmučenije. Toliko se trudio da ostane pribran da je prosto bilo jasno da tu ne bi bilo laganog raspada. Ako bi došlo dotle, bilo bi to ružno i možda trajno.

Loren je dodala papir Lensu Baneru. Okrenula se i sela uspravno. Posmatrala je Erikovo lice kada je bacila bombu: „Da li neko od vas poznaje čoveka po imenu Majron Bolitar?”

Erik se namrštio. Loren je skrenula pogled prema majci. Kler Bil je izgledala kao da ju je Loren pitala može li da oliže njihov WC.

„On je porodični prijatelj”, reče Kler Bil. „Poznajem ga od srednje škole.”

„Poznaje li on vašu ćerku?”

„Naravno. Ali kakve to...?”

„Kakav je njihov odnos?”

„Odnos?”

„Da. Vaše ćerke i Majrona Bolitara. Kakav je njihov odnos?”

Po prvi put od kada su ušli u kuću, Kler se lagano okrenula i pogledala muža u iščekivanju njegove reakcije. I Erik se okrenuo prema svojoj ženi. Oboje su izgledali kao da ih je neka grdosija udarila u stomak.

Erik je konačno progovorio: „Šta hoćete da kažete?”

„Neću ništa da kažem, gospodine Bil. Postavila sam vam pitanje. Koliko dobro vaša ćerka poznaje Majrona Bolitara?”

Kler: „Majron je porodični prijatelj.”

Erik: „Napisao je Ejmi preporuku za koledž.”

Kler je žustro klimnula: „Tačno. Tako je.”

„Kako?”

Nisu odgovorili.

Lorenin glas ostao je bezbojan. „Da li se oni nekada viđaju?”

„Viđaju?”

„Da. Ili razgovaraju telefonom. Ili možda razmenjuju mejlove?” Tada Loren dodade: „Bez vašeg prisustva.”

Loren nije mislila da je moguće, ali Erik Bil se još više ispravio. „Šta, do đavola, pričate?”

Dobro, pomisli Loren. Ne znaju. Ovo nije bila gluma. Bilo je vreme da se promeni taktika, da se proverí njihova iskrenost. „Kada je poslednji put neko od vas razgovarao s gospodinom Bolitarom?”

„Juče”, reče Kler.

„U koje vreme?”

„Nisam sigurna. Rano posle podne, čini mi se.”

„Da li ste vi zvali njega, ili on vas?”

„On je zvao nas”, reče Kler.

Loren pogleda Lensa Banera. Jedan bod za mamu. To se poklapalo s listom poziva.

„Šta je hteo?”

„Da nam čestita.”

„Na čemu?”

„Ejmi je primljena na Djuk.”

„Još nešto?”

Pitao je da li može da razgovara s njom.

„S Ejmi?”

„Da. Hteo je da joj čestita.”

„Šta ste mu rekli?”

„Da nije kod kuće. A onda sam mu zahvalila što je napisao preporuku.”

„Šta je on rekao?”

„Rekao je da će pozvati kasnije.”

„Još nešto?”

„Ne.”

Loren je pustila da to lebdi u vazduhu.

Kler Bil reče: „Nije moguće da mislite da Majron ima nešto s tim.”

Loren ju je samo posmatrala puštajući da se tišina upije, pružajući joj priliku da nastavi da govori. Nije je razočarala.

„Morali biste da ga poznajete”, nastavila je Kler. „On je dobar čovek. Poverila bih mu život.”

Loren klimnu i pogleda Erika. „A vi, gospodine Bil?”

Bio je odsutan.

Kler reče: „Eriče?”

„Video sam Majrona juče”, reče on.

Loren se uspravila. „Gde?”

„U školskoj fiskulturnoj sali”, u glasu mu se osećao tup bol. „Tamo se nedeljom igra košarka na ispadanje.”

„U koje vreme je to bilo?”

„Polu osam. Možda osam.”

„Ujutru?”

„Da.”

Loren ponovo pogleda Lensa. Polako je klimnuo. I on je primetio. Bolitar nije mogao da stigne kući mnogo pre pet-šest sati ujutru. A nekoliko sati kasnije otišao je da igra košarku s ocem nestale devojke?

„Da li svake nedelje igrate s gospodinom Bolitarom?”

„Ne. Mislim, igrao je povremeno. Ali mesecima nije dolazio.”

„Da li ste razgovarali?”

Erik polako klimnu.

„Samo trenutak”, reče Kler. „Hoću da znam zašto nam postavljate toliko pitanja o Majronu. Kakve on ima veze sa svim tim?”

Loren ju je ignorisala zadržavajući pogled na Eriku Bilu. “O čemu ste vas dvojica razgovarali?”

„O Ejmi, rekao bih.”

„Šta je rekao?”

„Pokušao je da bude suptilan.”

Erik je objasnio kako mu je Majron Bolitar prišao i kako su počeli da razgovaraju o vežbanju i ranom ustajanju, i kako je onda prešao na pitanja o Ejmi, o tome kako je ona, o tome kako tinejdžeri mogu da budu problematični. „Ton mu je bio čudan.”

„Kako to?”

„Želeo je da zna kako je ona problematična. Sećam se da je pitao je li Ejmi mrzovoljna, provodi li previše vremena na internetu, tako nešto. Sećam se da mi se to činilo malo čudnim.”

„Kako je izgledao?”

„Užasno.”

„Umorno? Neobrijano?”

„Oba.”

„Dobro, dosta je”, reče Kler Bil. „Imamo prava da znamo zašto nam

postavljate sva ta pitanja.”

Loren podiže pogled prema njoj. „Vi ste pravnica, zar ne, gospodo Bolitar?”

„Jesam.”

„Pa, pomozite mi kod ovog: gde u zakonu piše da ja moram bilo šta da vam kažem?”

Kler je otvorila usta, zatim ih zatvorila. Preterano grubo, omislila je Loren, ali igra dobrog i lošeg policajca nije bila samo za osumnjičene. Bila je i za svedoke. To joj se nije sviđalo, ali bilo je proketo delotvorno.

Loren ponovo pogleda Lensa i on shvati igru. Nakašljao se. „Imamo neke informacije koje povezuju Ejmi s Majronom Bolitarom.”

Kler skupi oči. „Kakve informacije?”

„Pretprošle noći, u dva sata, Ejmi ga je pozvala. Prvo na kuću. Zatim na mobilni telefon. Znamo da je posle toga gospodin Bolitar uzeo svoj automobil iz garaže u gradu”, Lens je nastavio da objašnjava redosled događaja. Klerino lice izgubilo je svu boju. Erikove šake stegle su se u pesnice.

Kada je Lens završio, dok su još uvek bili suviše zbunjeni da bi postavljali pitanja, Loren se nagnula napred. „Postoji li ikakva mogućnost da je između Majrona i Ejmi bilo nešto više od porodičnog prijateljstva?”

„Apsolutno ne”, reče Kler.

Erik zatvori oči. „Kler...”

„Šta?”, prasnula je. „Nije moguće da veruješ da bi se Majron spetljao...”

„Pozvala ga je odmah pre...”, slegnuo je ramenima. „Zašto bi ga Ejmi zvala? Zašto mi on ništa nije rekao kada smo se videli u sali?”

„Ne znam, ali pomisao...” Stala je, pucnula prstima. „Čekaj, Majron se viđa s mojom prijateljicom, ako niste znali. Eli Vajlder. Odrasla žena, moliću lepo. Divna udovica s dvoje dece. Pomisao da bi Majron mogao...”

Erik čvrsto zatvori oči.

Loren reče: „Gospodine Bil?”

Glas mu je bio blag. „Ejmi nije bila svoja u poslednje vreme.”

„Kako to?”

Erikove oči su i dalje bile zatvorene. „Oboje smo to odbacili kao

normalne tinejdžerske stvari. Ali poslednjih nekoliko meseci bila je tajanstvena.”

„To je normalno, Eriče”, reče Kler.

„Postalo je gore.”

Kler odmahnu glavom. „Još uvek razmišljaš o njoj kao o svojoj maloј devojčici. To je sve.”

„Znaš da je više od toga, Kler.”

„Ne, Eriče, ne znam.”

Ponovo je sklopio oči.

„O čemu se radi, gospodine Bil?”, upita Loren.

„Pre dve nedelje pokušao sam da pristupim njenom računaru.”

„Zašto?”

„Jer sam želeo da pročitam njene mejlove.”

Njegova žena je zurila u njega, ali on je nije video - ili ga nije bilo briga. Loren je nastavila.

„I šta je bilo?”

„Promenila je lozinku. Nisam mogao da ih otvorim.”

„Jer je želela privatnost”, reče Kler. „Misliš da je to čudno? Ja sam imala dnevnik kada sam bila mala. Držala sam ga zaključanog, a ipak sam ga sakrivala. Pa šta?”

Erik je nastavio. „Pozvao sam našeg provajdera. Ja plaćam račun i glavni sam korisnik. Zato su mi dali novu lozinku. Zatim sam otišao na internet da proverim njene mejlove.”

„I?”

Slegnuo je ramenima. „Nestali su. Svi. Obrisala je sve.”

„Znala je da ćeš njuškati”, reče Kler. Njen ton je bio mešavina besa i odbrambenog stava. „Samo se štitila od toga.”

Erik se okrenu prema njoj. „Da li zaista veruješ u to, Kler?”

„Da li ti stvarno veruješ da je u vezi s Majronom?”

Erik nije odgovorio.

Kler se ponovo okrenula prema Loren i Lensu. „Da li ste pitali Majrona o pozivima?”

„Ne još.”

„Pa, šta čekamo?” Kler je krenula prema tašni. „Hajdemo odmah. On će to razjasniti.”

Nije u Livingstonu”, reče Loren. „Zapravo, odleteo je u “Majami, nedugo pošto je igrao košarku s vašim mužem.” Kler je htela još nešto

da pita, ali se zaustavila. Loren je po prvi put videla kako se u nju uvlači sumnja. Odlučila je da to iskoristi. Ustala je.

„Bićemo u kontaktu”, reče Loren.

PETNAESTO POGLAVLJE

Majron je sedeo u avionu i razmišljao o svojoj bivšoj ljubavi, Džesiki.

Zar ne bi trebalo da se raduje zbog nje?

Oduvek je bila plahovita u tolikoj meri da je umela da bude naporna. Njegova majka i Esperanca nisu je volele. Njegov otac, kao veliko televizijsko sidro, bio je neopredeljen. Vin je zevao. U Vinovim očima žene su ili bile jebive ili nisu. Džesika je definitivno bila jebiva, ali posle toga... pa šta?

Žene su mislile da je Majron zaslepljen Džesikinom lepotom. Pisala je kao san, bila dva koraka iznad strastvene. Ali bili su različiti. Majron je želeo da živi kao njegovi roditelji. Džesika se rugala toj idiličnoj gluposti. Vladala je stalna napetost koja ih je istovremeno razdvajala i privlačila.

Sada se Džesika udavala za nekog tipa iz Volstrita po imenu Stoun. Veliki Kamen. Majron je razmišljao. Rolingstoun, Okamenjeni. Vatrene Kamen. Kameni.

Majron ga je mrzeo.

Šta se dogodilo Džesiki?

Sedam godina, Majrone. Ljudi se menjaju.

Ali toliko?

Avion je sleteo. Proverio je mobilni telefon dok se avion kotrljao po pisti. Imao je poruku od Vina:

**TVOJ AVION JE UPRAVO SLETEO. MOLIM TE, SAM DOPIŠI
DUHOVITOSTI O TOME KAKO RADIM ZA AVIO-KOMPANIJU.
ČEKAM TE KOD DONJE RAMPE.**

Avion je usporavao dok se približavao izlazu. Pilot je sve zamolio da ostanu na svojim mestima s vezanim pojasevima. Skoro svi su zanemarili tu molbu. Čulo se otvaranje pojaseva. Zašto? Šta su ljudi dobijali od te dodatne sekunde? Da li se radi samo o tome da volimo da prkosimo pravilima?

Pomislio je da ponovo pozove Ejmi na mobilni telefon. To bi možda bilo preterivanje. Koliko puta može da pozove na kraju krajeva? A i

obećanje je bilo prilično jasno. Odvešće je bilo kuda. Neće postavljati pitanja. Neće reći njenim roditeljima. Ne bi trebalo da ga čudi ako posle takve avanture Ejmi ne bude želela da razgovara s njim nekoliko dana.

Izašao je iz aviona i krenuo prema izlazu kada je čuo da ga neko zove: „Majron Bolitar?”

Okrenuo se. Bilo ih je dvoje, muškarac i žena. Žena je bila ta koja ga je pozvala po imenu. Bila je niska, ne mnogo viša od metar i po. Majron je imao metar i devedeset pet. Nadnosio se nad nju. Nije delovala zastrašeno. Muškarac koji je bio s njom imao je vojničku frizuru. A i delovao mu je blago poznato.

Muškarac je izvadio značku. Žena nije.

„a sam istražiteljka oblasti Eseks Loren Mjuz”, reče ona. „Ovo je detektiv Livingstonske policije Lens Baner.”

„Baner”, automatski je ponovio Majron. „Basterov brat?”

Lens Baner se umalo nasmešio. „Aha.”

„Baster je dobar momak. Igrao sam košarku s njim.”

„Sećam se.”

„Kako je on?”

„Dobro, hvala.”

Majron nije znao šta se dešava, ali je imao iskustva s kriminalističkom službom. Više iz navike posegnuo je za mobilnim telefonom i pritisnuo dugme. Bilo je to dugme za brzo pozivanje. Zvao je Vina. On će isključiti ton i slušati šta se dešava. To je bio njihov stari trik kojem Majron godinama nije pribegavao, a ipak, eto ga kako se s policajcima vraća starim navikama.

Iz ranijih susreta s policijom Majron je naučio nekoliko osnovnih istina koje su mogle da se sumiraju u sledeće: Samo zato što nisi uradio ništa loše, ne znači da nisi u nevolji. Najbolje je to uvek imati na umu.

„Želeli bismo da pođete s nama”, reče Loren Mjuz.

„Mogu li da znam o čemu se radi?”

„Nećemo vas dugo zadržavati.”

„Imam karte za utakmicu Niksa.”

„Trudićemo se da vam ne poremetimo planove.”

„Mesta uz teren”, pogledao je Lensa Banera. „Red za slavne.”

„Da li odbijate da krenete s nama?”

„Da li me hapsite?”

„Ne.”

„Onda bih, pre nego što pristanem da krenem s vama, voleo da znam o čemu se radi.”

Loren Mjuz ovaj put nije oklevala. „O Ejmi Bil.”

Tras. Trebalo je to da predvidi, ali nije. Majron se zateturio unazad. „Da li je dobro?”

„Zašto ne biste pošli s nama?”

„Pitao sam...”

„Čula sam vas gospodine Bolitar”, okrenula se od njega i krenula ka izlazu. „Zašto ne biste pošli s nama da nastavimo ovaj razgovor!”

Lens Baner je vozio. Loren Mjuz je držala Sačmaru. Majron je sedeo na zadnjem sedištu.

„Je li ona dobro?”, pitao je Majron.

Nisu mu odgovarali. Bila je to igra, znao je Majron, ali nije ga mnogo ticalo. Hteo je da zna za Ejmi. Ostalo nije bilo važno, progovorite nešto, pobogu.

„Video sam je u subotu uveče. Ali to već znate, zar ne?”

Nisu odgovorili. Znao je zašto. Srećom, vožnja je bila kratka. To je objašnjavalo njihovo ćutanje. Želeli su da njegovo priznanje imaju snimljeno. Verovatno im je bila potrebna sva samokontrola da ništa ne kažu, ali uskoro će ga imati u sobi za ispitivanje i sve će biti snimljeno.

Ušli su u garažu i povelili ga prema liftu. Izašli su na osmom spratu. Bili su u Njuarku, u zgradi oblasnog suda.

Majron je već bio ovde. Uveli su ga u sobu za ispitivanje. Nije bilo ogledala, a samim tim ni jednostranog stakla. To je značilo da ih nadgleda kamera.

„Jesam li uhapšen?”, pitao je.

Loren Mjuz nagnu glavu. „Zašto to pitate?”

„Ne igrajte se sa mnom, Mjuzova.”

„Sedite, molim vas.”

„Da li ste me već proverili? Pozovite Džejka Kortera, šerifa u Restonu. On će garantovati za mene. Ima i drugih.”

„Doći ćemo dotle za trenutak.”

„Šta se desilo Ejmi Bil?”

„Imate li nešto protiv da snimamo ovo?“, upita Loren Mjuz.

„Ne.“

„Hoćete li da potpišete da se odričete svojih prava?“

Bilo je to odricanje od Petog amandmana. Majron je znao da ne treba to da potpiše - pobogu, bio je pravnik - ali prešao je preko toga. Srce mu je tuklo u grudima. Nešto se desilo Ejmi Bil. Sigurno su mislili da on ili zna nešto ili je umešan. Što se ovo brže završi i njega odbace kao osumnjičenog, to bolje po Ejmi.

„Dobro“, reče Majron. „A sada, šta se desilo Ejmi?“

Loren Mjuz raširi ruke. „Ko kaže da joj se nešto desilo?“

„Vi, Mjuzova. Kada ste me spopali na aerodromu, rekli ste: 'O Ejmi Bil.' A pošto, iako ne volim da se hvalim, imam neverovatnu sposobnost zaključivanja, zaključio sam da me dva policijska službenika nisu zaustavila i rekla da se radi o Ejmi Bil zato što ponekad pucka žvakom na času. Ne, zaključio sam da joj se sigurno nešto dogodilo. Molim vas, nemojte me prezirati zato što imam taj dar.“

„Da li ste završili?“

Jeste. Unervozio se, počeo da priča.

Loren Mjuz izvuče olovku. Na njenom stolu već se nalazila beležnica. Lens Baner je stajao i nije govorio. „Kada ste poslednji put videli Ejmi Bil?“

Znao je da ne treba ponovo da pita šta joj se desilo. Mjuzova je igrala po svojim pravilima.

„U subotu uveče.“

„U koje vreme?“

„Rekao bih negde između dva i tri ujutru.“

„Znači, to je pre bila nedelja jutro nego subota veće?“

Majron se suzdržao od sarkastičnog odgovora. „Da.“

„Shvatam. Gde ste je poslednji put videli?“

„U Ridžvudu, u Nju Džerziju.“

Zapisala je to u formularu. „Adresa?“

„Ne znam.“

Olovka se zaustavila. „Ne znate?“

„Tako je. Bilo je kasno. Ona mi je govorila kuda da idem. Samo sam pratio njena uputstva.“

„Razumem“, zavalila se u stolici i spustila olovku. „Zašto ne biste

krenuli od početka?"

Vrata iza njih najednom su se otvorila. Sve glave su se okrenule prema njima. Hester Krimstajn je uletela kao da je sama prostorija šaputala uvredu a ona htela da je izazove. Za trenutak niko se nije ni pomerio ni progovorio.

Hester je sačekala trenutak, raširila ruke, iskoračila napred desnom nogom i uzviknula: „Ta-da!”

Loren Mjuz podiže obrvu. „Hester Krimstajn?”

„Znamo se, dušice?”

„Prepoznala sam vas s televizije.”

Rado ću ti dati autogram kasnije. Za sada želim da isključite kameru i da vas dvoje, Hester pokaza na Lensa Banera i Loren Mjuz, „nestanete odavde da bih mogla da proćaskam s klijentom.”

Loren ustade. Stajale su jedna naspram druge, otprilike iste visine. Hester je imala kovrdžavu kosu. Loren je pokušala da je natera da skrene pogled. Majron se umalo nasmejao. Neki bi za čuvenu braniteljku Hester Krimstajn rekli da je opaka kao zmija, ali većina bi to smatrala uvredljivim za zmiju.

„Sačekaj”, Hester reče Loren. „Sačekaj samo...”

„Molim?”

„Samo što nije, upiškiću se u gaće. Od straha, mislim. Samo sačekaj...”

Majron reče: “Hester...”

„Ti ćuti”, Hester ga prostreli pogledom i coknu. „Potpisao si da se odričeš prava i razgovaraš bez svog advokata. Koliki si ti tupan?”

„Ti nisi moj advokat.”

„Pst, opet ti.”

„Zastupam sam sebe.”

„Znaš izreku: 'Onaj koji zastupa sam sebe ima budalu za klijenta'? Promeni budalu u: kretena kome je mozak potpuno odumro.”

Majron se pitao kako je Hester tako brzo stigla, ali je odgovor bio očigledan: Vin. Čim ga je Majron pozvao, čim je Vin čuo glasove policajaca, pronašao je Hester i doveo je ovamo.

Hester Krimstajn je bila jedan od najboljih branilaca. Na kablovskoj televiziji imala je svoju emisiju Krimstajnova o kriminalu. Sprijateljili su se kada je Hester pomogla Esperanci u slučaju ubistva pre nekoliko godina.

„Čekaj”, Hester ponovo pogleda Loren i Lensa. „Zašto ste vi još uvek ovde?”

Lens Baner napravi veliki korak napred. „Upravo je rekao da niste njegov advokat.”

„Kako beše tvoje ime, lepi?”

„Detektiv policije Livingstona Lens Baner.”

„Lens”, reče ona. „Kao ono što me žulja u oku? (Lens - sočivo) Dobro, Lense, evo ti jedan savet: Taj korak napred bio je dobar potez, vrlo zapovednički, ali moraš više da se isprsiš. Malo produbi glas i ubaci mrk pogled. Evo ovako: Ej, ženska, upravo je rekao da nisi njegov advokat. Pokušaj.

Majron je znao da Hester neće tek tako nestati. Takođe je znao da ni on to verovatno ne želi. Želeo je da sarađuje, naravno, da završi s tim, ali takođe je želeo da zna šta se kog đavola dogodilo Ejmi.

„Ona jeste moj advokat”, reče Majron. „Molim vas, ostavite nas na trenutak.”

Hester im je uputila zadovoljan osmeh, za koji je bilo jasno da bi joj ga oboje rado obrisali s lica. Okrenuli su se prema vratima. Hester im mahnu sa svih pet prstiju pokazujući im da nestanu. Kada su izašli, zatvorila je vrata i pogledala u kameru. „Isključi je sada.”

„Verovatno jesu”, reče Majron.

„Aha, naravno. Panduri se nikad ne poigravaju s tim.”

Izvadila je mobilni telefon.

„Koga zoveš?”, pitao je.

„Znaš li zašto si ovde?”

„Ima neke veze s devojkom po imenu Ejmi Bil”, rekao je Majron.

„Toliko već znam. Ali ti ne znaš šta joj se dogodilo?”

„Ne.”

„To pokušavam da otkrijem. Moja lokalna istražiteljka radi na tome. Najbolja je, poznaje sve u ovoj stanici”, Hester prinese telefon uhu.

„Da, Hester ovde. Šta ima? Aha. Aha”. Hester je slušala ne zapisujući. Minut kasnije rekla je: „Hvala, Singl. Nastavi da kopaš i vidi šta imaju.”

Hester prekinu vezu. Majron upitno slegnu ramenima.

„Ta devojka - preziva se Bil.”

„Ejmi Bil”, reče Majron. „Šta je s njom?”

„Nestala je.”

Majron ponovo oseti ubod.

„Izgleda da se nije vratila kući u subotu uveče. Trebalo je da spava kod prijateljice. Nikada nije stigla kod nje. Niko ne zna šta joj se desilo. Navodno postoje telefonski izveštaji koji te povezuju s devojkom. Ima i drugih stvari. Moja istražiteljka pokušava da otkrije koje tačno.”

Hester sede. Pogledala ga je preko stola. „Pa dobro, momče, ispričaj sve teti Hester.”

„Neću”, reče Majron,

„Molim?”

„Slušaj, imaš dve mogućnosti. Možeš ostati dok ja sada razgovaram s njima ili mogu da te otpustim.”

„Trebalo bi prvo da razgovaraš sa mnom.”

„Ne smemo gubiti vreme. Moraš me pustiti da im sve ispričam.”

„Jer si nevin.”

„Naravno da sam nevin.”

“A policija baš nikada, nikada nije uhapsila pogrešnog čoveka.”

„Rizikovaću. Ako je Ejmi u nevolji, ne mogu dozvoliti da gube vreme sa mnom.”

„Ne slažem se.”

„Onda si otpuštena.”

„Ne izigravaj mi Trampa, samo te savetujem, ti si klijent.”

Ustala je, otvorila vrata, pozvala ih da se vrate. Loren Mjuz je prošla pored nje i sela. Lens je zauzeo svoje mesto u uglu. Mjuzova je bila crvena u licu, verovatno ljuta na sebe što ga nije ispitala u automobilu pre nego što je Hester stigla.

Loren Mjuz je htela nešto da kaže, ali ju je Majron zaustavio rukom.

„Hajde da pređemo na stvar”, reče im Majron. „Ejmi Bil je nestala. To sada znam. Verovatno ste izvukli liste telefonskih poziva, pa znate da me je pozvala oko dva ujutru. Nisam siguran šta ste još otkrili do sada, pa mi dozvolite da vam pomognem. Trebao joj je prevoz. Pokupio sam je.”

„Gde?”, upita Loren.

„U centralnom Menhetnu. Na uglu Pedeset druge i Pete, čini mi se. Išao sam putem Henrija Hadsona do mosta Džordža Vašingtona. Imate li podatke o plaćanju karticom na benzinskoj pumpi?”

„Da.”

„Onda znate da smo se tamo zaustavili. Nastavili smo putem 4 do

puta 17, a zatim prema Ridžvudu”, Majron je video da im se stav menja. Kao da je nešto propustio, ali je nastavio. „Odvezao sam je do kuće na kraju slepe ulice. Zatim sam se odvezao kući.”

„I nesećate se adrese, je l' tako?”

„Tako je.”

„Još nešto?”

„Šta na primer?”

„Na primer, zašto je Ejmi Bil uopšte zvala vas?”

„Ja sam porodični prijatelj.”

„Sigurno ste blizak prijatelj.”

„Jesam.”

„Pa zašto vas? Mislim, prvo vas je pozvala na kuću u Livingstonu. A onda je zvala na vaš mobilni telefon. Zašto je zvala vas, a ne svoje roditelje ili tetku ili ujaka ili, recimo, školsku drugaricu?” Loren podiže dlanove prema nebu. „Zašto vas?”

Majronov glas je bio tih. „Naterao sam je da mi obeća.”

„Obeća?”

„Da.”

Ispričao im je o podrumu, o tome kako je čuo da devojke razgovaraju o vožnji s pijanim dečkom, o tome kako ih je naterao da mu obećaju - i dok je pričao, video je kako im se izrazi menjaju. Čak i Hesterin. Reči, objašnjenje, čak i njemu, zvučali su šuplje, a ipak nije mogao tačno da odredi zašto. Njegovo objašnjenje trajalo je malo predugo. Čuo je pravdanje u svom glasu.

Kada je završio Loren upita: „Da li ste već ranije terali nekog da vam to obeća?”

„Ne.”

„Nikada?”

„Nikada.”

„Nije bilo drugih bespomoćnih ili pijanih devojaka kojima ste ponudili da im budete šofer?”

„Hej!” Hester to nije nameravala da dozvoli. „To je potpuno pogrešno tumačenje onoga što je rekao. A pitanje je već postavljeno i dobili ste odgovor. Nastavite.”

Loren se premestila u stolici. „A šta je s malim dečacima? Da li ste ikada naterali nekog dečaka da vam obeća da će vas pozvati?”

„Ne.”

„Znači, samo devojke?”

„Samo te dve devojke”, reče Majron. „To nisam planirao.”

„Shvatam.” Loren protrlja bradu. „Šta je s Kejti Ročester?”

Hester reče: „Ko je to?”

Majron nije obraćao pažnju. „Šta je s njom?”

„Da li ste ikada naterali Kejti Ročester da vam obeća da će vas pozvati ako bude pijana?”

„To je ponovo potpuno pogrešno tumačenje njegovih reci”, uskočila je Hester. „Pokušavao je da ih spreči da piju i da voze.”

„Da, naravno, on je heroj”, reče Loren. „Da li ste ikada uradili tako nešto za Kejti Ročester?”

„Čak i ne poznajem Kejti Ročester”, reče Majron.

„Ali čuli ste to ime.”

„Jesam.”

„U kom kontekstu?”

„U vestima. Pa o čemu se radi, Mjuzova, osumnjičen sam za svaki slučaj nestale osobe?”

Loren se osmehnula. „Ne svaki.”

Hester se nagnula prema Majronu i prošaputala mu u uho. „Majrone, ne sviđa mi se ovo.”

Ni njemu se nije sviđalo.

Loren je nastavila: „Znači, nikada niste upoznali Kejti Ročester?”

Nije mogao da se odupre svom pravničkom obrazovanju. „Koliko ja znam, ne.”

„Koliko vi znate. A ko bi trebalo da zna?”

„Primedba.”

„Znate na šta mislim”, reče Majron.

„Šta je s njenim ocem Dominikom Ročesterom?” Ne”

„Ili njenom majkom Džoan? Da li ste nju ikada upoznali?”

Ne “

„Ne”, reče Loren, „ili koliko vi znate?”

„Upoznajem mnogo ljudi. Ne pamtim sve. Ali imena mi nisu poznata.”

Loren Mjuz spusti pogled na sto. „Rekli ste da ste ostavili Ejmi u Ridžvudu?”

„Da. Kod njene drugarice Stejsi.”

„Kod drugarice?” To je privuklo Loreninu pažnju. „Niste to

spomenuli ranije.”

„Spominjem to sada.”

„Kako se Stejsi preziva?”

„Ejmi mi nije rekla.”

„Shvatam. Da li ste upoznali tu Stejsi?”

„Ne.”

„Da li ste otpratili Ejmi do ulaza?”

„Ne, ostao sam u kolima.”

Loren Mjuz je odglumila zbunjen izraz. „Obećanje da ćete je zaštititi završava se na vožnji?”

„Ejmi me je zamolila da ostanem u kolima.”

„Ko joj je onda otvorio vrata?”

„Niko.”

„Ejmi je sama ušla?”

„Rekla je da Stejsi verovatno spava i da ona uvek sama ulazi na zadnji ulaz.”

„Razumem.” Loren ustade. „Hajdemo onda.”

„Kuda ga vodite?”, upitai Hester.

„U Ridžvud. Hajde da vidimo da li ćemo uspeti da pronađemo tu šlepu ulicu.”

Majron ustade za njom. „Zar ne možete da dobijete Stejsinu adresu od Ejminih roditelja?”

„Već znamo Stejsinu adresu”, reče Loren. „Problem je u tome što Stejsi ne živi u Ridžvudu. Živi u Livingstonu.”

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Dok je izlazio iz sobe za ispitivanje, Majron je ugledao Kler i Erika Bila u hodniku ispred kancelarije. Čak i na toj udaljenosti i uprkos prelamanju svetla na zastakljenom zidu, Majron je video njihovu napetost. Zaustavio se.

„U čemu je problem?“, upita Loren Mjuz.

Pokazao je bradom. „Želim da razgovaram s njima.“

„A šta ćete im tačno kazati?“

Oklevao je.

„Želite li da gubite vreme pravdajući se“, upita Loren Mjuz, „ili želite da nam pomognete da pronađemo Ejmi?“

Bila je u pravu. Šta bi im uopšte rekao u ovom trenutku? „Nisam naudio vašoj ćerki? Samo sam je odvezao do neke kuće u Ridžvudu jer nisam želeo da se vozi s nekim pijanim klinkem?“ Kakve bi koristi bilo od toga?

Hester ga je poljubila na rastanku. „Drži jezik za zubima.“

Pogledao ju je.

„Dobro, kako hoćeš. Samo me pozovi ako te uhapse, važi?“

„Važi.“

Majron je sišao liftom do garaže s Lensom Banerom i Loren Mjuz. Baner je krenuo jednim automobilom, pa Majron upitno pogleda Loren.

„Ide po lokalnog policajca koji će ići s nama.“

Loren je prišla policijskom vozilu koje je imalo ograđeno zadnje sedište. Otvorila je zadnja vrata Majronu. Uzdahnuo je i ušao. Ona je sela na mesto vozača. Na konzoli je bio prikačen laptop. Počela je da kuca po njemu.

„I šta sad?“, upita Majron.

„Mogu li dobiti vaš mobilni telefon?“

„Zašto?“

„Samo mi ga dajte.“

Pružio ga je. Pretražila je listu poziva i zatim ga spustila na suvozačko mesto.

„U kom ste trenutku tačno pozvali Hester Krimstajn?“, pitala je.

„Nisam.“

„Kako onda...?“

„Duga priča.“

Vin ne bi želeo da se njegovo ime spomene.

„Ne izgleda dobro“, rekla je. „To što ste tako brzo pozvali advokata.“

„Ne zanima me previše kako izgleda.“

„Da, u to sam sigurna.“

„Pa, šta je sledeće?“

„Idemo do Ridžvuda. Probaćemo da otkrijemo gde ste to navodno ostavili Ejmi Bil.“

Krenuli su.

„Poznajem li vas odnekud?“, upita Majron.

„Odrasla sam u Livingstonu. Kao klinka dolazila sam na neke vaše košarkaške utakmice.“

„Nije to“, reče. Uspravio se. „Čekajte, da li ste vi radili, na slučaju Hanter?“

„Bila sam“, zastala je, „umešana.“

„To je to. Slučaj Meta Hantera.“

„Poznajete ga?“

„Išao sam u školu s njegovim bratom Bernijem. Bio sam na njegovoj sahrani“, zavalio se u sedištu. „I, šta je sledeće? Hoćete li nabaviti nalog za moju kuću, kola, šta?“

„Oba“, pogledala je na sat. „Upravo ih završavaju.“

„Verovatno ćete svuda otkriti Ejmine tragove. Rekao sam vam za zabavu, da je bila u mom podrumu. I rekao sam vam da sam je vozio preksinoć.“

„Sve je to baš lepo i zgodno,“

Majron sklopi oči. „Uzećete i moj računar?“

„Naravno.“

„Imam mnogo lične prepiske u njemu. Podaci o klijentima.“

„Biće pažljivi.“

„Ne, neće. Učinite mi uslugu, Mjuzova. Pregledajte računar lično, važi?“

„Verujete mi? Skoro da sam polaskana.“

„Dobro, slušajte, karte na sto“, reče Majron. „Znam da sam dobar osumnjičeni.“

„Stvarno? Zašto? Jer ste poslednji koji ste je videli? Jer ste samac, bivši sportista koji živi sam u kući u kojoj je odrastao i skuplja tinejdžerke u dva sata ujutru?” Slegnula je ramenima. „Zašto biste vi bili osumnjičeni?”

„Nisam to uradio, Mjuzova.”

Gledala je u put.

„Šta je bilo?”, upita Majron.

„Ispričajte mi o benzinskoj pumpi.”

„O...”, a onda je shvatio. „Aha.”

„Šta aha?”

„Šta imate, snimak sigurnosne kamere ili radnikovo svedočenje?”

Ništa nije rekla.

„Ejmi se naljutila na mene jer je mislila da ću reći njenim roditeljima.”

„Zašto bi to mislila?”

„Jer sam je ispitivao, gde je bila, s kim je bila, šta se desilo.”

„A vi ste obećali da ćete je odvesti kuda god želi, bez pitanja.”

„Tačno.”

„I zašto ste to prekršili?”

„Nisam.”

„Nego?”

„Nije izgledala dobro.”

„Kako to?”

„Nije bila u delu grada gde deca idu da piju u to doba. Nije izgledala pijano. Nisam osetio alkohol. Delovala je više uznemireno nego nešto drugo. I zato sam pokušao da otkrijem o čemu se radi.”

„I to joj se nije dopalo?”

„Tačno. I zato je na benzinskoj pumpi Ejmi iskočila iz kola. Nije htela da se vrati u kola dok joj nisam obećao da više neću postaviti nijedno pitanje i da neću reći njenim roditeljima. Rekla je...” Majron se namršti mrzeći što izdaje tu vrstu poverenja, „rekla je da kod kuće ima problema.”

„S mamom i tatom?”

„Da.”

„Šta ste vi rekli?”

„Da je to normalno.”

„Čoveče”, reče Loren, „dobri ste. Kakve ste joj bisere mudrosti još

ponudili? 'Vreme leci sve'?"

„Hoćete li me ostaviti na miru?"

„I dalje ste moj glavni osumnjičeni, Majrone."

„Ne, nisam."

Skupila je obrve. „Molim?"

„Niste toliko glupi. Nisam ni ja."

„Šta bi to trebalo da znači?"

„Znate za mene od sinoć. Sigurno ste okrenuli neke brojeve. S kim ste razgovarali?"

„Ranije ste spomenuli Džejka Korterera."

„Poznajete ga?"

Loren Mjuz klimnu.

„I šta je šerif Korter rekao za mene?"

„Da ste u tri susedne države izazvali više neprijatnosti nego hemoroidi."

„Ali i da nisam to uradio?"

Ništa nije rekla.

„Hajde, Mjuzova. Znate da ne bih mogao da budem toliko glup. Registri telefonskih poziva, računi s kreditne kartice, kartica za putarinu, svedok na benzinskoj pumpi... previše je. A znate i da će se moja priča održati. Podaci o pozivima pokazuju da je prvo Ejmi pozvala mene. To se slaže s onim što sam vam rekao."

Neko vreme vozili su se u tišini. Radio u kolima je zazujao. Loren ga uze. Lens Baner reče: „Lokalni policajac je sa mnom. Spremni smo da krenemo."

„Skoro sam stigla", rekla je, a zatim se obratila Majronu: „Gde ste izašli - Ridžvud avenija ili Linvud?"

„Linvud."

Ponovila je to u mikrofon. Pokazala je na zeleni znak kroz prednje staklo. „Zapadna ili Istočna Linvud avenija?"

„Koja god vodi do Ridžvuda."

„To bi bila Zapadna."

Zavalio se. Stala je na rampi. „Sećate li se koliko ste se daleko vozili odavde?"

„Nisam siguran. Jedno vreme išli smo pravo. A onda smo počeli mnogo da krivudamo. Ne sećam se."

Loren se namrštila. „Majrone, ne izgledate mi kao neko ko

zaboravlja.”

„Onda sam vas prevario.”

„Gde ste bili pre nego što vas je pozvala?”

„Na venčanju.”

„Mnogo ste pili?”

„Više nego što je trebalo.”

„Da li ste bili pijani kada vas je pozvala?”

„Verovatno bih prošao alko-test.”

„Ali bili ste, recimo to tako, pripiti?”

„Da.”

„Ironično, ne mislite li?”

„Kao pesma Alanis Moriset”, rekao je. „Imam pitanje za vas.”

„Nisam baš raspoložena da odgovaram na pitanja, Majrone.”

„Pitali ste me da li poznajem Kejti Ročester. Da li je to samo rutinski - dve nestale devojke - ili imate razloga da verujete da su njihovi nestanci povezani?”

„Šalite se, zar ne?”

„Samo hoću da znam.

„Ništa. Nećete vi ništa da znate. Sada mi ponovite još jednom. Sve. Šta je Ejmi rekla, šta ste vi rekli, telefonske razgovore, gde ste je ostavili, sve.”

Učinio je to. Na uglu Linvud avenije Majron je iza njih primetio policijsko vozilo iz Ridžvuda. Lens Baner je sedeo na mestu suvozača.

„Idu za nama zbog nadležnosti?”, upita Majron.

„Više zbog protokola. Sećate li se kuda ste vozili odavde?”

„Mislim da smo skrenuli desno pored one velike bare.”

„Dobro. Imam mapu na računaru. Probaćemo da nađemo šlepu ulicu i vidimo šta će se desiti.”

Majronov rodni grad Livingston bio je snobovski i jevrejski, nekadašnje farme pretvorene su u međusobno slične grupice kuća na sprat, s jednim velikim tržnim centrom. Ridžvud je bio staro viktorijansko mesto u kom su živeli beli protestanti, s bujnijim pejzažom i pravim gradskim centrom, s restoranima i prodavnicama. Kuće u Ridžvudu bile su izgrađene u različitim periodima. Ulice su s obe strane bile oivičene drvoredima, čije su se grane, zbog starosti, povijale prema sredini stvarajući baladahin. Ovde je bilo manje sličnosti.

Da li je prepoznavao ovu ulicu?

Majron se namrštio. Nije bio siguran. Nije bilo mnogo sličnosti preko dana, ali je noću sve delovalo šumovito. Loren je krenula slepom ulicom. Majron odmahnu glavom. Sledila je još jedna, pa još jedna. Putevi su krivudali naizgled bez razloga ili plana, kao nešto na apstraktnoj slici.

Opet ćorsokak.

„Rekli ste ranije da Ejmi nije delovala pijano”, reče Loren.

„Tako je.”

„Kako je delovala?”

„Uznemireno”, uspravio se na sedištu. „Mislio sam da je možda raskinula s dečkom. Mislím da se zove Rendi. Da li ste već razgovarali s njim?”

„Ne.”

„Zašto ne?”

„Treba da vam se pravdam?”

„Ne radi se o tome, ali devojka je nestala, vi istražujete.

„Nije bilo istrage. Punoletnaje, nema znakova nasilja, nestala je pre samo nekoliko sati...”

„Dodajte tome mene.”

„Upravo tako. Kler i Erik su pozvali njene prijatelje, naravno. Rendi Vulf, dečko, nije trebalo da se vidi s njom sinoć. Ostao je kod kuće s roditeljima.”

Majron se namrštio. Loren Mjuz je to primetila u retrovizoru. „Šta je bilo?”, pitala je.

„Subota večé na kraju srednje škole”, rekao je, „a Rendi ostaje kod kuće s mamom i tatom?”

„Bolitare, učinite mi uslugu. Samo tražite kuću, važi?”

Čim je skrenula, Majrona obuze osećaj već viđenog. “S desne strane. Na kraju slepe ulice.”

„To je to?”

„Nisam još siguran.” Zatim reče: „Da. Da, to je to.”

Prišla je i zaustavila se. Policijsko vozilo Ridžvuda zaustavilo se iza njih. Majron pogleda kroz prozor. „Približite se još malo.”

Loren je učinila kako joj je rekao. Majronov pogled bio je uprt u kuću.

„Pa?”

Klimnuo je. „To je to. Otvorila je kapiju pored kuće”, skoro je dodao tada sam je poslednji put video, ali se suzdržao.

„Sačekajte u kolima.”

Izašla je iz automobila. Majron je posmatrao. Prišla je i porazgovarala s Banerom i policajcem sa znakom policije Ridžvuda na uniformi. Razgovarali su i pokazivali prema kući. Zatim je Loren Mjuz krenula prema njoj. Pozvonila je na vrata. Otvorila je žena. Majron je u prvom trenutku nije video. Zatim je izašla iz kuće. Ne, nije mu bila poznata. Bila je vitka. Plava kosa joj je virila ispod kačketa. Izgledala je kao da je upravo završila s vežbanjem.

Dve žene su razgovarale punih deset minuta. Loren je neprekidno bacala pogled na Majrona kao da se plaši da će pokušati da pobegne. Prošao je još minut ili dva. Loren i žena su se rukovale. Žena se vratila unutra i zatvorila vrata. Loren se vratila do kola i otvorila zadnja vrata.

„Pokažite mi kuda je Ejmi išla.”

„Šta je rekla?”

„Šta vi mislite da je rekla?”

„Da nikada nije čula za Ejmi Bil.”

Loren Mjuz prinese kažiprst nosu i zatim pokaza na njega.

„Ovo je to mesto”, reče Majron. „Siguran sam u to.”

Majron je pratio njenu putanju. Zaustavio se na kapiji. Setio se kako je Ejmi tu stajala. Setio se da je mahnula, da je nešto bilo u tome, nešto što ga je mučilo.

„Trebalo je...”, stao je. Nema svrhe. „Ušla je ovde, nestala mi s vidika, zatim se vratila i mahnula mi da mogu da idem.”

„I vi ste to uradili?”

„Da.”

Loren Mjuz pogleda u dvorište pre nego što ga je povelala do drugog policijskog vozila. „Oni će vas odvesti kući.”

„Mogu li da dobijem svoj mobilni telefon?”

Dobacila ga je. Majron se smestio na zadnje sedište. Baner je pokrenuo auto. Majron se uhvatio za kvaku na vratima.

„Mjuzova?”

„Molim?”

„Postojao je razlog što je izabrala ovu kuću”, reče Majron.

Zatvorio je vrata. Odvezli su se u tišini. Majron je posmatrao tu

kapiju, gledao kako se smanjuje dok, kao Ejmi Bil, konačno nije nestala.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Dominik Ročester, Kejtin otac, sedeo je u čelo stola za ručavanje. I njegova tri sina bila su tu. Njegova žena Džoan nalazila se u kuhinji. Preostale su dve prazne stolice, njena i Kejtina. Žvakao je meso i zurio u stolicu, kao da pokušava da natera Kejti da se pojavi.

Džoan izađe iz kuhinje. Nosila je veliki tanjir s isečenim goveđim pečenjem. Pokazao je na svoj gotovo prazan tanjir, ali je ona već prišla. Žena Dominika Ročestera ostajala je kod kuće i vodila domaćinstvo. Nije bilo onih gluposti o zaposlenoj ženi. Dominik to ne bi dozvolio.

Progroktao je hvala. Džoan se vratila na svoje mesto. Dečaci su jeli u tišini. Džoan je zagladila suknu i uzela viljušku. Dominik ju je posmatrao. Nekada je bila tako prokleta lepa. Sada je imala staklast pogled i bila ponizna i povijena u stalnom strahu. Previše je pila preko dana, ali je mislila da on to ne zna. Nije mu bilo važno. Još uvek je bila majka njegove dece i lepo se ponašala. Zato joj je gledao kroz prste.

Telefon je zazvonio. Džoan Ročester je skočila na noge, ali joj je Dominik rukom pokazao da sedne. Obrisao je lice kao da je vetrobran i ustao sa svog mesta. Dominik je bio nabijen muškarac - ne debeo, nabijen. Nabijen vrat, nabijena ramena, nabijene grudi, nabijene ruke i butine.

Prezime Ročester je mrzeo. Njegov otac ga je promenio jer je želeo da zvuči manje etnički. Ali njegov matori slabić bio je i gubitnik. Dominik je pomišljao da vrati staro prezime, ali i to bi delovalo kao slabost. Kao da previše brine o tome šta drugi misle. U Dominikovom svetu slabost se nikada ne pokazuje. Preko njegovog oca svi su gazili, primorali su ga da zatvori svoju berbernicu, rugali mu se. Njegov otac je mislio da se može izdići iznad toga. Dominik je znao da nije tako.

Razbijaš glave ili će tebi razbiti glavu. Ne postavljaš pitanja. Ne objašnjavaš se s njima, barem ne u početku. Prvo razbijaš glave i dobijaš batine dok ne počnu da te poštuju. Zatim se objašnjavaš s njima. Pokažeš im da si spreman da primiš udarac. Puštaš ih da vide da se ne bojiš krvi, čak ni sopstvene. Želiš da pobediš, smeješ se dok

krvariš. To privlači njihovu pažnju.

Telefon je ponovo zazvonio. Proverio je identifikaciju poziva. Broj je bio sakriven, ali većina ljudi koja je zvala nije želela da iko zna šta rade. Još uvek je žvakao kada je podigao slušalicu.

Glas s druge strane reče: „Imam nešto za tebe.”

Bila je to njegova veza iz kancelarije državnog tužilaštva. Progutao je meso. „Pričaj.”

„Još jedna devojka je nestala.”

To ga je zainteresovalo.

„I ona je iz Livingstona. Isto godišće, isti razred.”

„Ime?”

„Ejmi Bil.”

Ime mu ništa nije značilo, ali baš i nije poznavao Kejtine prijatelje. Stavio je ruku preko mikrofona. „Da li iko od vas poznaje devojku po imenu Ejmi Bil?”

Niko ništa nije rekao.

„Ej, pitao sam nešto. Istih je godina kao Kejti.”

Dečaci zavrteše glavama. Džoan se nije pomerila. Uhvatio joj je pogled. Polako je odmahnula glavom.

„Ima još”, reče veza.

„Šta na primer?”

„Pronašli su vezu s tvojom ćerkom.”

„Kakvu vezu?”

„Ne znam. Samo sam prisluškiavao. Ali mislim da ima neke veze s tim gde su obe nestale. Znaš li tipa po imenu Majron Bolitar?”

„Stara košarkaška zvezda?”

„Aha.”

Ročester ga je video nekoliko puta. Takođe je znao da je Bolitar imao sukobe s nekim njegovim gadnijim kolegama.

„Šta je s njim?”

„Umešan je.”

„Kako?”

„Pokupio je nestalu devojku na Menhetnu. Tada je poslednji put viđena. Upotrebila je isti bankomat kao Kejti.”

Kao da ga je nešto ubolo. „Šta je uradio?”

Dominikova veza dodatno je objašnjavala kako je Bolitar odvezao Ejmi Bil nazad u Džerzi, kako ih je radnik na benzinskoj pumpi video

da se svađaju i kako je ona jednostavno nestala.

„Policija je razgovarala s njim?”

„Aha.”

„Šta je rekao?”

„Mislim da nije rekao mnogo. Pozvao je advokata.”

„On je...” Dominik oseti kako mu se bes komeša u glavi. „Kučkin sin. Da li su ga uhapsili?”

„Ne.”

„Zašto ne?”

„Još nemaju dovoljno.”

„Šta, samo su ga pustili?”

„Aha.”

Dominik Ročester nije rekao ništa, samo je začutao i njegova porodica je to primetila. Svi su se primirili plašeći se i da se pomere. Kada je konačno ponovo progovorio, glas mu je bio tako miran da je njegovoj porodici zastao dah.

„Još nešto?”

„To je sve za sada.”

„Nastavi da kopaš.”

Dominik je spustio slušalicu. Okrenuo se prema stolu. Cela porodica ga je posmatrala.

Džoan reče: „Dome?”

„Nije ništa.”

Nije mislio da treba da objašnjava. To nije uključivalo njih. Njegov posao je bio da rešava takve stvari. Otac je bio vojnik, onaj koji je ostajao budan da bi porodica mogla mirno da spava.

Krenuo je prema garaži. Kada je ušao, zažmurio je i pokušao da smiri bes. Nije mu uspevalo.

Kejti...

Ugledao je metalnu bejzbol palicu. Setio se da je čitao o Bolitarovoj povredi kolena. Ako je mislio da je to bolelo, ako je mislio da je obična povreda kolena bolna...

Okrenuo je nekoliko brojeva, malo se raspitao. U prošlosti Bolitar je upadao u nevolju s braćom Bol, koja su upravljala Njujorkom. Bolitar je navodno bio žestok momak, dobar s pesnicama, visio je s luđakom po imenu Vindzor Nešto.

Neće biti lako napasti Bolitara.

Ali neće biti ni toliko teško. Ne, ako Dominik uzme najbolje.

Njegov mobilni je bio za jednokratnu upotrebu, onaj koji se kupuje za gotovinu s lažnim imenom i baca kada se potroše minuti. Nije bilo moguće ući mu u trag. Uzeo je novi s police. Za trenutak samo ga je držao i razmišljao o sledećem koraku. Disao je teško.

Dominik je svojevremeno razbio svoju porciju glava, ali ako pozove ovaj broj, ako zaista pozove Blizance, preći će liniju kojoj nikada ranije nije bio ni blizu.

Razmišljao je o ćerkinom osmehu. Razmišljao je o tome kako je morala da nosi protezu kada je imala dvanaest godina, i o tome kako je nameštala kosu i načinu na koji ga je gledala, pre mnogo vremena, kada je bila devojčica, a on najmoćniji čovek na svetu.

Dominik je ispritiscao cifre. Moraće da se otarasi telefona posle ovog poziva. To je bilo jedno od pravila Blizanaca, a kada se radilo o toj dvojici, nije bilo važno ko si, nije bilo važno koliko si žestok niti koliko si se mučio da kupiš ovu modernu kuću u Livingstonu - u protivnom, ne petljaš se s Blizancima.

Javili su se posle drugog zvona. Bez pozdrava. Bez ijedne reci. Samo tišina.

Dominik reče: „Potrebni ste mi obojica.”

„Kada?”

Dominik uze metalnu palicu. Dopadala mu se njena težina. Razmišljao je o tom Bolitaru, tom tipu koji se odvezao s nestalom devojkom a onda pozvao advokata, koji je sada slobodan i verovatno gleda televiziju ili uživa u finom ručku.

Nije dolazilo u obzir da ga pusti da se izvuče. Po cenu da pozove Blizance.

„Odmah”, reče Dominik Ročester. „Odmah ste mi potrebni obojica.”

OSAMNAESTO POGLAVLJE

Kada je Majron stigao do svoje kuće u Livingstonu, Vin je već bio tamo.

Vin je bio opružen u ležaljci na travnjaku ispred kuće, prekrštenih nogu. Na sebi je imao vojničke pantalone bez čarapa, plavu košulju, markiranu kravatu vrišteće zelene boje. Neki ljudi mogli su da obuku bilo šta i da to bude dobro. Vin je bio jedan od njih.

Lice je okrenuo prema suncu, oči su mu bile zatvorene. Nije ih otvorio dok je Majron prilazio.

„Da li još uvek hoćeš na utakmicu Niksa? Pitao je Vin.

„Mislim da ću je preskočiti.”

„Imaš li nešto protiv da povedem nekog drugog?”

„Ne.”

„Upoznao sam jednu devojku u klubu sinoć.”

„Da li je striptizeta?”

„Molim te”, Vin podiže prst. „Ona je erotska igračica.”

„Žena od karijere. Lepo.”

„Mislim da se zove Bambi. Ili možda Tauni.”

„To joj je pravo ime?”

„Ništa na njoj nije pravo”, reče Vin. „Uzgred, policija je bila ovde.”

„Izvršili su pretres?”

„Da.”

„Odneli su mi računai.”

„Da.”

„Prokletstvo.”

„Ne brini. Stigao sam pre njih i presnimio tvoje lične fajlove. Zatim sam izbrisao hard disk.”

„Ti”, reče Majron. „Dobar si.”

„Najbolji.”

„Gde si ih snimio?”

„Na USB-u na mom privesku za ključeve”, rekao je zveckajući njime, i dalje žmureći. „Molim te, budi ljubazan i pomeri se malo desno. Zaklanjaš mi sunce.”

„Da li je Hesterina istražiteljka saznala nešto novo?”

„Mlada gospođica Bil podigla je novac iz bankomata”, reče Vin.

„Ejmi je uzela gotovinu?”

„Ne, knjigu iz biblioteke. Da, gotovinu. Navodno, Ejmi Bil je podigla hiljadu dolara iz bankomata nekoliko minuta pre nego što te je pozvala.”

„Još nešto?”

„Kao?”

„Povezuju to s još jednim nestankom. Devojka po imenu Kejti Ročester.”

„Dve devojke nestale u istoj oblasti. Naravno da će ih povezati.”

Majron se namrštio. „Čini mi se da postoji još nešto.”

Vin je otvorio jedno oko. „Nevolja.”

„Molim?”

Vin ništa nije rekao, samo je nastavio da posmatra. Majron se okrenuo prateći njegov pogled, a onda osetio kako mu se stomak steže.

Bili su to Erik i Kler.

Za trenutak niko se nije pomerio.

Vin reče: „Ponovo mi zaklanjaš sunce.”

Majron vide Erikovo lice, na njemu se očitavao bes. Majron im je krenuo u susretima, ali ga je nešto nateralo da se zaustavi. Kler je spustila ruku na muževljevo rame. Šapnula mu je nešto na uho. Erik je zažmurio. Krenula je prema Majronu podignute glave, a Erik je ostao iza nje.

Kler je krenula prema Majronovim vratima. Pošao je prema njoj.

Majron reče: „Znaš da nisam.

„Unutra”, Kler je nastavila prema ulaznim vratima. „Želim da mi sve ispričaš kada uđemo.”

Državni tužilac Esekse Ed Stajnberg, Lorenin šef, čekao ju je u kancelariji kada se vratila.

„Pa?”

Izvestila ga je. Stajnberg je bio krupan muškarac, mekan po sredini, međutim, čim bi ga video, čovek bi poželeo da ga zagrlji kao plišanog medveda. Naravno da je bio oženjen. Prošlo je toliko vremena od

kada je Loren upoznala poželjnog muškarca koji to nije bio.

Kada je završila, Stajnberg reče: „Još malo sam proverio Bolitara. Da li si znala da su on i njegov prijatelj Vin radili nešto za federalce?”

„Bilo je glasina”, rekla je.

„Razgovarao sam s Džoan Terston.” Ona je bila državni branilac Nju Džerzija. „Mnogo toga poverljivog, rekao bih, ali, sve u svemu, svi misle da je Vin prilično lud - a da je Bolitar prilično ispravan.”

„To je utisak koji sam i ja stekla”, reče Loren.

„Veruješ u njegovu priču?”

„U suštini da, čini mi se. Samo je suviše ludo. A kao što je sam primetio, da li bi čovek s njegovim iskustvom bio toliko glup da za sobom ostavi toliko tragova?”

„Misliš da mu je namešteno?”

Loren napravi grimasu. „Ni to baš ne pali. Ejmi Bil ga je sama pozvala. Rekla bih da bi onda i ona morala biti umešana.”

Stajnberg je spustio ruke na sto. Rukavi su mu bili zavrnuti. Podlaktice su mu bile debele, a malje tako guste da bi mogle da prođu kao krzno. „Šta je onda najverovatnije? Da je pobegla?”

„Najverovatnije”, reče Loren.

„A činjenica da je upotrebila isti bankomat kao Kejti Ročester?”

Slegnula je ramenima. „Mislim da to nije slučajnost.”

„Možda se poznaju.”

„Sudeći po roditeljima, ne.”

„To ništa ne znači”, reče Stajnberg. „Roditelji nemaju pojma o svojoj deci. Veruj mi, imao sam ćerke tinejdžerke. Mame i tate koji tvrde da znaju sve o svojoj deci obično znaju najmanje.” Promeškoltio se u stolici. „Ništa niste našli pri pretresu Bolitarove kuće ili kola?”

„Još pretražuju”, reče Loren. „Ali šta mogu da nađu? Znamo da je bila i u kući i u kolima.”

„Lokalna policija pretražuje?”

Klimnula je glavom.

„Hajde onda da im prepustimo i ostalo. Ionako još uvek nemamo slučaj, devojka je punoletna, zar ne?”

„Tako je.”

„Dobro, onda je to rešeno. Prepusti to lokalcima. Želim da se posvetiš onim ubistvima u Ist Orindžu.”

Stajnberg joj je ispričao još pojedinosti o slučaju. Slušala je i

pokušavala da se skoncentriše. To je bez sumnje bilo krupno. Dvostruko ubistvo. Možda se glavni plaćeni ubica vratio u kraj. Volela je slučaj te vrste. Zaokupiće sve njeno vreme, znala je to. I znala je šta ima prednost. Ejmi Bil je podigla novac pre nego što je pozvala Majrona. To verovatno znači da nije oteta, da je verovatno dobro, i da u svakom slučaju Loren Mjuz više ne bi trebala da bude umešana u to.

Kažu da briga i bol čine da ostarite, ali je s Kler Bil takoreći bilo suprotno. Koža na jagodicama bila joj je zategnuta, tako zategnuta da je izgledalo kao da je krv prestala da teče. Na njenom licu nije bilo bora. Bila je gotovo mrtvački bleđa.

Majronu je u sećanju blesnula jedna obična uspomena. Učionica, završna godina. Njih dvoje sede i razgovaraju, i on je zasmehava. Kler je obično bila tiha, često povučena, nežnog glasa. Međutim, kada bi je on pokrenuo, kada bi izveo sve njene omiljene scene iz glupih filmova, Kler se toliko smejala da bi joj krenule suze. Majron se nije zaustavljao. Voleo je njen smeh, voleo da vidi čistu radost kada bi se tako prepustila.

Kler ga je gledala. Povremeno pokušavaš da vratiš svoj život u to vreme, kada je sve bilo tako dobro. Pokušavaš da se vratiš i shvatiš kako je sve počelo, i put kojim si krenuo i gde si završio, i da li postoji trenutak u koji bi se vratio i uradio nešto drugačije, i puf, ne bi bio ovde, bio bi na nekom boljem mestu.

„Ispričaj mi”, reče Kler.

Ispričao joj je. Počeo je od zabave u svojoj kuci, od toga kako je čuo Ejmi i Erin u podrumu, o obećanju, o pozivu u gluvo doba noći. Uputio ju je u sve. Ispričao joj je o zaustavljanju na benzinskoj pumpi. Čak joj je ispričao i da mu je Ejmi rekla kako stvari kod kuće ne stoje baš najbolje.

Kler je ostala ukočena. Ništa nije rekla, samo su joj podrhtavali krajevi usana. S vremena na vreme sklopila bi oči. Začuo bi se tihi jecaj, kao da vidi udarac koji dolazi ali ne želi da se od njega odbrani.

Oboje su ćutali kada je završio. Kler nije postavljala dodatna pitanja. Stajala je ukočeno i izgledala veoma krhko. Majron je napravio korak prema njoj, ali je istog trenutka video da je to pogrešan potez.

„Znaš da je nikada ne bih povredio”, rekao je.

Nije odgovorila.

„Kler?” Sećaš li se kada smo se jednom našli u malom parku kod kružnog toka?”

Majron je sačekao trenutak. „Često smo se tamo nalazili, Kler.”

„Na igralištu. Ejmi je imala tri godine. Naišao je kamion sa sladoledom. Kupio si joj sladoled od prženog badema.”

„Koji je mrzela.”

Kler se nasmeši. „Sećaš se?”

„Sećam se.”

„Sećaš li se kakva sam bila tog dana?”

Zamislio se. „Ne razumem na šta ciljaš.”

„Ejmi nije znala za strah. Pokušala bi sve. Htela je da ide na onaj veliki tobogan. Merdevine su bile velike, a ona premala za to. Ili sam barem ja tako mislila. Bila mi je prvo dete i ja sam se stalno plašila, ali nisam mogla da je zaustavim. I tako, pustila sam je da se popne na merdevine, ali sam stalno bila iza nje, sećaš se? Našalio si se zbog toga.”

Potvrdio je.

„Pre nego što se rodila, zaklela sam se da nikada neću biti od onih previše brižnih roditelja. Zaklela sam se. Ali Ejmi se penje uz te merdevine i ja sam odmah iza nje, ruke su mi podmetnute pod njenu zadnjicu. Za svaki slučaj. Za svaki slučaj, ako se oklizne, jer gde god da se nalazi, čak i na tako bezazlenom mestu kao što je igralište, svaki roditelj zamišlja najgore. Stalno sam zamišljala kako njena nožica promašuje prečku. Videla sam kako joj prsti klize i kako se njeno malo telo prevrće unazad i zatim nezgodno pada na glavu i vrat joj stoji pod čudnim uglom...”

Glas joj je zamro.

„I zato sam ostala iza nje. I bila spremna na sve.”

Kler je stala i zagledala se u njega.

„Nikada je ne bih povredio”, reče Majron.

„Znam”, rekla je blago.

Trebalo je da oseti olakšanje zbog toga. Nije. Bilo je nešto u njenom glasu, nešto što ga je držalo napetim.

„Ne bi je povredio, znam to”, pogled joj je plamteo. „Ipak nisi sasvim bez krivice.”

Nije imao pojma šta da kaže na to.

„Zašto nisi oženjen?“, pitala je.

„Kakve to veze ima s bilo čim, do đavola?“

„Ti si jedan od najboljih, najdražih ljudi koje poznajem. Voliš decu. Hetero si. Pa zašto onda još uvek nisi oženjen?“

Majron nije odgovorio. Kler je u šoku, govorio je sebi. Ćerka joj je nestala, samo se prazni.

„Mislim da je to zato što ti donosiš razaranje, Majrone. Gde god da odeš, ljudi bivaju povređeni. Mislim da se zato nikada nisi oženio.“

„Šta ti misliš... ? Da sam uklet?“

„Ne, ništa slično. Ali moja devojčica je nestala“, glas joj je sada bio spor, jedna odmerena reč za drugom. „Ti si je poslednji video. Obećao si da ćeš je zaštititi.“

Stajao je kao ukopan.

„Mogao si da mi kažeš“, rekla je.

„Obećao sam...“

„Nemoj“, reče podižući ruku. „To nije izgovor. Ejmi nikada ne bi saznala. Mogao si da me povučeš u stranu i kažeš: 'Slušaj, rekao sam Ejmi da može da me pozove ako ima neki problem.' Razumela bih to. Čak bi mi se i svidelo, jer onda bih i dalje bila tu za nju, kao s merdevinama. Bila bih u stanju da je zaštitim jer to roditelji rade. Roditelji, Majrone, ne porodični prijatelji.“

Želeo je da se brani, ali argumenti nisu dolazili.

„Ali ti nisi to uradio“, nastavila je, njene reci padale su po njemu. „Umesto toga, obećao si da nećeš reći njenim roditeljima. Onda si je odvezao negde i ostavio je, ali nisi pazio na nju onako kako bih ja to uradila. Razumeš li to? Nisi se pobrinuo za moju ćerku. I sada je nestala.“

Ništa nije rekao.

„Šta ćeš uraditi povodom toga?“, pitala je.

„Molim?“

„Pitala sam šta ćeš uraditi povodom toga.“

Otvorio je usta, zatvorio ih, pokušao ponovo. „Ne znam.“

„Da, znaš“, iznenada su njene oči delovale bistro i usredsređeno. „Policija ima samo dve mogućnosti. Već vidim, povlači se. Ejmi je podigla novac iz bankomata pre nego što te je pozvala, tako da će ili zaključiti da je pobešla od kuće ili će misliti da si ti umešan. Ili oba. Možda si joj pomogao da pobjegne, ti si njen dečko. U svakom slučaju,

ima osamnaest godina. Neće se mnogo truditi da je pronađu. Neće je pronaći, imaće druge prioritete.”

„Šta želiš da uradim?”

„Pronađi je.”

„Ja ne spašavam ljude. I sama to tvrdiš.”

„Onda bi ti bilo bolje da sada počneš. Moja ćerka je nestala zbog tebe. Smatram te odgovornim.”

Majron odmahnu glavom, ali nije to prihvatila.

„Naterao si je da ti obeća. Upravo ovde, u ovoj kući. Naterao si je da ti obeća. Sada ti uradi isto, do đavola. Obećaj mi da ćeš pronaći moje dete. Obećaj mi da ćeš je vratiti kući.”

I trenutak kasnije - zaista konačno šta bi bilo? - Majron je obećao.

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Eli Vajlder je konačno prestala da razmišlja o Majronovoj predstojećoj poseti, taman toliko da bi pozvala svog urednika, koga je velikodušno zvala Kaligula.

„Jednostavno ne razumem ovaj pasus, Eli.”

Zadržala je uzdah. „Šta je s njim, Kreg?” Kreg je bilo ime koje je njen urednik upotrebljavao kada se predstavljao, ali Eli je bila sigurna da mu je pravo ime Kaligula.

Pre jedanaestog septembra Eli je imala dobar posao u glavnom časopisu u gradu. Posle Kevinove smrti nije bila u mogućnosti da ga zadrži. Bila je potrebna Erin i Džeku kod kuće. Uzela je odsustvo, a zatim postala honorarni novinar, uglavnom pišući za časopise. U početku su joj svi nudili posao. Odbijala ih je, kako je sada to mislila, zbog glupog ponosa. Mrzela je da dobija posao iz sažaljenja, osećala da je iznad toga. Sada je zbog toga žalila.

Kaligula se nakašljao, praveći predstavu od toga, i naglas pročitao pasus: „Najbliži grad je Paramp. Zamislite Paramp, slaže se s rupa, kao ono što bi ostalo pored puta kada bi jastreb progutao Las Vegas i ispljunuo loše delove. Kič je umetnička forma. Javna kuća napravljena je tako da podseća na Vajt kasti restoran, ⁴ što liči na lošu igru reci. Znaci s ogromnim kaubojima takmiče se sa znacima za vatromet, prodavnice, kockarnice, kampove i mehaničkog bika. Sav sir je od vrste amerikan singls.

Posle značajne pauze Kaligula reče: „Počnimo od poslednje rečenice.”

„Aha.”

„Kažeš da je jedini sir u gradu amerikan singls.”

„Da”, reče Eli.

„Jesi li sigurna?”

„Izvini?”

„Mislim, da li si otišla u supermarket?”

„Ne”, Eli je počela da gricka nokte. „To nije iznošenje činjenica. Pokušavam da stvorim sliku o gradu.”

„Pisanjem neistina?”

Eli je znala kuda to vodi. Čekala je. Kaligula je nije razočarao.

„Eli, kako znaš da nemaju neku drugu vrstu sira u gradu? Da li si proverila na svim policama u supermarketu? A čak i ako jesi, da li si uzela u obzir da možda neko kupuje u susednom gradu i donosi neki drugi sir u Paramp? Ili da možda poručuju poštom? Razumeš li šta govorim?”

Eli je zažmurila.

„Mi odštampamo to da je amerikan singls jedini sir u gradu, a onda nas iznenada pozove gradonačelnik i kaže: 'Ej, to nije istina. Mi ovde imamo gomile različitih vrsta. Imamo gaudu i švajcarski sir i cedar i provolone...”

„Shvatila sam, Kreg.”

„I rokfor i gorgonzolu i mocarelu...”

„Kreg...”

“A da, šta je s onim krem?”

„Krem?”

„Krem-sirom, pobogu. Zar to nije vrsta sira? Krem-sir. Čak i najgora zabit ima krem-sir. Shvataš?”

„Da, aha”, grickanje noktiju se nastavilo. „Razumem.”

„Zato ta rečenica mora da nestane”, čula je kako olovkom prelazi preko nje. „Hajde sada da razgovaramo o prethodnoj rečenici, onoj o prikolicama i mehaničkom biku.”

Kaligula je bio nizak. Eli je mrzela niske urednike. Šalila se povodom toga s Kevinom, koji je uvek prvi čitao sve što bi napisala. Njegov zadatak je bio da joj za sve što bi nažvrljala kaže da je briljantno. Eli je, kao i većina pisaca, bila nesigurna i imala potrebu da čuje pohvale. Bilo kakva kritika paralizovala bi je u pisanju. Kevin je to razumeo i zato je bivao ushićen. A kada se borila s urednicima, naročito onim kratkovidim i niskim poput Kaligule, Kevin je uvek bio na njenoj strani.

Pitala se da li će se Majronu dopasti njeno pisanje.

Tražio je da vidi neke njene radove, ali je ona to odlagala. Čovek je izlazio s Džesikom Kulver, jednom od najuspešnijih spisateljica u zemlji. Prikazi njenih knjiga bili su na naslovnoj strani Njujork tajms buk rivjua. Njene knjige su bile u najužem krugu za sve glavne književne nagrade. A kao da to nije dovoljno, kao da Džesika Kulver

nije bila toliko iznad Eli Vajlder profesionalno, žena je bila luđački lepa.

Kako je Eli uopšte mogla da se meri s tim?

Začulo se zvono na vratima. Pogledala je na sat. Prerano za Majrona.

„Kreg, mogu li da ti se javim kasnije?”

Kaligula uzdahnu: „Dobro, važi. U međuvremenu ću ovo malo doraditi.”

Zgrčila, se kada je to rekao. Postojao je stari vic, o tome kako se nađete na pustom ostrvu s urednikom. Umirete od gladi. Ostala vam je samo čaša soka od pomorandže. Dani prolaze, na ivici ste smrti. Spremate se da popijete sok kada vam urednik otme čašu iz ruku i ispiša se u nju. Pogledate ga, zapanjeni. „Eto”, kaže urednik pružajući vam čašu. „Bilo je potrebno samo malo dorade.”

Zvono se ponovo oglasilo. Erin se sjurila niz stepenice i viknula: „Ja ću.”

Eli prekinu vezu. Erin je otvorila vrata. Eli je videla kako se ukočila. Ubrzala je korak.

Na vratima su bila dva muškarca. Obojica su držala policijske značke.

„Mogu li da vam pomognem?”, upita Eli.

„Da li ste vi Eli i Erin Vajlder?”

Eline noge pretvoriše se u gumu. Ne, ovo nije sećanje na to kako je saznala za Kevina. Ali ipak, postojao je neki osećaj već viđenog. Okrenula se prema ćerki. Erinino lice je bilo belo.

„Ja sam Livingstonski detektiv Lens Baner. Ovo je kaseltonski detektiv Džon Grinhol.”

„O čemu se radi?”

„Želeli bismo da vam postavimo nekoliko pitanja, ako možemo.”

„O čemu? “

„Možemo li da uđemo?”

„Prvo bih želela da znam zašto ste ovde.”

Baner reče: „Želeli bismo da vam postavimo nekoliko pitanja o Majronu Bolitaru.”

Eli klimnu pokušavajući da shvati o čemu se radi. Okrenula se prema ćerki. „Erin, idi malo gore i pusti me da porazgovaram s policajcima, važi?”

„U stvari, ovaj, gospođo?”

Bio je to Baner.

„Da?”

„Pitanja koja želimo da vam postavimo”, rekao je ulazeći i pokazujući rukom prema Erin, „jesu za vašu ćerku, ne za vas.”

Od njegove kuće do kuće Bilovih moglo se stići peške. Kler i Erik su krenuli automobilom pre njega. Majron je razgovarao s Vinom nekoliko minuta, pitao ga da li bi mogao da sazna koju je vezu policija otkrila između Kejti Ročester i Ejmi. Zatim je krenuo pešice.

Kada je Majron ušao u kuću, Erik je već bio otišao.

„Vozi se unaokolo”, reče Kler vodeći ga niz hodnik. „Erik misli da će je naći ako bude išao tamo gde je provodila vreme.”

Zaustavili su se ispred vrata Ejmine sobe. Kler ih je otvorila.

Majron je ušao u Ejminu sobi.

„Šta tražiš?”, pitala je.

„Ubi me ako znam”, reče Majron. „Da li Ejmi poznaje devojkicu po imenu Kejti Ročester?”

„To je druga nestala devojkica, zar ne?”

„Da.

„Ne bih rekla. Zapravo, pitala sam je za to, znaš, kada je bilo na vestima.”

„Dobro.”

„Ejmi je rekla da ju je viđala, ali da je ne poznaje. Kejti je išla u školu u Maunt Plezentu. Ejmi je išla u Heritidž. Sećaš se kako je to.”

Sećao se. Do srednje škole grupice su već bile čvrsto oformljene.

„Hoćeš li da pozovem njene drugove i da se raspitam?”

„To bi moglo da bude od koristi.”

Za trenutak nijedno se nije pomerilo.

Kler upita: „Treba li da te ostavim samog?”

„Zasada.”

Učinila je to. Zatvorila je vrata za sobom. Majron se osvrnuo. Rekao je istinu - nije imao pojma šta traži - ali je zaključio da bi to bio dobar prvi korak. Radilo se o tinejdžerki. Tajne je sigurno čuvala u sobi, zar ne?

Takođe, to što je bio tu činilo se ispravnim. Od trenutka kada je dao

obećanje Kler, njegov stav je u potpunosti počeo da se menja. Čula su mu se neobično izoštrila. Prošlo je izvesno vreme od kada je ovo radio - istraživao - ali sećanje se odmah vratilo i preuzelo stvar. Sve mu se vratilo kada se našao u devojčinoj sobi. U košarci morate da se nađete u zoni da biste dali sve od sebe. U ovakvim stvarima postojao je sličan osećaj. Boravak ovde, u žrtvinoj sobi, donosio je isto to. Stavljao ga je u zonu.

U sobi su bile dve gitare. Majron nije znao ništa o instrumentima, ali jedna je očigledno bila električna a druga akustična. Na zidu je bio poster Džimija Hendriksa. Trzalice za gitaru bile su složene u kutijici od pleksiglasa. Majron je čitao kroz poklopac. Bili su to kolekcionarski primerci. Jedna je pripadala Kitu Ričardsu, druge Nilu Lofgrenu, Eriku Kleptonu, Baku Darmi.

Majron se skoro nasmešio. Devojka je imala ukusa.

Računar je već bio uključen, s akvarijumom kao skrinsejverom. Majron nije bio stručnjak za računare, ali je znao dovoljno da počne. Kler mu je dala Ejminu lozinku i rekla da je Erik pregledao mejlove. Ipak ih je proverio. Otvorio je AOL i prijavio se.

Da, svi mejlovi su bili obrisani.

Otvorio je vindouz eksplorer i poredao njene fajlove po datumima da vidi na čemu je radila u poslednje vreme. Ejmi je pisala pesme. Razmišljao je o tome, o toj kreativnoj devojci, o tome gde je sada. Pregledao je poslednje dokumente. Ništa naročito. Pokušao je da proveriti šta je skidala s interneta. Bilo je nekih skorašnjih fotografija. Otvorio ih je. Ejmi s gomilom školskih drugara, pretpostavio je. Ni na njima nije bilo ničeg upadljivog, ali bi možda trebalo da Kler pogleda.

Znao je da su tinejdžeri zalučeni razmenom instant poruka preko interneta. Iz relativnog mira svog računara ponekad su komunicirali s desetak ljudi istovremeno. Majron je znao mnogo roditelja koji su se na to žalili, ali u njegovo vreme sate su provodili tračareći telefonom. Da li je ovo bilo nešto gore?

Izvukao je njenu listu prijatelja. Bilo je najmanje pedeset nadimaka tipa SpazaManijakDžek11, MSGVotkins i MladalačkeBubuljice742. Majron ih je odštampao. Kler i Erik će proći kroz spisak s nekim Ejminim prijateljem da vide postoji li neko ime koje tu ne pripada, koje niko ne prepoznaje. Verovatnoća je bila mala, ali to će ih zaokupiti.

Pustio je miša i počeo da traži na staromodan način. Prvo je na redu bio sto. Pregledao je fioke. Olovke, papiri, blokčići, rezervne baterije, kompjuterski diskovi. Ništa lično. Bilo je nekoliko računa iz mesta koje se zvalo Planet mjuzik. Majron proverio gitare. Pozadi su imale nalepnice Planet mjuzika.

Veliko otkriće.

Prešao je na sledeću fioku. I dalje ništa.

U trećoj fioci Majron je video nešto što ga je nateralo da se zaustavi. Posegnuo je i pažljivo izvukao to na videlo. Nasmehio se. Zaštićena plastičnom futrolom... bila je to Majronova sličica s početka karijere. Majron se sećao tog snimanja. Napravio je nekoliko glupih poza - kako iz skoka baca loptu, kako se pretvara da dobacuje, staromodna poza kako se sprema da puca za trojku - ali su se odlučili za onu na kojoj je pognut i dribla loptu. U pozadini je prazna arena. Na slici je nosio zeleni dres Boston seltiksa - bila je to jedna od možda pet prilika koliko je imao da ga obuče. Kompanija je odštampana nekoliko hiljada sličica pre nego što se povredio. Sada su bili kolekcionarski primerci.

Bilo je lepo znati da Ejmi ima jednu, mada se pitao šta bi policija mislila o tome.

Vratio ju je nazad u fioku. Sada će na njoj biti njegovi otisci prstiju, ali biće i po celoj sobi. Nije bilo važno. Nastavio je dalje. Hteo je da pronađe dnevnik, tako je uvek bilo u filmovima. Devojka piše dnevnik i on otkriva njenog tajnog momka i dvostruki život i sve to. To je uspevalo u izmišljenom svetu. Njemu se to nije dogodilo u stvarnosti.

Bacio se na fioke s vešom. Osećao se bedno zbog toga, ali je nastavio. Ako je htela nešto da sakrije, ovo bi moglo da bude mesto. Ali nije bilo ničega. Njen ukus je potpuno odgovarao tinejdžerki. Potkošulje su bile grozne kao i uvek. Ipak, pri dnu je našao nešto naročito živopisno. Izvukao je to da ga razgleda. Imalo je etiketu prodavnice veša Bedrum randevu, koja se nalazila u tržnom centru. Belo i prozirno, izgledalo je kao nešto fantazije o medicinskoj sestri. Namrštio se i zapitao šta da misli o tome.

Bilo je tu lutkica s klimajućim glavama. Ajpod s belim slušalicama ležao je na krevetu. Proverio je muziku. Bila je to Ejmi Man. Shvatio je to kao malu pobedu. Pre nekoliko godina dao joj je album Ejmi Man Lost in spejs misleći da će je isto ime zainteresovati. Sada je video da je imala pet njenih diskova. To mu se svidelo.

Na ogledalu su bile zakačene fotografije. Sve su bile grupne - Ejmi s gomilom drugarica. Bile su dve slike odbojkaškog tima, jedna u klasičnoj timskoj pozi, druga pobednički pozdrav pošto su pobedile na državnom takmičenju. Bilo je nekoliko slika srednjoškolske rok grupe, Ejmi je svirala gitaru. Gledao je njeno lice dok svira. Osmeh joj je bio srceparajući, ali koja devojka njenih godina nema srceparajući osmeh?

Pronašao je njen godišnjak. Počeo je ga da prelistava. Godišnjaci su daleko uznapredovali od kada je on maturirao. Za početak, sada su uključivali i DVD. Majron bi ga verovatno pogledao, da ima vremena. Pogledao je šta je pisalo kod Kejti Ročester. Već je video fotografiju na vestima. Pročitao je šta piše o njoj. Nedostajace joj druženje s Betsi i Kregom i subotnje večeri u Ric dajneru. Ništa značajno. Okrenuo je na stranu Ejmi Bil. Ejmi je spomenula čitavu gomilu prijatelja; omiljene profesore gospođicu Korti i gospodina Di; odbojkaškog trenera gospodina Grejdija; kao i sve devojke iz tima. Završila je sa: „Rendi, ove dve poslednje godine učinio si zaista posebnim. Znam da ćemo zauvek biti zajedno.”

Dobri stari Rendi.

Proverio je šta piše kod Rendija. Bio je zgodan momak s divljim, skoro rastafarijanskim kovrdžama. Imao je bradicu širok blistavobeli osmeh. Uglavnom je pisao o sportu. Spomenuo je i Ejmi, koliko je obogatila njegovo vreme u srednjoj školi.

Hmm...

Majron je porazmislio, ponovo pogledao ogledalo i po prvi put se zapitao da li je možda naleteo na trag.

Kler je otvorila vrata: „Našao si nešto?”

Majron joj pokaza prema ogledalu. „Ovo.”

„Šta s tim?”

„Koliko često ulaziš u ovu sobu?”

Namrštila se. „Ovde živi tinejdžerka.”

„Da li to znači retko?”

„Skoro nikada.”

„Da li sama pere svoj veš?”

„Majrone, ona je tinejdžerka. Ne radi ništa.”

„Pa ko onda to radi?”

„Imamo kućnu pomoćnicu. Zove se Roza. Zašto?”

„Fotografije”, reče on.

„Šta je s njima?”

„Ima dečka Rendija, zar ne?”

„Rendi Vulf. Sladak dečko.”

„I već su neko vreme zajedno?”

„Od druge godine. Zašto?”

Ponovo je pokazao prema ogledalu. „Nema njegovih slika. Pregledao sam celu sobu. Nigde nema nijedne njegove fotografije. Zato sam pitao kada si poslednji put bila u sobi”, ponovo ju je pogledao. „Da li ih je bilo?”

„Jeste.”

Pokazao je nekoliko praznih mesta u dnu ogledala. „Sve izgleda kao da je bez reda, ali kladio bih se da je odavde sklonila slike.”

„Ali pre tri dana bili su zajedno na maturskoj večeri.”

Majron slegnu ramenima. „Možda su se tamo žestoko posvađali.”

„Zar nisi rekao da je Ejmi delovala uznemireno kada si je povezao?”

„Jesam.”

„Možda su tada raskinuli”, reče Kler.

„Moguće”, reče Majron. „Ali od tada nije bila kod kuće, a fotografije su nestale s ogledala. To nagoveštava da su raskinuli barem dan ili dva pre nego što sam je povezao. Još nešto.”

Kler je čekala. Majron joj pokaza veš iz Bedrum randevua. „Da li si ovo već videla?”

„Ne. To si ovde pronašao?”

Majron klimnu glavom. „U dnu fioke. Izgleda kao da nije nošeno. Još ima etiketu.”

Kler je začutala.

„Šta je bilo?”

„Erik je rekao policiji da se Ejmi u poslednje vreme čudno ponašala. Suprotstavila sam mu se, ali je to istina. Postala je veoma tajanstvena.”

„Znaš li šta me je još iznenadilo u sobi?”

„Šta?”

„Zaboravi veš - to bi možda moglo da bude važno, ali ne mora da bude - suprotno onome što si rekla: Ovde nema skoro ništa tajnovito. Mislim, ona je maturant. Zar ne bi trebalo da postoji nešto?”

Kler se zamislila. „Šta misliš, zašto je to tako?”

„Kao da se baš trudila da nešto sakrije. Moramo da proverimo druga

mesta gde je možda držala lične stvari, neka mesta gde ti i Erik ne biste njuškali. Možda njen školski ormarić.”

„Treba li to sada da uradimo?”

„Mislim da bi bilo bolje da prvo porazgovaram s Rendijem.”

Namrštila se. „Njegov otac.”

“Šta je s njim?”

„Zove se Džejk. Svi ga zovu Veliki Džejk. Krupniji je od tebe. A žena voli da flertuje. Lane se Veliki Džejk potukao na jednoj Rendijevoj utakmici. Pretukao je sirotog čoveka pred decom. Potpuni je kreten.”

„Potpuni?”

„Potpuni.”

Uh! Majron odglumi da briše znoj sa čela. „Delimični kreten, to mi smeta. Potpuni kreten, to je za mene.”

DVADESETO POGLAVLJE

Rendi Vulf je živeo u novom delu kvarta Lorel roud. Potpuno nova imanja s kućama od cigala imala su veću površinu od aerodroma Kenedi. Ograda je bila imitacija kovanog gvozda, a kapija dovoljno otvorena da Majron prođe. Bašta je bila previše uređena, trava tako zelena da je izgledala kao da je neko preterao s farbom u spreju. Tri karavana bila su parkirana na prilazu. Pored njih, blistajući posle svežeg poliranja i naizgled savršenog položaja na suncu, stajala je mala crvena korveta. Majron počeo da pevuši odgovarajuću Prinsovu pesmu. Nije mogao da odoli.

Poznati zvuk udaranja teniske loptice dopirao je iz zadnjeg dvorišta. Majron krenu prema zvuku. Četiri vitke dame igrale su tenis. Sve su imale konjske repove i uzane bele teniske šorceve. Majron je bio veliki obožavalac dama u teniskoj opremi. Jedna vitka dama spremala se da servira kada ga je ugledala. Imala je sjajne noge, primetio je Majron. Ponovo je pogledao. Zaista sjajne.

Poželjne preplanule noge verovatno nisu bile trag, ali zašto da rizikuje?

Majron mahnu i uputi ženi na servisu svoj najbolji osmeh. Uzvratila mu je i pokazala damama da je izvine na trenutak.

Potrčala je k njemu, tamni konjski rep je poskakivao, zaustavila se veoma blizu njega dišući duboko. Teniska odeća bila joj je slepljena uz oznojeno telo zbog čega je pomalo bila prozirna, Majron je ponovo samo primećivao, ali činilo se da joj to ne smeta.

„Mogu li nešto da učinim za vas?”

Podbočila se jednom rukom.

„Zdravo, ja sam Majron Bolitar.”

Četvrta zapovest iz Majronove knjige uglađenosti: Očaraj dame briljantnom prvom rečenicom.

„Vaše ime mi je poznato”, reče ona.

Jezik joj se primetno pomerao dok je pričala.

„Da li ste vi gospođa Vulf?”

„Zovite me Lorejn.”

Lorejn Vulf je govorila na takav način da je sve zvučalo dvosmisleno.

„Tražim vašeg sina Rendija.”

„Pogrešan odgovor”, reče ona.

„Izvinite.”

„Trebalo je da kažete da izgledam suviše mlado da bih bila Rendijeva majka.”

„Previše očigledno”, reče Majron. „Pametna žena poput vas to bi odmah prozrela.”

„Dobro vađenje.”

„Hvala.”

Ostale dame su se okupile oko mreže. Imale su peškire oko vrata i pile nešto zeleno.

„Zašto tražite Rendija?”, pitala je.

„Moram da razgovaram s njim.”

„Pa da, to sam shvatila. Ali možda biste mogli da mi kažete o čemu se radi?”

Zadnja vrata bučno su se otvorila. Izašao je krupan muškarac, Majron je imao metar devedeset pet i više od devedeset pet kilograma, a ovaj momak je imao barem pet centimetara i trinaest kilograma više.

Veliki Džejk Vulf, zaključivši Majron, bio je kod kuće.

Crna kosa bila mu je zalizana unazad. Zlobno je žmirkao.

„Čekaj, zar to nije Stiven Sigal?“, upita Majron u pola glasa.

Loren Vulf se prigušeno zakikotala.

Veliki Džejk je dojurio. Nije skidao pogled s Majrona. Ovaj je sačekao nekoliko sekundi, zatim je namignuo i mahnuo Velikom Džejku u stilu Stena Lorek, s raširenim prstima. Veliki Džejk nije izgledao zadovoljno. Domarširao je do Lorejn, zagrlio je i privukao na kuk.

„Zdravo, dušo”, rekao je pogleda i dalje uprtog u Majrona.

„Pa zdravo i tebi!”, odgovori Majron.

„Nisam se tebi obraćao.”

„Zašto si onda gledao u mene?”

Veliki Džejk se namrštitio i još više privukao ženu. Lorejn se blago zgrčila, ali ga je pustila. Majron je već viđao takav nastup. Pomahnitala nesigurnost, pretpostavio je. Džejk je skrenuo pogled

taman toliko da poljubi žena u obraz pre nego što je ponovo pojačao stisak. Zatim se ponovo zagledao u njega čvrsto držeći ženu uz sebe.

Majron se pitao da li će je Veliki Džejk zapišati da obeleži teritoriju.

„Vrati se svojoj igri, dušo. Ja ću srediti stvar.”

„I onako smo završavale.”

„Pa zašto onda vi, dame, ne biste ušle u kuću na piće, a?”

Pustio ju je i činilo se da joj je laknulo. Dame su krenule stazom. Majron im ponovo odmeri noge, za svaki slučaj. Žene su mu se smešile.

„Ej, šta tražiš?”, prasnu Veliki Džek.

„Moguće tragove”, reče Majron.

„Šta?”

Majron se okrenu prema njemu. „Nema veze.”

„Šta onda tražiš ovde?”

„Zovem se Majron Bolitar.”

„Pa?”

„Dobar odgovor.”

„I šta?”

„Nema veze.”

„Ti si neki komičar?”

„Više volim izraz glumac u komedijama. Komičari su uvek tipični.”

„Šta kog...?” Veliki Džejk je zastao, povratio prisebnost „Uvek to radiš?”

„Šta to radim?”

„Upadaš nepozvan?”

„Ljudi me samo tako primaju”, reče Majron.

Veliki Džejk počeo je još više da žmirka. Nosio je uske farmerke i svilenu košulju na kojoj je bilo otkopčano jedno dugme previše. Zlatni lanac upleo mu se u dlake na grudima. Stayin' Alive nije svirala u pozadini, ali je trebalo.

„Ovo je pipanje po mraku”, reče Majron. „Crvena korveta je tvoja, zar ne?”

I dalje je zurio. „Šta hoćeš?”

„Želeo bih da razgovaram s tvojim sinom Rendijem.”

„Zašto?”

„Ovde sam u ime porodice Bil.”

Zbog toga je počeo da trepće. „Pa?”

„Znaš li da im je ćerka nestala?”

„Pa?”

„To pa nikada ne izlazi iz mode, Džejk, stvarno. Ejmi Bil je nestala i hteo bih nešto u vezi s tim da pitam tvog sina.”

„On s tim nema ništa. U subotu uveče bio je kod kuće.”

„Sam?”

„Ne. Ja sam bio s njim.”

„Šta je s Lorejn? Da li je i ona bila tu? Ili je ona izašla?”

Velikom Džejku nije se svidelo što Majron spominje njegovu ženu po imenu. „Ne tiče te se.”

„Možda je tako, ali ipak bih želeo da porazgovaram s Rendijem.”

„Ne.”

„Zašto ne?”

„Ne želim da Rendi bude umešan u to.”

„U šta?”

„Ej”, pokazao je prema Majronu. „Ne sviđa mi se tvoj stav.”

„Ne sviđa ti se?” Majron mu uputi širok osmeh domaćina televizijskog kviza i saćeka. Veliki Džejk je izgledao zbunjeno. „Da li je ovako bolje? Veselije je, zar ne?”

„Gubi se.”

„Rekao bih: 'Ko će me naterati', ali to bi stvarno bilo tako predvidivo.”

Veliki Džejk se nasmeši i priđe Majronu. „Hoćeš da znaš ko će te naterati?”

„Saćekaj malo, pusti me da proverim scenario.” Majron se pretvarao da prevrće stranice. „Dobro, evo ga. Ja kažem: 'Ne, ko?' Onda ti kažeš: 'Ja.'”

„Dobro si shvatio.”

„Džejk?”

„Šta je?”

„Da li su ti deca kod kuće?”, upita Majron.

„Zašto? Kakve to ima veze?”

„Lorejn već zna koliko si malo muškarac”, reče Majron ne pomerivši se ni za milimetar, „ali ne bih voleo da te prebijem pred decom.”

Džejkovo disanje prešlo je u režanje. Nije se povukao, ali mu je bilo teško da izdrži njegov pogled. „Ma, nisi vredan toga.”

Majron je zakolutao očima, ali se uzdržao od opaske: „To je sledeća

rečenica u scenariju". Zrelost.

„Moj sin je i onako raskinuo s tom droljom.”

„Pod droljom misliš...Ejmi. Otkaćio ju je.”

„Kada?”

„Pre tri-četiri meseca. Završio je s njom.”

„Prošle nedelje zajedno su išli na matursko veče.”

„To je bilo samo pretvaranje.”

„Pretvaranje?”

Slegnuo je ramenima. „Ne čudi me što se sve to izdešavalo.”

„Zašto to kažeš, Džejk?”

„Jer Ejmi nije bila dobra. Bila je drolja.”

Majron oseti kako mu krv ključa. „A zašto to kažeš?”

„Poznajem je, zato. Poznajem celu porodicu. Mog sina čeka svetla budućnost. Na jesen ide na Dartmut i ne želim da mu se išta ispreči na putu. I zato me slušaj, gospodine Košarkašu. Da, znam ko si. Misliš da si velika faca. Veliki, žestoki košarkaški pastuv koji nikada nije postao profesionalac. Velika zvezda od koje se mnogo očekivalo, koja je zabrljala na kraju, koja nije mogla da podnese kada su stvari postale žestoke.”

Veliki Džejk se isceri.

„Čekaj, je l' sad treba da se slomim i briznem u plač?”, upita Majron.

Veliki Džejk stavi prst Majronu na grudi. „Samo se drži podalje od mog sina, razumeš? On nema nikakve veze s nestankom te drolje.”

Majronova ruka polete napred. Zgrabio je Džejka za jaja i stegao. Džejk iskolači oči. Majron se tako postavio da niko nije mogao da vidi šta radi. Zatim se nagnuo da šapne Džejku na uho.

„Džejk, više nećemo tako da zovemo Ejmi, zar ne? Slobodno klimni glavom.”

Veliki Džejk klimnu. Lice mu je postajalo ljubičasto. Majron zažmuri, opsova sam sebe, pusti ga. Džejk duboko udahnu, zatetura se unazad i pade na koleno. Majron se osećao kao budala što je tako izgubio kontrolu.

Ej, vidi, samo pokušavam.

„Gubi se”, prosikta Džejk. „Samo... samo me ostavi na miru.”

I ovog puta Majron je poslušao.

S prednjeg sedišta bjuik skajlarka Blizanci su posmatrali Majrona kako ide prilazom Vulfovih.

„Evo ga naš momak.”

„Aha.”

Nisu zaista bili blizanci. Nisu čak ni bili braća, nisu ni ličili. Imali su zajednički rođendan, dvadeset četvrti septembar, ali je Džeb bio osam godina stariji od Orvila. To je bio jedan od razloga što su dobili taj nadimak, zajednički rođendan. Drugi je bio način na koji su se upoznali: na bejzbol utakmici Minesota tvinsa. Neki bi rekli da je posredi sadistička igra sudbine ili neverovatno loš raspored zvezda koja ih je spojila. Drugi su tvrdili da tu postoji veza, dve izgubljene srodne duše koje su se prepoznale, kao da su njihova svirepost i ludilo bila neka vrsta magneta koji ih je privukao.

Džeb i Orvil su se upoznali na tribinama stadiona u Mineapolisu kada se Džeb, stariji Blizanac, potukao s nekom petoricom nalivenom pivom. Orvil se umešao pa su zajedno poslali u bolnicu svu petoricu. To je bilo pre osam godina. Trojica momaka još uvek su bila u komi.

Džeb i Orvil su ostali zajedno.

Ova dvojica muškarca, obojica usamljenici, od kojih nijedan nije bio oženjen, nijedan nikada nije imao dugu vezu, postali su nerazdvojni. Išli su od mesta do mesta, od grada do grada, uvek za sobom ostavljajući pustoš. Ulazili su u barove i započinjali tuče iz zabave, da bi videli dokle mogu da idu prebijajući ljude na smrt, a da se to ipak ne desi. Kada su rasturili motociklističku bandu dilera droge u Montani, njihova reputacija je bila zacementirana.

Džeb i Orvil nisu izgledali opasno. Džeb je nosio mašnu oko vrata i smoking. Orvil je izgledao kao da je došao s Vudstoka, konjski rep, neuredna brada, naočari s ružičastim staklima i ručno bojena majica. Sedeli su u kolima i čekali Majrona.

Džeb je počeo da peva, kao i uvek mešajući engleske pesme sa sopstvenim tumačenjem španskog. Sada je pevužio Message in a Bottle grupe Polis.

„Nadam se da će neko dobiti, nadam se da će neko dobiti, nadam se da će neko dobiti moju, mensaje en una botella...”

„Ova mi se sviđa, čoveče”, reče Orvil.

„Hvala, mi amigo.”

„Čoveče, bio si mlađi, trebalo je da izvedeš to na Američkom idolu. Tu špansku stvar. Svidelo bi im se. Čak i onom sudiji Sajmonu, koji sve mrzi.”

„Volim Sajmona.”

„I ja. Tip je neviđen.”

Gledali su Majrona kako ulazi u automobil.

„Pa, ono, šta misliš da je radio u kući?”, upita Orvil.

Pevajući: „Pitaš me da li će naša ljubav rasti, yo no se, yo no se.”

„Pogodak.”

„A yo no se. Ne znam.”

„Još jedan pogodak.”

„Opako.” Orvil pogleda na sat u kolima. „Da pozovemo Ročestera i kažemo mu šta se dešava?”

Džeb slegnu ramenima. „Mogli bismo.”

Majron Bolitar je krenuo. Pratile su ga. Ročester se javio posle drugog zvona.

„On je, ono, napustio kuću”, reče Orvil.

Ročester reče: „Pratite ga.”

„Tvoji dolari”, reče Orvil slegnuvši ramenima. „Ali mislim da je to gubljenje vremena, čoveče.”

„Možda ćete otkriti gde je sakrio devojke.”

„Ono, ako ga sada uhvatimo, otkriće nam sve što zna.”

Usledio je trenutak oklevanja. Orvil se osmehnu i pokaza Džebu podignut palac.

„Ja sam kod njegove kuće”, reče Ročester. „Tu hoću da ga dovedete.”

„Da li si ispred ili unutra?”

„Ispred ili unutra?”

„Njegove kuće.”

„Ispred. U kolima.”

„Znači, ne znaš da li ima plazma televizor.”

„Šta? Ne, ne znam.”

„Ako ćemo se baviti njime neko vreme, bilo bi dobro da ga ima. Za slučaj da bude gnjavaža, znaš šta hoću da kažem? Jenkiji igraju protiv Bostona. Džeb i ja volimo da gledamo na televizoru visoke definicije. Zato pitam.”

Usledio je još jedan trenutak oklevanja.

„Možda ga ima”, reče Ročester.

„To bi bilo sjajno. I ona DLP tehnologija je dobra. Bilo šta S visokom rezolucijom, pretpostavljam. Uzgred, imaš li, ono kao, neki plan ili tako nešto?”

„Čekaću dok se ne vrati kući”, reče Dominik Ročester. „Reći ću mu da hoću da razgovaram s njim. Ući ćemo, i vi ćete ući.”

„Drastično.”

„Kuda sad ide?”

Orvil proveri navigaciju u kolima. „Ej, ono, ako ne grešim, upravo idemo prema Bolitarovoj gajbi.”

DVADESET PRVO POGLAVLJE

Majron je bio dva bloka udaljen od kuće kada mu je zazvonio mobilni telefon.

Vin upita: „Da li sam ti ikada pričao o Singl Šejker?”

„Ne.”

„Ona je privatni detektiv. Da je i malo zgodnija, zubi bi ti otpali.”

„To je sjajno, zaista.”

„Imao sam je”, reče Vin.

„Dobro za tebe.”

„Vratio sam se po još. I još uvek razgovaramo.”

„Jao”, reče Majron.

Vin još uvek razgovara sa ženom pošto je spavao s njom više nego jednom, po ljudskim kriterijumima, to je bilo kao proslava srebrne svadbe.

„Da li postoji neki razlog što tu divnu činjenicu deliš sa mnom?” Zatim se Majron nečega setio. „Čekaj, privatna detektivka po imenu Singl. Zar Hester Krimstajn nije nju zvala pre nego što su me ispitivali?”

„Tačno. Singl je došla do nekih novih informacija o nestancima.”

„Zakazao si sastanak?”

„Čeka te u Bumgartu.”

Bumgart, dugo vremena Majronov omiljeni restoran koji je služio i kineska i američka jela, nedavno je otvorio ogranak u Livingstonu.

„Kako ću je prepoznati?”

„Dovoljno je vrela da ti se zubi otope”, reče Vin. „Koliko žena u Bumgartu odgovara tom opisu?”

Vin prekinu vezu. Pet minuta kasnije Majron je ušao u restoran. Singl nije bila razočaranje. Imala je savršene obline, građena kao da je oživeo Marvelov lik iz stripa. Majron je prišao Piteru Činu, vlasniku, da se pozdravi. Piter mu se namrštio.

„Šta je?”

„Ona nije Džesika”, reče Piter.

Majron i Džesika stalno su odlazili u Bumgart, mada onaj prvobitni u

Inglvudu. Piter nikada nije preboleo njihov raskid. Nepisano pravilo bilo je da Majronu nije dozvoljeno da ovamo dovede drugu ženu. Sedam godina pridržavao se tog pravila, više zbog sebe nego zbog Pitera.

„Ovo nije sastanak.”

Piter pogleda Singl, pogleda Majrona, pa napravi grimasu koja je govorila koga lažeš.

„Nije”, pa dodade: „Jasno ti je, naravno, da godinama nisam video Džesiku.”

Piter podiže prst u vazduh. „Godine lete, ali srce ostaje na istom mestu.”

„Prokletstvo.”

„Šta je?”

„Opet si čitao poruke iz kolačića sudbine, zar ne?”

„Tu ima puno mudrosti.”

„Da ti kažem. Pročitaj nedeljni Njujork tajms umesto toga, Stajls dodatak.”

„Već jesam.”

„I?”

Piter ponovo podiže prst. „Ne možeš da jašeš dva konja ako je jedan iza.

„Ej, to sam ti ja rekao. To je vidiš.”

„Znam.”

„To ovde ne važi.”

„Samo sedi”, Piter ga je otpustio odmahnuvši rukom. “I sam poruči. Neću da ti pomazem.”

Kada je Singl ustala da ga pozdravi, glave se nisu samo okrenule prema njoj, pre bi se reklo da su poletele. Pozdravili su se i seli.

„Znači, ti si Vinov prijatelj”, reče Singl.

„Jesam.”

Za trenutak ga je proučavala. „Ne izgledaš kao luđak.”

„Volim da mislim o sebi kao o protivteži.”

Ispred nje nije bilo papira.

„Imaš li policijski dosije?”, pitao je.

„Ne postoji. Nema još ni zvanične istrage.”

„Pa šta imaš?”

„Kejti Ročester je počela da podiže novac iz bankomata. Zatim je

pobegla. Nema dokaza, osim tvrdnji roditelja, koji bi nagovestili bilo šta drugo.”

„Istražiteljka koja me je uhvatila na aerodromu...”, počeo je Majron.

„Loren Mjuz. Dobra je, uzgred.”

„Tačno, Mjuz. Pitala me je mnogo o Kejti Ročester. Mislim da imaju nešto konkretno što me povezuje s njom.”

„Da i ne. Imaju nešto što konkretno povezuje Kejti i Ejmi. Nisam sigurna da to ima direktne veze s tobom.”

„A to je?”

„Poslednji bankomat.”

„Šta s njim?”

„Obe devojke su upotrebile potpuno isti bankomat na Menhetnu.”
Zastade pokušavajući da to svari.

Kelner im je prišao. Novi momak, Majron ga nije poznao. Piter je obično slao kelnera s nekoliko besplatnih predjela. Ne i danas.

„Navikla sam da muškarci bulje u mene”, reče Singl. „Međutim, vlasnik zuri u mene kao da sam piškila na pod.”

„Nedostaje mu moja bivša devojka.”

„To je slatko.”

„Božanstveno.”

Singl uhvati Piterov pogled, mahnu prstom da mu pokaže burmu i povika u njegovom pravcu: „Bezbedan je. Već sam udata.”

Piter se okrenuo na drugu stranu.

Singl je slegnula ramenima, objasnila o bankomatu, o tome kako se Ejmi jasno vidi na snimku sigurnosne kamere. Majron je pokušavao da nađe neko objašnjenje. Ništa mu nije padalo na um.

„Ima još nešto što bi možda želeo da znaš.”

Majron je čekao.

„Postoji žena po imenu Edna Skajler. Ona je lekar u Sv. Varnavi. Policija to drži u strogoj tajnosti jer je Kejtin otac ludak, ali je navodno doktorica Skajler videla Kejti Ročester na ulici u Čelsiju.”

Ispričala mu je priču o tome kako je Edna Skajler pratila devojku do podzemne železnice, kako je ova bila s nekim muškarcem i kako joj je rekla da nikome ne priča.

„Da li je policija to istražila?”

„Šta da istraži?”

„Da li su probali da otkriju gde je Kejti, ko je taj momak, bilo šta?”

„Zašto? Kejti Ročester ima osamnaest godina. Uzela je novac pre nego što je pobjegla. Njen otac ima dobre veze i verovatno je nasilan na neki način. PolICIJA ima druge brige, stvarne zločine. Mjuzova istražuje dvostruko ubistvo u Ist Orindžu, fali im ljudstvo. A to što je Edna Skajler videla potvrđuje ono što su već znali.”

„Da je Kejti Ročester pobjegla.”

„Tačno.”

Majron se zavalio u stolici. „A činjenica da su obe upotrebile isti bankomat?”

„Ili je neverovatna podudarnost. “

Majron odmahnu glavom. „Nema šanse.”

„Slažem se. Nema šanse. Znači, ili je to ili su obe planirale da pobjegnu. Postoji razlog što su obe odabrale taj bankomat. Ne znam koji. Ali možda su to zajedno planirale. Zar Kejti i Ejmi nisu išle u istu srednju školu?”

„Jesu, ali nisam našao nikakvu vezu između njih dve.”

„Obe imaju osamnaest godina, obe su završile srednju školu, obe su iz istog grada”, Singl slegnu ramenima. „Mora da postoji nešto.”

Bila je u pravu. Trebalo bi da razgovara s Ročesterovima, da vidi šta oni znaju. Moraće da bude pažljiv. Nije hteo da otvara tu priču. Takode, želeo je da razgovara s doktorkom Ednom Skajler, da dobije dobar opis muškarca s kojim je bila Kejti Ročester, da sazna gde je tačno bila, kojom je podzemnom železnicom otišla, u kom smeru.

„Stvar je u tome”, reče Singl, „ako su Kejti i Ejmi pobjegle, možda za to postoji razlog.”

„Upravo sam i ja to pomislio”, reče Majron.

„Možda ne žele da budu pronađene.”

„Tačno.”

„Šta ćeš uraditi?”

„Ipak ću ih pronaći.”

„A ako žele da ostanu sakrivene?”

Majron je razmišljao o Ejmi Bil. Razmišljao je i o Eriku i o Kler. Dobri ljudi. Pouzdani, stabilni. Pitao se šta je nateralo Ejmi da pobjegne od njih, šta je bilo toliko loše da bi izvela nešto tako.

„Pretpostavljam da ću tu prepreku preskočiti kad dođem do nje”, odgovorio je.

Vin je sedeo sam u uglu slabo osvetljenog striptiz-kluba. Niko ga nije uznemiravao. Naprotiv. Da je nekoga želeo u svojoj blizini, stavio bi im to do znanja.

Pesma na džuboksu bila je jedna od najogavnijih pesama iz osamdesetih. Broken wings grupe Mr. Mister. Majron je tvrdio da je to najgora pesma te decenije. Vin mu se suprotstavio tvrdnjom da je We Built This City on Rock-n-Roll grupe Staršip gora. Rasprava je trajala ceo sat bez rezultata. Tako su, kao što su često radili u sličnim situacijama, otišli kod Esperance da presudi, ali je ona odabrala Too Shy grupe Kajdžagugu.

Vin je voleo da sedi u tom separeu u uglu i da razgleda i razmišlja.

U gradu je bio bejzbol tim iz prve lige. Nekoliko igrača došlo je u klub za gospodu, zaista inspirativan eufemizam za striptiz-bar, da se opusti. Zaposlene devojke su poludele. Vin je posmatrao striptizetu za koju nije bio siguran da li je punoletna kako se nabacuje glavnom bacaču.

„Šta si rekao, koliko imaš godina?“, pitala je striptizeta.

„Dvadeset devet“, reče bacač.

„Opa!“, odmahnula je glavom. „Ne izgledaš toliko staro.“

Vinu je na usnama lebdeo setan osmeh. Mladost.

Vindzor Horn Lokvud III rođen je s velikim bogatstvom. Nije se pretvarao da je drugačije. Nije voleo multimilionere koji su se hvalili svojom poslovnom sposobnošću kada su počeli s tatinim milijardama. Genijalnost ionako nije bitna u poteri za ogromnim bogatstvom. Zapravo, može predstavljati smetnju. Ako ste dovoljno pametni da sagledate rizike, možda ćete pokušati da ih izbegnete. Takav način razmišljanja, igranje na sigurno, nikada nije vodio do velikog bogatstva.

Vin je započeo život u bujnom Mejn Lajnu Filadelfije. Njegova porodica je bila u upravnom odboru berze od njenog početka. Njegov direktan predak bio je prvi sekretar riznice ove države. Vin ne samo da je rođen sa srebrnom kašičicom u ustima već sa celim srebrnim priborom za jelo pod nogama.

Tako je i izgledao.

To je bio njegov problem od najranijih godina, s plavom kosom, ružičastim tenom i nežnim likom, s urođenim samozadovoljnim izrazom lica, izazivao je gnušanje na prvi pogled. Kada pogledate

Vindzora Horna Lokvuda III, vidite elitizam, nezasluženo bogatstvo, nekoga ko vas uvek gleda preko svog porcelanski oblikovanog nosa. Svi vaši neuspesi podižu se u talasu srdžbe i zavisti, od samog pogleda na tog naizgled nežnog, razmaženog, privilegovanog momka.

To je dovelo do ružnih događaja.

S deset godina Vin se odvojio od majke u filadelfijskom zoološkom vrtu. Grupa učenika gradske škole pronašla ga je u njegovom malom plavom blejzeru s grbom na džepu i prebila ga. Završio je u bolnici i skoro izgubio bubreg. Fizički bol je bio veliki; sramota zbog toga što je bio uplašeni dečacić bila je daleko gora.

Vin nikada više nije želeo da doživi tako nešto.

Ljudi su, znao je Vin, donosili ishitrane zaključke na osnovu izgleda. Nije tu bilo velike mudrosti. Takođe, postojale su očite predrasude protiv Afroamerikanaca, Jevreja ili kojekoga. Ipak, Vina je više brinula velika raznolikost predrasuda. Na primer, ako vidite debelu ženu kako jede krofnu, zgroženi ste. Donosite ishitrane osude - ona je nedisciplinovana, lenja, neuredna, verovatno glupa, sigurno joj nedostaje samopouzdanje.

Na čudan način isto se dešavalo kada bi ljudi videli Vina.

On je imao izbor. Da ostane iza ograde, siguran u svojoj čauri privilegovanosti, da vodi zaštićen život ali u strahu. Ili da uradi nešto povodom toga.

Izabrao je ovo drugo.

Novac sve olakšava. Začudo, Vin je uvek mislio da je Majron oživeli Betmen, ali Maskirani krstaš bio je njegov uzor u detinjstvu. Jedina supermoć Brusa Vejna bilo je neverovatno bogatstvo. On ga je upotrebio da bi se obučio da postane borac protiv kriminala. Vin je uradio nešto slično sa svojim novcem. Angažovao je bivše vođe timova Delta odreda i Zelenih beretki da ga obuče kao da je jedan od najelitnijih. Vin je takođe našao najbolje svetske instruktore za vatreno oružje, noževe, borbu jedan na jedan. Obezbedio je usluge trenera borilačkih veština iz raznih zemalja i avionom ih dovodio na porodično imanje u Brin Maueru ili je sam putovao. Proveo je čitavu godinu s povučeni majstorom borilačkih veština u Koreji, visoko u brdima na jugu zemlje. Naučio je sve o bolu, o tome kako da ga nanese ne ostavljajući tragove. Naučio je tehnike zastrašivanja. Naučio je sve o elektronicima, o bravama, o podzemlju, o bezbednosnim procedurama.

Sve se spojilo. Kada se radilo o učenju novih tehnika, Vin je bio sunder. Naporno je radio, sumanuto naporno, trenirajući makar pet sati svakog dana. Imao je prirodno brze ruke, glad, želju, radne navike, hladnoću, sve što treba.

Strah je nestao.

Kada je bio dovoljno obučen, počeo je da provodi vreme po delovima grada u kojima je bilo najviše droge i kriminala. Otišao bi tamo u plavom sakou s grbom ili ružičastoj polo majici i mokasinama na bosu nogu. Loši ljudi bi ga ugledali i počeli da se oblizuju. U njihovim očima videla se mržnja. Napali bi ga i Vin bi odgovorio.

Možda negde ima boljih boraca, pretpostavljao je Vin, naročito sada pošto je stario.

Ali nije ih bilo mnogo.

Mobilni telefon mu je zazvonio. Uzeo ga je i rekao: „Pričaj.”

„Prisluškujemo tipa po imenu Dominik Ročester.”

Poziv je bio od starog kolege koga Vin nije čuo tri godine. Nije bilo bitno. Tako su stvari funkcionisale u njihovom svetu. Prisluškivanje ga nije iznenadilo, Ročester je navodno imao dobre veze. „Nastavi.”

„Neko mu je otkrio da tvoj prijatelj Bolitar ima neke veze s njegovom ćerkom.”

Vin je čekao.

Ročester ima bezbedniji telefon. Nismo sigurni, ali mislimo da je pozvao Blizance.”

Usledila je tišina.

„Da li ih znaš?”

„Samo po čuvenju”, reče Vin.

„Uzmi to što znaš i stavi na steroide. Jedan od njih ima neki čudan poremećaj. Ne oseća bol, ali čoveče, kako voli da ga nanosi! Drugi, zove se Džeb - znam kako će to zvučati - voli da grize.”

„Ispričaj mi”, reče Vin.

„Jednom smo pronašli nekog tipa koga su Blizanci obradili samo Džebovim zubima. Telo... hoću da kažem, bila je to crvena lokva. Odgrizao je momku oko, Vine. I dalje ne mogu da spavam kada se toga setim.”

„Možda bi trebalo da kupiš noćnu lampu.”

„Nemoj misliti da nisam razmišljao o tome. Oni me plaše”, rekao je glas s druge strane, „kao što me ti plašiš.”

Vin je znao da je u svetu tog čoveka ovo bio najveći kompliment koji je mogao da uputi Blizancima. „I misliš da ih je Ročester pozvao odmah pošto je čuo za Majrona Bolitara?”

„U roku od nekoliko minuta, aha.”

„Hvala na informaciji.”

„Vine, slušaj šta ti govorim. Oni su potpuni ludaci. Znamo za tog jednog momka, veliki stari mafijaški don iz Kanzas Sitija. On ih je unajmio. U svakom slučaju, nije uspelo. Mafijaški don ih je naljutio, ne znam kako. Don, koji nije bio budala, pokušao je da ih potkupi, da sklopi mir. Ništa nije vredelo. Blizanci su se dokopali njegovog četvorogodišnjeg unuka. Četiri godine, Vine. Poslali su ga u sažvakanim delovima. Onda su, slušaj ovo, posle toga prihvatili donov novac. Istu sumu koju im je već Ponudio. Nisu tražili ni peni više. Razumeš li šta ti govorim?”

Vin prekinu vezu. Nije bilo potrebno da odgovori. Savršeno je razumeo.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

Majron je držao mobilni telefon i spremao se da pozove Eli, bilo mu je potrebno da je čuje, kada je primetio automobil parkiran ispred svoje kuće. Majron je stavio telefon u džep i parkirao se.

Krupan muškarac sedeo je na pločniku ispred Majronovog dvorišta. Ustao je kada je Majron prišao. „Majron Bolitar?”

„Da.”

„Hteo bih da popričam s tobom.”

Majron klimnu. „Zašto ne bismo ušli?”

„Znaš ko sam?”

„Znam ko si.”

Bio je to Dominik Ročester. Majron ga je prepoznao s televizijskih vesti. Imao je svirepo lice s porama dovoljno dubokim da vam se noga zaglavi u njima. Miris jeftinog parfema dopirao je od njega u neravnomernim talasima. Majron je zadržao dah. Pitao se kako je Ročester saznao za njegovu povezanost sa slučajem, ali nije bilo važno. Ovo će dobro ispasti, zaključio je Majron. Ionako je želeo da razgovara s Ročesterom.

Majron nije bio siguran kada mu se javio taj osećaj. Možda je to bilo kada se pojavio drugi automobil. Možda je bilo nešto u načinu na koji je Dominik Ročester koračao. Majron je odmah shvatio da je Ročester problem - loš momak s kojim ne želiš da se kačiš, nasuprot onom folirantu, Velikom Džejku Vulfu.

Ali to je opet pomalo nalik na košarku. Bilo je trenutaka kada je Majron bio toliko u igri, kada se uspravljao za skok-šut, kada su prsti pronalazili prave tačke na lopti, kada mu je ruka bila podignuta ispred čela, oči prikovane za obruč, samo za obruč, kada se vreme usporavalo, kao da može da se zaustavi u vazduhu i bolje se namesti da vidi ostatak terena.

Ovde nešto nije bilo u redu.

S ključevima u rukama Majron se zaustavio na vratima. Okrenuo se i pogledao Ročestera. Imao je one crne oči, one koje sve gledaju s podjednakom bezosećajnošću - ljudsko biće, psa, kartoteku, planinski

greben. Nikada se nisu menjale bez obzira na to šta je video, bez obzira na to kakav se užas ili veselje dešavali ispred njega.

„Zašto ne bismo razgovarali ovde?“, zapita Majron.

Ročester slegnu ramenima. „Kako hoćeš.“

Kola, crni skajlark, usporila su.

Majron oseti da mu mobilni telefon vibrira. Pogledao ga je. Ekran je pokazivao Vinov broj SLATKI OBRAZI. Prineo je telefon uhu.

Vin reče: „Dva veoma gadna tipa...“

U tom trenutku Majrona je pogodio udarac.

Ročester je napao.

Pesnica je Majronu očešala vrh glave. Instinkti su mu bili zardali, ali je Majron još uvek imao periferni vid. U poslednjem trenutku spazio je kako je Ročesterova pesnica poletela. Sagnuo se taman na vreme da izbegne silinu udarca. Pesnica je skliznula preko njegove glave. Bolelo je, ali su Ročestera zglobovi verovatno boleli više.

Telefon je tresnuo o zemlju.

Majron je pao na koleno. Zgrabio je Ročestera za zglob ispružene ruke. Skupio je prste na slobodnoj ruci. Većina ljudi udara pesnicama. To je ponekad neophodno, ali u stvarnosti bi to trebalo izbegavati. Ako nešto snažno udariš pesnicom, slomićeš ruku.

Udarac dlanom, naročito u osetljiva mesta, obično je delotvorniji. On treba da bude ili nagao ili kratak direkt. Ne treba uneti svu snagu u udarac jer sitne kosti u ruci to ne mogu da izdrže. Ali ako je udarac dlanom zadat kako treba, sa savijenim i zaštićenim prstima, sa člankom savijenim unazad, tako da se udara bridom dlana, pritisak je na radijusu, lakatnoj i nadlaktatnoj kosti, ukratko, na većim kostima ruke.

Upravo to je Majron uradio. Logično mesto za udarac u tom trenutku bile su prepone, ali je Majron zaključio da je Ročester do sada bio u mnogo okršaja. Očekivao bi takav udarac.

I jeste. Ročester je podigao koleno da bi se zaštitio.

Majron je umesto toga pošao prema dijafragmi. Kada je udarac sleteo odmah ispod grudne kosti, iz krupnog muškarca izleteo je vazduh. Majron je povukao Ročestera za ruku i bacio ga pokretom koji je ličio na neobičan džudo zahvat. Istinu govoreći, u pravim tučama većina udaraca izgleda prilično čudno.

Zona. Sada je bio u njoj. Sve se usporilo.

Ročester je još bio u vazduhu kada je Majron video da se kola zaustavljaju. Izašla su dvojica muškaraca. Ročester je pao kao džak pun kamenja. Majron se podigao. Dvojica muškaraca su sada išla k njemu.

Dva veoma gadna tipa...

Prošla je još jedna sekunda.

Muškarac koji je sedeo na mestu suvozača imao je konjski rep i izgledao kao neki moderan nastavnik likovnog u srednjoj školi koji uvek miriše na travu. Majron je u deliću sekunde razmotrio svoje mogućnosti. Tako je to išlo. Kada si u opasnosti, vreme se ili usporava ili ti um grozničavo radi. Teško je reći šta je tačno od to dvoje.

Majron je mislio o Ročesteru, koji leži na zemlji, o dvojici muškaraca što jure prema njemu, o Vinovom upozorenju, o tome zašto je Ročester ovde, zašto ga je napao bez razloga, o Singlinim recima da je Ročester ludak.

Odgovor je bio očigledan: Dominik Ročester je pomislio da Majron ima neke veze s nestankom njegove ćerke.

Ročester je verovatno znao da je policija ispitivala Majrona i da od toga nije bilo ništa. Tip kao Ročester to ne bi prihvatio. I zato bi se potrudio, svojski potrudio, da sam pokuša nešto da izvuče.

Dvojica muškaraca bila su sada na možda tri koraka od njega.

Još nešto bili su spremni da ga napadnu odmah tu, na ulici, gde svako može da ih vidi. To je ukazivalo na određeni stepen očaja ili nemara, a takođe i sigurnosti, Majron nije želeo u tome da učestvuje.

I zato je Majron odabrao drugo, potrčao je.

Dvojica muškaraca bila su u prednosti. Već su ubrzavali. Majron je polazio iz stanja mirovanja.

Ovde će mu samo kondicija pomoći.

Majronova povreda kolena nije mnogo uticala na njegovu brzinu. Problem je više bio kretanje u stranu. Zato je Majron isfolirao korak udesno, samo da ih navede da se nagnu. Upravo su to uradili. Zatim je poleteo levo prema kolskom prilazu. Jedan muškarac - onaj drugi, ne hipi-nastavnik likovnog - izgubio je oslonac, ali samo u deliću sekunde. Podigao se, a isto je uradio i Dominik Ročester.

Ali hipi-nastavnik likovnog bio je taj koji je stvarao najviše nevolja. Čovek je bio brz. Skoro da je bio dovoljno blizu da se baci na Majrona.

Majron je čak pomislio da se sukobi s njim.

Ali ne. Vin ga je pozvao da ga upozori. Ako je dostiglo taj nivo, to je verovatno bio stvarno gadan tip. Neće ga oboriti jednim udarcem. A čak i da to uradi, odlaganje bi drugoj dvojici dalo priliku da ga stignu. Nije postojao način da eliminiše nastavnika likovnog i da ostane u pokretu.

Majron je pokušao da ubrza. Želeo je da dobije dovoljno prednosti da bi pozvao Vina na mobilni telefon i kazao mu...

Mobilni... Prokletstvo, nije bio kod njega. Ispao mu je kada ga je Ročester udario.

I dalje su ga jurili. Evo njih, četvorice odraslih muškaraca kako jure iz petnih žila po mirnoj ulici u predgrađu. Zar niko nije gledao? Šta li su mislili?

Majron je imao još jednu prednost, poznavao je kraj.

Nije gledao preko ramena, ali je čuo nastavnika likovnog kako dahće iza njega. Ne postaje se profesionalni sportista - ma koliko kratka njegova karijera bila, igrao je košarku profesionalno - bez milion stvari koje vam krenu kako treba u svakom pogledu. Majron je odrastao u Livingstonu. U njegovoj generaciji u srednjoj školi bilo je šest stotina učenika. Milion odličnih sportista prošlo je kroz tu kapiju. Niko nije postao profesionalac. Dvojica ili trojica igrala su bejzbol u nižim ligama. Jedan, možda dvojica, bili su na draftu za neki sport. To je bilo sve. Svako dete sanja o tome, ali istina je da niko ne uspe. Niko. Mislite da je vaše dete drugačije? Nije. Neće stići do NBA ili NFL-a ili MLB-a. To se neće desiti.

Šanse su toliko male.

Suština je bila u tome, dok je povećavao prednost, Majron jeste naporno radio, sam vežbao bacanja po četiri-pet sati dnevno, jeste imao zastrašujući takmičarski duh, jeste imao pravi mentalni sklop, imao sve to i uradio sve to, ali ništa od toga ne bi mu pomoglo da dostigne taj nivo da nije bio obdaren neuobičajenom fizičkom sposobnošću.

Jedna od tih sposobnosti bila je brzina.

Dahtanje iza njega bilo je sve slabije.

Neko, možda Ročester, viknuo je: „Pucaj mu u nogu!”

Majron je i dalje ubrzavao. Imao je cilj u glavi. Njegovo poznavanje kraja sada će mu pomoći. Krenuo je uzbrdo prema Kodington terasu. Kada je stigao do vrha, pripremio se. Znao je da će na putu nizbrdo

naići na slepu tačku ako uspe da stigne dotle s dovoljnom prednošću.

Kada je stigao do te tačke, nije se osvrtao. Postojala je delimično sakrivena staza između dve kuće s leve strane. Majron je koristio na putu do Osnovne škole Barnet hil. Sva deca su je koristila. Bila je to najneobičnija stvar, popločana staza između dve kuće, ali znao je da je još uvek tu.

Vrlo gadni tipovi to neće znati.

Popločana staza bila je dovoljno vidljiva, ali je Majron imao drugu zamisao. Horovici su nekada živeli u kući s leve strane. Majron je napravio tvrđavu u šumi s jednim od njih pre čitavog jednog života. Gospođa Horovic je bila ljuta zbog toga. Sada je skrenuo u taj kraj. Postojao je puteljak kojim si mogao da se provučesh ispod žbunja i stigneš od njihovog zadnjeg dvorišta u Kodington terasu do Sajdenovih u Ridž roudu.

Majron gurnu prvi žbun u stranu. Još uvek je bio tu. Spustio se na sve četiri i počeo da se provlači prema otvoru. Smeđe grančice šibale su ga po licu. Nije toliko bolelo koliko ga je vraćalo u neko nevinije vreme.

Kada se pojavio na drugoj strani, u starom dvorištu Sajdenovih, zapitao se da li oni još tu žive. Brzo je dobio odgovor.

Gospođa Sajden je bila u dvorištu. Imala je maramu na glavi i baštenske rukavice.

„Majrone?” U njenom glasu nije bilo oklevanja, čak ni iznenađenja. „Majrone Bolitare, jesi li to ti?”

Išao je u školu s njenim sinom Dagom, mada se nije provlačio tom stazom niti bio u njihovom dvorištu od svoje desete godine. Ali to nije bilo važno u ovakvim gradovima. Ako ste bili prijatelji u osnovnoj školi, uvek je postojala nekakva veza.

Gospođa Sajden dunu da ukloni nekoliko pramenova kose s lica. Krenula je prema njemu. Do đavola. Nije želeo da umeša još nekog. Otvorila je usta da nešto kaže, ali Majron stavi prst na usta da joj pokaže da treba da ćuti.

Videla je izraz na njegovom licu i zaustavila se. Pokazao joj je da uđe u kuću. Blago je klimnula glavom i krenula ka kući. Otvorila je zadnja vrata.

Neko povika: „Gde je, do đavola, nestao?”

Majron je čekao da se gospođa Sajden skloni s vidika. Ali ona nije

ušla.

Pogledi su im se susreli. Sada je bio red na gospođu Sajden da gestikulira. Pokazala mu je da i on uđe u kuću. Odmahnuo je glavom. Suviše opasno.

Gospođa Sajden je stajala tamo, ukopana u mestu.

Nije nameravala da se pomeri.

Iz žbunja se začuo neki zvuk. Majron okrenu glavu na tu stranu. Utihnuo je. Možda je bila veverica. Nema šanse da su ga već našli. Međutim, Vin je rekao da su vrlo gadni što je značilo, naravno, da su veoma dobri u onome što rade. Vin nikada nije preuveličavao. Ako je on rekao da su ovi momci vrlo gadni...

Majron je osluškivao. Sada se ništa nije čulo. To ga je uplašilo još više nego buka.

Nije hteo da dovodi gospođu Sajden u još veću opasnost. Ponovo je odmahnuo glavom. Stajala je držeći vrata otvorena.

Nije bilo smisla raspravljati se. Malo je stvorenja tvrdoglavije od livignstonskih majki.

Sagnuvši se nisko, potrčao je preko dvorišta i kroz otvorena vrata povlačeći je za sobom.

Zatvorila je vrata.

„Na pod!”

„Telefon je tamo”, pokaza gospođa Sajden.

Telefon je bio na kuhinjskom zidu. Pozvao je Vina.

„Ja sam na trinaest kilometara od tvoje kuće”, reče Vin.

„Nisam tamo”, reče Majron. „Ja sam na Ridž roudu”, pogledao je prema gospođi Sajden za dodatne informacije.

„Sedamdeset osam”, rekla je. “I ovo je Ridž drajv, ne roud.”

Majron je ponovio to što mu je rekla. Kazao je Vinu da ih ima trojica, uključujući Dominika Ročestera.

„Jesi li naoružan?”, pitao je Vin.

„Ne.”

Vin mu nije održao predavanje, ali Majron je znao da je želeo. „Druga dvojica su dobra i sadisti su”, rekao mu je Vin. „Krij se dok ne stignem.”

„Ne mrdamo”, reče Majron.

A zatim su se zadnja vrata s treskom otvorila.

Majron se okrenuo na vreme da vidi hipi-nastavnika likovnog kako

uleće.

Bežite! Majron je viknuo gospođi Sajden. Ali nije sačekao da vidi da li ga je poslušala. Nastavnik likovnog još nije bio povratio ravnotežu. Majron je skočio prema njemu.

Ali nastavnik likovnog bio je brz.

Izbegao je Majronov nalet. Majron je video da će promašiti. Ispružio je levu ruku, poput konopca za veš, nadajući se da će je provući nastavniku ispod brade. Udarac je završio na nastavnikovom potiljku, ublažen konjskim repom. Nastavnik se zateturao. Okrenuo se i zadao brz udarac Majronu u grudni koš. Čovek je bio veoma brz.

Ponovo se sve usporilo. U daljini Majron je čuo korake. Gospoda Sajden je bežala. Nastavnik likovnog se osmehnuo Majronu teško dišući. Brzina udarca govorila je Majronu da verovatno ne bi trebalo da stoji i razmenjuje udarce. Majron je imao prednost u veličini. A to je značilo da treba da ga obori.

Nastavnik likovnog pripremao se da zada sledeći udarac. Majron se pognuo. Teško je snažno udariti nekoga, naročito nekog većeg od sebe, kada se pogne. Majron je zgrabio nastavnika za majicu na ramenima. Zavrnuo ju je da bi ga povukao naniže istovremeno podižući podlakticu.

Majron se nadao da će ga podlakticom pogoditi u nos. Majron je imao skoro devedeset osam kilograma. S tom masom, ako podlakticom iz sve snage udariš nekoga u nos, ovaj će pući kao osušeno gnezdo.

Ali nastavnik likovnog ponovo je bio dobar. Video je šta Majron namerava da uradi. Sagnuo se samo malo. Podlaktica je završila na ružičastim naočarima. Nastavnik je zatvorio oči i obojicu ih povukao naniže. Takođe je podigao koleno do Majronovog središnjeg dela tela. Majron je morao da se savije u stomaku da bi se zaštitio. To je oduzelo dosta snage udarcu rukom.

Kada su pali, naočari sa žicanim okvirom su se savile, ali u udarcu nije bilo prave snaige. Sada je Nastavnik likovnog bio u prednosti. Prebacio je težinu. Ni njegovo koleno nije zadalo snažan udarac jer se Majron savio. Ali koleno je i dalje bilo tamo. A i prednost.

Prebacio je Majrona preko glave. Majron se otkotrljao kada je pao. Za manje od jedne sekunde obojica su ponovo bila na nogama.

Stajali su okrenuti jedara prema drugom.

Ono što vam niko ne kaže o tučama jeste da uvek osećaš užasan, parališući strah. Prvih nekoliko puta kada je Majron osećao te trnce u nogama izazvane stresom, koji se toliko pogoršavaju da se pitaš da li ćeš uspeti da se održiš na nogama, činilo mu se da je najgora kukavica. Ljudi koji se nađu u samo jednoj ili dve tuče, koji osećaju te trnce kada se svađaju s nekom pijanom budalom u baru, preplavljeni su osećajem srama. Ne bi trebalo. To nije kukavičluk, to je prirodna biološka reakcija. Svi se tako osećaju.

Pitanje je šta uraditi? Iskustvo te uči da to možeš da kontrolišeš, čak i da obuzdaš. Moraš, da dišeš, moraš da se opustiš. Ako dobiješ udarac dok si u grču, on će napraviti više štete.

Čovek je bacio iskrivljene naočari. Uhvatio je Majronov pogled. To je bio deo igre, zastrašivanje pogledom. Tip je bio dobar, Vin je to i rekao.

Ali i Majron je bio.

Gospođa Sajden je vrisnula.

Obojici se mora odati priznanje što nisu skrenuli pogled na taj zvuk. Ali Majron je znao da mora doći do nje. Odglumio je juriš, taman da nastavnik likovnog ustukne, a zatim je jurnuo prema prednjem delu kuće odakle je poticao vrisak.

Ulazna vrata su bila otvorena i gospođa Sajden je stajala tamo. A pored nje, s prstima ukopanim u njenu nadlakticu, bio je drugi muškarac koji ga je jurio. Ovaj momak je bio nekoliko godina stariji od nastavnika likovnog i nosio je mašnu oko vrata.

Mašnu, pobogu! Izgledao je kao Rodžer Hili iz stare serije Sanjam o Džini.

Nije bilo vremena.

Nastavnik likovnog je bio iza njega. Majron kliznu u stranu i uputi desni kroše. Nastavnik likovnog se sagnuo, ali je Majron bio spreman. Zaustavio se u pola udarca i obavio mu ruku oko vrata.

Majron ga je držao oko vrata.

Ali sada, sa zastrašujućim divljačkim povikom, Mašna skoči prema Majronu.

Pojačavajući stisak oko vrata, Majron se spremio za udarac nogom. Mašna je pustio da ga udarac pogodi u grudi. Opustio se i pustio da ga udarac odbaci hvatajući Majrona za nogu.

Majron je izgubio ravnotežu.

Tada je nastavnik likovnog uspeo da se oslobodi. Uputio je oštar udarac ciljajući u Majronovo grlo. Majron se sagnuo tako da ga je udarac pogodio u bradu. Zubi su mu zazvečali.

Mašna je držao Majronovu nogu, a Majron je pokušavao da ga se oslobodi. Nastavnik likovnog se smejaio. Ulazna vrata ponovo su se s treskom otvorila i Majron se ponadao da je Vin.

Nije bio.

Dominik Ročester je stigao. Nije mogao da dođe do daha.

Majron je želeo da upozori gospođu Sajden, ali tada je bol, kakav nikada do tada nije osetio, prostrujao kroz njega. Majron je ispustio krik od kojeg se krv ledila u žilama. Pogledao je svoju nogu. Mašna je bio sagnut.

Grizao je Majrona za nogu.

Majron je ponovo vrisnuo, zvuk se mešao sa smehom i navijanjem koje je dopiralo od nastavnika likovnog.

„Napred, Džebe! Oho-ho!”

Majron se i dalje bacakao, ali je Mašna zagrizao dublje, ne puštajući ga, režeći kao terijer.

Prizor je bio stravičan, sveobuhvatan.

Majrona je obuzela panika. Mlatio je slobodnom nogom. Mašna se držao zubima. Majron je šutirao jače i konačno je udarac pogodio čovekovu glavu. Snažno je gurnuo. Kada je napokon uspeo da se oslobodi, meso se otkinulo. Mašna sede i ispljunu nešto iz usta. Majron je s užasom shvatio da je to meso s njegove noge.

Zatim su se bacili na njega. Sva trojica. Na gomili.

Majron je sagnuo glavu i počeo da zamahuje. Sudario se s nečijom bradom. Čulo se brektanje i psovka. Onda ga je neko drugi udario u stomak.

Ponovo je osetio zube na nozi, na istom mestu, kako otvaraju ranu.

Vin. Gde je do đavola Vin... ?

Zanemarivši bol, pitao se šta sledeće da uradi, kada je čuo pevajući glas: “O, gospodine Bolitar... ?”

Majron pogleda. Bio je to nastavnik likovnog. U jednoj ruci imao je pištolj, a drugom je držao gospođu Sajden za kosu.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

Prebacili su Majrona u veliki plakar od kedrovine na drugom spratu. Majron je ležao na podu. Ruke su mu bile zalepljene iza leđa, kao i noge. Dominik Ročester stajao je iznad njega, s pištoljem u ruci.

„Da li si pozvao svog prijatelja Vina?”

Majron reče: „Koga?”

Ročester se namrštio. „Misliš da smo glupi?”

„Ako znate za Vina”, reče Majron susrevši njegov pogled, ako znate šta je u stanju da uradi, onda je odgovor da. Mislim da ste veoma glupi.

Ročester zarezao. „To ćemo još videti”, rekao je.

Majron je brzo procenio situaciju. Nema prozora, jedan ulaz. Zato su ga doveli ovamo, nema prozora. Tako da Vin ne može da napadne spolja ili iz daljine. Uočili su to, uzeli u obzir, bili dovoljno pametni da ga vežu i dovedu ovamo.

To nije bilo dobro.

Dominik Ročester je bio naoružan. Kao i nastavnik likovnog. Zaista će biti skoro nemoguće stići ovamo. Ali poznavao je Vina. Majron je samo trebalo da mu da vremena.

S desne strane Mašna grizač i dalje se osmehivao. Bilo je krvi, Majronove krvi, na njegovim zubima. Nastavnik likovnog bio mu je s leve strane.

Ročester se nagnuo tako da mu je lice bilo blizu Majronovog. Miris parfema i dalje se osećao, gore nego pre. „Reći ću ti šta želim”, rekao je, a onda ću te ostaviti s Orvilom i Džeborn. Vidiš, znam da imaš neke veze s nestankom one devojke. A ako imaš neke veze s njom, onda imaš nešto i s mojom Kejti. To ima smisla, zar ne?”

„Gde je gospođa Sajden?”

„Nju niko ne želi da povredi.”

„Nemam nikakve veze s tvojom ćerkom”, reče Majron. „Samo sam povezao Ejmi. To je sve. Policija će ti reći.”

„Pozvao si advokata.”

„Nisam pozvao advokata, moj advokat je sam došao. Odgovorio sam na svako pitanje. Rekao sam im da me je Ejmi zvala da je povezem,

pokazao sam im gde sam je odvezao.”

„A šta je s mojom ćerkom?”

„Nju ne poznajem. Nikada je u životu nisam upoznao.”

Ročester pogleda Orvila i Džeba. Majron nije znao koji je koji. Noga mu je pulsirala od ujeda.

Nastavnik likovnog je popravljao konjski rep, zatežući ga i stavljajući gumicu. „Verujem mu.”

„Ali”, dodade Mašna grizač, „moramo biti, moramo biti sigurni, tengo que estar seguro.”

Nastavnik likovnog se namrštio. „Ko je to bio?”

„Kajli Minog.”

„Opa, prilično neobično, družo.”

Ročester se uspravio. „Momci, uradite svoje. Ja ću stražariti dole.”

„Čekaj”, reče Majron. „Ne znam ništa.”

Ročester ga pogleda za trenutak. “U pitanju je moja ćerka, ne mogu da rizikujem. Zato, evo šta će se dogoditi: Blizanci će te obraditi. Ako se posle toga budeš držao iste priče, znaću da nemaš ništa s tim. Ali ako imaš, možda ću spasti svoje dete. Shvataš šta ti govorim?”

Ročester krenu prema vratima.

Blizanci su se primicali. Nastavnik likovnog je gurnuo Majrona, zatim mu je seo na noge. Mašna ga je opkoračio preko grudi. Spustio je pogled i pokazao zube. Majron proguta pljuvačku. Pokušao je da ga odgurne, ali s rukama zalepljenim iza leđa to je bilo nemoguće. Stomak mu se prevrtao od straha.

„Čekaj”, reče Majron.

Ne, reče Ročester. „Odugovlačićeš. Pevaćeš, igraćeš, izmišljaćeš priče...”

„Ne, nije to...”

„Pusti me da završim, važi? Radi se o mojoj ćerki, moraš to da razumeš. Moraš da se slomiš pre nego što ti poverujem. Blizanci su dobri u tome da nateraju čoveka da se slomi.”

„Samo me saslušaj, važi? Pokušavam da pronađem Ejmi Bil...”

„Ne.”

„... i ako je pronađem, postoji velika verovatnoća da ću pronaći i tvoju ćerku. To ti govorim. Vidi, proverio si me, zar ne? Tako znaš za Vina.”

Ročester je stao i čeka.

„Sigurno si čuo da se time bavim. Pomažem ljudima kada su u nevolji. Odvezao sam tu devojkicu i sada je nestala. Njenim roditeljima dugujem to, da je pronađem.”

Ročester pogleda Blizance. Majron je u daljini čuo radio iz kola, pesma se pojačavala i utišavala. Pesma je bila „ We Built This City on Rock-n-Roll” grupe Staršip.

Druga najgora pesma na svetu, pomisli Majron.

Mašna grizač poče da peva. „Izgradili smo este ciudad, izgradili smo este ciudad, izgradili smo este ciudad...” Hipi-nastavnik likovnog, koji je još uvek držao Majronove noge, počeo je da klata glavom, očito odobravajući koleginino pevanje.

„Govorim istinu”, reče Majron.

„U svakom slučaju”, reče Ročester, govorio istinu ili ne, Blizanci su ovde, oni će otkriti. Shvataš? Njih ne možeš da lažeš. Kada te povrede, reći ćeš nam sve što treba da znamo.”

„Ali tada će biti prekasno”, reče Majron.

„Neće im dugo trebati”, Ročester pogleda Nastavnika likovnog.

Ovaj reče: „Pola sata, najviše sat.”

„Nisam na to mislio. Biću suviše povređen. Neću biti u stanju da funkcionišem.”

„U pravu je”, reče nastavnik likovnog.

„Ostavljamo tragove”, dodade Mašna pokazujući zube.

Ročester se zamislio.

„Orville, šta si rekao, gde je bio pre nego što je došao kući?”

Nastavnik likovnog, Orvil, dade mu adresu Rendija Vulfa i reče mu za restoran. Pratile su ga, a Majron to nije otkrio. Ili su bili veoma dobri ili je Majron bio previše zarđao, ili oboje. Ročester upita Majrona zašto je išao na ta mesta.

„U toj kući živi njen dečko”, reče Majron. „Ali nije bio kod kuće.”

„Misliš da on ima nešto s tim?”

Majron je znao da mu je bolje da odgovori u pozitivnom smislu. „Samo sam razgovarao s Ejminim prijateljima, da vidim šta joj se dešavalo. S kim nego s njenim dečkom?”

„A u restoranu?”

„Našao sam se s izvorom. Hteo sam da saznam šta imaju o tvojoj ćerki i Ejmi. Pokušavam da pronađem vezu između njih dve.”

„I šta si saznao do sada?”

„Tek sam počeo.”

Ročester je porazmislio. Zatim je polako odmahnuo glavom. Kako sam čuo, pokupio si Bilovu u dva ujutru.”

„Tako je.”

„U dva ujutru”, ponovio je.

„Pozvala me je.”

„Zašto?” Lice mu je pocrvenelo. „Je l' zato što voliš da skupljaš srednjoškolke?”

„Nije to.”

„O, pretpostavljam da ćeš mi reći da je bilo bezazleno?”

„Jeste.”

Majron je video da bes raste. Izmicao mu je. „Gledao si suđenje onom perverznojaku Majklu Džeksonu?” pitanje je zbunilo Majrona. „Malo, čini mi se.”

„Spava s malim dečacima, zar ne? Priznaje to, a zatim kaže: 'O, ali to je bezazleno.

Majron je sada video kuda to vodi.

„I evo tebe, isto tako, kako mi pričaš da si otišao po lepu srednjoškolku, kasno noću. U dva ujutru. A zatim kažeš: 'O, ali to je bezazleno.”

„Slušaj me...”

„Ne, mislim da sam dovoljno slušao.” Ročester dade znak glavom Blizancima da počnu. Prošlo je dovoljno vremena. Majron se nadao da je Vin na mestu. Verovatno je čekao još jedno, poslednje, odvlačenje pažanje. Majron nije mogao da se pomeri, tako da je morao da pokuša nešto drugo.

Bez upozorenja, Majron je zaurao.

Vrištao je dugo i glasno koliko je mogao, čak i pošto mu je, nastavnik likovnog, zabio pesnicu u zube. Ali vrisak je imao željeni efekat. Za trenutak svi su ga gledali, za trenutak, ne duže, i to je bilo dovoljno.

Ruka se pojavila oko Ročesterovog vrata, a pištolj na njegovom čelu. Vinovo lice pojavilo se pored Ročesterovog.

„Sledeći put”, reče Vin nabravši nos, „molim te, uzdrži se od kupovanja kolonjske vode na lokalnoj benzinskoj pumpi.”

Blizanci su bili poput munje. U sekundi su skočili s Majrona. Nastavnik likovnog je jurnuo u dalji ugao. Mašna grizač bacio se iza

Majrona i povukao ga koristeći ga kao štit. Sada je i on imao pištolj. Stavio ga je uz Majronov vrat. Pat pozicija.

Vin je rukom držao Ročestera oko vrata. Stezao mu je dušnik. Ročesterovo lice postalo je tamnocrveno dok je ostajao bez kiseonika. Zakolutao je očima. Nekoliko sekundi kasnije Vin je uradio nešto pomalo iznenađujuće: pustio mu je vrat. Ročester se zagrcnuo i duboko udahnuo. Koristeći ga kao štit, Vin je i dalje držao pištolj blizu njegovog temena, ali sada usmeren prema nastavniku likovnog.

„Da ga ostavim bez vazduha kada koristi tako odvratnu kolonjsku vodu?“, reče Vin kao objašnjenje. „Bilo bi to suviše milosrdno.“

Blizanci su proučavali Vina kao da je nešto slatko i malo na šta su naleteli u šumi. Izgledalo je da ga se ne plaše. Čim se Vin pojavio na sceni, oni su uskladili pokrete kao da su to već radili.

„Kako si se prišunjabo!“, reče Hipi-nastavnik likovnog osmehujući se Vinu. „Čoveče, to je bio baš radikalna potez.“

„Neviđeno“, reče Vin. „Ono, kao kapiram.“

Namrštio se. „Da li se ti to meni rugaš, čoveče?“

„Tripuješ. Ludilo. Snaga cveća.“

Nastavnik likovnog pogleda Mašnu grizača kao da hoće da kaže: 'Možeš li da poveruješ, kakav lik!'

„O čoveče, čoveče, ne znaš s kim se kačiš.“

„Spustite oružje“, reče Vin, „ili ću vas ubiti obojicu.“

Blizanci su se još šire osmehivali uživajući.

„Čoveče, da li si ikada, kao, učio matematiku?“

Vin ravnodušno pogleda nastavnika likovnog. „Kao, jesam.“

„Vidiš, mi imamo dva pištolja. Ti imaš jedan.“

Mašna grizač nasloni glavu na Majronovo rame. „Ti“, reče Vinu uzbuđen, oblizujući usne, „ne bi trebalo da nam pretiš.“

„Upravu si“, reče Vin.

Sve oči bile su uprte u pištolj prislonjen blizu Ročesterove slepočnice. To je bila greška, nešto kao klasičan mađioničarski trik. Blizanci se nisu zapitali zašto je Vin pustio Ročesterov vrat.

Ali razlog je bio jednostavan: da bi Vin, zaklanjajući im vidik Ročesterovim telom, mogao da izvuče drugi pištolj.

Majron malo nagnu glavu u levu stranu. Metak iz drugog pištolja, onog sakrivenog iza Ročesterovog levog kuka, pogodio je Mašnu grizača pravo u čelo. Bio je na mestu mrtav. Majron je osetio kako mu

je nešto mokro pljusnulo po obrazu.

Istovremeno, Vin je opalio iz prvog pištolja, onog koji je bio uz Ročesterovu glavu. Taj metak zabio se u vrat nastavnika likovnog. Pao je hvatajući se za ono što je nekada bio njegov govorni aparat. Bio je mrtav ili će u najmanju ruku iskrvariti na smrt. Vin nije hteo da rizikuje.

Drugi metak pogodio ga je pravo među oči.

Vin se okrenuo prema Ročesteru: „Udahni čudno i završićeš kao oni.”

Ročester je bio neverovatno miran. Vin se sagnuo pored Majrona i počeo da ga odlepljuje. Pogledao je u mrtvo telo Mašne grizača.

„Sažvaći to”, reče Vin lešu i okrete se Majronu. „Kapiraš? Ujedanje, sažvaći to?”

„Urnebesno. Gde je gospođa Sajden?”

„Bezbedna je, van kuće, ali moraćeš da smisliš neku priču za nju.”

Majron se zamislio.

„Jesi li pozvao policiju?”, upita Majron.

„Ne još. U slučaju da hoćeš da postaviš neka pitanja.”

Majron pogleda Ročestera.

„Razgovaraj s njim dole”, reče Vin pružajući mu pištolj. „Ja ću parkirati kola u garažu i početi čišćenje.”

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

Čišćenje. Majron je imao predstavu o tome šta Vin misli, mada nikad nisu otvoreno razgovarali. Vin je imao imanja na sve strane, uključujući i parče zemlje u izolovanom delu okruga Saseks u Nju Džerziju. Imanje je zauzimalo više od tri stotine ari, uglavnom pod šumom. Ako bi neko ikada pokušao da pronađe vlasnika, otkrio bi da je to kompanija s Kajmanskih ostrva. Ne bi pronašli ime.

Nekada bi Majron bio uznemiren zbog onoga što je Vin uradio. Nekada bi to izazvalo sav njegov moralni bes. Održao bi prijatelju dugo, komplikovano predavanje o svetosti života i o tome kako je opasno uzimati zakon u svoje ruke. i sve u tom smislu. Vin bi ga gledao i promrmljao tri reci: Mi ili oni.

Vin je verovatno mogao da održava, pat poziciju još minut ili dva. Možda bi s Blizancima postigao neki dogovor. Vi idete, mi idemo, niko ne biva povređen, ili nešto slično. Ali nije tako bilo suđeno.

Blizanci su bili mrtvi onog trenutka kada se Vin pojavio.

Najgore od svega bilo je što se Majron više nije osećao loše zbog toga. Samo je to odbacio. A kada je to počeo da radi, kada je shvatio da je njihovo ubistvo bilo pametan potez i da ga njihovi pogledi neće progoniti u snu... tada je znao da je trenutak, da prestane da se bavi time. Spašavanje ljudi, poigravanje na toj tankoj liniji između dobra i zla, to je otkidalo delić duše.

Ipak, možda i nije.

Možda je igranje po toj liniji, kada vidite šta je na drugoj strani, samo vraćalo čoveka u surovu realnost. Činjenica je sledeća: Milion Orvila, nastavnika likovnog, i Džebova Mašni, nije vredno nijednog nevinog života, ni Brende Sloter ni Ejmi Bil niti Kejti Ročester, niti, kao u prekookeanskom slučaju, života njegovog sina vojnika Džeremija Dauninga.

Možda je takvo razmišljanje delovalo nemoralno. Ali bilo je tako. Primenjivao je to razmišljanje i na rat. U najiskrenijim trenucima, o kojima se nije usuđivao da govori naglas, Majronu nije bilo preterano stalo do civila koji pokušavaju da se provuku u nekoj zabitoj pustinji.

Nije mu bilo važno da li će dobiti demokratiju ili ne, da li će osetiti slobodu, da li će im se životi poboljšati. Jedino što mu je bilo važno jesu momci poput Džeremija. Ubijte stotinu, hiljadu na drugoj strani ako treba. Ali ne dajte nikome da povredi mog dečaka.

Majron je sedeo preko puta Ročestera. „Nisam lagao malopre. Pokušavam da pronađem Ejmi Bil.”

Ročester je samo zurio.

„Znaš da su obe devojke upotrebile isti bankomat?”

Ročester klimnu glavom.

„Za to sigurno postoji razlog. Nije slučajnost. Ejmini roditelji ne poznaju tvoju ćerku. Misle da je ni Ejmi nije poznavala.” Ročester je konačno progovorio. „Pitao sam ženu i decu”, rekao je tihim glasom. „Ni oni ne misle da je Kejti poznavala Ejmi.”

„Ali devojke su išle u istu školu”, reče Majron.

„To je velika škola.”

„Postoji veza, mora da postoji, samo nam izmiče. Zato ti i tvoja porodica treba da počnete da tražite tu vezu. Pitajte Kejtine drugove. Pregledajte njene stvari. Nešto povezuje tvoju ćerku i Ejmi. Kada to pronađemo, bićemo mnogo bliže.”

Ročester upita: „Nećeš me ubiti?”

„Ne.”

Pogledao je prema stepenicama. „Tvoj momak je napravio dobar potez. Mislim, to što je ubio Blizance. Da ih je pustio, mučili bi tvoju majku dok ne prokune dan kada te je rodila.”

Majron nije prokomentarisao.

„Bio sam glup što sam ih angažovao”, reče Ročester. „Ali bio sam očajan.”

„Ako tražiš oprostaj, idi do đavola.”

„Samo pokušavam da ti objasnim.”

„Ne želim objašnjenje”, reče Majron. „Želim da nađem Ejmi Bil.”

Majron je morao da ode u hitnu pomoć. Doktor mu je pogledao ujed na nozi i odmahnuo glavom.

„Gospode, da li vas je napala ajkula?”

„Pas”, slagao je Majron.

„Trebalo bi da ga uspavate.”

Vin je odgovorio: „Već je urađeno.”

Doktor je zašio i previo ranu. Pakleno je bolelo. Dao je Majronu antibiotik i pilule protiv bolova. Kada su otišli, Vin je proverio da li Majron još uvek ima pištolj. Imao ga je.

„Hoćeš da ostanem u blizini?”, pitao je Vin.

„Dobro sam.” Automobil je ubrzavao Avenijom Livingston. „Da li si se pobrinuo za onu dvojicu?”

„Nestali zauvek.”

Majron klimnu glavom. Vin ga je posmatrao.

„Zovu ih Blizanci”, reče Vin. „Stariji, onaj s mašnom, prvo bi ti odgrizao bradavice. Tako se zagrevaju. Jedna bradavica, pa druga.”

„Jasno mi je.”

„Nema predavanja o tome da sam preterano reagovao?”

Majron prstima dodirnu grudi. „Stvarno mi se sviđaju moje bradavice.”

Bilo je kasno kada ga je Vin ostavio ispred kuće. Blizu ulaznih vrata Majron je pronašao svoj mobilni telefon na zemlji gde mu je ispao. Proverio je pozive. Imao je gomilu propuštenih poziva, uglavnom u vezi s poslom. S Esperancom, koja je bila na Antigvi na medenom mesecu, trebalo je da ostane u vezi. Sada je bilo suviše kasno da brine o tome.

I Eli ga je zvala.

Pre čitave večnosti rekao joj je da će svratiti večeras. Šalili su se kako će svratiti na jedan kasni podnevnjak. Čoveče, da li je to stvarno bilo danas?

Pomislio je da sačeka do jutra, ali Eli se možda brine. Osim toga, bilo bi lepo, zaista lepo, čuti toplinu u njenom glasu. To mu je bilo potrebno u ovom ludom, iscrpljujućem, bolnom danu. Sve ga je bolelo. Noga mu je pulsirala.

Eli se javila posle prvog zvona. „Majrone?”

„Hej, nadam se da te nisam probudio.”

„Policija je dolazila.”

U njenom glasu nije bilo topline.

„Kada?”

„Pre nekoliko sati. Hteli su da razgovaraju s Erin. O nekom obećanju koje su devojke dale u tvom podrumu.”

Majron zatvori oči. „Prokletstvo. Nisam nameravao da je umešam.”

„Podržala je tvoju priču, uzgred.”

„Žao mi je.”

„Zvala sam Kler. Ispričala mi je za Ejmi. Ali ne razumem. Zašto bi naterao devojke da ti obećaju tako nešto?”

„Misliš, da me pozovu?”

„Da.”

„Čuo sam ih kako razgovaraju o vožnji s nekim ko je bio pijan. Samo nisam želeo da im se to dogodi.”

„Ali zašto tebe?”

Otvorio je usta, ali ništa nije izašlo.

„Mislim, Erin si upoznao tog dana. To je bio prvi put da si uopšte razgovarao s njom.” S1

„Nisam to planirao, Eli.” Vladala je tišina. Majronu se to nije dopadalo. „Da li je s nama sve u redu?”, pitao je. „Trebalo mi malo vremena zbog svega”, rekla je. Osetio je s kako mu se stomak grči.

„Majrone?”

„Paaa”, rekao je razvlačeći, „pretpostavljam da se podnevnjak odlaže na neodređeno?”

„Nije trenutak za šalu.”

„Znam.”

„Ejmi je nestala, policija je dolazila i ispitivala moju ćerku. Možda je to uobičajeno za tebe, ali u mom svetu nije. Ne krivim te, ali...”

„Ali?”

„Samo... samo mi treba vremena.”

„Trebalo vremena”, ponovio je Majron. „To veoma zvuči kao „treba mi prostora.”

„Ponovo se šališ.”

„Ne, Eli, ne šalim se.”

DVADESET PETO POGLAVLJE

Postojao je razlog zašto je Ejmi Bil želela da je odveze u tu slepu ulicu.

Majron se istuširao i navukao trenerku. Na pantalonama je bilo krvi. Njegove. Setio se stare Sajnfeldove priče o reklamama za prašak za veš koji uklanja fleke od krvi, o tome da vam, ako imate krv na odeći, prljav veš možda i nije najveća briga.

Kuća je bila tiha, osim onih uobičajenih zvukova kuće. Kada je kao dete bivao sam uveče, ti zvuči su ga plašili. Sada su samo bili tu, ni umirujući ni uznemiravajući. Čuo je blagi eho dok je išao preko kuhinjskog poda. Eho se pojavljivao samo kada je bio sam. Razmišljao je o tome. Razmišljao je o onome što je Kler rekla, o tome kako on donosi nasilje i uništenje, o tome kako još uvek nije oženjen.

Sedeo je sam za kuhinjskim stolom u praznoj kući. To nije bio život kakav je planirao. Čovek planira, bog se smeje. Odmahnuo je glavom. Istinite reči.

Dosta dangubljenja, pomisli Majron. Deo o planovima vratio je njegov um na pravi put. Da shvati: Šta je Ejmi Bil planirala? Postojao je razlog zašto je odabrala taj bankomat. I postojao je razlog zašto je odabrala tu slepu ulicu.

Bila je skoro ponoć kada je Majron seo u auto i zaputio se na sever prema Ridžvudu. Sada je znao put. Parkirao se na kraju slepe ulice. Isključio je motor. Kuća je bila mračna, baš kao i pre dve noći.

Dobro, šta sad?

Majron je razmotrio mogućnosti. Prva, Ejmi je zaista ušla u kuću na kraju slepe ulice. Žena koja je ranije otvorila vrata, vitka plavuša s kačketom, lagala je Loren Mjuz ili možda žena nije znala. Možda je Ejmi imala nešto s njenim sinom ili bila prijateljica njene ćerke, a žena nije znala za to.

Neubedljivo.

Loren Mjuz nije bila idiot. Stajala je tamo na vratima prilično dugo. Proverila bi te mogućnosti. Da su postojale, ona bi ih sledila.

Zato je Majron to odbacio.

To znači da je kuća bila diverzija.

Majron je otvorio vrata automobila i izašao. Put je bio miran. Na kraju slepe ulice nalazio se gol za hokej. Ovo je verovatno bio kraj s decom. Bilo je samo osam kuća i skoro da nije bilo saobraćaja. Deca su se verovatno još uvek igrala na ulici. Majron je uočio montažni koš na jednom kolskom prilazu, verovatno su i to napravila deca. Slepa ulica je bila malo komšisko igralište.

Jedan auto je skrenuo u ulicu, baš kao onda kada je dovezao Ejmi.

Majron je žmirkao prema farovima. Sada je bila ponoć. Samo osam kuća u ulici, sve s ugašenim svetlima sve ušuškane za noć.

Automobil je prišao do njegovog i zaustavio se. Majron je prepoznao srebrni mercedes čak i pre nego što je Etik Bil, Ejmin otac, izašao iz njega. Svetio je bilo slabo, ali Majron je video bes na njegovom licu. Zbog toga je izgledao kao dosadan dečak.

„Šta kog đavola tražiš ovde?“, viknu Erik.

„Isto što i ti, pretpostavljam.“

Erik je prišao bliže. „Možda je Kler nasela na tvoju priču da si dovezao Ejmi ovamo ali...“

„Ali šta, Eriče?“

Nije odmah odgovorio. Još uvek je bio u košulji sašivenoj po meri i pantalonama, ali nije delovao tako sveže. „Samo želim da je nađem“, rekao je.

Majron ništa nije rekao, pustio ga je da se izduva.

„Kler misli da možeš da pomogneš. Kaže da si dobar u ovakvim stvarima.“

„Jesam.“

„Ti si njen vitez u sjajnom oklopu“, rekao je s mnogo gorčine u glasu. „Ne znam zašto vas dvoje niste završili zajedno.“

„Ja znam“, reče Majron. „Zato što se ne volimo na taj način. Zapravo, za sve vreme koliko poznajem Kler, ti si jedini muškarac koga je zaista volela.“

Erik se prebacio s noge na nogu, pretvarajući se da te reči nisu važne, ne uspevajući sasvim u tome. „Kada sam skrenuo, izlazio si iz kola. Šta si nameravao da uradiš?“

„Nameravao sam da ponovim Ejmino kretanje. Da pokušam da utvrdim kuda je zaista otišla.“

„Kako to misliš zaista otišla?“

„Postoji razlog što je odabrala ovo mesto. Upotrebila je ovu kuću

kao diverziju. To nije bilo njeno pravo odredište.”

„Misliš da je pobegla, zar ne?”

„Mislim da nije u pitanju slučajna otmica ili tako nešto”, reče Majron. „Dovela me je tačno na ovo mesto. Pitanje je zašto?”

Erik klimnu. Oči su mu bile vlažne. „Imaš li nešto protiv da ti se pridružim?”

Imao je, ali je slegnuo ramenima i krenuo prema kući. Stanari bi mogli da se probude i pozovu policiju. Majron je bio spreman na taj rizik. Otvorio je kapiju. Tu je Ejmi ušla. Skrenuo je na istom mestu gde i ona, otišao iza kuće. Tu su bila klizna staklena vrata. Erik ga je tiho sledio.

Majron je probao da otvori staklena vrata. Bila su zaključana. Sagnuo se i prešao prstima po donjoj ivici, bilo je nakupljene prljavštine. Isto je bilo i s gornjim okvirom.

Vrata nisu bila otvarana izvesno vreme.

Erik prošaputa: „Šta je?”

Majron mu pokaza da bude tih. Zaveses su bile navučena. Majron je ostao tu i skupio šake oko očiju. Pogledao je u sobu. Nije mnogo video, ali je ličilo na uobičajenu porodičnu sobu. To nije bila soba tinejdžera. Otišao je do zadnjih vrata, koja su vodila u kuhinju.

Opet nije soba tinejdžera.

Naravno, možda se Ejmi loše izrazila. Možda je htela da kaže da će ući kroz zadnja vrata da bi došla do Stejsine sobe, ne da je njena soba odmah tu. Ali, hej, Stejsi nije čak ni živela ovde. Znači, u svakom slučaju, Ejmi je namerno lagala. Ovo drugo, što vrata nisu bila otvarana i što nisu vodila u spavaću sobu, to je samo bio šlag na torti.

Pa kuda je onda otišla?

Spustio se na sve četiri i izvukao malu lampu. Uperio ju je u zemlju. Ništa. Nadao se otiscima nogu, ali nije bilo mnogo kiše u poslednje vreme. Spustio je obraz na travu, pokušavajući ne toliko da nađe otiske koliko bilo kakve promene na tlu. Opet ništa.

I Erik je počeo da razgleda. Nije imao lampu i skoro da nije bilo nikakvog drugog svetla. Ipak je gledao i Majron ga nije sprečavao.

Nekoliko sekundi kasnije Majron se uspravio. I dalje je držao lampu uperenu naniže. Zadnje dvorište imalo je dvadesetak ari, možda više. U njemu je bio bazen sa zasebnom ogradom. Kapija visoka oko metar i osamdeset bila je zaključana. Preskočiti je bilo bi teško, gotovo

nemoguće. Ali Majron je sumnjao da je Ejmi došla ovamo na kupanje.

Dvorište se gubilo u šumi. Majron je pratio liniju imanja do drveća. Lepa drvena ograda išla je granicom imanja, ali kada je zašao u šumu, ograda se pretvarala u žičanu mrežu. Bilo je jeftinije i ne tako estetski, ali ovde iza, pomešano s granama i šipražjem, kakve je to veze imalo?

Majron je bio prilično siguran šta će pronaći.

Nije bilo mnogo drugačije od granice između dvorišta Horovicovih i Sajdenovih u njegovom komšiluku. Stavio je ruku na vrh ograde i pratio je kroz žbunje. Erik ga je sledio. Majron je bio u najkama, Erik je na bosim nogama imao mokasine s resama.

Majronu je ruka propala blizu preraslog žbunastog četinara.

Pogodak, to je mesto. Ograda se ovde urušila. Osvetlio je lampom. Sudeći po zarđalosti, stub je propao pre više godina. Majron je malo spustio žicu i prekoračio je. Erik je uradio isto.

Stazu je bilo lakše naći. Nije imala više od četiri ili pet metara. Verovatno je nekada bila duža, ali s takvom cenom zemljišta, samo su najmanji žbunovi obezbeđivali privatnost. Ako je zemljište moglo da se iskoristi, to biste i uradili.

Njih dvojica su se našla između dva zadnja dvorišta u drugoj slepoj ulici.

„Misliš da je Ejmi otišla ovuda?”

Majron klimnu. „Da.”

„I šta sada?”

„Saznaćemo ko živi u ovoj ulici. Pokušaćemo da utvrdimo da li imaju neke veze s Ejmi.”

„Pozvaću policiju”, reče Erik.

„Možeš to da probaš. Možda će ih zanimati, možda neće. Ako neko koga ona poznaje živi ovde, to će ih možda samo dodatno uveriti da je pobjegla.”

„Ipak ću pokušati.”

Majron klimnu glavom. Da je on na Erikovom mestu, isto bi uradio. Prošli su kroz dvorište i zaustavili se u slepoj ulici. Majron je proučavao kuće kao da će mu one dati neki odgovor.

„Majrone?”

Pogledao je Erika.

„Ja mislim da je Ejmi pobjegla”, rekao je. “I mislim da sam ja kriv.”

Na njegovim obrazima bilo je suza.

„Promenila se. I Kler i ja, oboje smo to videli. Nešto se desilo s Rendijem. Stvarno mi se sviđa taj dečko, bio je tako dobar prema njoj. Probao sam da razgovaram s njom o tome, ali nije htela ništa da mi kaže. Ja... ovo će zvučati tako glupo, mislio sam da je možda Rendi navaljivao na nju. Znaš. Seksualno.”

Majron klimnu glavom.

„Ali šta ja mislim, u kojoj deceniji mi živimo? Zajedno su već dve godine.”

„Znači, ne misliš da se radi o tome?” Ne”

„Šta je onda?”

„Ne znam”, začutao je.

„Rekao si da si ti kriv.”

Erik potvrdno klimnu.

„Kada sam dovezao Ejmi ovamo”, reče Majron, „molila me je da ništa ne kažem tebi i Kler. Rekla je da vaš odnos nije baš najbolji.”

„Počeo sam da je špijuniram”, reče Erik.

To nije bio direktan odgovor na pitanje, ali ga je Majron pustio. Erik je pravio uvod i Majron je morao da mu da vremena.

„Ali Ejmi... ona je tinejdžerka. Sećaš se tih godina? Naučiš kako da sakriješ ponešto. Tako da je bila pažljiva. Pretpostavljam da je imala više iskustva od mene. Ne radi se o tome da joj nisam verovao. Ali deo roditeljskih obaveza jeste da prate šta njihova deca rade. To nije mnogo korisno jer oni to znaju.”

Stajali su u mraku gledajući u kuće.

„Ali ono što ne shvataš jeste da čak i dok ih špijuniraš, s vremena na vreme, dođe do promene uloga. Možda posumnjaju da nešto nije u redu i hoće da pomognu. I možda dete završi prateći šta rade roditelji.”

„Ejmi je špijunirala tebe?”

Klimnuo je.

„Šta je otkrila, Eriče?”

„Da imam avanturu.”

Erik se skoro srušio od olakšanja kada je to rekao. Majron se na trenutak osetio prazno, potpuno prazno. Zatim je pomislio na Kler, na to kakva je bila u srednjoj školi, na to kako je nervozno grickala donju usnu, u zadnjem redu na času engleskog kod gospodina Lamfa. Talas besa prostrujao je u njemu.

„Da li Kler zna?”

„Ne znam. Ako zna, nikada ništa nije rekla.”

„Ta avantura, da li je ozbiljno?”

„Jeste.”

„Kako je Ejmi saznala?”

„Ne znam. Nisam čak ni potpuno siguran da jeste.”

„Ejmi ti nikada ništa nije rekla?”

„Ne. Ali... kao što sam rekao, bilo je promena. Prišao bih da je poljubim u obraz, a ona bi se izmakla, skoro nesvesno. Kao da joj se gadim.”

„To bi moglo da bude uobičajeno tinejdžersko ponašanje.”

Erik obori glavu i odmahnu.

„Znači, dok si je špijunirao pokušavajući da proveriš njene mejlove, osim toga što si želeo da saznaš šta namerava...?”

„Da, hteo sam da proverim i da li zna.”

Majron je ponovo pomislio na Kler, ovaj put na njeno lice na dan venčanja, kada je započinjala novi život s ovim momkom, kako se smešila kao Esperanca u subotu, ne sumnjajući u Erika, iako Majronu nikada nije baš bio prirastao za srce.

Kao da mu čita misli, Erik reče: „Nikada nisi bio oženjen. Ne znaš.”

Majron je poželeo da mu razbije nos. „Ako ti tako kažeš.”

„To se ne događa odjednom”, rekao je.

„Aha.”

„Jednostavno, stvari počnu da izmiču kontroli, sve. Svima se to događa, udaljite se. Stalo ti je, ali na drugačiji način. Brineš o poslu, o porodici, o kući; brineš o svemu osim o vas dvoje. A onda se jednog dana probudiš i želiš ponovo taj osećaj. Zaboravi na seks, zaista se ne radi o tome. Želiš strast i znaš da to nikada nećeš dobiti od žene koju voliš.”

„Eriče?”

„Molim?”

„Stvarno ne želim to da slušam.”

Klimnuo je. „Ti si jedini kome sam rekao.”

„Onda sam sigurno rođen pod srećnom zvezdom.”

„Samo sam hteo... Mislim, samo sam morao...”

Majron podiže ruku. „Ti i Kler niste moj problem. Ovde sam da pronađem Ejmi, ne da izigravam bračnog savetnika. Ali hajde samo da

nešto razjasnimo, jer hoću da znaš šta tačno mislim: Ako povrediš Kler, ja ću...”

Zaustavio se. Glupo je ići tako daleko.

„Šta ćeš ti?”

„Ništa.”

Erik se skoro nasmešio. „I dalje njen vitez u sjajnom oklopu. A, Majrone?”

Čoveče, Majron je stvarno želeo da mu razbije nos. Umesto toga, okrenuo se na drugu stranu, prema žutoj kući s dvojica kola na prilazu. I tada je ugledao.

Majron se zaledio.

„Šta je?”, upita Erik.

Brzo je skrenuo pogled. „Trebalo mi tvoja pomoć.”

Erik je samo to čekao. „Reci.”

Majron je krenuo nazad prema stazi, proklinjući samog sebe. I dalje je bio zarda. Nije smeo da dozvoli da se to primeti. Poslednje što mu je trebalo bilo je da Erik ode posumnjavši nešto. Morao je da prouči to bez Erika.

„Da li si dobar s računarima?”

Erik se namrštio. „Valjda.”

„Potrebno je da se povežeš na internet. Moraš da pretražiš sve adrese u ovoj ulici. Treba nam spisak ljudi koji ovde žive. Potrebno je da odmah odeš kući i učiniš mi to.”

„Ali zar ne treba sad nešto da preduzmemo?”, upita Erik.

„Šta, na primer?”

„Da zakucamo na vrata.”

„I šta da kažemo? Šta da uradimo?” Možda je neko drži kao taoca baš ovde, baš u ovom kvartu.” Vrlo, vrlo malo verovatno. A čak i da je tako, ako bismo zakucali na vrata, verovatno bismo ih samo uspaničili. A čim zakucamo na neka vrata u ovo doba, taj neko će pozvati policiju. Susedstvo će biti upozoreno. Slušaj me, Eriče. Prvo moramo da shvatimo šta je šta. Ovo bi sve mogao da bude ćorsokak. Ejmi možda nije otišla ovim putem.”

„Rekao si da misliš da jeste.”

„Mislim. To ne znači mnogo. Osim toga, možda je prešla još pet blokova posle toga. Ne možemo samo da tumaramo unaokolo. Ako želiš da pomogneš, idi kući. Potraži te adrese. Nađi mi imena.”

Sada su izašli na stazu. Prošli su kroz kapiju i vratili se do automobila.

„Šta ćeš ti raditi”, upita Erik.

„Imam još nekoliko tragova koje želim da ispitam.”

Erik je hteo još nešto da pita, ali su ga Majronov ton i ponašanje presekli. „Pozvaću te čim završim pretragu”, rekao je Erik.

Obojica su ušla u kola. Majron je gledao Erika kako se odvozi. Zatim je uzeo mobilni telefon i pritisnuo dugme za brzo pozivanje Vinovog broja.

„Pričaj.”

„Treba mi da provališ u kuću.”

„Divota. Objasni, molim.”

„Našao sam stazu tamo gde sam ostavio Ejmi. Vodi do druge slepe ulice.”

„Ah! Imamo li onda neku ideju gde je završila?”

„Fernlejk kort broj šesnaest.”

„Zvučiš prilično sigurno.”

„Na prilazu su kola. Na zadnjem staklu je nalepnica. Za nastavnički parking srednje škole Livingston.”

„Stižem.”

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Majron i Vin našli su se tri bloka dalje, blizu osnovne škole. Auto parkiran ovde biće manje sumnjiv. Vin je bio obučen u crno, uključujući i crnu kapu koja mu je sakrivala plave kovrdže.

„Nisam video alarmni sistem”, reče Majron.

Vin klimnu. Alarmi su ionako bili samo manja neprijatnost a ne prepreka. „Vraćam se za trideset minuta.”

Tako je i bilo. U sekund.

„Devojka nije u kući. Tamo živi dvoje profesora. On se zove Hari Dejvis. Predaje engleski u srednjoj školi Livignston. Njegova žena je Luiz i predaje u srednjoj školi u Glen Roku. Imaju dve ćerke, studentkinje, sudeći po slikama i po činjenici da nisu kod kuće.”

„Ovo ne može biti slučajnost.”

„Stavio sam GPS tragač na oboje kola. Dejvis ima i prilično iznošenu torbu, punu pismenih ispita i nastavnih planova. Stavio sam jedan i na nju. Idi kući, naspavaj se. Obavestiću te kada se probudi i krene. Pratiću ga. A onda ćemo ga provaliti.”

Majron se uvukao u krevet. Mislio je da mu san nikada neće doći. Ipak jeste. Duboko je spavao dok nije čuo metalno klik iz prizemlja.

Njegov otac se lako budio. U mladosti Majron bi se probudio noću i pokušao da prođe pored roditeljske sobe ne uzemirivši tatu. Nikada nije uspeo. Njegov otac se nije ni sporo budio. Budio se naglo, kao da mu je neko sipao ledenu vodu u donji deo pidžame.

Tako je bilo kada je on čuo klik. Poskočio je u krevetu. Pištolj je bio na noćnom stočiću. Zgrabio ga je. Tu mu je bio i mobilni telefon. Pritisnuo je brzo pozivanje Vina, onaj broj za koji bi Vin znao da treba da isključi svoj ton i sluša.

Majron je sedeo veoma mirno i osluškivao.

Ulazna vrata su se otvorila.

Ko god da je bio, trudio se da bude tih. Majron se odšunjao do zida pored vrata svoje sobe. Čekao je i dalje osluškujući. Uljez je prošao kroz ulazna vrata. To je bilo čudno. Brava je bila stara, mogla je da se

obije. Ali biti tako tih pri tome - samo jedno brzo klik - značilo je da je taj neko, ili neki, dobar.

Čekao je.

Koraci.

Bili su laki. Majron je pritisnuo leđa uza zid i stegao pištolj u ruci. Noga ga je bolela od ujeda, u glavi mu je tutnjalo. Pokušao je da to zanemari, da se skoncentriše.

Preračunao je gde mu je najbolje da stane. Naslonjen na zid pored vrata, gde se sada nalazio - to je bilo dobro za osluškivanje, ali neće biti savršeno, uprkos onome što vidite u filmovima, ako neko uđe u sobu. Na prvom mestu, ako je tip dobar, to će očekivati. Na drugom mestu, ako ih ima više, zaskočiti nekog stojeći iza vrata bilo bi najgore moguće mesto. Primoran si da napadneš odmah i tako otkriješ svoj položaj. Možda ćeš srediti prvog, ali drugi će te složiti na gomilu.

Majron se odšunjao do vrata od kupatila. Stajao je iza njih, pognut, skoro ih zatvorivši. Imao je savršen ugao. Mogao je da vidi uljeza kako ulazi. Mogao je da puca ili da vikne, a ako bude pucao, i dalje je bio dobro postavljen ukoliko bi neko drugi upao ili se prvi povukao.

Koraci su se zaustavili ispred vrata njegove sobe.

Čekao je. Dah mu je odzvanjao u ušima. Vin je bio dobar u tome, imao je strpljenja. To nikada nije bila Majronova jača strana. Ipak, umirio se duboko dišući, pogleda uprtog u otvorena vrata.

Video je senku.

Majron je uperio pištolj u njenu sredinu. Vin bi možda ciljao u glavu, ali Majron je ciljao u sredinu grudi, deo koji je dozvoljavao najveću grešku.

Kada je uljez prošao kroz vrata i izašao na malo svetla, Majron je skoro naglas uzdahnuo. Izašao je iza vrata i dalje držeći pištolj.

„Vidi, vidi”, reče uljez. „Posle sedam godina da li ti je to u ruci pištolj ili si samo srećan što me vidiš?”

Majron se nije pomerio.

Sedam godina. Posle sedam godina. I za samo nekoliko sekundi bilo je kao da se tih sedam godina nikada nije dogodilo.

Džesika Kulver, njegova nekadašnja srodna duša, vratila se.

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

Bili su dole u kuhinji.

Džesika je otvorila frižider. „Nema čokoladnog mleka?”

Majron odmahnu glavom. Čokoladno mleko je bilo njegovo omiljeno piće. Dok su živeli zajedno, uvek ga je bilo u izobilju.

„Ne piješ ga više.”

„Ne mnogo.”

„Pretpostavljam da bi jedno od nas sada trebalo da primeti kako se sve menja.”

„Kako si ušla?”, pitao je.

„Još uvek držiš ključ u oluku. Baš kao što je tvoj otac to radio. Jednom smo ga upotrebili, sećaš se?”

Sećao se. Ušunjali su se u podrum kikoćući se. Vodili su ljubav.

Džesika mu se nasmešila. Godine su se videle, činilo mu se. mala je više bora oko očiju, kosa joj je bila kraća i isfrizirana. Ali učinak je i dalje bio isti.

Bila je neverovatno lepa.

Džesika reče: „Buljiš.”

Ništa nije odgovorio.

„Dobro je znati da još uvek posedujem tu moć.”

„Aha, taj Stoun Norman je srećković.”

„Da”, rekla je. „Pretpostavila sam da si to video.”

Majron ništa nije rekao.

„Dopao bi ti se”, rekla je.

„O, kladim se.”

„Svima se dopada. Ima puno prijatelja.”

„Da li ga zovu Stouner?”⁵

„Samo stari ortaci iz bratstva.”

„Trebalo je da pretpostavim.”

Džesika ga je za trenutak proučavala. Lice mu se ugrejalo od njenog pogleda. „Izgledaš užasno, uzgred.”

„Dobio sam malo batina danas.”

„Znači, neke stvari se ne menjaju. Kako je Vin?”

„Kad smo već kod stvari koje se ne menjaju.”

„Žao mi je što to čujem.”

„Hoćemo li da nastavimo ovako”, reče Majron, „ili ćeš mi reći zašto si ovde?”

„Možemo li da nastavimo ovako još nekoliko minuta?”

Majron slegnu ramenima, što je značilo kako hoćeš.

„Kako su ti roditelji?”, pitala je. „Dobro.”

„Nikada im se nisam sviđala.”

„Ne, mislim da nisi.”

„A Esperanca? Da li me i dalje zove Kraljica Kučki?”

„Nije te ni spomenula sedam godina.”

To je izazvalo osmeh. „Kao da sam Voldemor. Iz knjiga o Hariju Poteru.”

„Aha, ti si Ona-čije-ime-ne-sme-da-se-izgovori.”

Majron se pomerio u stolici. Okrenuo se na nekoliko sekundi. Tako je prokleta lepa. Bilo je to kao kada gledate u pomračenje sunca, s vremena na vreme morate da skrenete pogled.

„Znaš zašto sam ovde?”, zapitala je.

Poslednji izlet pre nego što se udaš za Stonera?

„Da li bi hteo?”

„Ne.”

„Lažeš.”

Pitao se da li je u pravu pa je krenuo sigurnim putem. „Da li si svesna da se Stoner rimuje s Bouner?”⁶

„Rugaš se nečijem imenu”, reče Džesika, „a tvoje je Majron.

„Bacanje kamenja, staklena kuća, da, znam.” Oči su joj bile crvene. „Da li si pijana?”

„Možda pripita. Dovoljno da skupim hrabrost.”

„Da mi provališ u kuću?”

„Da.”

„Pa, Džesika, šta je?”

„Ti i ja”, rekla je. „Nismo zaista završili.”

Ništa nije rekao.

„Ja se pretvaram da smo završili, ti se pretvaraš da smo završili, ali oboje znamo nešto drugo.” Džesika se okrenula u stranu i progutala knedlu. Gledao je njen vrat, video bol u njenim očima. „Šta ti je prvo prošlo kroz glavu kada si pročitao da se udajem?”

„Poželeo sam tebi i Stouneru sve najbolje.”

Čekala je.

„Ne znam šta sam mislio”, rekao je.

„Ali je bolelo?”

„Džes, šta hoćeš da kažem? Dugo smo bili zajedno. Naravno da me je pogodilo.”

„To je kao...”, zastala je, porazmislila. „Uprkos tome što nisam razgovarala s tobom sedam godina, to je kao da je uvek to samo pitanje vremena, to kada ćemo se pomiriti. Kao da je sve to deo procesa. Znaš li na šta mislim?”

Ništa nije rekao, ali osetio je da nešto duboko u njemu počinje da se buni.

„A onda danas, videla sam odštampanu objavu - objavu koju sam sama napisala - i iznenada je bilo kao: „Čekaj, ovo je stvarno. Majron i ja nećemo završiti zajedno.” Odmahnula je glavom. „Nisam to rekla kako treba.”

„Nema šta da se kaže, Džesika.”

„Tek tako?”

„To što si ovde”, rekao je, „to je samo predbračna trema.”

„Ne povlađuj mi.”

„Šta želiš da kažem?”

„Ne znam.”

Neko vreme sedeli su ćutke. Majron ispruži ruku i ona je prihvatila. Osetio je kako je nešto prostrujalo kroz njega.

„Znam zašto si ovde”, reče Majron. „Mislim da čak nisam ni iznenađen.”

„Još uvek postoji nešto između nas, zar ne?”

„Ne znam... “

„Čujem ali.”

„Kada prođeš kroz ono kroz šta smo mi prošli - ljubav, raskidi, moje povrede, sav taj bol, sve to vreme koje smo proveli zajedno, to što sam želeo da se oženim tobom...”

„Dozvoli mi da odgovorim na to, može?”

„Za trenutak. Krenulo mi je.”

Džesika se nasmešila. „Izvini.”

„Kada prođeš kroz sve to, životi se isprepliću. A onda, jednog dana, samo prekineš. Samo presečeš to kao mačetom. Ali toliko ste

isprepletani, još postoji toliko toga.”

„Životi su nam povezani”, rekla je.

„Povezani”, ponovio je. „To zvuči tako dragoceno.”

„Ali prilično je tačno.”

Klimnuo je.

„Pa, šta da radimo?”

„Ništa. To je samo deo života.”

„Da li znaš zašto se nisam udala za tebe?”

„Nebitno je, Džes.”

„Mislim da nije. Mislim da moramo da odigramo ovo do kraja.”

Majron joj je pustio ruku i pokazao: važi, samo napred.

„Većina ljudi mrzi živote svojih roditelja. Buni se. Ali ti si želeo da budeš baš kao oni. Želeo si kuću, decu...”

„A ti nisi”, prekinuo ju je. „Znamo sve to.”

„Nije to. Možda sam i ja želela taj život.”

„Samo ne sa mnom.”

„Znaš da nije tako. Samo nisam bila sigurna...” Nagnula je glavu. „Ti si želeo taj život, ali nisam znala da li ga želiš više nego mene.”

„To je”, reče Majron, „najveće sranje koje sam ikada čuo.”

„Možda, ali tako sam se osećala.”

„Sjajno, nisam te dovoljno voleo.”

Pogledala ga je, odmahнула glavom. „Nijedan muškarac nije me voleo kao ti.”

Tišina. Majron se uzdržao od primedbe: „Šta je sa Stounerom?”

„Kada si razneo koleno...”

„Ne to opet. Molim te.

Džesika je nastavila. „Kada si razneo koleno, promenio si se. Radio si tako naporno da bi to prevazišao.”

„Više bi ti se svidelo da sam krenuo putem samosažaljenja”, reče Majron.

„To bi možda bilo bolje. Jer, umesto toga, ti si uplašeno bežao. Tako si čvrsto grabio sve što si imao da si gušio. Iznenada si postao smrtnan. Nisi želeo ništa više da izgubiš i iznenada.

„Sve je to sjajno, Džes. Ej, zaboravio sam. Ko ti je na Djuku predavao uvod u psihologiju? Jer sada bi bio vrlo ponosan na tebe.”

Džesika samo odmahnu glavom.

„Šta je?”, pitao je.

„I dalje nisi oženjen, zar ne, Majrone?”

„Nisi”, rekao je, „ni ti udata.”

„Pogodak. Ali da li si u prethodnih sedam godina imao mnogo ozbiljnih veza?”

Slegnuo je ramenima. „Sada sam u jednoj.”

„Stvarno?”

„Šta, zar je to takvo iznenađenje?”

„Nije, ali razmisli o tome. Ti, gospodin Posvećeni, gospodin Duge veze, zašto ti treba toliko da nađeš neku drugu?”

„Nemoj da mi kažeš”, podigao je ruku. „Suviše si me razmazila za druge žene?”

„Pa, to bi bilo razumljivo.” Džesika podiže obrvu. „Ali ne mislim to.”

„Pretvorio sam se u uho. Zašto? Zašto još uvek nisam srećno oženjen?”

Džesika slegnu ramenima. „I dalje pokušavam da shvatim.”

„Ne trudi se. To više ne uključuje tebe.”

Ponovo je slegnula ramenima.

Sedeli su i ćutali. Bilo je čudno koliko mu sve to nije smetalo.

„Sećaš li se moje prijateljice Kler?”, pitao je.

„Udala se za onog uštogljenog tipa, zar ne? Bili smo na njihovoj svadbi.”

„Za Erika.” Nije hteo da ulazi u to, pa je prešao na nešto drugo. „Večeras mi je rekao da njih dvoje imaju problema. On kaže da je to neizbežno, da na kraju sve izbledi i da se pretvara u nešto drugo. Kaže da mu nedostaje strast.”

„Da li švrlja okolo?”, pitala je Džesika.

„Zašto to pitaš?”

„Jer zvuči kao da pokušava da opravda svoje postupke.”

„Znači, ne misliš da to ima veze s onim o nestanku strasti?”

„Naravno da ima veze s tim. Strast ne može da ostane na tom vrelom vrhu.”

Majron je razmišljao. „Kod nas jeste.”

„Jeste”, rekla je.

„Nije izbledela.”

„Nije. Međutim, bili smo mladi i možda smo zato na kraju uprskali.”

Zamislio se nad tim. Ponovo ga je uhvatila za ruku i osetio se elektricitet. Zatim mu je Džesika uputila pogled. Onaj pogled, tačnije

rečeno. Majron se zaledio.

Uh...oh.

„Ti i ta nova žena”, reče Džesika. „Da li ste ozbiljni?”

„Ti i Stouner - Bouner”, odgovorio joj je. „Da li ste ozbiljni?”

„Nizak udarac. Ali ne radi se o Stounu. Ne radi se o tvojoj novoj devojci. Radi se o nama.”

„I ti misliš, šta, da će jedno tucanje na brzinu razjasniti stvari?”

„I dalje si majstor na recima s damama, vidim.”

„Evo još jedne reci: ne.”

Džesika se poigravala gornjim dugmetom na bluzi. Majron je osetio kako mu se usta suše. Međutim, prekinula je.

„U pravu si”, rekla je.

Pitao se da li je razočaran što nije navaljivala. Pitao se šta bi uradio da jeste.

Ponovo su počeli da razgovaraju, samo da bi nadoknadili propušteno. Majron joj je pričao o Džeremiju, o tome kako služi preko okeana. Džesika je njemu pričala o svojim knjigama, o porodici, o vremenu koje je provela radeći na Zapadnoj obali. Nije pričala o Stouneru. On nije pričao o Eli.

Došlo je jutro. Još uvek su bili u kuhinji. Iako su razgovarali satima, nije tako izgledalo. Jednostavno, bilo je dobro. U sedam ujutru zazvonio je telefon i Majron se javio.

Vin reče: „Naš omiljeni profesor krenuo je na posao.”

DVADESET OSMO POGLAVLJE

Majron i Džesika su se zagrlili na rastanku. Zagrljaj je dugo trajao. Majron je osećao miris Džesikine kose... Nije se sećao naziva šampona, ali je sadržao ljiljane i divlje trave, onaj isti koji je koristila dok su bili zajedno.

Majron je pozvao Kler. „Imam jedno pitanje na brzinu”, rekao joj je.

„Erik mi je rekao da te je video sinoć.”

„Aha.”

„Bio je za računarom cele noći.”

„Dobro je. Slušaj, znaš li profesora po imenu Hari Dejvis?”

„Naravno. Predavao je Ejmi engleski prošle godine. Mislim da joj je sada savetnik.”

„Da li joj se sviđao?”

„Veoma... Zašto? Ima li on neke veze s ovim?”

„Kler, znam da želiš da pomogneš. I znam da Erik želi da pomogne. Ali morate da imate poverenja u mene. U redu?”

„Ja ti verujem.”

„Erik ti je rekao za stazu koju smo pronašli?”

„Jeste.”

„Hari Dejvis živi s druge strane.”

„O bože!”

Ejmi nije u njegovoj kući, niti bilo šta slično. Već smo proverili.”

Kako to misliš, već ste proverili? Kako ste proverili?”

Kler, molim te, samo me saslušaj. Radim na tome, ali potrebno mi je da to radim bez uplitanja. Moraš da mi skineš Erika s vrata, važi? Reci mu da sam tražio da na internetu istraži okolne ulice. Reci mu da se vozi po tom kraju, ali ne po toj slepoj ulici. Ili, još bolje, neka pozove Dominika Ročestera, on je Kejtin otac...”

„On je zvao nas.”

„Dominik Ročester?”

„Da.”

„Kada?”

„Sinoć. Rekao je da ste se upoznali.”

Upoznali, pomisli Majron. Lep eufemizam.

„Naći ćemo se ovog prepodneva - Ročesterovi i mi. Videćemo da li možemo da nađemo vezu između Kejti i Ejmi.”

„Dobro. To će pomoći. Slušaj, moram da idem.”

„Javićeš se?”

„Čim nešto saznam.”

Majron je čuo jecaj.

„Kler?”

„Majrone, prošla su dva dana.”

„Znam. Radim na tome. Možda biste mogli još malo da pritisnete policiju. Sada kada je prošlo četrdeset osam sati.”

„Važi.”

Zeleo je da kaže nešto tipa budi jaka, ali to mu je u glavi zazvučalo tako glupo da je odustao. Pozdravio se i prekinuo Vezu. Zatim je pozvao Vina.

„Pričaj”, rekao je Vin.

„Neverovatno je da se još uvek tako javljaš na telefon: „Pričaj.”
Tišina.

„Da li je Hari Dejvis još na putu za školu?”

„Jeste.”

„Krenuo sam.”

Srednja škola Livingston, njegova škola. Majron je pokrenuo automobil. Cela vožnja imala je možda tri kilometra, ali ko god da ga je pratio, ili nije bio dobar ili ga nije bilo briga. Ili je možda, nakon propusta s Blizancima, Majron postao oprezniji. U svakom slučaju, sivi ševrolet, možda kapris, pratio ga je od kada je prvi put skrenuo.

Pozvao je Vina i dobio uobičajeno: „Pričaj.”

„Neko me prati”, rekao je Majron.

„Opet Ročester?”

„Moguće.”

„Model i broj tablica?”

Majron mu je rekao.

Vin reče: „Mi smo još uvek na putu 280, pa malo odugovlači. Povedi ih niz Maunt plezent aveniju. Doći ću iza njih, naći ćemo se na trgu.”

Majron je učinio kako je Vin predložio. Napravio je polukružno skretanje kod škole Harison. Ševrolet koji ga je pratio nastavio je pravo. Majron je krenuo nazad drugim putem prema Aveniji

Livingston. U trenutku kada je stigao do sledećeg semafora, sivi ševi ponovo mu je bio za leđima.

Majron je ušao na trg ispred srednje škole, parkirao i izašao iz auta. Ovde nije bilo prodavnica, ali je to bio nervni sistem Livingstona, previše istih cigli. Tu su se nalazile policijska stanica, sudnica, gradska biblioteka i, nešto dalje, kao veliki krunski dragulj, srednja škola Livingston.

Tu je bilo džogera i šetača ranoranilaca. Većinom su bili stariji i kretali su se sporije. Ali ne svi: grupa od četiri ribice, sve sa čvrstim telima i od po dvadesetak godina, trčale su prema njemu.

Majron im se osmehnuo i podigao obrvu. „Zdravo, dame, rekao je dok su prolazile.

Dve su se nasmejale. Druge dve su ga pogledale kao da je objavio da se upravo ukakio.

Vin se stvori pored njega. „Da li si im uputio svoj najblistaviji osmeh?”

Rekao bih dobrih osamdeset-devedeset vati. „Vin je proučavao devojke pre nego što je objavio: „Lezbejke”, reče.

„Sigurno.”

„Toga danas ima puno, zar ne?”

Majron je preračunao u glavi. Verovatno je imao od petnaest do dvadeset godina više od njih. Kada se radi o devojka, to jednostavno nikada ne želiš da osetiš.

„Kola koja su te pratila”, reče Vin i dalje gledajući mlade džogerke, „posredi je neobeleženo policijsko vozilo s dvojicom uniformisanih unutra. Parkirali su se ispred biblioteke i posmatraju nas kroz objektiv za daljinsko snimanje.”

„Hoćeš da kažeš da nas upravo fotografišu?”

„Verovatno”, reče Vin.

„Kakva mi je frizura?”

Vin odmahnu rukom kao da hoće da kaže onako.

Majron je razmislio šta to može da znači. „Verovatno me još uvek vide kao osumnjičenog.”

„I ja bih”, rekao je Vin. U ruci je držao nešto što je ličilo na džepni računar. Pratio je GPS na automobilu. „Naš omiljeni profesor trebalo bi upravo da stigne.”

Nastavnički parking bio je na zapadnoj strani škole. Majron i Vin su

otišli tamo. Zaključili su da bi bilo bolje da se suoče s njim ovde, napolju, pre nego što počne čas.

Dok su prilazili, Majron reče: „Pogodi ko mi je svratio sinoć oko tri?”

„Vink Martindejl?”⁷

„Ne.”

„Volim tog momka.”

“Ko ga ne voli? Džesika.”

„Znam.”

„Kako...?” Tada se setio. Pozvao je Vina kada je čuo otvaranje vrata. Prekinuo je vezu kada su sišli u kuhinju.

Vin reče: „Da li si je odradio?”

„Da. Mnogo puta. Ali ne u poslednjih sedam godina.”

„Ta ti je dobra. Molim te, reci, da li je došla na jedno kresanje u ime starih vremena?”

„Kresanje?”

„Moje anglosaksonsko poreklo. Pa?”

„Gospodin nikada ne priča. Ali da.”

„I ti si odbio?”

„Ostao sam čestit.”

„Tvoje viteštvo”, reče Vin. „Neki bi ga nazvali zadivljujućim.”

„Ali ne ti.”

„Ne, ja bih ga nazvao - sad ću da upotrebim neke velike reci, pa zato obrati pažnju - stvarno, stvarno moronskim.”

„U vezi sam s nekom drugom.”

„Shvatam. Znači, ti i gospođica Šest-zarez-osam obećali ste da ćete se kresati samo međusobno?”

„Ne ide to tako. Nije kao da se najednom okreneš onom drugom i kažeš: „Ej, hajde da više ne spavamo ni s kim drugim.”

„Znači niste to jasno obećali?”

„Ne.”

Vin podiže ruke, potpuno izgubljen. „Onda ne razumem. Da li je Džesika smrdela ili tako nešto?”

„Samo zaboravi.”

„Učinjeno.”

„Da sam spavao s njom, to bi samo zakomplikovalo stvari, razumeš?”

Vin je samo zurio.

„Šta je?”

„Ti si jedna veoma velika devojka”, reče Vin.

Nastavili su da koračaju.

Vin upita: „Da li sam ti još potreban?”

„Ne bih rekao.”

„Onda ću biti u kancelariji. Ako bude nevolje, zovi.”

Majron je klimnuo dok je Vin odlazio. Hari Dejvis je izašao iz automobila. Na parking su bile načičkane grupice. Majron odmahnu glavom. Ništa se nije promenilo. Darkeri su oblačili samo crno sa srebrnim nitnama. Pametnjakovići su nosili rančeve i bili u zakopčanim košuljama kratkih rukava od čiste sintetike, kao gomila pomoćnika menadžera na konvenciji lanaca supermarketa. Sportisti su zauzimali najviše mesta sedeći na haubama i obučeni u koledž jakne s kožnim rukavima, iako je za njih bilo pretopio.

Hari Dejvis je išao opušteno, s bezbrižnim osmehom, kao svi koji su omiljeni. Izgledao je prosečno, a oblačio se kao profesor u srednjoj školi, što će reći, bedno. Sve grupice su ga pozdravljale, što je nešto govorilo. Prvo su mu pametnjakovići pružali ruke i dozivali ga: „Hej, gospodine Di!”

Gospodin Di?

Majron se zaustavio. Prisetio se Ejminog godišnjaka, njenih omiljenih nastavnika: gospođica Korti...

...i gospodin Di.

Dejvis se nije zaustavljao. Darkeri su bili sledeći. Kratko su mu mahnuli, suviše kul da bi uradili nešto više. Kada je prišao sportistima, nekoliko njih je visoko podiglo ruke i viknulo: „Jo, gospodine Di!”

Hari Dejvis je zastao i započeo razgovor s jednim od njih. Njih dvojica su se malo udaljila od grupe. Činilo se da je njihov razgovor živahniji. Sportista je imao koledž jaknu s fudbalskom loptom na leđima i slovima QB kao znak za kvoterbeka na rukavu. Neki momci su ga dozivali uzvikujući: „Ej, Farme.” Ali kvoterbek je bio skoncentrisan na profesora. Majron se približio da bolje pogleda.

„Bravo”, reče Majron sam sebi.

Dečko koji je razgovarao s Harijem Dejvisom - Majron ga je sada jasno video, bradicu, rastafarijansku frizuru - bio je niko drugi do Rendi Vulf.

DVADESET DEVETO POGLAVLJE

Majron je razmišljao o sledećem potezu, da li ih pustiti da nastave razgovor ili se s njima suočiti sada? Pogledao je na sat. Uskoro će se oglasiti zvono. I Hari Dejvis i Rendi Vulf verovatno će tada krenuti unutra, izgubiće ih za danas.

Vreme je za akciju.

Kada im se približio na oko tri metra, Rendi ga je uočio. Dečakove oči raširile su se od nečeg nalik na prepoznavanje. Rendi se udaljio od Harija Dejvisa, a ovaj se okrenuo da vidi šta se dešava.

Majron im mahnu: „Zdravo, momci.”

Obojica su se ukočila kao da su se našla ispred farova.

„Otac mi je rekao da ne smem da razgovaram s vama”, reče Rendi.

„Ali tvoj otac nikada nije upoznao pravog mene. Zapravo, ja sam pravo srce”, Majron mahnu zbunjenom profesoru: „Zdravo, gospodine Di.”

Skoro je stigao do njih kada je iza sebe začuo glas.

„To je dovoljno blizu.”

Majron se okrenuo. Dva policajca u uniformama stajala su isred njih. Jedan je bio visok i mršav, drugi nizak, s kratkom, tamnom, kovrdžavom kosom i žbunastim brkovima. Niži je izgledao kao da je upravo izašao iz specijalne emisije o osamdesetim na VH1.

Visoki reče: „Šta mislite, kuda ste krenuli?”

„Ovo je javno mesto. Šetam se.”

„Da li se to pravite pametni?”

„Mislite da to radim?”

„Pitaću vas još jednom, mudrijašu. Kuda ste krenuli?”

„Na čas”, reče Majron. „Bliži se gadan test iz matematike.”

Visoki je pogledao niskog. Rendi Vulf i Hari Dejvis posmatrali su bez reci. Neki učenici počeli su da pokazuju na njih i da se okupljaju. Oglasilo se zvono. Viši policajac reče: „Dobro, nema šta da se vidi. Rasturajte se, odmah idite na čas.”

Majron je pokazao na Vulfa i Dejvisa: „Moram da razgovaram s njima.”

Viši policajac ga je ignorisao. „Idite na čas.” Zatim je, pogledavši Rendija, dodao: „Svi.”

Gomila se proredila i zatim nestala. Rendi Vulf i Hari Dejvis takođe su nestali. Majron je bio sam s dvojicom policajaca.

Visoki je prišao Majronu. Bili su otprilike iste visine, ali Majron je imao barem desetak kilograma više. „Držite se dalje od škole”, rekao je tiho. „Ne razgovarajte s njima. Ne postavljajte pitanja.”

Majron se zamislio. Da ne postavlja pitanja? Tako nešto se ne govori osumnjičenom. „Kome da ne postavljam pitanja?”

„Nikome ne postavljajte pitanja.”

„To je prilično neodređeno.”

„Mislite da bi trebalo da budem određeniji?”

„Da, to bi pomoglo.”

„Da li se opet pravite pametni?”

„Samo tražim pojašnjenje.”

„Ej, pametnjakoviću”, bio je to niži policajac sa izgledom osamdesetih s VH1. Izvukao je pendrek i podigao ga. „Da li ti je ovo dovoljno pojašnjenje?”

Oba policajca nasmešila su se Majronu.

„U čemu je problem?” Niži policajac sa žbunastim brkovima udario je pendrekom o dlan. „Maca ti je pojela jezik?”

Majron prvo pogleda višeg policajca, zatim ponovo nižeg s brkovima. Zatim reče: „Deril Hol se javljao. Želi da zna da li turneja povodom ponovnog okupljanja još važi.”

To je izbrisalo osmehe.

Viši policajac reče: „Stavite ruke na leđa.”

„Šta, hoćete da mi kažete da ne izgleda kao Džon Outs?”

„Ruke na leđa, smesta!”

„Hol i Outs? Sarah Smile? She's Gone?”

„Smesta!”

„To nije uvreda. Siguran sam da se mnogim ženskama sviđa Džon Outs.”

„Okreni se odmah!”

„Zašto?”

„Da ti stavim lisice. Privodimo te.”

„Zbog čega?”

„Napada i tuče.”

„S kim?”

„Džejkom Vulfom. Rekao nam je da si upao na njegovo imanje i da si ga napao.”

Pogodak.

Njegovo začikavanje policajaca bilo je uspješno. Sada je znao zašto ga ovi momci prate. Nije to bilo zato što je osumnjičen za Ejmin nestanak, već zbog pritiska koji je izvršio Veliki Džejk Vulf.

Naravno, plan nije savršeno uspeo. Sada su ga hapsili.

Policajac nalik Džonu Outsusu stavio mu je lisice namerno se trudeći da mu uštine kožu. Majron pogleda višeg policajca. Sada je delovao malo nervozno, očima je preletao po okolini. Majron je shvatio da je to dobro.

Niži ga je vukao za lisice nazad prema istom sivom ševiju koji ga je pratio od kada je izašao iz kuće. Gurnuo je Majrona na zadnje sedište trudeći se da mu udari glavom o kola, ali Majron je bio spreman i sagnuo se. Na prednjem sedištu Majron je primetio aparat s teleskopskim objektivom, baš kao što je Vin rekao.

Hmm. Dva policajca slikaju, prate ga od kuće, sprečavaju ga da razgovara s Rendijem, stavljaju mu lisice - Veliki Džejk jeste imao neke veze.

Viši policajac ostao je napolju i nervozno koračao. Sve to se odvijalo malo prebrzo za njega. Majron je odlučio da to iskoristi. Onaj niži, sa žbunastim brkovima i tamnom kovrdžavom kosom, skliznuo je na sedište pored Majrona i iscerio se.

„Stvarno mi se sviđala i Rich Girl”, reče mu Majron. „Ali Private Eyes, mislim, šta je s tom pesmom? Privatne oči, one te gledaju. Mislim, zar te ne gledaju sve oči? Privatne, javne, koje god?”

Nižem momku fitilj je dogoreo brže od očekivanog. Zamahnuo je prema Majronovom stomaku. Majron je ipak bio spreman. Jedna od lekcija koju je Majron naučio tokom godina bila je kako da primi udarac. To je presudno ako ćete se zadesiti u nekom fizičkom obračunu. U pravim tučama skoro uvek dobijete udarac, bez obzira na to koliko ste dobri. To kako psihološki reagujete često određuje ishod. Ako ne znate šta da očekujete, skupićete se i pokušati da se pokrijete. Vaš stav će postati previše odbramben. Dozvolićete da vas strah pobedi.

Ako je udarac usmeren u glavu, morate da zauzmete dobar ugao. Ne

dozvolite da udarac padne direktno, posebno ne na nos, pomoći će čak i malo izvijanje glave. Umesto da vas udari sa četiri zgloba, možda će ih biti samo dva ili jedan. To je ogromna razlika. Takođe, morate da opustite telo, da se prepustite. Trebalo bi da se okrenete od udarca, bukvalno da se otkotrljate s udarcem. Kada vam je udarac usmeren u stomak, naročito kada su vam ruke vezane iza leđa, treba da stegnete trbušne mišiće, izmaknete se i savijete u struku, da ne bi direktno pogodio stomak. Majron je to uradio.

Udarac nije mnogo boleo. Ali Majron je, primetivši nervozu višeg momka, napravio takvu predstavu da bi De Niro hvatao beleške.

„Aaahhhh!”

„Prokletstvo, Džo”, reče viši policajac, “šta, do đavola, radiš?”

„Rugao mi se!”

Majron je ostao presamićen i glumio da je ostao bez daha. Brektao je, grcao, počeo nekontrolisano da kašlje.

„Povredio si ga, Džo!”

„Samo sam mu izbio vazduh. Biće mu dobro.”

Majron je nastavio da kašlje. Pretvarao se da ne može da diše. Zatim je dodao grčeve. Zakolutao je očima i počeo da se bacaka kao riba na suvom.

„Smiri se, do đavola!”

Majron je isplazio jezik, još se davio. Negde je neki agent brzo zvao Skorsezea.

„Davi se!”

„Lek!”, procedio je Majron.

„Šta?”

„Ne mogu da dišem!”

„Prokletstvo, skini mu lisice!”

„Ne mogu da dišem!”, progrcao je Majron i skljojao se. „Lek za srce! U kolima!”

Viši policajac je otvorio vrata, zgrabio ključeve od partnera i otključao lisice. Majron je nastavio s grčevima i kolutanjem očiju.

„Vazduha!”

Onaj viši širom je razrogačio oči. Majron je video o čemu razmišlja: stvari su izmakle kontroli. Ovo se mnogo otelo kontroli.

„Vazduha!”

Visoki koraknu u stranu. Majron se iskotrljao iz automobila. Ustao je

i pokazao prema svojim kolima. „Lek!”

„Idi”, reče onaj viši.

Majron potrča prema kolima. Dvojica policajaca samo su zabezegnuto gledala. Majron je to očekivao. Bili su tu samo da ga zastraše, nisu očekivali povratnu reakciju. Oni su gradski policajci i građani ovog srećnog predgrađa slušali su ih bez pogovora. Međutim, ovaj momak nije im se pokorio. Izgubili su kontrolu i napali čoveka. To bi moglo da znači veliku nevolju. Obojica su samo želela da se to završi. Kao i Majron. Saznao je šta mu je bilo potrebno - Veliki Džejk Vulf bio je uplašen i pokušavao je nešto da sakrije.

Zato je Majron, kada je stigao do auta, seo na mesto vozača, stavio ključ u bravu, pokrenuo motor i jednostavno se odvezao. Bacio je pogled u retrovizor. Pretpostavio je da su šanse na njegovoj strani, da ga dvojica policajaca neće juriti.

Nisu. Samo su stajali kao ukopani.

Zapravo, izgledali su kao da im je laknulo što su ga pustili.

Morao je da se nasmeši. Da, sada nije bilo sumnje.

Majron Bolitar se vratiooo!

TRIDESETO POGLAVLJE

Majron je pokušavao da smisli šta da uradi sledeće kada mu je zazvonio mobilni telefon. Broj je, pokazivao da je poziv iz inostranstva. Javio se, a Esperanca reče: „Gde si, do đavola?”

„Ej, kako je na medenom mesecu?”

„Grozno. Želiš li da znaš zašto?”

„Tom se nije pokazao?”

„Ma da, vas muškarce baš je teško zavesti. Ne, moj problem je u tome što moj poslovni partner ne odgovara na pozive naših klijenata. Moj poslovni partner takođe nije u kancelariji da pokrije moje odsustvo.”

„Žao mi je.”

„O, pa onda je u redu.”

„Reći ću Velikoj Sindi da preusmeri sve pozive na moj mobilni. Otići ću tamo čim budem mogao.”

„Šta nije u redu?”, upita Esperanca.

Majron nije želeo da je uznemirava na medenom mesecu više nego što je to već uradio, pa zato reče: „Ništa.”

„Ala lažeš.”

„Kažem ti, nije ništa.”

„Dobro, pitaću Vina.”

„Dobro, čekaj.”

Ukratko joj je objasnio.

Pa, reče Esperanca, „osećaš se obaveznim jer si učinio dobro delo?”

„Ja sam je poslednji video. Odvezao sam je i pustio.”

„Pustio? Kakvo je to sranje? Majrone, ona ima osamnaest godina, dakle, odrasla je. Zamolila te je za prevoz. Ti si je galantno, i glupo, mogla bih da dodam povezao. To je sve.”

„Ne radi se o tome.”

„Slušaj, da si, recimo, povezao Vina kući, da li bi se uverio da je bezbedno ušao u kuću?”

„Dobro poredenje.”

Esperanca se zakikota. „Da. Pa, vraćam se kući.”

„Ne, ne vraćaš se.”

„U pravu si, ne vraćam se. Ali ne možeš sam da se izboriš i s jednim i s drugim. Zato ću reći Velikoj Sindi da preusmeri pozive ovamo. Ja ću ih preuzeti. Ti idi, izigravaj super heroja.”

„Ali ti si na medenom mesecu. Šta je s Tomom?”

„Majrone, on je muškarac.”

„Što znači?”

„Dokle god muškarac dobija malo, srećan je.”

„To je tako surov stereotip.”

„Da, znam da sam grozna. Mogla bih istovremeno da telefoniram ili do đavola, da dojm Hektora, Tom ne bi ni trepnuo. Osim toga, ovo će mu dati više vremena za golf. Golf i seks, Majrone. U suštini, biće to Tomov medeni mesec iz snova.”

„Nadoknadiću ti.”

Usledio je trenutak tišine.

„Esperanca?”

„Znam da je prošlo mnogo vremena od kada si radio nešto rekla je. „I znam da sam te naterala da mi obećaš da to više nećeš raditi. Ali možda... možda je to dobro.”

„Kako si to zaključila?”

„Prokleta da sam ako znam. Hriste, imam veće brige. Na primer, strije kada obučem bikini. Ne mogu da verujem da sada imam strije. Dete je krivo, znaš.”

Minut kasnije završili su razgovor. Majron se vozikao osećajući se upadljivo u svom automobilu. Ako bi policija odlučila da motri na njega ili ako bi Ročester rešio da je vreme za novo praćenje, ovaj auto bi bio nezgodan. Razmislio je i pozvao Kler. Javila se posle prvog zvona.

„Da li si nešto saznao?”

„Ne baš, ali da li imaš nešto protiv da zamenimo kola?”

„Naravno da ne. Ionako sam htela da te pozovem. Ročesterovi su upravo otišli.”

„Razgovarali smo. Pokušavali smo da pronađemo vezu između Ejmi i Kejt. Međutim, nešto drugo je isplivalo, nešto o čemu moram da razgovaram s tobom.”

„Ja sam na dva minuta od tvoje kuće.”

„Čekam te u dvorištu.”

Čim je Majron izašao iz automobila, Kler mu je dobacila svoje ključeve. „Mislim da je Kejti Ročester pobjegla.“

„Zašto to kažeš?“

„Da li si upoznao njenog oca?“

„Jesam.“

„To sve objašnjava, zar ne?“

„Možda.“

„Ali, osim toga, da li si upoznao majku?“

„Ne.“

„Zove se Džoan. Stalno se trza, kao da očekuje da je tresne.“

„Da li ste pronašli vezu između devojaka?“

„Obe su volele da vise u tržnom centru.“

„To je sve?“

Kler slegnu ramenima. Izgledala je užasno. Koža joj je bila još zategnutija. Izgledala je kao da je izgubila pet kilograma za jedan dan. Zanosila se pri hodu kao da bi je malo jači vetar oborio na zemlju. „Išle su na ručak u isto vreme. Imale su jedan zajednički predmet u prethodne četiri godine, fizičko kod gospodina Valentajna. To je sve.“

Majron odmahnu glavom. „Rekla si da je iskrslo još nešto?“

„Majka, Džoan Ročester.“

„Šta je s njom?“

„Može da ti promakne jer se, kao što rekoh, krije i stalno izgleda uplašeno.“

„Šta da mi promakne?“

„Plaši ga se. Muža.“

„Pa? Upoznao sam ga. I ja ga se plašim.“

„Da, dobro, ali evo o čemu se radi. Plaši ga se, naravno, ali ne plaši se za svoju ćerku. Nemam dokaza, ali takav sam utisak stekla. Vidi, sećaš se kada je moja majka dobila rak?“

Druga godina srednje škole. Nesrećna žena umrla je šest meseci kasnije. „Naravno.“

„Upoznala sam druge devojke koje su prolazile kroz isto iskustvo. Grupa za podršku porodicama čiji je član oboleo od raka. Jednom smo otišle na izlet na koji smo mogle da povedemo i druge prijatelje. Ali bilo je čudno - mogao si tačno da vidiš ko zaista prolazi kroz to mučenje a ko je samo prijatelj. Upoznali bismo drugog sapatnika i

jednostavno smo znali. Postojao je taj osećaj.”

„A kod Džoan Ročester nije bilo tog osećaja?”

„Osetila sam nešto, ali to nije bilo 'moja ćerka je nestala'. Pokušala sam da razgovaram s njom nasamo. Zamolila sam je da mi pomogne da skuvam kafu. Ali ništa nisam uradila. Kažem ti, ona zna nešto. Žena se plaši, ali ne kao ja.”

Majron se zamislio. Postojalo je milion objašnjenja, posebno ono najočitije, ljudi različito reaguju na stres, ali želeo je da veruje Klerinoj intuiciji. Pitanje je bilo šta to znači? I šta bi on mogao da uradi u vezi s tim?

„Pusti me da razmislim o tome”, rekao je na kraju.

„Jesi li razgovarao s gospodinom Dejvisom?”

„Još nisam.”

„A s Rendijem?”

„Radim na tome. Zato mi trebaju tvoja kola. Policija me je jutros oterala iz školskog dvorišta.”

„Zašto?”

Nije želeo da priča o Rendijevom ocu i zato je rekao: „Još nisam siguran. Slušaj, pusti me da krenem, važi?”

Kler klimnu i zatvori oči.

„Biće joj dobro”, reče Majron primičući se.

„Molim te”, Kler podiže ruku da ga zaustavi. „Ne traći vreme na otrcane fraze, je l' važi?”

Klimnuo je i ušao u njen karavan. Razmišljao je o svom sledećem odredištu. Možda da ponovo ode do škole, da razgovara s direktorom. Možda bi direktor mogao da pozove Rendija ili Harija Dejvisa u kancelariju. Ali šta onda?

Mobilni telefon se oglasio. Opet nije dobio nikakvu informaciju o tome ko ga zove. Ta tehnologija je prilično beskorisna. Oni koje ste želeli da izbegnete jednostavno bi sakrili identifikaciju.

„Halo?”

„Hej, lepi, upravo sam dobila tvoju poruku.”

Bila je to Gejl Beruti, njegova veza u telefonskoj kompaniji. Potpuno je zaboravio na one anonimne pozive u kojima ga je neko nazivao kopiletom. Sada se to činilo nevažnim, samo neka dečja glupost, osim što je možda, samo možda, postojala neka veza. Kler je rekla da Majron donosi razaranje. Možda se neko iz njegove prošlosti okomio

na njega. Možda se Ejmi nekako uplela u to.

Bio je to najslabiji od svih slabih pokušaja.

„Nisam te čula čitavu večnost”, reče Berutijeva.

„Da, bio sam zaposlen.”

„Ili nisi bio, pretpostavljam. Kako si?”

„Dosta dobro. Da li si uspela da uđeš u trag broju?”

Nije to nikakvo traženje, Majrone. Tako si rekao u poruci. 'Uđi trag broju.' Nema tu traženja. Trebalo je samo da pogledam.”

„Kako god.”

Nije kako god. Znaš ti to dobro. To je kao na televiziji. Da li si ikada gledao kako na televiziji pokušavaju da otkriju odakle dolazi poziv? Uvek govore da držiš tipa na vezi da bi mogli da otkriju odakle zove. Znaš, to je glupost. Možeš odmah da otkriješ odakle zove. To je trenutno, nije potrebno vreme. Zašto to rade?”

„To povećava napetost”, reče Majron.

„To je glupo. Na televiziji sve rade potpuno naopako. Pre neko veče gledala sam neku policijsku seriju i trebalo im je pet minuta za DNK test. Moj muž radi u kriminalističkoj laboratoriji u Džon Džeju. Imaju sreće ako dobiju potvrdu DNK testa za mesec dana. A onda ta glupost s telefonima - sve to može da se završi za nekoliko minuta pritiskom na dugme računara - za to njima treba večnost. A loš momak uvek prekine vezu baš pre nego što ga lociraju. Da li si ikada video da je to uspelo? Nikada. Znaš, to me nervira.”

Majron je pokušao da vrati Berutijevu na pravi put. „Pa, jesi li pogledala broj?”

„Imam ga ovde. Mada je čudno. Šta će ti?”

„Otkad je tebe briga?”

„U pravu si. Dobro, hajdemo na posao. Prvo, ko god da je zvao želeo je da ostane anonimno. Poziv je došao iz telefonske govornice.”

„Gde?”

„Blizu Avenije Livingston 110 u Livingstonu, u Nju Džerziju.”

Tako znači, pomisli Majron. Blizu Starbaksa i hemijskog čišćenja. Majron se zamislio. Ćorsokak? Možda. Ali nešto mu je palo na pamet.

„Gejl, trebaju mi još dve usluge”, reče Majron.

„Usluga podrazumeva da je nešto besplatno.”

„Samo sam se tako izrazio”, reče Majron. „Znaš da ću se pobrinuti za tebe.”

„Da, znam. Pa, šta ti treba?”

Hari Dejvis je držao predavanje o odvojenom miru Džeka Noulsa. Probao je da se skoncentriše, ali reči su dolazile kao da čita s ekrana na jeziku koji baš ne razume. Đaci su hvatali beleške. Pitao se primećuju li da nije sasvim prisutan, da mu se nešto dešava. Tužno je što je sumnjao da išta primećuju.

Zašto je Majron Bolitar hteo da razgovara s njim?

Nije lično poznao Majrona Bolitara, ali nemoguće je da prolaziš hodnicima ove škole više od dve decenije a da ne znaš ko je. Tip je ovde bio legenda. Držao je sve košarkaške rekorde koje je ova škola ikada postigla.

Pa zašto je hteo da razgovara s njim?

Rendi Vulf je znao ko je on. Otac ga je upozorio da ne razgovara s Majronom. Zašto?

„Gospodine Di? Ej, gospodine Di?”

Glas se probio kroz maglu u njegovoj glavi.

„Da, Seme?”

„Mogu li, ono, da odem do WC-a?”

„Idi.”

Hari Dejvis je tada zastao. Spustio je kreu i zagledao se u lica ispred sebe. Ne, nisu bila ozarena. Većini su oči bile uperene u sveske. Vladimir Komenko, novi đak s razmene, spustio je glavu na sto, verovatno je spavao. Ostali su gledali kroz prozor. Neki su se nisko spustili na stolicama, s kičmama savijenim kao da su od gume, da se Dejvis čudio kako ne skliznu na pod.

Ali bilo mu je stalo do njih. Do nekih više nego do drugih. Ali bilo mu je stalo do svih njih. Oni su bili njegov život. I po prvi put, posle svih ovih godina, Hari Dejvis je počinjao da oseća kako stvari izmiču kontroli.

TRIDESET PRVO POGLAVLJE

Majrona je bolela glava ali je brzo shvatio razlog. Danas još uvek nije popio kafu. Zato je krenuo prema Starbaksu s dve misli u glavi, kofein i govornica. Za kofein se pobrinuo grandž barmen s bradicom i dugačkim šiškama koje su izgledale kao ogromne trepavice. Za problem s govornicom biće potrebno malo više vremena.

Majron je sedeo napolju za stolom i posmatrao govornicu. Bila je preterano javna. Otišao je do nje. Na telefonu su bile reklamne nalepnice za brojeve na 800, koje treba pozvati za jeftinije pozive. Najupadljivija je nudila besplatne noćne pozive, sa slikom mladog meseca za slučaj da ne znate šta je noć.

Majron se namrštio. Želeo je da pita govornicu ko je okrenuo njegov broj i nazvao ga kopiletom i rekao da će platiti za ono što je uradio. Ali telefon mu ne bi odgovorio. Bio je to jedan od onih dana.

Vratio se za sto i pokušao da smisli šta mu je činiti. I dalje je želeo da razgovara s Rendijem Vulfom i Harijem Dejvisom. Verovatno mu ne bi mnogo rekli - verovatno ne bi uopšte razgovarali s njim - ali smislio bi kako da iz njih nešto izvuče. Trebalo je, takođe, da razgovara s doktorkom iz Sv. Varnave Ednom Skajler. Ona je navodno videla Kejti Ročester u Njujorku. Želeo je detalje o tome.

Pozvao je centralu bolnice i posle dva kratka objašnjenja Edna Skajler se javila. Majron je objasnio šta želi.

Edna Skajler je zvučala iznervirano. „Zamolila sam istražitelje da ne spominju moje ime s tim u vezi.”

„I nisu.”

„Pa kako ga onda vi znate?”

„Imam dobre veze.”

Razmislila je. „Kakva je vaša uloga u tome, gospodine Bolitar?”

„Još jedna devojka je nestala.”

Nije bilo odgovora.

„Mislim da možda postoji veza između te devojke i Kejti Ročester.”

„Kakva?”

„Možemo li da se vidimo? Onda mogu sve da objasnim.”

„Zaista ništa ne znam.”

„Molim vas.” Nastupila je pauza. „Dr Skajler?”

„Kada sam videla Ročesterovu, napomenula je da ne želi da bude pronađena.”

„To sam shvatio. Treba mi samo nekoliko minuta.”

„Imam pacijente u toku narednog sata. Možemo da se vidimo u podne.”

„Hvala vam”, rekao je, ali je Edna Skajler već spustila slušalicu.

Litijum Leri Kidvel i Drogirana petorka ugurali su se u Starbaks. Leri je krenuo pravo prema njegovom stolu.

„Hiljadu četiri stotine osamdeset osam planeta na Dan postanja, Majrone. Hiljadu četiri stotine osamdeset osam. A nisam video ni peni. Znaš li šta govorim?”

Leri je izgledao užasno kao i uvek. Geografski, bili su tako blizu svoje srednje škole, ali šta je ono njegov omiljeni vlasnik restorana Piter Čin rekao o tome da godine prolaze, ali srce ostaje isto? Pa, stvarno samo srce.

„Dobro je znati”, reče Majron. Ponovo je pogledao prema govornici i jedna misao pogodila ga je snažno i brzo: „Čekaj!”

Zar prošli put kada smo se videli nije bilo hiljadu četiri stotine osamdeset sedam planeta?”

Leri je izgledao zbunjeno. „Jesi li siguran?”

„Jesam”, Majronov um je grozničavo radio. „I ako ne grešim” rekao si da je sledeća planeta moja. Rekao si da se okomila ma mene i nešto o mladom mesecu.”

Lerijev pogled je zablistao. „Milovanje mladog meseca. Toliko te mrzi.”

„Gde je taj mladi mesec?”

„U solarnom sistemu Aerolis. Pored Gvankomitisa.”

„Da li si siguran, Leri? Jesi li siguran da nije...?” Majron je ustao i poveo ga prema govornici. Leri se zgrčio. Majron mu pokaza nalepnicu, sliku mladog meseca i oglas za besplatne noćne pozive. Leri se zagrcnu.

„Da li je to taj mlad mesec?”

„O molim te, o bože, o molim te...”

„Smiri se, Leri. Ko još želi planetu? Ko me toliko mrzi da miluje mlad mesec?”

Dvadeset minuta kasnije Majron je išao prema Čengovom. hemijskom čišćenju. Naravno, Maksin Čeng je bila tamo. Troje ljudi stajalo je u redu. Majron nije stao iza njih. Stao je sa strane i prekrstio ruke. Maksin je kradomice bacala pogled na njega, Majron je čekao dok mušterije nisu otišle. Zatim je prišao.

„Gde je Rodžer?“, pitao je.

„U školi.“

Majron ju je pogledao u oči. „Da li si znala da me je zvao?“

„Zašto bi te zvao?“

„Reci ti meni.“

„Ne znam o čemu pričaš.“

„Imam prijateljicu u telefonskoj kompaniji. Rodžer me je zvao iz one govornice tamo. Imam pouzdanog svedoka koji ga je video tamo u to vreme.“ To je bilo više nego preterano, ali je Majron nastavio. „Pretio mi je. Nazvao me je kopiletom.“

„Rodžer to ne bi uradio.“

„Ne želim da ga uvalim u nevolju, Maksin. Šta se dešava?“ Ušla je još jedna mušterija. Maksin je doviknula nešto na kineskom. Starija žena je izašla iz zadnjeg dela i preuzela je. Maksin glavom pokaza Majronu da je prati. Poslušao je. Prošli su pored pokretnih šina za vešalice. Kada je bio dete, metalno zujanje tih šina uvek ga je opčinjavalo, kao nešto super iz naučnofantastičnih filmova. Maksin je vodila sve dok nisu izašli u zadnju ulicu.

„Rodžer je dobar dečko“, rekla je. „Toliko naporno radi.“

„Maksin, šta se dešava? Ponašala si se čudno pre neki dan kada sam bio.“

„Ne shvataš koliko je teško. Živeti u gradu kao što je ovaj.“ Shvatao je, proveo je tu ceo život, ali je držao jezik za zubima.

„Rodžer tako naporno radi. Ima dobre ocene, četvrti je u razredu. Ta druga deca su razmažena, svi imaju privatne nastavnike, nemaju pravi posao. Rodžer radi ovde svakog dana posle škole, uči u zadnjoj prostoriji. Ne ide na zabave, nema devojkicu.“

„Kakve veze bilo šta od toga ima sa mnom?“

„Drugi roditelji unajmljivali su druge da njihovoj deci pišu eseje. Plaćaju časove da bi popravili prosek. Daju novac velikim školama. Rade druge stvari, i ne znam šta sve. Toliko je važno na koji koledž

ideš. To može da ti odredi ceo život. Svi su toliko uplašeni, sve bi učinili, sve da se njihovo dete upiše u pravu školu. To stalno viđaš u ovom gradu. Možda su oni dobri ljudi, ali svako zlo može da se opravda ako kažeš: To je zbog mog deteta. Razumeš?”

„Razumem, ali ne vidim kakve to veze ima sa mnom.”

„Moraš da razumeš. S tim se mi nadmećemo. Sa svim tim novcem i moći. S ljudima koji varaju i krađu i spremni su na sve.”

Ako mi govoriš o tome da je u ovom gradu velika konkuncija za upis na koledž, to znam. Bilo je tako i kada sam ja maturirao.”

„Ali ti si imao košarku.”

„Da.”

„Rodžer je tako dobar đak, tako naporno radi. A san mu je da se upiše na Djuk. Rekao ti je to, verovatno se ne sećaš.”

„Sećam se da je rekao nešto o tome kako je tamo konkurisao. Ne sećam se da je rekao da mu je to san ili nešto slično. Samo je naveo gomilu škola.”

„To mu je bio prvi izbor”, odlučno reče Maksin Čeng. „A ako Rodžer uspe, čeka ga stipendija, imao bi plaćenu školarinu. To nam je bilo toliko važno. Ali nije primljen, iako je bio četvrti u razredu. Iako je čak imao i veoma dobre preporuke. Bolje preporuke, i bolje ocene, od Ejmi Bil.”

Maksin Čeng pogleda Majrona s ozbiljnim izrazom lica.

„Čekaj malo. Da li mene kriviš za to što Rodžer nije primljen na Djuk?”

„Ne znam mnogo, Majrone. Ja se samo bavim hemijskim čišćenjem. Ali škola kao što je Djuk skoro nikada ne uzima više od jednog učenika iz neke srednje škole u Nju Džerziju. Ejmi Bil je primljena, Rodžer je imao bolje ocene. Imao je bolje rezultate, imao je odlične preporuke nastavnika. Nijedno od njih nije sportista: Rodžer svira violinu, Ejmi svira gitaru.” Maksin Čeng slegnu ramenima.

„Pa, reci mi: zašto je ona primljena a Rodžer nije?”

Želeo je da se pobuni, ali istina ga je sprečila. Napisao je pismo. Čak je i pozvao prijatelja koji radi na upisu. Ljudi to stalno rade. Ne znači da Rodžer Čeng nije primljen zbog toga. Matematika je jednostavna: kada jedna osoba dobije mesto, neko drugi ga ne dobije.”

Maksinin glas je bio molećiv. „Rodžer je samo bio toliko ljut.

„To nije izgovor.”

„Ne, nije. Razgovaraću s njim. Obećavam ti da će ti si izviniti.”

Ali Majron se setio nečeg drugog. „Da li je Rodžer bio ljut samo na mene?”

„Ne razumem.”

„Da li je bio ljut i na Ejmi?”

Maksin Čeng se namršti. „Zašto to pitaš?”

„Jer je sledeći poziv iz te govornice bio na mobilni telefon Ejmi Bil. Da li je Rodžer bio ljut na nju? Možda ogorčen?”

„Ne, Rodžer, ne. On nije takav.”

„Da, samo je mene zvao i pretio mi.”

„Nije mislio ništa ozbiljno. Samo se praznio.”

„Hoću da razgovaram s Rodžerom.”

„Šta? Ne, to ti zabranjujem.”

„Dobro, otići ću u policiju. Reći ću im za preteće pozive.”

Oči su joj se raširile. „Ne bi to uradio.”

Uradio bi to. Možda je i trebalo. Ali ne još. „Hoću da razgovaram s njim.”

„Biće ovde posle škole.”

„Onda ću se vratiti u tri. Ako ne bude ovde, otići ću u policiju.”

TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

Dr Edna Skajler našla se s Majronom u hodniku Medicinske ustanove Sv. Varnava. Imala je sve rekvizite, beli mantil, pločicu s imenom na kojoj je bio logo bolnice, stetoskop oko vrata, tablu za pisanje u rukama. Imala je i ono impresivno doktorsko ponašanje, upotpunjeno zavidnim držanjem, blag osmeh, čvrst ali ne i prejak stisak ruke.

Majron se predstavio. Gledala ga je pravo u oči i rekla: „Ispričajte mi o nestaloj devojci.”

Njen glas nije ostavljao mesta za raspravu. Majronu je bilo potrebno da stekne njeno poverenje, pa se dao u priču izostavljajući Ejmino prezime. Stajali su nasred hodnika. Pacijenti i posetioci promicali su na sve strane, neki su prolazili vrlo blizu.

Majron reče: „Možda bismo mogli da odemo na neko mirnije mesto.”

Edna Skajler se nasmešila, ali tu nije bilo radosti. „Ovi ljudi su zaokupljeni mnogo važnijim stvarima nego što smo nas dvoje.”

Majron klimnu. Video je starca u invalidskim kolicima s maskom za kiseonik. Video je bledu ženu s lošom perikom kako se prijavljuje, istovremeno pomirljivo i zbunjeno, kao da se pita da li će ikada izaći i da li je to uopšte više važno.

Edna Skajler ga je posmatrala. „Mnogo je smrti ovde”, rekla je.

„Kako to podnosite?”, upita Majron.

„Želite li uobičajeni kliše o tome kako morate da odvojite privatno od profesionalnog?”

„Ne baš.”

„Istina je da ne znam. Moj posao je zanimljiv, nikada ne zastareva. Viđam mnogo smrti, ni to nikada ne zastareva. To mi nije pomoglo da prihvatim sopstvenu smrtnost niti bilo šta slično. Upravo suprotno. Smrt je neprekidan razlog za ljutnju. Život je vredniji nego što možete da zamislite. Videla sam to, pravu vrednost života, ne one uobičajene otrcane fraze koje slušamo. Smrt je neprijatelj, ne prihvatam je, borim se protiv nje.”

„I to nikada ne biva zamorno?”

„Naravno da biva. Ali šta drugo da radim? Da mesim kolače? Radim na Volstritu?” Osvrnula se oko sebe. „U pravu ste, hajdemo ovde je prevelika gužva. Pođite sa mnom, ali imam gusto popunjen raspored pa zato nastavite da pričate.”

Majron joj je naveo ostatak priče o Ejminom nestanku. Bilo je to u najkraćim crtama - izostavio je svoje ime iz toga - ali postarao se da istakne da su obe devojke upotrebile isti bankomat. Postavila je nekoliko pitanja, uglavnom tražeći mala pojašnjenja. Stigli su do njene kancelarije i seli.

„Zvuči kao da je pobjegla”, reče Edna Skajler.

„Svestan sam toga.”

„Neko vam je odao moje ime, je l' tako?”

„Manje-više.”

„Znači, imate neku predstavu o tome šta sam videla?”

„Samo u opštim crtama. Ono što ste rekli uverilo je istražitelje da je Kejti pobjegla. Samo se pitam da li ste videli nešto što bi vas navelo da mislite drugačije.”

„Ne. A sto puta sam prešla to u glavi.”

„Svesni ste”, reče Majron, „da se žrtve otmice često poistovete sa svojim otmičarem.”

Znam sve to. Stokholmski sindrom i sve njegove čudne varijacije. Ali jednostavno nije delovalo tako. Kejti nije izgledala naročito iscrpljeno. Ponašanje joj je bilo dobro. U njenom pogledu nije bilo panike niti bilo kakve sektaške opsesivnosti. Zapravo, pogled joj je bio bistar. Nisam videla znake upotrebe droge, mada sam uspela da bacim samo kratak pogled.

„Gde ste je tačno prvi put videli?”

„Na Osmoj aveniji, blizu Dvadeset prve ulice.”

„I išla je prema podzemnoj železnici?”

„Da.

„Kroz tu stanicu prolazi nekoliko linija.”

„Ušla je u voz C.”

Voz C je u suštini išao u pravcu sever-jug kroz Menhetn. To nije pomagalo.

„Ispričajte mi o muškarcu s kojim je bila.”

„Od trideset do trideset pet godina, prosečne visine, lep, duga tamna kosa, brada od dva dana.”

„Ožiljci, tetovaže, bilo šta?”

Edna Skajler je odmahнула glavom i ispričala mu kako je šetala ulicom s mužem, kako je Kejti izgledala drugačije, starije, prefinjenije, s drugačijom frizurou, kako čak nije ni bila sigurna da je to Kejti dok ova nije prozborila one poslednje reči: „Ne smete nikome da kažete da ste me videli.”

„I rekli ste da je izgledala uplašeno?”

„Da.”

„Ali ne od čoveka s kojim je bila?”

„Tako je. Mogu li nešto da vas pitam?”

Naravno.

„Znam nešto o vama”, rekla je. „Ne, nisam ljubitelj košarke, a i Gugl čini čuda. Stalno ga koristim, i s pacijentima. Ako primam nekog novog, proverim ga na inernetu.”

„Dobro.”

„A moje pitanje je zašto pokušavate da nađete tu devojkju?”

„Ja sam porodični prijatelj.”

„Ali zašto vi?”

„Teško je objasniti.”

Edna Skajler je zastala na trenutak, kao da nije sigurna da li da prihvati taj neodređeni odgovor. „Kako se drže njeni roditelji?”

„Ne baš dobro.”

„Njihova ćerka je najverovatnije sigurna. Kao i Kejti.”

„Moguće.”

„Trebalo bi to da im kažete. Da im ponudite neku utehu. Recite im da će biti dobro.”

„Mislim da od toga neće biti nikakve koristi.”

Skrenula je pogled. Nešto joj je prešlo preko lica.

„Dr Skajler?”

„Jedno od moje dece je pobjeglo”, reče Edna Skajler. „Imao je sedamnaest godina. Znae, borba prirode protiv vaspitanja? Pa, bila sam loša majka, znam to. Ali moj sin je bio problematičan od prvog dana. Tukao se, krao po prodavnicama. Sa šesnaest godina uhapšen je zbog krađe kola. Imao je ozbiljne probleme s drogou, mada mislim da tada nisam znala. To je bilo pre nego što smo počeli da pričamo o zavisnosti i da prepisujemo deci ritalin ⁸ ili bilo šta slično. Da je to bilo rešenje, verovatno bih to uradila. Umesto toga, povukla sam se i

nadala da će to prerasti. Nisam mu se mešala u život, nisam mu davala smernice.”

Govorila je o tome kao o prostim činjenicama.

„U svakom slučaju, kad je pobjegao, ništa nisam uradila. Skoro da sam to očekivala. Prošlo je nedelju dana, dve nedelje. Nije se javio, nisam znala gde je. Deca su blagoslov, ali mogu i da vam iskidaju srce, ne možete ni da zamislite kako.”

Edna Skajler je zastala.

„Šta mu se desilo?”, upita Majron.

„Ništa preterano dramatično. Na kraju se javio. Bio je na Zapadnoj obali, pokušavao da postane velika zvezda. Trebao mu je novac. Ostao je tamo dve godine, propao u svemu što je pokušao. Zatim se vratio. Još uvek je u haosu. Trudim se da volim, da brinem o njemu, ali...”, slegnula je ramenima. „Bavljenje medicinom za mene je prirodno stanje stvari. Roditeljstvo nije.”

Edna Skajler pogleda Majrona. Video je da nije završila, pa je čekao.

„Želela bih...”, nakašljala se. „To je užasan kliše, ali više od svega, želela bih da mogu da počnem iz početka. Volim svog sina, zaista, ali ne znam šta da učinim za njega. Možda je beznadežan. Znam koliko hladno to možda zvuči, ali kada ceo dan postavljaš dijagnoze, dešava se da to preneseš i u privatni život. Suština je u tome da sam naučila da ne mogu kontrolisati one koje volim. Zato kontrolišem one koje ne volim.”

„Ne razumem”, reče Majron.

„Moji pacijenti su stranci”, objasnila je, „ali mi je veoma stalo do njih. Nije to zbog toga što sam plemenita ili divna osoba, već zato što su oni u mom umu još uvek nevini. I ja ih procenjujem. Znam da to nije u redu. Znam da bi trebalo da postupam isto sa svima, i što se tiče tretmana, mislim da to i radim. Ali ako na Guglu potražim neku osobu i otkrijem da je bila u zatvoru ili se čini da je propalica, činjenica je da nastojim da je uputim drugom doktoru.”

„Više volite nevine”, reče Majron.

“Upravo tako. One koje, znam kako će ovo zvučati, one za koje smatram da su čisti. Ili, makar, čistiji.”

Majron se setio nedavnog sopstvenog razmišljanja, o tome ako životi Blizanaca za njega nisu imali nikakvu vrednost, o tome koliko bi civila žrtvovao da spase svog sina. Da li je to razmišljanje bilo mnogo

drugačije?

Pokušavam da kažem da razmišljam o devojčinim roditeljima, onima za koje ste rekli da nisu baš dobro, i brinem za njih, želim da pomognem. Pre nego što je Majron stigao da odgovori, na vratima se čulo blago kucanje. Vrata su se otvorila i promolila se seda glava. Majron ustade. Sedokosi muškarac je ušao a zatim rekao: „Izvinjavam se, nisam znao da si s nekim.”

„U redu je, dušo”, reče Edna Skajler, „ali da li bi mogao da se vratiš kasnije?”

„Naravno.”

I sedi muškarac bio je u belom mantilu. Primetio je Majrona i nasmešio se. Majron je prepoznao taj osmeh. Edna Skajler nije bila ljubitelj košarke, ali ovaj čovek jeste. Majron ispruži ruku. „Majron Bolitar.”

„O, znam ko ste. Ja sam Stenli Rikenbek, poznatiji kao muž dr Edne Skajler.”

Rukovali su se.

„Gledao sam vas kako igrate na Djuku”, reče Stenli Rikenbek. „Bili ste nešto posebno.”

„Hvala.”

„Nisam hteo da vas prekidam. Samo sam hteo da vidim da li moja divna nevesta želi da mi se pridruži u vreme ručka u kulinarskom zadovoljstvu, poznatom kao bolnička kafeterija.”

„Upravo sam polazio”, reče Majron i upita: „Bili ste sa suprugom kada je videla Kejti Ročester, zar ne?”

„Da li ste zbog toga ovde?”

„Da.”

„Da li ste vi policajac?” Ne “

Edna Skajler je već bila na nogama. Poljubila je muža u obraz. „Hajde da požurimo. Imam pacijente za dvadeset minuta.”

„Da, bio sam s njom”, Stenli Rikenbek reče Majronu. „Zašto, kakve veze vi imate s tim?”

„Istražujem nestanak druge devojke.”

„Čekajte, još jedna devojka je pobjegla?”

„Možda. Želeo bih da čujem vaše utiske, dr Rikenbek.”

„O čemu?”

„Da li je i vama Kejti Ročester izgledala kao da je pobjegla?”

„Da.”

„Delujete prilično sigurno”, reče Majron.

„Bila je s muškarcem, nije ni pokušala da pobegne, zamolila je Ednu da ne kaže nikome i...” Rikenbek se okrenuo prema ženi. „Da li si mu rekla?”

Edna se namršti. „Pođimo.”

„Šta da li mi je rekla?”

„Moj dragi Stenli postao je star i senilan”, reče Edna. „Umišlja stvari.”

„Ha, ha, vrlo smešno. Ti imaš svoju specijalnost. Ja imam svoju.”

„Svoju specijalnost?”

„Nije ništa”, reče Edna.

„Nije tako”, bio je uporan Stenli.

„Dobro”, reče Edna. „Reci mu šta misliš da si video.”

Stenli se okrenuo prema Majronu. „Moja žena vam je ispričala o tome kako proučava lica. Tako je prepoznala devojkicu - gleda ljude i pokušava da postavi dijagnozu, iz zabave. Ja to ne radim, ja svoj posao ostavljam u kancelariji.”

„Koja je vaša specijalnost, dr Rikenbek?”

Nasmešio se. “O tome se radi.”

„Kako?”

„Ja sam ginekolog-akušer. Nisam baš tada razmišljao o tome. Ali kada smo stigli kući, pogledao sam slike Kejti Ročester na Internetu. Znao sam, one koje su objavili mediji. Hteo sam da vidim da li je to ista devojkica koju smo videli u podzemnoj. I zato sam prilično siguran u ono što sam video.”

„A to je?”

Stenli je iznenada delovao nesigurno.

„Vidite?” Edna Skajler odmahnu glavom. „To je potpuna glupost.”

„Možda”, složio se Stenli Rikenbek.

Majron reče: „Ali?”

„Ali Kejti Ročester ili se ugojila”, reče Stenli Rikenbek, „ili je možda, samo možda, trudna.”

TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

Hari Dejvis je dao razredu glupav zadatak, da pročitaju poglavlje, i izašao iz učionice. Njegovi učenici, su bili iznenađeni. Drugi nastavnici su stalno igrali na tu kartu, radite to u tišini da ja mogu da izađem da popušim. Ali gospodin Di, nastavnik godine četvrtu godinu zaredom, nikada to nije radio.

Hodnici gimnazije Livingston bili su besmisleno dugački. Kada je bio sam u nekom od njih, kao sada, zavrtelo bi mu se u glavi kada bi pogledao na suprotan kraj. Ali takav je bio Hari Dejvis. Nije voleo kada je tu bilo tiho. Voleo je kada je puno života, kada je ta arterija bila puna buke i dece, i rančeva i tinejdžerskog besa.

Našao je učionicu, tiho zakucao na vrata i promolio glavu unutra. Dru Van Dajn je uglavnom predavao huliganima. To se videlo u učionici. Polovina učenika je imala ajpodove u ušima. Neki su sedeli na klupama. Drugi su bili naslonjeni na prozor. Debeli momak ljubio se s devojkom u zadnjem ćošku, širom otvorenih usta. Videla se pljuvačka.

Dru Van Dajn držao je noge na stolu a ruke skrštene u krilu. Okrenuo se prema Hariju Dejvisu.

„Gospodine Van Dajn? Mogu li da porazgovaram s vama za trenutak?”

Dru Van Dajn mu se oholo nasmešio. Van Dajn je verovatno imao trideset pet godina, deset manje od Dejvisa. Došao je pre osam godina kao nastavnik muzičkog. Izgledao je adekvatno, bivši roker koji je trebalo da uspe, ali glupa diskografska kuća nije razumela njegovu genijalnost. Zato je sada držao časove gitare i radio u muzičkoj prodavnici, gde se rugao vašem prozaičnom muzičkom ukusu.

Nedavno smanjenje troškova u muzičkom odseku primoralo je Van Dajna da drži časove najbliže čuvanju dece.

„Pa naravno, gospodine Di.”

Dvojica nastavnika izašla su u hodnik. Vrata su bila debela. Kada su se zatvorila, hodnik je ponovo bio tih.

Van Dajn se i dalje oholo cerio. „Upravo sam se spremao da počnem

predavanje gospodine Di. Šta mogu da učinim za tebe?"

Dejvis je šaputao jer je ovde svaki zvuk odjekivao. „Da li si čuo za Ejmi Bil?"

„Koga?"

„Ejmi Bil. Ona je ovde učenica."

„Mislim da nije jedna od mojih."

„Nestala je, Dru."

Van Dajn ništa ne reče.

„Da li si me čuo?"

„Upravo sam rekao da je ne znam."

„Dru..."

„I", prekinuo ga je Van Dajn, „mislim da bi nas obavestili da je učenica nestala, zar ne?"

„Policija misli da je pobjegla."

„A ti ne misliš?" Van Dajn se i dalje cerio, možda čak i previše. „Policija će želeti da zna zašto tako misliš, gospodine Di. Možda bi trebalo da odeš kod njih. Da im ispričaš šta znaš."

„Mogao bih upravo to da uradim."

„Dobro", Van Dajn se nagnuo bliže i prošaputao. „Mislim da će policija sigurno želeti da zna kada si poslednji put video Ejmi, zar ne?"

Van Dajn se nagnuo unazad i sačekao Dejvisovu reakciju.

„Vidiš, gospodine Di", nastavio je Van Dajn, „žeće da znaju sve. Želeće da znaju kuda je otišla, s kim je razgovarala, o čemu su razgovarali. Verovatno će ispitivati sve to, zar ne misliš? Možda će pokrenuti punu istragu o divnom radu našeg profesora godine."

„Kako se... ?" Dejvis je osetio da mu tlo izmiče pod nogama. „Ti imaš više da izgubiš od mene."

„Stvarno?" Dru Van Dajn je sada bio toliko blizu da je Dejvis mogao da oseti njegovu pljuvačku na licu. „Reci mi, gospodine Di. Šta ja to tačno mogu da izgubim? Lepu kuću u slikovitom Ridžvudu? Besprekornu reputaciju voljenog nastavnika? Veselu ženu koja deli moju strast prema podučavanju mladih? Ili možda ljupke ćerke koje se toliko ugledaju na mene?"

Za trenutak su ostali tako, još uvek se unoseći u lice jedan drugom. Dejvis nije mogao da progovori. Negde u daljini, možda u drugom svetu, čuo je zvono. Vrata su se otvorila, đaci su potekli napolje. Arterije su se ispunjavale njihovim smehom i gnevom. Sve je to

zgrabilo Harija Dejvisa. Zatvorio je oči i prepustio se, pustio da ga to ponese na neko mesto daleko od Drua Van Dajna, na neko mesto na kojem bi mnogo radije bio.

Tržni centar u Livingstonu je stario i veoma se trudio da to ne pokaže, ali su popravke više ličile na lošu plastičnu operaciju nego na istinsku mladost.

Bedrum randevu se nalazio na donjem nivou. Za neke prodavnica veša bio je kao rođaka iz provincije Viktorijas sikreta, ali istina je da su rođake prilično ličile. Sve je bilo u prezentaciji. Seksi modeli na velikim posterima bili su nalik porno-zvezdama, s isplaženim jezicima i sugestivnim položajem ruku. Slogan Bedrum randevua, postavljen preko punih poprsja modela, glasio je: KAKVU ŽENU ŽELITE DA POVEDETE U KREVET?

„Vatrenu”, rekao je Majron glasno. Ni to se nije toliko razlikovalo od reklame Viktorijas sikreta, one u kojoj su Tajra i Frederik namazani uljem i pitaju: „Šta je seksi?” Odgovor: Stvarno vatrena žena. Čini se da je garderoba nevažna.

Prodavačica je nosila nešto usko s tigrastom šarom. Imala je bujnu kosu i žvakaću gumu, ali i samopouzdanje zbog kojeg je to sve nekako funkcionisalo. Na pločici je pisalo SELI EN.

„Želite li nešto da kupite?”, pitala je Seli En.

„Sumnjam da imate nešto u mojoj veličini”, reče Majron.

„Iznenadili biste se. Pa, o čemu se radi?” Pokazala je prema posteru. „Samo volite da buljite u dekolte?”

„Pa da. Ali nisam zato ovde.” Majron izvuče Ejminu fotografiju. „Prepoznajete li ovu devojkicu?”

„Jeste li vi policajac?”

„Mogao bih da budem.”

„Ne.”

„Zašto to kažete?”

Seli En slegnu ramenima. „Pa šta tražite?”

„Ta devojkica je nestala. Pokušavam da je nađem.”

„Dajte da pogledam.”

Majron joj pruži fotografiju i Seli En ju je proučila. „Izgleda mi poznato.”

„Mušterija, možda?”

„Ne. Mušterije pamtim.”

Majron je posegnuo rukom u plastičnu kesu i izvukao beli veš koji je našao u Ejminoj fioci. „Da li vam ovo izgleda poznato?”

„Naravno. To je iz naše kolekcije Nestašno durenje.”

„Da li ste vi prodali ovaj?”

„Moguće. Prodala sam ih nekoliko.”

„Etiketa je još tu. Da li biste mogli da otkrijete ko je to kupio?”

Seli En se namrštila i pokazala na Ejminu sliku. „Mislite da je to kupila vaša nestala devojka?”

„Pronašao sam ga u njenoj fioci.”

„Da, ali ipak.”

„Šta ipak?”

„Suviše je droljasto i neudobno.”

„A šta, ona deluje prefinjeno?”

„Ne, nije to. Žene to retko kupuju, to rade muškarci. Materijal svrbi, useća se u prepone. Ovo je muška fantazija, ne ženska. To je pomalo slično pornografskim filmovima”, Seli En nagnu glavu i poradi na žvakanju. „Da li ste ikada gledali porniće?”

Majronovo lice je ostalo potpuno mirno. „Ama baš nikada”, rekao je.

Seli En se nasmeja. „Dobro. U svakom slučaju, kada žena bira film, to je potpuno drugačije. Obično ima radnju ili možda naslov s rečima čulan ili nežan. Možda će biti nepriličan ili tako nešto, ali teško da će se zvati nešto tipa Prljava kurva 5. Znae na šta mislim?”

„Pretpostavimo da znam. A ovaj komplet?”

„To je ekvivalent.”

„Prljave kurve koji god deo.”

„Tako je. Nijedna žena ne bi to odabrala.”

„Pa kako onda da otkrijem ko joj je to kupio?”

„Ne držimo dokumentaciju niti išta slično. Mogu da pitam druge devojke, ali...” Seli En slegnu ramenima.

Majron joj je zahvalio i krenuo napolje. Kao dečak, Majron je dolazio ovamo s ocem. Tada su često dolazili u radnju Hermanova sportska oprema. Prodavnica je sada bila zatvorena. Ali dok je izlazio iz Bedrum randevua, ipak je pogledao niz hodnik, prema mestu gde je nekada bila Hermanova sportska oprema. A dvojica vrata niže primetio je radnju s poznatim imenom PLANET MJUZIK.

Majron se prisetio Ejmine sobe. Planet mjuzik. Gitare su bile iz Planet mjuzika. U Ejminoj fioci bili su računi odatle. I evo je, njena omiljena prodavnica, dve radnje dalje od Bedrum randevua.

Još jedna slučajnost?

Kada je Majron bio mlad, prodavnica na ovom mestu prodavala je klavire i orgulje. Majronu je to oduvek bilo neobično.

Prodavnice klavira i orgulja u tržnim centrima. U tržni centar ideš da kupiš garderobu, disk, igračku, možda stereo uređaj. Ko ide u tržni centar da kupi klavir?

Očito, ne mnogo ljudi.

Klaviri i orgulje su nestali. Planet mjuzik je prodavao diskove i manje instrumente. Na etiketama je pisalo da iznajmljuju: trube, klarineti, violine, verovatno su pravili velike poslove sa školama.

Klinac za pultom imao je možda dvadeset tri godine, bio obučen u tkani pončo i izgledao kao ofucanija verzija prosečnog barmena iz Starbaksa. Imao je prašnjavu pletenu kapu na obrijanoj glavi. Negovao je sada izgleda obaveznu bradicu.

Majron ga oštro pogleda i tresnu fotografiju na pult. „Znaš klinac je oklevao sekund previše. Majron je navalio.

„Ako odgovoriš na pitanje, neću te uhapsiti.”

„Uhapsiti za šta?”

„Da li je znaš?”

Klimnuo je. „To je Ejmi.”

„Kupuje ovde?”

„Naravno, stalno”, rekao je gledajući svuda osim u Majrona. „A i razume se u muziku. Većina ljudi koja dolazi ovamo traži dečačke bendove.” Rekao je dečačke bendove na način na koji bi većina ljudi rekla bestijalnost. „Ali Ejmi je žestoka.”

„Da li je dobro poznaješ?”

„Ne baš. Mislim, ne dolazi ovamo zbog mene.”

Klinac u ponču tada se zaustavio.

„Zbog koga dolazi ovamo?”

„Zašto želite da znate?”

„Zato što ne želim da te nateram da isprazniš džepove.”

Podigao je ruke. „Ej, potpuno sam čist.”

„Onda ću ti podmetnuti nešto.”

„Šta... Ozbiljni ste?”

„Ozbiljan kao rak”, Majron ga ponovo oštro pogleda. Nije bio dobar u tome. Od toga ga je bolela glava. „Koga dolazi da vidi ovde?”

„Pomoćnika direktora.”

„Ima li on ime?”

„Dru. Dru Van Dajn.”

„Je li ovde?”

„Nije. On dolazi posle podne.”

„Imaš li njegovu adresu? Broj telefona?”

„Ej”, reče klinac, iznenada pametan. „Da vidim vašu značku.”

„Hajde zdravo.”

Majron je pošao prema izlazu iz prodavnice. Ponovo je pronašao Seli En.

Puckala je žvakom. „Već ste se vratili?”

„Nisam mogao da odolim”, reče Majron. „Znate li momka koji radi u Planet mjuziku po imenu Dru Van Dajn?”

„O”, rekla je klimajući glavom kao da sada sve ima smisla. „O, da.”

TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Kler je skočila na zvuk telefona.

Nije spavala od kada je Ejmi nestala. U prethodna dva dana Kler je unela u sebe toliko kafe, a samim tim i kofeina, da je skakala na svaki zvuk. Neprekidno se vraćala na posetu Ročesterovih, na očev gnev, na majčinu poniznost. Majka. Džoan Ročester. Nešto se sasvim sigurno događalo s tom ženom.

Kler je provela prepodne preturajući po Ejminoj sobi, pitajući se kako da navede Džoan Ročester da progovori. Možda pristup kao majka majci. U Ejminoj sobi nije bilo novih iznenađenja. Kler je počela da pregleda stare kutije, kao da su prošle dve nedelje od kada je sklonila te stvari. Držač za olovke koji je Ejmi napravila Eriku u predškolskom zabavištu. Svedočanstvo s prvim ocenama - sve petice, plus komentar gospođe Rorbah da je Ejmi nadarena učenica, zabavna na času, i da je pred njom svetla budućnost. Zurila je u reci svetla budućnost puštajući da joj se rugaju.

Zvuk telefona pogodio ju je u živac. Bacila se prema njemu ponovo se nadajući da je Ejmi, da je sve ovo samo neki glupi nesporazum, da postoji sasvim razumno objašnjenje gde je ona.

„Halo?”

„Ona je dobro.”

Glas je bio mehanički. Ni muški ni ženski. Kao oštrija verzija onog koji vam kaže da se vaš poziv ceni i da sačekate sledeće slobodnog operatera.

„Ko je to?”

„Ona je dobro. Ne brinite. Imate moju reč.”

„Ko je to? Pustite me da razgovaram s Ejmi.”

Ali jedini odgovor bila je prekinuta veza.

Džoan Ročester reče: „Dominik trenutno nije kod kuće.”

„Znam”, reče Majron. „Želim da razgovaram s vama.”

„Sa mnom?” Kao da je sama pomisao da neko želi da razgovara s njom iznenađujuća koliko i sletanje na Mars. „Ali zašto?”

„Molim vas, gospođo Ročester, veoma je važno.“

„Mislim da bi trebalo da sačekamo Dominika.“ Majron se progurao pored nje. „Ja ne mislim.“ Kuća je bila čista i uredna. Sve je bilo u ravnim linijama i pod pravim uglovima. Bez krivina, bez neočekivanih izliva boja, sve je stajalo uspravno, kao da ni sama soba nije želela da privlači pažnju.

„Da li ste za kafu?“

„Gospodo Ročester, gde je vaša ćerka?“ Trepnula je jedno desetak puta zaredom. Majron je poznavao ljude koji tako trepću. Uvek su to bili momci koje su kao klince maltretirali u školi i koji to nikada nisu prevazišli. Uspela je da promuca: „Šta?“

„Gde je Kejti?“

„Ja... ja ne znam.“

„To je laž.“

Opet treptanje. Majron nije sebi dozvolio da prema njoj oseti sažaljenje. „Ali... ne lažem.“

„Znate gde je Kejti. Pretpostavljam da imate razlog da to krijete. Pretpostavljam da to ima veze s vašim mužem. To nije moja briga.“

Džoan Ročester je pokušala da se isprsi. „Htela bih da odmah napustite kuću.“

„Ne.“

„Onda ću pozvati muza.“

„Imam spisak poziva“, reče Majron.

Ponovo treptanje. Podigla je ruku kao da hoće da se zaštiti od udarca.

„S vašeg mobilnog telefona. Vaš muž to ne bi proveravao. A čak i kada bi to uradio, dolazni poziv iz govornice u Njujorku verovatno mu ne bi mnogo značio. Ali ja znam za ženu po imenu Edna Skajler.“

Zbunjenost je zamenila strah. „Koga?“

„Ona je lekar u Sv. Varnavi. Videla je vašu ćerku na Menhetnu. Preciznije, blizu Dvadeset treće ulice. Primili ste nekoliko poziva u sedam uveče iz telefonske govornice četiri bloka dalje, što je dovoljno blizu.“

„Ti pozivi nisu bili od moje ćerke.“

„Nisu?“

„Bili su od prijateljice.“

„Aha.“

„Moja prijateljica kupuje u gradu. Voli da me pozove kada nađe nešto zanimljivo. Da čuje moje mišljenje.”

„Iz govornice?”

„Da.”

„Kako se ona zove?”

„To neću da vam kažem. I insistiram da odete ovog trenutka.”

Majron slegnu ramenima podižući ruke. „Pretpostavljam da je onda to za mene ćorsokak.”

Džoan Ročester je ponovo treptala. Spremala se da još malo trepće.

„Ali možda će vaš muž imati više sreće.” Sva boja joj je nestala s lica.

„Mogao bih baš i da mu kažem šta znam. Možete da mu objasnite o prijateljici koja voli da kupuje. On će vam poverovati, zar ne?”

Oči su joj se razrogačile od užasa. „Nemate pojma kakav je on.”

„Mislim da znam. Poslao je dvojicu siledžija da probaju da me muče.”

„To je zato što je mislio da znate šta se dogodilo Kejti.”

„A vi ste mu dozvolili, gospođo Ročester. Pustili bi ste ga da me muči i možda ubije, a znali ste da nemam nikakve veze s tim.”

Prestala je da trepće. „Ne smete da kažete mom mužu. „Molim vas.”

„Nemam interesa da naudim vašoj ćerki. Samo hoću da pronađem Ejmi Bil.”

„Ne znam ništa o toj devojci.”

„Ali možda vaša ćerka zna.”

Džoan Ročester odmahnu glavom. „Ne shvatate.”

„Šta ne shvatam?”

Džoan Ročester se udaljila od njega. Prešla je preko sobe. Kada se opet okrenula prema njemu, oči su joj bile pune suza. „Ako on sazna... Ako je on pronađe...”

„Neće.”

Ponovo je odmahнула glavom.

„Obećavam”, rekao je.

Njegove reci, još jedno naizgled prazno obećanje, odjekivale su u tihoj sobi.

„Gde je ona, gospođo Ročester? Želim samo da razgovaram s njom.”

Počela je očima da preleće po sobi kao da sumnja da ih zidovi prisluškuju. Prišla je zadnjim vratima i otvorila ih. Pokazala mu je da izađe.

„Gde je Kejti?“, upita Majron.

„Ne znam. To je istina.“

„Gospođo Ročester, zaista nemam vremena...“

„Pozivi.“

„Šta je s njima?“

Rekli ste da su bili iz Njujorka?“

Da.

Skrenula je pogled.

„Šta je bilo?“

„Možda je ona tamo.“

„Vi stvarno ne znate?“

„Kejti nije htela da mi kaže. Ni ja je nisam pitala.“

„Zašto niste?“

Oči Džoan Ročester bile su savršeno okrugle. „Ako ne znam“, rekla je, konačno ga pogledavši, „onda ne može da me natera da mu kažem.“

U susedstvu je neko pokrenuo kosilicu za travu narušavajući tišinu. Majron je sačekao trenutak. „Ali čuli ste se s Kejti?“

„Jesam.“

„I znate da je bezbedna.“

„Ne od njega.“

„Ali uopšteno, mislim. Nije oteta niti bilo šta slično.“

Polako je klimnula.

„Edna Skajler ju je videla s crnomanjastim muškarcem. Ko je on?“

„Potcenjujete Dominika. Molim vas, ne činite to. Samo nas ostavite na miru. Vi pokušavate da nađete drugu devojkicu. Kejti nema nikakve veze s njom.“

„Obe su upotrebile isti bankomat.“

„To je slučajnost.“

Majron se nije potrudio da odgovori. „Kada će vas Kejti Ponovo nazvati?“

„Ne znam.“

„Onda mi niste od neke koristi.“

„Šta bi to trebalo da znači?“

„Moram da razgovaram s vašom ćerkom. Ako vi ne možete a mi pomognete, moraću da proverim da li vaš muž može.“

Samo je odmahнула glavom.

„Znam da je trudna”, reče Majron.

Džoan Ročester zastenja.

„Ne razumete”, ponovila je.

„Onda mi recite.”

„Crnomanjasti muškarac... Zove se Rufus. Ako Dom sazna ubiće ga. To je jasno. A ne znam šta će uraditi Kejti.”

„Pa kakav je njihov plan? Da se zauvek kriju?”

„Sumnjam da imaju plan.”

„A Dominik ne zna ništa od toga?”

„On nije glup. Misli da je Kejti verovatno pobjegla.”

Majron se zamislio. „Onda nešto ne razumem. Ako sumnja da je Kejti pobjegla, zašto se obratio medijima?”

Džoan Ročester se tada nasmešila, ali bio je to najtužniji osmeh koji je Majron ikada video. „Zar ne shvatate?”

„Ne.”

„On voli da pobeđuje. Bez obzira po koju cenu.”

„Još uvek...”

„Uradio je to da bi izvršio pritisak na njih. Želi da pronađe Kejti. Ništa drugo ga ne zanima. Tu je njegova snaga. Ne smeta mu da prima udarce, čak i snažne. Dom se ne da zbuniti. Ničega se ne stidi. Spreman je da izgubi ili da pati da bi drugi patili još više. On je takav čovek.”

Zavladala je tišina. Majron je hteo da je pita zašto ostaje u braku s njim, ali to nije bio njegov problem. Bilo je toliko slučajeva zlostavljanih žena u zemlji. Voleo bi da pomogne, ali Džoan Ročester to ne bi prihvatila, a imao je važnije stvari na umu. Ponovo je pomislio na Blizance, na to kako ga nije pogodila njihova smrt, na Ednu Skajler i način na koji je birala one pacijente za koje je mislila da su čistiji.

Džoan Ročester je napravila svoj izbor. Ili je možda bila malo manje nevinna od drugih.

„Trebalo bi da kažete policiji”, reče Majron.

„Šta da im kažem?”

„Da je vaša ćerka pobjegla.”

Frknula je. „Ne shvatate, zar ne? Dom bi saznao. Ima svoje izvore u policiji. Šta mislite, kako je tako brzo saznao za vas?”

Ali, shvatio je Majron, nije saznao za Ednu Skajler. Još uvek, njegov izvor nije potpuno pouzdan. Majron se pitao može li to da iskoristi, ali

nije video kako. Prišao je bliže. Uzeo je Džoan Ročester za ruke i naterao je da ga pogleda u oči.

„Vaša ćerka će biti bezbedna. Ja vam to jamčim. Ali moram da razgovaram s njom. To je sve. Samo da razgovaram. „Razumete li?“

Progutala je knedlu. „Nemam mnogo izbora, zar ne?“

Majron ništa nije rekao.

„Ako ne budem pristala, otići ćete kod Doma.“

„Da“, reče Majron.

„Kejti bi trebalo da me pozove večeras u sedam“, rekla je. „Tada ćete moći da razgovarate s njom.“

TRIDESET PETO POGLAVLJE

Vin je pozvao Majrona na mobilni telefon. „Dru Van Dajn, onaj tvoj pomoćnik iz Planet mjuzika, takođe je i profesor u srednjoj školi Livingston.“

„Vidi, vidi“, reče Majron. „Baš tako.“

Majron je išao po Kler. Rekla mu je za onaj telefonski poziv. Majron je istog trenutka pozvao Berutijevu, koja, kako ga je njena govorna pošta obavestila, nije za svojim stolom. U poruci joj je rekao šta mu je potrebno.

Sada su Majron i Kler išli u Livingstonsku srednju školu da provere Ejmin ormarić. Majron se takođe nadao da će uhvatiti i njenog bivšeg, Rendija Vulfa. I Harija gospodina Dija Dejvisa. A sada, pre svega, Drua profesora muzičkog, kupca donjeg veša Van Dajna.

„Imaš li još nešto o njemu?“

„Van Dajn je oženjen, nema dece. U protekle četiri godine dva puta je uhvaćen u vožnji pod uticajem droge i jednom uhapšen zbog toga. Ima maloletnički dosije, ali je on zapečaćen. To je sve što sam do sada otkrio.“

„Pa zašto onda kupuje veš za učenicu kakva je Ejmi Bil?“

„Rekao bih da je to prilično očigledno.“

Upravo sam razgovarao s gospođom Ročester. Kejti je zatrudnela i pobjegla s dečkom.“

„Nije neuobičajena priča.“

„Nije. Ali šta... Mislimo li da je Ejmi učinila isto?“

„Pobjegla s dečkom? Ne verujem. Niko nije prijavio Van Dajnov nestanak.“

„On ne mora da nestane. Kejtin dečko se verovatno plaši Dominika Ročestera. Zato je s njom. Ali ako niko ne zna za Ejmi i Van Dajna...“

„Gospodin Van Dajn ima malo razloga za strah.“

„Upravo tako.“

„Pa onda mi reci, molim te, zašto je Ejmi pobjegla?“

„Zato što je trudna.“

„Pih“, reče Vin.

„Šta pih?“

„Čega bi tačno Ejmi Bil trebalo da se plaši?“, upita Vin. „Erik nije baš tip Dominika Ročestera.“

Vin je bio u pravu. „Možda Ejmi nije pobjegla. Možda je zatrudnela i želi da rodi. Možda je rekla dečku Druu Van Dajnu.

„Koji bi“, nadovezao se Vin, „kao profesor u školi bio uništen ako bi se to saznalo.“

„Da.“

To je zaista imalo smisla. „Postoji još jedna velika šupljina“, reče Majron.

„A to je?“

„Obe devojke su upotrebile isti bankomat. Vidi, ostalo čak ne dostiže nivo slučajnosti. Dve devojke ostale su u drugom stanju u školi s hiljadu devojaka? To je statistički beznačajno.

Ipak, i ako dodaš da su dve devojke pobjegle zbog toga, dobro, šanse da postoji veza se povećavaju, ali još uvek je više nego verovatno da nemaju nikakve veze, zar ne bi rekao?“

„Bih“, složio se Vin.

„Ali ako tome dodaš da su obe upotrebile isti bankomat. Kako to objašnjavaš?“

Vin reče: „Tvoja mala statistička računica znatno se povećava.

„Što znači da nam je nešto promaklo.“

„Sve nam je promaklo. U ovoj fazi cela ta stvar suviše je labava da bismo mogli da je označimo kao pretpostavku.“

Vin je ponovo bio u pravu. Možda prerano teoretišu, ali su bili sve bliže. Postojali su i drugi činioци, kao što su preteći pozivi o kopiletu Rodžera Čenga. To je možda povezano, a možda i nije. Nije znao ni kako se Hari Dejvis u sve uklapa. Možda je on bio veza između Van Dajna i Ejmi, ali to se činilo malo verovatnim. A šta Majron da misli o pozivu upućenom Kler da je ona dobro. Majron je razmišljao o vremenu i motivu - da uteši ili da uplaši, a u oba slučaja: zašto? Ali zasada mu ništa nije palo na pamet.

„Dobro“, reče Majron Vinu, „da li smo spremni za večeras?“

„U potpunosti.“

„Onda se čujemo kasnije.“

Vin je prekinuo vezu kada je Majron skrenuo na kolski prilaz kod Kler i Erika. Kler je bila na vratima pre nego što se Majron potpuno

zaustavio.

„Dobro si?“, pitao je.

Kler se nije potrudila da odgovori ne očigledno. „Da li si se čuo sa svojom vezom u telefonskoj kompaniji?“

„Ne još. Znaš li profesora u srednjoj školi Livingston Drua Van Dajna?“

„Ne.“

„Ime ti nije poznato?“

„Ne bih rekla. Zašto?“

„Sećaš se veša koji sam našao u njenoj sobi? Mislim da joj ga je možda on kupio.“

Lice joj je pocrvenelo. „Profesor?“

„Radio je u muzičkoj prodavnici u tržnom centru.“

„Planet mjuzik.“

„Da.“

Kler odmahnu glavom. „Ništa mi nije jasno.“

Majron je uhvati za ruku. „Kler, moraš da budeš prisebna, važi? Moraš da ostaneš mirna i skoncentrisana.“

„Majrone, ne popuj mi.“ Nisam to hteo, ali vidi, ako otkačiš kad stignemo u školu...”

„Izgubićemo ga. Znam to. Šta se još dešava?“

„Bila si potpuno u pravu u vezi s Džoan Ročester.“ Majron joj je ukratko ispričao. Kler je ćutke sedela i zurila kroz prozor. S vremena na vreme klimnula bi glavom, ali klimanje nije delovalo povezano s bilo čim što je on govorio.

„Znači, misliš da je Ejmi možda trudna?“

Glas joj je sada bio zaista miran, čak previše. Pokušavala je da se udalji od svega. To je možda dobro.

„Da.“

Kler je prinela ruku ustima i počela da gricka usnu. Kao u srednjoj školi. Sve je to bilo tako čudno, vožnja tim putem kojim su prošli hiljadu puta u mladosti, Kler, koja gricka usnu kao da joj predstoji ispit iz matematike. „Dobro, hajde da za trenutak to sagledamo racionalno“, rekla je.

„Dobro.“

„Ejmi je raskinula sa svojim dečkom iz srednje škole. Nije nam rekla. Bila je vrlo tajanstvena. Brisala je mejlove. Nije bila ona stara. U

fioci je imala već koji joj je verovatno kupio profesor, a on radi u muzičkoj prodavnici gde je često išla.”

Reči su teško visile u vazduhu.

„Još nešto mi je palo na pamet”, reče Kler.

„Hajde reci.”

...Ako je Ejmi trudna - bože, ne mogu da verujem da ovako govorim, otišla bi na neku kliniku.”

...Moguće. Možda je ipak samo kupila test za utvrđivanje trudnoće.”

Ne, Klerin glas je bio odlučan. „Ne bi samo to uradila. Razgovarale smo o takvim stvarima. Jedna njena prijateljica dobila je pozitivan rezultat na jednom takvom testu. Ejmi bi to proverila. Verovatno bi našla i lekara.”

„Dobro.”

„A Sv. Varnava je jedina klinika ovde. Mislim, nju svi koriste. To znači da je možda otišla tamo. Trebalo bi da pozovemo i vidimo da li neko može to da proveriti. Ja sam joj majka. To bi trebalo da ima nekog značaja, zar ne?”

„Ne znam kakvi su sada zakoni o tome.”

„Menjaju se.”

„Čekaj”, Majron uze mobilni telefon. Pozvao je bolničku centralu. Tražio je doktora Stenlija Rikenbeka. Majron se predstavio sekretarici. Skrenuo je na parking ispred škole i zaustavio se. Rikenbek se javio na telefon zvučeći pomalo uzbuđeno zbog poziva. Majron je objasnio šta mu treba. Uzbuđenje je nestalo.

„Ne mogu to da uradim”, reče Rikenbek.

„Njena majka je ovde sa mnom.”

„Upravo ste mi rekli da joj je osamnaest godina. To je protiv pravila.”

„Slušajte, bili ste u pravu u vezi s Kejti Ročester. Ona je trudna. Pokušavamo da saznamo da li je i Ejmi trudna.”

„Jasno mi je to, ali ne mogu da vam pomognem. Njeni medicinski podaci su poverljivi. Sa svim tim novim zakonima, računarski sistem sve kontroliše, čak ko i kada pristupa kartonima pacijenata. Čak i da ne mislim da to nije etički, bio bi to preveliki rizik za mene, žao mi je.”

Prekinuo je vezu. Majron se zagledao kroz prozor. Zatim je ponovo pozvao centralu.

„Molim vas doktorku Ednu Skajler.”

Dva minuta kasnije Edna reče: „Majrone?”

„Možete li da pristupite kartonima pacijenata sa svog računara?”

„Mogu.”

„Svih pacijenata u bolnici?”

„Zašto pitate?”

„Sećate li se našeg razgovora o nedužnima?”

„Da.”

Želim da pomognete nekom nedužom, doktorko Skajler.” Zatim je, porazmislivši, dodao: „U ovom slučaju možda i dvema nevinim osobama.”

„Dvema?”

„Osamnaestogodišnjoj devojci po imenu Ejmi Bil”, reče Majron, „i, ako sam u pravu, bebi koju nosi.”

„Moj bože! Hoćete da mi kažete da je Stenli bio u pravu?”

„Molim vas, doktorko Skajler.”

„To nije etički.”

Pustio je da tišina učini svoje. Izneo je svoj argument. Bilo bi suviše dodati još nešto. Bolje je pustiti da sama razmisli o svemu.

Nije dugo trajalo. Dva minuta kasnije čuo je kuckanje po tastaturi računara.

„Majrone?”, reče Edna Skajler.

„Da.”

„Ejmi Bil je u trećem mesecu trudnoće.”

TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

Direktor srednje škole Livingston Ejmori Rid bio je u platnenim pantalonama i beloj košulji s kratkim rukavima, dovoljno tankoj da otkrije nekoga ko bije svoju ženu, i crnim cipelama s debelim đonom, koje su možda bile od vinila. Iako mu je kravata bila olabavljena, izgledalo je kao da ga davi.

„Škola je, naravno, veoma zabrinuta.”

Ridove ruke bile su skrštene na stolu. Na jednoj je nosio prsten s koledža, na kojem je bio urezan znak fudbalskog kluba. Procedio je to kao da je vežbao pred ogledalom.

Majron je sedeo s desne strane, Kler s leve. Još uvek je bila ošamućena saznanjem da je njena ćerka, koju je poznavala i volela i kojoj je verovala, već tri meseca u drugom stanju. Istovremeno, postojalo je i nešto nalik olakšanju. To je imalo smisla. Objašnjavalo je skorašnje ponašanje. Možda bi moglo da pruži objašnjenje za ono što je do sada bilo neobjašnjivo.

„Naravno da možete da proverite njen ormarić”, obavestio ih je direktor. „Imam glavni ključ koji otvara sve ormariće.”

„Želimo i da razgovaramo s dva vaša profesora”, reče Kler, „i sa jednim učenikom.”

Skupio je oči. Pogledao je u Majrona, potom ponovo u Kler. „S kojim profesorima?”

Harijem Dejvisom i Druom Van Dajnom”, reče Majron.

„Gospodin Van Dajn je već završio za danas. Utorkom odlazi u dva sata.”

„A gospodin Dejvis?”

Rid pogleda raspored. „On je u učionici B-202.”

Majron je tačno znao gde je to. I posle toliko godina. Hodnici su još uvek bili označeni slovima od A do E. Učionice čiji su brojevi počinjali s jedan bile su na prvom spratu, one koje su počinjale na dva na drugom. Sećao se kako je razjareni profesor rekao jednom slabijem učeniku da ne bi znao da razlikuje hodnik E od - pazi sad! - hodnika A.

„Pogledaću mogu li da izvučem gospodina Dejvisa sa časa. Mogu li

da pitam zašto želite da razgovarate s tim nastavnicima?"

Kler i Majron razmeniše poglede. Kler reče: „Radije ne bismo zasada o tome.”

Prihvatio je to. Njegov posao bio je politički. Ako bi nešto znao, morao bi to da prijavi. Neznanje bi, za neko vreme, moglo biti čist blagoslov. Majron zasada nije imao ništa značajno ni o jednom profesoru, samo nagoveštaj. Dok ne bude imao više, nije bilo razloga da obavesti direktora škole.

„Takođe bismo hteli da razgovaramo s Rendijem Vulfom”, reče Kler.

„Bojim se da to ne mogu da dozvolim.”

„Zašto ne?”

„Van škole možete da radite šta hoćete. Ali ovde, morao bih da dobijem pristanak roditelja.”

„Zašto?”

„Takva su pravila.”

„Ako je dete uhvaćeno da beži sa časa, možete da razgovarate s njim. “

„Da, ja mogu. Ali vi ne možete. A ovde se ne radi o bežanju a časa.”
Rid skrenu pogled.

„Osim toga, gospodine Bolitar, malo sam zbunjen što ste vi ovde.”

„On je moj zastupnik”, rekla je Kler.

„Shvatam. Ali to mu ne da je mnogo prava da razgovara s učenicima, ili kad smo već kod toga, s profesorima. Ne mogu naterati ni gospodina Dejvisa da razgovara s vama, ali barem mogu da ga dovedem u ovu kancelariju. On je odrasla osoba. To ne mogu da uradim s Rendijem Vulfom.”

Pošli su niz hodnik prema Ejminom ormariću.

„Još nešto”, reče Ejmori Rid.

„Šta?”

„Nisam siguran da li to ima neke veze, ali Ejmi je nedavno upala u nevolju.”

Zaustavili su se. Kler reče: „Kako?”

„Uhvaćena je u kancelariji za savetnike kako koristi računar.”

„Ne razumem.”

„Nismo ni mi. Jedan savetnik ju je zatekao tamo. Štampala je ocene. Ispostavilo se da su to bile samo njene ocene.”

Majron se zamislio. „Zar ti računari nisu zaštićeni šiframa?”

„Jesu.”

„Pa kako je onda to izvela?”

Rid je progovorio malo previše oprezno. „Nismo sigurni. Ali postoji teorija da je neko u administraciji pogrešio.”

„Kako pogrešio?”

„Možda je neko zaboravio da se odjavi.”

„Drugim rečima, računar je i dalje bio uključen pa je ona mogla da pristupi podacima?”

„Po toj teoriji, da.”

Prilično glupa teorija, pomislio je Majron.

„Zašto ja nisam bila obaveštena?”, pitala je Kler.

„Stvarno nije bilo ništa značajno.”

„Provaljivanje u školsku dokumentaciju nije značajno?”

„Štampala je sopstvene ocene. Ejmi je, kao što znate, odlična učenica. Nikada ranije nije upala u nevolju. Odlučili smo da je pustimo uz strogu opomenu.”

I spasete sebe bruke, pomisli Majron. Ne bi bilo dobro da se sazna da je učenik uspeo da upadne u školski računarski sistem. Još guranja pod tepih.

Stigli su do ormarića. Ejmori Rid je upotrebio kalauz da otključa, onda je otvorio vrata, svi su za trenutak ustuknuli. Majron je prvi prišao. Ejmin ormarić bio je i suviše ličan, fotografije slične onima koje je video u njenoj sobi prekrivale su metalnu površinu. Opet ni traga od Rendija. Bile su tu slike njenih omiljenih gitarista. Na jednoj vešalici visila je majica grupe Grin, s turneje Amerikan idiota na drugoj je bio duks Njujork libet, Ejmine knjige bile su nagomilane na dnu, zaštićene plastličim uvijačima. Na gornjoj polici bile su gumice za kosu, četka, ogledalo. Kler ih je nežno dodirnula.

Ali ovde nije bilo ničega što bi moglo da pomogne. Nije bilo ničeg epohalnog, nije bilo ogromnog znaka na kojem piše DA PRONAĐETE EJMI, IDITE OVUDA.

Majron se osećao izgubljeno i prazno, a posmatranje ormarića, nečega što je toliko podsećalo na Ejmi, činilo je njen nestanak samo još gorim.

Atmosferu je razbilo zujanje Ridovog mobilnog telefona. Javio se, neko vreme slušao i zatim prekinuo vezu.

„Našao sam nekoga da zameni gospodina Dejvisa na času. Čeka vas

u kancelariji.”

TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

Dru Van Dajn je razmišljao o Ejmi i pokušavao da smisli šta bi trebalo da bude njegov sledeći potez kada je stigao u Planet mjuzik. Kad god je to radio, kad god je bio suviše zbunjen životom i lošim izborima koje je često pravio, Van Dajn se ili okretao lekovima ili, kao u ovom slučaju, muzici.

Slušalice ajpoda bile su mu čvrsto u ušima. Slušao je Gravity Alehndra Eskoveda uživajući u zvuku, pokušavajući da otkrije kako je Eskovedo napisao tu pesmu. Van Dajn je voleo to da radi. Rasparčao bi pesmu na najbolji mogući način. Smislio bi teoriju o njenom poreklu, o tome kako je nastala ideja, kako je nastao prvi delić inspiracije. Da li je prvo seme bio gitarski rif, refren, neka određena strofa ili stih? Da li je piscu bilo slomljeno srce, da li je bio tužan ili ispunjen radošću - i zašto se baš tako osećao? I kako je posle tog prvog koraka nastavio pesmu? Van Dajn bi video pesnika za klavirom ili kako prebira po gitari, zapisuje, menja, skraćuje, bilo šta.

Blaženstvo, čoveče. Čisto, jednostavno blaženstvo, tumačenje pesme. Uprkos tome što je, negde duboko u pozadini, jedan glasić uvek govorio: „Trebalo je da si to ti, Dru.”

Tako zaboravljaš na ženu koja te gleda kao da si pseći izmet i želi razvod. Zaboravljaš na oca, koji te je napustio dok si još bio dete. Zaboravljaš na majku, koja sada pokušava da se iskupi, i to što ju je tolike godine bilo baš briga za tebe. Zaboravljaš zatupljujući, tako običan posao profesora koji mrziš. Zaboravljaš da posao više nije nešto što radiš dok čekaš svoju veliku priliku. Zaboravljaš da tvoja velika prilika, ako si iskren prema sebi, nikada neće doći. Zaboravljaš da ti je trideset šest godina i da, bez obzira na to koliko se trudio da ga ubiješ, tvoj prokleti san neće umreti - ne, to bi bilo i suviše lako. Umesto toga, san ostaje i progoni te, i stavlja ti do znanja da se baš nikada neće ostvariti. Bežiš u muziku.

Šta bi, do đavola, sada trebalo uraditi?

O tome je Dru Van Dajn razmišljao dok je prolazio pored Bedrum randevua. Video je kako jedna prodavačica šapuće nešto drugoj.

Možda su razgovarale o njemu, ali to ga nije mnogo zanimalo. Ušao je u Planet mjuzik, mesto koje je i voleo i prezirao. Voleo je da bude okružen muzikom, mrzeo je što ga je podsećalo da ništa od toga nije njegova muzika.

Džordi Dek, mlađa, manje nadarena verzija njega samog, bio je za pultom. Van Dajn je po njegovom izrazu lica uočio da nešto nije u redu.

„Šta je?”

„Jedan krupan momak”, reče dečko, „dolazio je da te traži.”

„Kako se zvao?”

Dečko slegnu ramenima.

„Šta je hteo?”

„Raspitivao se o Ejmi.”

Grudva straha stegla mu se u grudima. „Šta si mu rekao?”

„Da često dolazi ovamo, ali mislim da je to već znao. Ništa značajno.”

Dru Van Dajn mu se približi. „Opiši ga.”

Učinio je to. Van Dajn se setio upozorenja koje je dobio ranije toga dana. Zvučalo je kao Majron Bolitar.

„A, još nešto”, reče dečko.

„Šta?”

„Mislim da je otišao u Bedrum randevu kada je izašao odavde.”

Kler i Majron su odlučili da Majron sam razgovara s gospodinom Dejvisom.

„Ejmi Bil je bila jedna od najdarovitijih učenica koje sam imao”, reče Hari Dejvis.

Dejvis je bio bled, drhtao je i nije imao ono samopouzdanje koje je Majron jutros uočio.

„Bila?”, upita Majron.

„Izvinite?”

„Rekli ste bila.”

„Bila je jedna od mojih najdarovitijih učenica.”

Oči su mu se raširile. „Više joj ne predajem.”

„Shvatam.”

„Samo sam to mislio.”

„Dobro”, reče Majron trudeći se da ga zadrži u odbrambenom stavu.

„Kada je tačno bila vaša učenica?”

„Prošle godine.”

„Sjajno.” Dosta s uvodom. Pravo na nokaut.

„Pa ako Ejmi više nije vaša učenica, šta je radila u vašoj kući u subotu uveče?”

Graške znoja iskočile su mu na čelu kao plastičnim glodarima u video igricama. „Zašto mislite da je bila kod mene?”

„Ja sam je tamo odvezao.”

„To nije moguće.”

Majron uzdahnu i prekrsti noge. „Ovo možemo da odigramo na dva načina, gospodine Di. Mogu da dovedem direktora ovamo ili možete meni da kažete šta znate.”

Tišina.

„Zašto ste jutros razgovarali s Rendijem Vulfom?”

„I on je moj učenik.”

„Jeste ili je bio?”

„Jeste. Predajem prvom i drugom razredu, i maturantima.”

„Video sam da su vas učenici ovde birali za profesora godine poslednje četiri godine.”

Ništa nije rekao.

Majron reče: „I ja sam išao u ovu školu.”

„Da, znam”, na usnama mu se pojavio bleđi osmeh. „Teško bi bilo ne приметiti trajno prisustvo legendarnog Majrona Bolitara.”

„Hoću da kažem, znam kakav je uspeh biti izabran za profesora godine. Biti toliko omiljen među učenicima.”

Dejvisu se dopao kompliment. „Da li ste vi imali omiljenog profesora?”, pitao je.

„Gospođa Fridman. Savremena istorija Evrope.”

„Bila je ovde kada sam počeo da radim”, nasmešio se. „Stvarno mi se sviđala.”

„To je divno, gospodine Di, zaista, ali devojka je nestala.”

„Ne znam ništa o tome.”

„Da, znate.”

Hari Dejvis je spustio pogled.

„Gospodine Di?”

Nije podigao pogled.

„Ne znam šta se dešava, ali sada se sve raspada. Sve. Mislim da to

znate. Vaš život je bio jedno pre ovog našeg razgovora, sada je nešto drugo. Ne želim da zvučim melodramatično, ali neću odustati dok sve ne saznam. Bez obzira na to koliko je loše. Bez obzira na to koliko će ljudi biti povređeno.”

„Ne znam ništa”, rekao je. „Ejmi nikada nije bila u mojoj kući.”

Ako bi ga sada pitali, Majron bi rekao da nije baš toliko siguran, kasno je shvatio da je njegov problem, nedostatak upozorenja. Razgovarao je odmerenim tonom. Pretnja je bila tu, naravno, ali nije čak ni bila vredna provere. Da ju je osetio, bio bi spreman da se pripremi. Ali gnev je samo jurnulo, naterao ga na akciju.

Majron se brzo pokrenuo. Zgrabio je Dejvisa od pozadi za glavu, pritisnuo tačke u dnu vrata, i povukao ga prema prozoru.

Dejvis je ispustio tihi krik kad mu je Majron gurnuo lice prema jednostranom staklu.

„Pogledajte tamo, gospodine Di.”

Kler je uspravno sedela u čekaonici, zatvorenih očiju, misleći da je niko ne gleda, a suze su joj se slivale niz obraze.

Majron ga gurnu jače.

„Jao!”

„Vidite li to, gospodine Di?”

„Pustite me!”

Prokletstvo. Gnev se raspršio, oslabio, razum se ponovo prikrao. Kao s Džejkom Vulfom, Majron prokle gubitak kontrole i popusti stisak. Dejvis se uspravio i protrljao vrat. Lice mu je bilo crveno.

„Ako mi samo pridete”, reče Dejvis, „tužiču vas. Da li vam je to jasno?”

Majron odmahnu glavom.

„Šta je?”

„Gotovi ste, gospodine Di. Samo to još ne znate.”

TRIDESET OSMO POGLAVLJE

Dru Van Dajn se vraćao prema srednjoj školi Livingston. Kako ga je do đavola Majron Bolitar povezao s ovom gužvom? Sada je bio u stanju potpune panike. Pretpostavljao je da onaj Hari Dejvis, gospodin prokleti posvećeni profesor, ništa ne bi rekao. To bi bilo bolje, ostavilo bi Van Dajna da se nosi s onim što će se pojaviti. Ali sada, nekako, Bolitar je završio u Planet mjuziku. Raspitivao se o Ejmi. Neko je progovorio.

Dok je prilazio školi, video je Harija Dejvisa kako izleće kroz vrata. Dru Van Dajn nije proučavao govor tela, ali, čoveče, Dejvis nije ličio na sebe. Pesnice su mu bile stegnute, ramena spuštена, noge u punoj brzini. Obično je išao sa osmehom i mašuci rukama, nekada je čak i zviždukao. Ne i danas.

Van Dajn je vozio preko parkinga i Dejvisu preprečio put. Dejvis ga je video i skrenuo udesno. „Gospodine Di?”

„Ostavi me na miru.”

„Nas dvojica moramo da porazgovaramo.” Van Dajn je izašao iz automobila, ali je Dejvis produžio.

„Znas šta će se desiti ako budeš razgovarao s Bolitarom, zar ne?”

„Ništa mu nisam rekao”, reče Dejvis kroz stegnute zube.

„Hoćeš li?”

„Uđi u kola, Dru. Ostavi me na miru, do đavola.”

Dru Van Dajn odmahnu glavom. „Zapamti, gospodine Di. Možeš mnogo da izgubiš.”

„Kao što ti stalno ističeš.”

„Više nego iko od nas.”

„Ne”, Dejvis je stigao do svog auta, smestio se na prednje sedište i pre nego što je zatvorio vrata, reče: „Zar ne misliš da Ejmi ima najviše da izgubi?”

To je nateralo Van Dajna da zastane. Nagnuo je glavu k njemu. „Šta si hteo time da kažeš?”

„Razmisli o tome”, reče Dejvis.

Zatvorio je vrata i odvezao se. Dru Van Dajn je duboko udahnuo i

krenuo prema svom automobilu. Ejmi ima najviše da izgubi... To ga je nateralo da se zamisli. Upalio je motor i počeo da izlazi s parkinga kada je video da se školska vrata ponovo otvaraju.

Ejmina majka je prošla kroz ista vrata kroz koja je pre samo nekoliko minuta izjurio omiljeni predavač Hari Dejvis. A iza nje bio je Majron Bolitar.

Glas preko telefona, onaj koji ga je nešto ranije upozorio: Nemoj da uradiš nešto glupo. Sve je pod kontrolom.

Nije se činilo da je pod kontrolom. Uopšte se nije tako činilo.

Dru Van Dajn posegnu prema radiju u kolima kao da se nalazi pod vodom, a da je unutra kiseonik. Disk je bio tamo, poslednji album grupe Koldplej. Odvezao se puštajući da ga preplavi nežni glas Krisa Martina.

Panika nije nestala.

U ovakvim situacijama, znao je, obično je donosio pogrešnu odluku. To je bio trenutak kada bi obično žestoko zabrljao, znao je to. Znao je da bi trebalo da se povuče, da razmisli o svemu. Ali on je tako živio. To je podsećalo na olupinu koja polako klizi nizbrdo. Vidiš prema čemu ideš, znaš da će doći do gadnog sudara, ali ne možeš to da sprečiš niti da se skloniš s puta.

Bespomoćan si.

Na kraju je Dru Van Dajn pozvao jedan broj. „Halo?”

„Možda imamo problem”, rekao je Van Dajn, čuo je kako je Veliki Džejk Vulf uzdahnuo s druge strane.

„Reci mi”, reče Veliki Džejk.

Majron je odvezao Kler pre nego što je krenuo prema Livingstonskom tržnom centru. Nadao se da će naći Drua Van Dajna u Planet mjuziku. Nije imao sreće. Dečko u ponču ovaj put nije hteo da razgovara, ali mu je Seli En rekla da je videla Drua Van Dajna kada je došao, kratko porazgovarao s dečkom u ponču, a potom odjurio. Majron je imao broj Van Dajnovog kućnog telefona. Pozvao je, ali niko se nije javio.

Pozvao je Vina. „Moramo da pronađemo tog momka.”

„Trenutno smo se malo previše razapeli.”

„Koga možemo da nađemo da motri na Van Dajnovu kuću?”

Vin upita: „Šta misliš o Zori?”

Zora je bila bivši špijun Mosada, izraelski ubica i transvestit sa stiletom štiklama, bukvalno. Mnogi transvestiti su ljupki, Zora nije bila jedan od njih.

„Nisam baš siguran da će se uklopiti u predgrađe. Šta ti misliš?”

„Zora zna kako da se uklopi.”

„Dobro, šta god ti misliš.”

„Kuda ti ideš?”

„Do Čengovog hemijskog čišćenja. Moram da razgovaram s Rodžerom.”

„Ja ću pozvati Zoru.”

Kod Čenga je bilo prilično užurbano. Maksin je videla Majrona kako ulazi i glavom mu pokazala da priđe. Majron je prošao pored reda i krenuo za njom pozadi. Preplavio ga je miris hemikalija i tkanina. Činilo se kao da mu se prašina zalepila za pluća. Laknulo mu je kada je otvorila zadnja, vrata.

Rodžer je sedeo na gajbi u uličici, spuštene glave. Maksin prekrsti ruke i zapita: „Rodžere, imaš li nešto da kažeš gospodinu Bolitaru?”

Rodžer je bio mršav dečko. Ruke su mu bile poput trske, bez ikakvog nagoveštaja mišića. Nije podigao glavu kada je progovorio.

„Žao mi je što sam vas zvao”, rekao je.

Podsećao je na dete koje je razbilo komšijski prozor zalutalom bejzbol loptom, pa ga je majka dovukla preko ulice da se izvini. Majronu to nije bilo potrebno. Okrenuo se prema Maksin: „Želim da razgovaram s njim nasamo.”

„To ne mogu da dozvolim.”

„Onda ću otići u policiju.”

Prvo Džoan Ročester, sada Maksin Čeng, Majron je postao proketo dobar u pretnjama zastrašenim majkama. Možda će početi i da ih šamara, da se zaista oseti kao muškarčina.

Ali Majron nije ni trepnuo. Maksin Čeng jeste. „Biću tu blizu.”

„Hvala.”

Uličica je smrdela, kao i sve uličice, na ustajalo đubre i osušenu mokraću. Majron je čekao da ga Rodžer pogleda, ali ovaj to nije uradio.

„Nisi zvao samo mene”, reče Majron. „Zvao si i Ejmi Bil, zar ne?”

Potvrdio je, i dalje spuštenog pogleda.

„Zašto?”

„Uzvrtao sam joj poziv.“

Majron je napravio sumnjičav izraz. Pošto je dečakova glava i dalje bila oborena, taj napor je bio prilično beskoristan. „Rodžere, pogledaj me.“

Polako je podigao oči.

„Hoćeš da mi kažeš da je Ejmi Bil prva zvala tebe?“

„Video sam je u školi. Rekla je da treba da razgovaramo.“

„O čemu?“

Slegnuo je ramenima. „Samo je rekla da treba da razgovaramo.“

„Pa zašto niste?“

„Zašto nismo šta?“

„Razgovarali. Odmah na licu mesta.“

„Bili smo u hodniku, na sve strane je bilo ljudi. Htela je da razgovaramo nasamo.“

„Shvatam. Pa si je pozvao?“

„Da.“

„I šta je rekla?“

„To je bilo čudno. Htela je da zna moje ocene i vannastavne aktivnosti. Više je bilo kao da hoće da ih potvrdi. Mislim, poznajemo se pomalo, a svi pričaju, tako da je već znala većinu stvari.“

„I to je sve?“

„Razgovarali smo samo oko dva minuta. Rekla je da mora da ide, ali je dodala i da joj je žao.“

„Zašto?“

„Zato što nisam primljen na Djuk“, ponovo je spustio glavu.

„U tebi je mnogo nagomilanog besa, Rodžere.“

„Ne razumete.“

„Onda mi ispričaj.“

„Zaboravite.“

„Voleo bih da mogu, ali vidiš, ti si mene pozvao.“

Rodžer Čeng je proučavao uličicu kao da je nikada ranije nije video. Nos mu se nabrao, a lice zgrčilo od gađenja. Konačno je pronašao Majronovo lice: „Ja sam uvek azijski štreber, znate? Rođen sam u ovoj zemlji, nisam doseljenik. Kada pričam, bar polovina ljudi očekuje da zvučim kao u starim filmovima Čarlija Čena. A u ovom gradu, ako nemate novca ili niste dobri u sportu... Vidim koliko se majka žrtvuje, vidim kako naporno radi, i mislim u sebi: ako samo uspem ovo da

izguram. Ako sam budem dovoljno naporno radio u srednjoj školi, ako ne budem brinuo zbog svega onoga što propuštam, ako samo budem naporno radio, ako se budem žrtvovao, sve će biti u redu. Moći ću da odem odavde. Ne znam zašto sam se usredsredio na Djuk ali jesam. To je bio, ono kao, moj cilj. Kada uspem, moći ću malo da se opustim. Otići ću iz ove radnje.

Glas mu se izgubio.

„Voleo bih da si mi nešto rekao”, reče Majron.

„Ne umem da tražim pomoć.”

Majron je želeo da mu kaže kako bi trebalo da uradi više od toga, možda da ode na neku terapiju i izbori se s besom, ali nikada nije bio u njegovoj situaciji. Nije ni imao vremena.

„Hoćete li me prijaviti?”, upita Rodžer.

„Neću... Još možeš da se nađeš na listi čekanja.”

„Već su je popunili.”

„O!”, reče Majron. „Slušaj, znam da ti to sada izgleda kao pitanje života i smrti, ali nije toliko važno u koju ćeš se školu upisati. Kladam se da će ti se svideti u Rutgersu.”

„Aha, sigurno.”

Nije zvučao uvereno. Deo Majrona bio je ljut, ali drugi deo - veći deo - setio se Maksinine optužbe. Postojala je verovatnoća, pristojna verovatnoća, da je, pomogavši Ejmi, Majron uništio san ovog mladića. Nije mogao da to tek tako zanemari, zar ne?

„Ako i posle godinu dana budeš hteo da se prebaciš”, reče Majron, „napisaću pismo.”

Čekao je da Rodžer reaguje, uzalud. Majron ga je ostavio samog u smradu uličice iza radnje za hemijsko čišćenje njegove majke.

TRIDESET DEVETO POGLAVLJE

Majron je bio na putu da se nađe s Džoan Ročester, plašila se da bude kod kuće kada je ćerka pozove, u slučaju da njen muž bude u blizini, kada mu je zazvonio mobilni telefon. Proverio je identifikaciju poziva i srce mu je preskočilo kada je video da se pojavilo ime ELI VAJLDER.

„Hej”, rekao je. „Hej.” Tišina.

„Žao mi je zbog onog ranije”, reče Eli.

„Nemoj da se izvinjavaš.”

„Ne, zvučala sam histerično. Znam šta si hteo kad si pričao s devojkama.”

„Nisam želeo da umešam Erin.”

„U redu je. Možda bi trebalo da budem zabrinuta, ali stvarno želim da te vidim.”

„I ja tebe.”

„Dolaziš?”

„Ne mogu odmah, verovatno ću raditi na ovome do kasno.”

„Majrone?”

„Da.”

„Ne zanima me koliko će kasno biti.”

Nasmešio se.

„Dođi, u koje god doba”, reče Eli. „Čekaću te. A ako zaspim, bacaj kamenčić u prozor i probudi me. Važi?”

„Važi.”

„Budi oprezan.”

„Eli?”

„Molim?”

„Volim te.”

Usledio je uzdah. Zatim, s prizvukom melodije u glasu: “I ja volim tebe, Majrone.”

Iznenada, Džesika kao da je nestala u oblaku dima.

Kancelarija Dominika Ročestera bila je u depou za školske autobuse.

Kroz prozor kancelarije videlo se previše žutog. Ovo mesto bilo je

njegov paravan. Školski autobusi mogli su da učine čuda. Ako decu prevozite na sedištima, skoro sve možete da prevozite u prtljagu. Policajci mogu da zaustave i da pretresu kamion, ali nikada to ne rade sa školskim autobusima.

Zazvonio je telefon. Ročester podiže slušalicu: „Halo?”

„Hteli ste da motrim na vašu kuću?”

Jeste. Džoan je pila više nego ikad. To je moglo da bude zbog Kejtinog nestanka, ali Dominik više nije bio tako siguran. Zato je poslao jednog svog momka da motri. Za svaki slučaj.

„Da, pa?”

„Ranije u toku dana neki tip je dolazio da razgovara s vašom ženom.”

„Ranije u toku dana?”

„Da.”

„Koliko ranije?”

„Pre nerolko sati možda.”

„Zašto se tada nisi javio?”

„Pretpostavio sam da nije važno. Mislim, zapisao sam to. Ali mislio sam da hoćete da vam se javim samo ako je važno.”

„Kako je izgledao?”

„Zove se Majron Bolitar. Prepoznao sam ga. Nekada je igrao košarku.”

Dominik približi slušalicu pritiskajući je na uho kao da može da prođe kroz nju. „Koliko je ostao?”

„Petnaest minuta.”

„Bili su sami?”

„Aha. O ne brinite, gospodine Ročester, posmatrao sam ih. Ostali su u prizemlju, ako se to pitate. Nije bilo...”, zastao je, nesiguran kako da se izrazi.

Domink se skoro nasmejao. Ovaj glupan je mislio da hoće da motri na njegovu ženu za slučaj da ga vara. Čoveče, ta mu je dobra. Ali sada se pitao: zašto je Bolitar dolazio i zašto se toliko zadržao?

I šta mu je Džoan rekla?

„Još nešto”

„Pa, o tom se radi, gospodine Ročester.”

„O čemu?”

„Ima još nešto. Vidite, zapisao sam da je Bolitar dolazio, ali pošto

sam video gde je, nisam mnogo brinuo, znate?”

„A sada:”

„Pa, pratim gospođu Ročester. Upravo se dovezla do parka u gradu, Rajker hil. Znate ga?”

„Deca su mi tamo išla u osnovnu školu.”

„Da, dobro sedi na klupi, ali nije sama. Vidite, vaša žena sedi tamo sa istim tipom, s Majronom Bolitarom.”

Tišina.

„Pošalji nekog da prati i Bolitara. Hoću da ga pratite. Hoću da ih oboje patite.”

Tokom Hladnog rata Rajker hil art-park, smešten usred grada, bio je kontrolna vojna baza za protivavionske projekte. Vojska ga je zvala Najk bateri misajl sajt NT-80. To je istina Od 1954. do kraja najk vazdušnog sistema odbrane 1974. ovo mesto je bilo operativno i za herkul i za avaks projekte. Mnoge prvobitno vojne zgrade i barake sada su služile kao studiji gde su slike, skulpture i zanati cvetali u svakodnevnom okruženju.

Pre mnogo godina Majron je otkrio da je to na neki način dirljivo i neobično utešno - ostaci rata kao dom umetnosti - ali svet je sada bio drugačiji. Osamdesetih i devedesetih sve je bilo slatko i zabavno. Sada je ovaj napredak ličio na lažni simbolizam.

Majron je sedeo na klupi s Džoan Ročester, pored starog radarskog tornja. Samo su klimnuli jedno drugom. Čekali su. Džoan Ročester je držala mobilni telefon kao da je povređena životinja. Majron pogleda na sat. Trebalo je svakog časa da Kejti Ročester pozove majku.

Džoan Ročester pogleda u stranu. „Pitate se zašto ostajem s njim.”

Istina je bila da se nije pitao. Kao prvo, ma koliko odvratna situacija bila, još uvek je osećao vrtoglavicu od razgovora s Eli. Znao je da je to sebično, ali to je bio prvi put za sedam godina. da je ženi rekao da je voli. Trudio se da potisne te misli, trudio se da se skoncentriše na zadatak koji je bio pred njim, ali nije mogao da obuzda osećaje koje je izazvao njen odgovor.

Drugo, i možda važnije, Majron je odavno prestao da tumači veze. Čitao je o sindromu tučenih žena i možda je to ovde bio slučaj i ovo bio poziv u pomoć. Ali iz nekog razloga u ovom naročitom slučaju, nije

ga bilo dovoljno briga da bi prihvatio poziv, i odgovorio na njega.

„Dugo sam s Domom. Veoma dugo.”

Džoan Ročester je začutala. Posle nekoliko sekundi zinula je da kaže još nešto, ali je telefon u njenoj ruci počeo da vibrira, gledala je naniže kao da joj se upravo stvorio u ruci. Ponovo je vibrirao, a zatim zazvonio.

„Javite se”, reče Majron.

Džoan Ročester klimnu glavom i pritisnu zeleno dugme, prinela je telefon uhu: „Halo?”

Majron se nagnuo bliže. Čuo je glas s druge strane linije zvučao je mlado, zvučao je ženski, ali nije mogao da razazna reči.

„O, dušo”, reče Džoan Ročester, a lice joj se opustilo od zvuka ćerkinog glasa. „Drago mi je što si bezbedna. Da. Da, dobro. Slušaj me za trenutak, hoćeš? Ovo je vrlo važno.”

Još priče s druge strane.

„Neko je ovde sa mnom...”

Živ govor s druge strane.

„Molim te, Kejti, samo slušaj. On se zove Majron Bolitar, iz Livingstona je. Ne želi ti ništa loše. Kako je saznao... to je zamršeno... Ne, naravno da nisam ništa rekla. Imao je liste poziva ili tako nešto, nisam baš sigurna, ali rekao je da će reći tati.

Usledio je vrlo živ govor.

„Ne, ne, nije to još uradio. Samo mora da razgovara s tobom na minut. Mislim da bi trebalo da saslušаш. Kaže da se radi o drugoj nestaloj devojci, Ejmi Bil. Traži je... Znam, znam, rekla sam mu to. Samo... sačekaj, važi? Evo ga.”

Džoan Ročester je htela da mu pruži telefon. Majron je pružio ruku i oteo joj ga, uplašen da će izgubiti tu tanku nit. Izvukao je svoj najmirniji glas i rekao: „Zdravo, Kejti. Zovem se Majron.”

Zvučao je kao voditelj noćnog programa na radiju.

Kejti je, s druge strane, bila nešto histeričnija. „Šta hoćete od mene?”

„Imam samo nekoliko pitanja.”

„Ne znam ništa o Ejmi Bil.”

„Ako bi samo mogla da mi kažeš...”

„Pratite ovaj poziv, zar ne?” Glas joj je pucao od histerije! Za mog tatu, „Držite me na vezi da biste otkrili odakle dolazi POZIV!”

Majron se spremao da se upusti u objašnjenje u stilu Berutijeve o

tome kako to ne ide baš tako, ali mu Kejti nije pružila priliku.

„Samo nas ostavite na miru!”

A onda je prekinula vezu.

Nalik još jednom glupom televizijskom klišeju, Majron reče: „Halo? Halo?” iako je znao da je Kejti Ročester prekinula vezu i nestala.

Minut ili dva sedeli su u tišini. Zatim je Majron polako vratio telefon.

„Žao mi je”, reče Džoan Ročester.

Majron klimnu glavom.

„Pokušala sam.”

„Znam.”

Ustala je. „Hoćete li reći Domu?”

„Ne”, reče Majron.

„Hvala vam.”

Ponovo je klimnuo. Udaljila se. Majron je ustao i krenuo u suprotnom smeru. Izvadio je svoj mobilni telefon i pritisnuo 1 i tarabu za brzo biranje. Vin se javio.

„Pričaj.”

„Da li je to bila Kejti Ročester?”

Očekivao je nešto tako, da Kejti ne saraduje. Zato se Majron pripremio. Vin je bio na licu mesta na Menhetnu, spreman da je prati. To je, zapravo, bilo još bolje: krenuće nazad prema svom skrovištu, Vin će je pratiti i saznati sve.

„Ličila je na nju”, reče Vin. „Bila je sa crnomanjastim ljubavnikom.”

“A sada?”

„Kada je prekinula vezu, ona i spomenuti ljubavnik krenuli su pešice. Usput, ljubavnik nosi oružje u futroli ispod pazuha.”

To nije bilo dobro. „Pratiš ih?”

„Praviću se da me to nisi pitao.”

„Stižem.”

ČETRDESETO POGLAVLJE

Džoan Ročester nategnu iz pljoske koju je držala ispod sedišta automobila. Nalazila se na kolskom prilazu ispred kuće. Mogla je da sačeka dok ne uđe, ali nije. Bila je ošamućena, toliko dugo je bila ošamućena da više nije mogla da se seti kada joj je glava poslednji put zaista bila bistra. Nije ni bilo bitno. Čovek se na to navikne. Toliko se navikneš da ti postane normalno i sada bi je bistra glava izbacila iz koloseka.

Ostala je u autu i zurila u kuću. Gledala ju je kao da je prvi put vidi. Tu je živela. Zvučalo je tako jednostavno, ali to je bilo to. Tu je provodila život. Kuća nije bila upečatljiva, delovala je bezlično. Ona je tu živela, pomogla je da je izaberu. A sada, dok ju je gledala, pitala se zašto.

Džoan sklopi oči i pokuša da misli o nečemu drugom. Kako je dospela ovamo? Shvatila je da nije samo skliznula. Promena sada nije bila dramatična. Bile su to male izmene, tako postepeni da su neprimetne ljudskom oku. Tako je bilo s Džoan Ročester, najlepšom devojkom srednje škole Blumfield. Zaljubljena u nekoga zato što je sve ono što tvoj otac nije, snažan, čvrst to ti se dopada, obara te s nogu. I ne primetiš koliko uzima od života, kako postaješ samo njegov produžetak, više nisi jedinka za sebe ili, kao što si sanjala, jedna sreća, deli dvoje koji, zaljubivši se, postaju jedno, kao u ljubavnim romanima. Miriš se sa sitnicama, zatim s krupnijim stvarima, zatim sa svim. Smeh ti se utišava dok potpuno ne nestane. Osmeh bleđi sve dok ne postane samo imitacija radosti, nešto što stavljaš kao maskaru.

Ali kada je život skrenuo na mračnu stranu?

Nije mogla da odredi taj trenutak. Pokušavala je da se seti, ali nije mogla da odredi trenutak kada su se stvari promenile. Bilo je neizbežno, pretpostavljala je, od dana kada su se upoznali. Nikada nije mogla da mu se suprotstavi. Nije bilo bitke koju je mogla da povede i da je dobije, i koja bi mogla nešto da promeni.

Da može da se vrati unazad kroz vreme, da li bi se okrenula i otišla kada ju je prvi put pozvao da izađu? Da li bi tada rekla ne? Da li bi

otišla s drugim dečkom, kao što je bio onaj fini Majk Braun, koji sada živi u Parsipani? Odgovor je verovatno bio ne. Njena deca ne bi bila rođena. Deca, naravno, menjaju sve. Ne možete da poželite da se to nikada nije dogodilo, jer bi to bila najveća izdaja. Kako biste mogli da živite sa samim sobom ako biste poželeli da vaša deca ne postoje?

Uzela je još jedan gutljaj.

Prava istina je da je Džoan Ročester želela da joj je muž mrtav. Sanjala je o tome, jer to joj je bio jedini izlaz. Zaboravite na gluposti o zlostavljanim ženama koje se suprotstavljaju svom muškarcu. To bi bilo samoubistvo. Nikada ne bi mogla da ga napusti. Pronašao bi je i istukao i zaključao. Ko zna sta bi uradio deci. Naterao bi je da plati.

Džoan je nekada maštala o tome da spakuje decu i nađe neko sklonište u gradu za žene žrtve nasilja. Ali šta onda? Sanjala je o tome da državi da dokaze o Domu - znala je svakako mnogo toga - ali njoj ne bi pomogao čak ni program za zaštitu svedoka. Pronašao bi ih. Nekako.

On je bio takav čovek.

Izašla je iz kola. Teturala se pri hodu, ali i to je postalo skoro normalno. Džoan Ročester je pošla prema ulaznim vratima. Gurnula je ključ u bravu i ušla. Okrenula se da zatvori vrata za sobom. Kada se ponovo okrenula, Dominik je stajao ispred nje.

Džoan Ročester prinese ruku srcu. „Prepao si me.”

Prišao joj je. Za trenutak, pomislila je da želi da je zagri. Ali to nije bilo to. Savio se u kolenima. Desna ruka mu se stegla u pesnicu. Zamahnuo je da je udari iz sve snage izvlačeći snagu iz kukova. Njegovi članci zabili su joj se u bubreg.

Džoanina usta otvorila su se u nemom vrisku. Kolena su je izdala, pala je na pod. Dominik ju je zgrabio za kosu. Podigao ju je nazad i ponovo spremio pesnicu. Opet ju je udario u leđa, ovaj put jače.

Kliznula je na pod kao prosečena vreća peska.

„Reći ćeš mi gde je Kejti”, reče Dominik.

A zatim ju je ponovo udario.

Majron je bio u kolima i razgovarao s Vitom Mansonom, bivšim saigračem s Djuka koji je sada radio kao pomoćnik dekana na prijemu studenata, kada je shvatio da ga neko ponovo prati.

Vit Manson je bio brzi bacač s opasnih ulica Atlante. Voleo je godine provedene u Duramu, u Severnoj Karolini, i nikada se nije vratio kući. Dvojica starih prijatelja počela su s razmenom slatkih ljubaznosti pre nego što je Majron prešao na stvar.

„Moram da te pitam nešto malo čudno”, rekao je Majron.

„Samo izvoli.”

„Nemoj da se uvrediš.”

„Onda nemoj da me pitaš ništa uvredljivo”, reče Vit.

„Da li je Ejmi Bil primljena zbog mene?”

Vit zaječa. „O ne, nisi me to pitao.” i da znam, „nisi me baš to pitao.”

„Slušaj, zaboravi na to za trenutak. Moraš da mi pošalješ dva svedočanstva: jedno Ejmi Bil i drugo Rodžera Čenga.”

„Koga?”

„On je drugi učenik iz srednje škole Livingston.”

„Da pogađam: Rodžer nije primljen!”

„Imao je bolji prošek, bolje rezultate na prijemnom.

„Majrone?”

„Molim?”

„Nećemo da se upuštamo u to. Razumeš li me? To je poverljivo. Neću ti poslati svedočanstva. Neću raspravljati o kandidatima. Podsetiću te da prijem nije pitanje ocena i testova, da postoje manje opipljivi uslovi. Kao dva momka koja su primljena više zahvaljujući svojoj sposobnosti da ubace loptu kroz metalni obruč nego svojim ocenama i rezultatima testova, trebalo bi to da razumemo bolje od ostalih. A sada ću, samo blago uvređen, reći do viđenja.”

„Čekaj, sačekaj malo.”

„Neću ti poslati svedočanstva.”

„Ne moraš. Reći ću ti nešto o oba kandidata. Samo hoću da pogledaš u računar i uveriš se da je ono što govorim istina.”

„O čemu do đavola pričaš?”

„Vite, samo mi veruj. Ne tražim ti informacije. Tražim ti da proveriš nešto.”

Vit uzdahnu. „Trenutno nisam u kancelariji.”

„Uradi to kad budeš mogao.”

„Reci mi šta hoćeš da proverim.”

Majron mu je rekao. A zatim je shvatio da je isti automobil iza njega od kada je krenuo s Rajkers hila. „Uradićeš to?”

„Znaš li da si napast?”

„Uvek sam bio”, reče Majron.

„Aha, ali si imao slatka slobodna bacanja. Šta sada imaš. „Životinjski magnetizam i natprirodnu harizmu?”

„Sada ću da spustim slušalicu.”

To je i uradio. Majron je izvukao slušalicu iz uha. Auto je i dalje bio iza njega, na nekih šezdesetak metara.

Šta je sa svim tim kolima koja ga prate danas? U stara vremena udvarač bi poslao cveće ili bombonjeru. Majron je na trenutak osetio čežnju, ali sada nije bio pravi trenutak. Kola su ga sledila od kada je krenuo s Rajker hila. To je značilo da je verovatno ponovo bio posredi neki glupan Dominika Ročestera, počeo je da razmišlja: ako je Ročester poslao nekog da prati Majrona, verovatno je u najmanju ruku znao ili video da je Majron bio s njegovom ženom. Majron se pitao da li da pozove Džoan Ročester, da je obavesti, ali je odustao. Kao što je Džoan istakla, dugo je s njim. Znaće da se snađe.

Bio je na Aveniji Nortfild na putu prema Njujorku. Nije imao vremena za to, ali je morao što pre da se oslobodi pratnje. U filmovima bi to značilo jurnjavu ili neko naglo polukružno skretanje. To se nije dešavalo u stvarnom životu, naročito ako morate brzo da stignete nekud i ne želite da privučete policiju.

Ipak, bilo je načina.

Profesor iz muzičke prodavnice Dru Van Dajn živeo je u Vest Orindžu, nedaleko odavde. Zora bi trebalo da je sada na svom mestu. Majron je uzeo mobilni i pozvao je. Zora se javila posle prvog zvona.

„Zdravo, slatkišu”, reče Zora.

„Pretpostavljam da se ništa nije dešavalo u Van Dajnovoj kući.”

„Dobro pretpostavljaš, slatkišu. Zora samo sedi i sedi. To je tako dosadno za Zoru.”

Zora je uvek o sebi govorila u trećem licu. Imala je dubok glas, snažan naglasak i puno pljuvačke u ustima. To nije bio Prijatan zvuk.

„Prate me kola”, reče Majron.

„Zora može da pomogne?”

Mejron, „Zora definitivno može da pomogne.”

Zora ima prvoklasni plan, zastrašujuće jednostavan plan.

Kakav plan pitao je Majron, prihvatajući njen način pošto je to često činio kada bi s njom razgovarao.

„Zori se sviđa. Zori se vrlo sviđa.” Pošto je za pripremu trebalo nekoliko minuta, Majron je više puta nepotrebno skrenuo. Dva minuta kasnije Majron je skrenuo desno na put Plezent veli. Napred je video Zoru kako stoji pored picerije. Nosila je svoju plavu periku u stilu tridesetih godina i pušila cigaretu s muštiklom. Izgledala je isto kao Veronika Lejk posle stvarno gadne pijanke, u slučaju da Veronika Lejk ima preko metar i osamdeset i senku kao Homer Simpson u pet sati, kao i da je stvarno, stvarno ružna.

Zora namignu Majronu kada je prošao i samo malo podiže nogu. Majron je znao šta je u toj štikli. Kada, su se prvi put upoznali, isekla mu je grudi skrivenom stileto-oštricom. Na kraju, Vin je Zori poštedeo život - što je Majrona silno iznenadilo. Sada su svi bili drugari. Esperanca je to poredila sa svojim danima u ringu, kada bi čuveni loš momak među rvačima iznenada postao dobar.

Majron je dao levi žmigavac i zaustavio se pored puta, dve ulice dalje od Zore. Spustio je prozor kako bi mogao da čuje. Zora je stajala blizu slobodnog mesta za parkiranje. To je bilo očekivano, automobil koji je pratio Majrona zaustavio se upravo na tom mestu da bi čovek u njemu video kuda je Majron krenuo. Naravno, mogao je da se zaustavi bilo gde na ulici. Zora je bila spremna i na to.

Ostatak je bio, kao što je ranije rečeno, zastrašujuće jednostavan. Zora je prošla iza automobila. Nosila je visoke štikle poslednjih petnaest godina, ali još uvek je hodala kao novorođeno ždrebe na lošem tripu.

Majron je posmatrao prizor u retrovizoru!

Zora je otkrila bodež u stileto-štikli. Podigla je nogu i probušila točak. Majron je čuo zvižduk vazduha. Brzo je otišla do drugog zadnjeg točka i uradila isto. Zatim je Zora uradila nešto što nije bio deo plana.

Sačekala je da vidi da li će vozač izaći i obratiti joj se.

„Ne”, prošapta Majron za sebe. „Samo idi.”

Plan je jasan, probuši gume i beži. Ne upuštaj se u tuču. Zora je smrtonosna. Ako bi momak izašao iz kola verovatno neki mačo glupan naviknut da razbija glave, Zora bi ga iseckala kao nadev za picu. Zaboravimo moral na trenutak, nije im trebala takva policijska pažnja.

Glupan koji je vozio viknu: „Hej! Šta...?” i htede da izađe iz kola.

Majron se okrenuo i isturio glavu kroz prozor. Zora se smešila, malo je bila povila kolena. Majron ju je pozvao. Zora je podigla glavu i susrela njegov pogled. Majron je spazio iščekivanje, želju da napadne. Odmahnuo je glavom najodlučnije što je umeo.

Prošla je još jedna sekunda. Tupan je zalupio vrata automobila. „Glupa kučko!”

Majron je i dalje odmahivao glavom, sada još snažnije. Tupan je napravio korak. Majron nije skretao pogled i Zora nevoljno klimnu glavom.

A zatim otrča.

„Hej!” Glupan se dao u poteru. „Stani!”

Majron pokrenu kola. Glupan je sada gledao nazad, nesiguran sta da uradi, a zatim je doneo odluku koja mu je verovatno spasla život.

Potrčao je nazad do kola.

Ali s isečenim zadnjim gumama nikuda neće stići.

Majron se vratio na put i krenuo da se susretne s nestalom Kejti Ročester.

ČETRDESET PRVO POGLAVLJE

Dru Van Dajn je sedeo u dnevnoj sobi Velikog Džejka Vulfa i pokušavao da smisli svoj sledeći potez. Džejk mu je dao korona lajt pivo. Dru se namrštio. Prava korona, dobro, ali blago meksičko pivo? Zašto mu ne bi samo dao pišačku? Dru je ipak pijuckao.

Soba je zaudarala na Velikog Džejka. Iznad kamina visila je jelenska glava. Na okviru kamina bili su trofeji s golfa i tenisa. Tepih je bio nekakva medveda koža, a televizor ogroman, bar sto osamdeset centimetara. Na sve strane nalazili su se mali skupi zvučnici, a neka klasika je dopirala s digitalnog plejera. Vašarski aparat za kokice sa svetlima stajao je u uglu. Svuda uokolo bile su ružne zlatne statue i paprati. Sve je bilo odabrano ne po modi ili funkcionalnosti, već po tome da deluje razmetljivo i precenjeno.

Na stočiću se isticala slika zgodne supruge Džejka Vulfa. Dru ju je uzeo i odmahnuo glavom. Na fotografiji je Lorejn Vulf bila u bikiniju. Još jedan Džejkov trofej, pretpostavio je. Slika sopstvene supruge u bikiniju na stočiću u dnevnoj sobi, ko do đavola radi tako nešto?

„Razgovarao sam s Harijem Dejvisom”, reče Vulf. I on je pio koronu lajt. Kriška limete bila je zaglavljena na vrhu flaše. „Neće progovoriti.” Dru ništa nije rekao. „Ne veruješ u to?” Dru slegnu ramenima i otpi pivo. „On ovde može najviše da izgubi.”

„Misliš?”

„Ti ne?”

„Podsetio sam Harija na to. Znaš šta mi je rekao?” Džejk slegnu ramenima.

„Rekao mi je da možda Ejmi ima najviše da izgubi.” Dru je spustio pivo namerno promašivši podmetač. „Šta misliš?”

Veliki Džejk uperi debeli prst u Drua. „Čija bi to krivica bila, do đavola?” Tišina.

Džejk ode do prozora. Pokazao je bradom prema susednoj kući. „Vidiš onu kuću tamo?”

„Šta s njom?”

„To je prokleti dvorac.”

„Ni tebi nije baš loše ovde, Džejk.” Mali osmeh zaigrao mu je na usnama. „Nije kao ono.” Dru bi istakao da je sve relativno, da on, Dru Van Dajn, živi sam u rupi manjoj od Vulfove garaže, ali zašto da se trudi? Dru je mogao da navede i da nema teniski teren ni troja kola, ni zlatne statue ni sobu za projekcije, od razvoda, čak ni pravu ženu, a toliko zgodnu da može biti model za kupaće kostime.

„On je opasan advokat”, nastavio je Džejk. „Išao je na Jejl i nikome ne dozvoljava da to zaboravi. Ima nalepnicu Jejla i ne zaboravlja da nosi majice kada ide na trčanje. Razgovara s kandidatima za Jejl u svom dvorcu.

Je glupan, ali pogodi koja ga je škola ipak primila?” Dru Van Dajn se promeškoltio u stolici.

Hi Vetyni je ravnopravno igralište, Dru. Potrebna ti je ulaznica, moraš sam da je obezbediš. Ti si, na primer, želeo da budeš velika rok zvezda. Momci kojima to uspe - koji prodaju milione diskova i pune otvorene arene, misliš li da su oni darovitiji od tebe? Nisu. Velika, možda jedina razlika jeste u tome što su oni spemni da iskoriste neku situaciju. Da nešto preduzmu. A ti nisi. Znaš li šta je najveća istina na svetu?”

Dru je shvatio da ne može da ga zaustavi. Ali to je bilo u redu. Čovek je govorio, otkrivao stvari na sopstveni način. Dru je sada stvarao sliku. Imao je prilično dobru ideju kuda ovo vodi. „Ne, koja?”

„Iza svakog velikog bogatstva nalazi se veliki zločin.”

Džejk je učutao i pustio da se to slegne. Dru oseti da mu je disanje postalo malo čudno.

„Vidiš nekoga s puno para”, nastavio je Džejk Vulf, „nekog kao što je Rokfeler ili Karnegi ili neko takav. Hoćeš da znaš koja je razlika između njih i nas? Neki njihov predak je prevario, ili ukrao, ili ubio. Imao je muda, naravno. Ali shvatio je da igra nikada nije poštena. Ako želiš priliku, moraš sam da je stvoriš. Zatim masi prodaš onu priču o napornom radu, o nedizanju glave s posla.”

Dru Van Dajn se setio onog upozoravajućeg poziva: Nemoj da uradiš ništa glupo. Sve je pod kontrolom.

„Taj Bolitar”, reče Dru. „Tvoj prijatelj policajac već ga je pritisnuo. Nije poklekao.”

„Ne brini za njega.”

„To nije neka uteha, Džejk.”

„Pa”, reče Džejk, „prisetimo se samo čija je to krivica.”

„Tvog sina.”

„Hej!” Džejk ponovo upre zdepastim prstom. „Ne mešaj Rendija u ovo.”

Dru Van Dajn slegnu ramenima. „Ti si taj koji je hteo da odredi krivca.”

„On ide na Dartmut. To je gotova stvar. Niko, naročito ne neka glupa drolja, neće to upropastiti.”

Dru duboko udahnu. „Ipak, pitanje je, ako Bolitar nastavi da kopa, šta će pronaći?”

Džejk Vulf ga pogleda. „Ništa”, rekao je.

Dru Van Dajn oseti jezu u dnu kičme.

„Kako možeš biti tako siguran?”

Vulf ništa ne reče.

„Džejk?”

„Ne brini o tome. Kao što sam rekao, moj sin ide na koledž. Završio je sa svim tim.”

„Rekao si i da se iza svakog velikog bogatstva nalazi veliki zločin.”

„Pa?”

„Ona ti ništa ne znači, zar ne, Džejk?”

„Ne radi se o njoj. Radi se o Rendiju. O njegovoj budućnosti.”

Džejk Vulf je okrenuo leđa prozoru i zamku svog komšije sa Jejla. Dru je sabrao misli, obuzdao emocije. Pogledao je tog čoveka. Razmišljao je o onome što je rekao, šta sve to znači. Ponovo je pomislio na upozoravajući poziv.

„Džejk?”

„Šta je?”

„Da li si znao da je Ejmi Bil trudna?”

Soba je utihnula. Muzika u pozadini prekinula se između dve numere. Kada je ponovo počela, ritam je bio brži, neka stara pesmica Supertrempa. Džejk Vulf je polako okrenuo glavu i pogledao preko ramena. Dru Van Dajn je shvatio da je ta vest bila iznenađenje.

„To ništa ne menja”, reče Džejk.

„Ja mislim da možda menja.”

„Kako?”

Dru Van Dajn posegnu za opasačem ispod pazuha. Izvukao je pištolj i uperio ga u Džejka Vulfa. „Pogađaj.”

ČETRDESET DRUGO POGLAVLJE

Na fasadi je pisalo da je posredi salon za manikir Nokto smo mi u još uvek neobnovljenom delu Kvinsa. Fasada je delovala tako trošno da je izgledalo kao da će se srušiti ako se naslonite na zid. Rđa na požarnim stepenicama bila je toliko debela da je tetanus bio daleko veća opasnost nego udisanje dima. Svaki prozor bio je zatvoren ili teškim roletnama ili drvenim daskama. Zgrada je imala četiri sprata i protezala se skoro čitavom dužinom kvarta.

Majron reče Vinu: „R u nazivu je precrtano.”

„To je namerno.”

„Zašto?”

Vin ga je pogledao, sačekao. Majron je to obradio u glavi, Nokti, to smo mi pretvorili u uhvati nas. ⁹

„O”, reče Majron. „Simpatično.”

„Imaju dva naoružana stražara na prozorima”, reče Vin.

„Sigurno rade strava manikir.”

Vin se namrštio. „Osim toga, dva stražara nisu zauzela, svoja mesta dok se tvoja gospođica Ročester i njen dečko nisu vratili.”

„Zabrinuti su zbog njenog oca”, reče Majron.

„To bi bio logičan zaključak.”

„Znaš li nešto o ovom mestu?”

„Klijentela, je ispod mog nivoa stručnosti”, Vin pokaza glavom iza Majrona. „Ali ne i ispod njenog.”

Majron se okrenuo. Sunce na zalasku kao da se pomračilo. Velika Sindi je lagano išla prema njima. Bila je u potpunosti obučena u beli spandeks. Veoma uzan beli spandeks. Bez donjeg veša. Nažalost, to se videlo. Na sedamnaestogodišnjoj manekenki triko od spandeksa bio bi modni rizik. Na četrdesetogodišnjoj ženi koja je imala više od sto pedeset kilograma... pa, trebalo je imati petlje, mnogo petlje, jer je sve bilo na izvol'te, hvala lepo. Sve je poskakivalo dok se kotrljala prema njima. Izgledalo je kao da svaki deo tela vodi sopstveni život, pokrećući se u sopstvenom tempu, kao da je desetak životinja zarobljeno u belom balonu i pokušava da se izmigolji.

Velika Sindi je poljubila Vina u obraz. Zatim se okrenula i rekla: „Zdravo, gospodine Bolitar.” Zagrlila ga je obmotavši ruke oko njega, a osećaj je bio kao da ste obmotani vlažnim izolacionim materijalom s tavana.

„Zdravo, Velika Sindi”, reče Majron kada ga je spustila. „Hvala ti što si tako brzo došla.”

„Gospodine Bolitar, kada me ti pozoveš, ja dotrčim.”

Lice joj je ostalo mirno. Majron nikada nije znao da li ga velika Sindi zavatlava ili ne.

„Znaš li ovo mesto?”, pitao je.

„O, da.”

Uzdahnula je. U svoje vreme Velika Sindi je bila loš momak, odgovarala joj je ta uloga. Za one koji nikada nisu pratili profesionalno rvanje, to je samo moralna borba između dobra i zla. Godinama je Velika Sindi bila gospodar rata po imenu Ljudski vulkan. Jedne noći, posle naročito ispljujućeg meča u kojem je Velika Sindi stolicom „povredila” ljupku i vitku Esperancu Malu Pcoahontas Dijaz - toliko je „povredila” da je lažna hitna pomoć došla i stavila joj kragu oko vrata i sve to. Razjarena masa obožavalaca sačekala ju je ispred arene.

Kada je Velika Sindi krenula, masa ju je napala.

Možda bi je ubili. Masa je bila pijaana i razjarena i nije sagledavala razliku, između stvarnosti i fikcije. Velika Sindi je pokušala da pobegne. Borila se žestoko i dobro, ali desetine njih želele su njenu krv. Udarali su je kamenom, štapom, čizmom. Nasrnuli su. Velika Sindi je pala. Ljudi su poočeli da je šutiraju. Videvši taj masakr, Esperanca je pokušala da se umeša. Masa nije htela to da prihvati. Čak ni njihova omiljena rvačica nije mogla da zaustavi njihovu želju za krvlju. A onda je Esperanca uradila nešto zaista nadahnuto.

Skočila je na kola i otkrila da se Velika Sindi samo pretvarala da je loša da bi došla do informacija! Štaviše, objavila je Esperanca, Velika Sindi zapravo je davno izgubljena sestra Male Pokahontas, Poglavica Velika Mama, prilično bedan nadimak, ali brate, izmišljala je to u letu. Mala Pokahontas i njena sestra sada su ponovo bile zajedno i postaće partneri.

Masa je to pozdravila. Pomogli su i Velikoj Sindi da se digne na noge.

Poglavica Velika Mama i Mala Pobjahontas brzo su postale omiljen rvački tandem. Isti scenario odvijao se iz nedelje u nedelju, Esperanca bi počela svaki meč pobeđujući veštinom, njihovi protivnici uradili bi nešto nedozvoljeno, kao što je bacanje peska u oči ili bi upotrebili neki grozan predmet sa strane, dve zloće bi se ustremile na sirotu, bespommoćnu Pokahontas dok je neko odvlačio pažnju Poglavici Velika Mama, tukli bi senzualnu lepoticu dok se na njenom bikiniju od prevrnute kože n bi pocepala traka, a tada bi Poglavica Velika Mama isпустиła ratnički poklik i krenula u pomoć, bilo je neverovatno zabavno.

Kada je napustila ring, Velika Sindi je postala izbacivač i nekada nastupala u nekoliko bednih seks-klubova. Poznavala je ružniju stranu ulice. A oni su sada računali upravo s tim. Pa, šta je to mesto?", upita Majron.

Velika Sindi se namrštila poput totema. „Bave se raznim stvarima, gospodine Bolitar. Malo droge, malo prevara na internetu, ali uglavnom su to seks-klubovi.”

„Klubovi”, ponovio je Majron. „U množini?”

Velika Sindi klimnu glavom. „Ima ih verovatno šest ili sedam različitih. Sećate se da je pre nekolilsko godina Četrdeset druga ulica bila preplavljena šljamom?”

„Da.”

„Pa kada su ih naterali da odu odatle, šta mislite kuda je šljam otišao?”

Majron pogleda u salon za manikir. „Ovamo?”

„Ovde, tamo, svuda. Šljam se ne ubija, gospodine Bolitar. On se samo seli na drugo mesto.”

„A ovo je novo mesto?”

„Jedno od njih. Ovde, baš u ovoj zagradi, nude specijalizovane klubove za različite međunarodne ukuse.”

„Kada kažeš specijalizovane klubove.

„Da vidimo. Ako voliš plavuše, ideš zlatnoj plavuši, to je na drugom spratu, krajnje desno. Ako si za afroameričke muškarce, krenućeš na treći sprat i posetićeš mesto po imenu, ovo bi moglo da ti se sviđi gospodine Bolitar - Malkolm”

Majron pogleda Vina. Ovaj slegrmu ramenima.

Velika Sindi je nastavila glasom turističkog vodiča: „Oni s azijskim

fetišima uživaće u klubu Radost sisanja...”

„Aha”, reče Majron, „mislim da sam shvatio. Pa, kako da nađem Kejti Ročester?”

Velika Sindi je na trenutak oklevala. „Mogu da se predstavim kao kandidat za posao.”

„Molim?”

Velika Sindi spusti svoje ogromne pesnice na kukove. To je značilo da su međusobno udaljene skoro dva metra. „Gospodine Bolitar, ne vole svi mršavice.”

Majron zažmuri i protrlja koren nosa. „Dobro, da, možda. Još neki predlog?”

Vin je strpljivo čekao. Majron je uvek mislio da će Vin biti nestrpeljiv prema Velikoj Sindi, ali pre mnogo godina Vin ga je iznenadio istakavši ono što je trebalo da bude očigledno: „Jedna od naših najgorih i najrasprostranjenijih predrasuda odnosi se na krupne žene. Baš nikada ne vidimo dalje od toga.” I to je bila istina. Majron je bio duboko posramljen kada je Vin to rekao. Zato je počeo da se ponaša prema Velikoj Sindi onako kako treba, kao prema svima ostalima. To je nerviralo Veliku Sindi. Jednom, kada joj se Majron nasmešio, snažno ga je udarila u rame - toliko snažno da nije mogao da podigne ruku dva dana - i povikala: „Prekini s tim!”

„Možda bi trebalo da probaš direktniji pristup”, reče Vin. „Ja ću ostati ovde napolju. Neka ti mobilni telefon bude uključen. Ti i Velika Sindi pokušajte uz pomoć priče da se uvučete unutra.”

Velika Sindi klimnu glavom. „Možemo da se pretvaramo da smo par koji bi da proba trojku.”

Majron se baš spremao nešto da kaže kada Velika Sindi reče: „Šalim se.”

„Znao sam.”

Podigla je sjajnu obrvu i nagnula se prema njemu. Breg ide Muhamedu. „Ali sada, kada sam posejala najerotičnije seme, gospodine Bolitar, možda će ti biti teško da se pokažeš s nekom mršavicom.”

„Provući ću se nekako. Hajdemo.”

Majron je prvi prošao kroz vrata. Crnac s markiranim sportskim naočarima za sunce rekao mu je da stane. Nosio je slušalicu u uhu kao da je iz tajne službe. Zaustavio je Majrona dodirom ruke.

Čoveče, reče Majron, „sve ovo zbog manikira?”

Čovek uze Majronov mobilni telefon. „Ne dozvoljavamo slikanje”, rekao je.

„To nije telefon s kamerom.”

Crnac se iskezio. „Dobićete ga kada budete izlazili.”

Nastavio je da se ceri sve dok Velika Sindi nije ispunila dovratak. Tada je kez nestao, zamenilo ga je nešto nalik užasu. Velika Sindi se uvukla unutra kao kada div ulazi u dečju kućicu. Uspravila se, protegla ruke iznad glave i raširila noge. Beli spandeks je vrištao u agoniji. Velika Sindi namignu crncu.

„Pretresi me, momčino”, rekla je. „Naoružana sam.”

Odeća je bila tako zategnuta da je delovala kao druga koža. Ako je Velika Sindi zaista bila naoružana, čovek nije želeo da zna gde joj je oružje.

„Sve je u redu, gospođice. Prođite.”

Majron je ponovo pomislio na ono što je Vin rekao o opštoj predrasudi. Bilo je nečeg ličnog u rečima, ali kada je Majron pokušao da to otkrije, Vin je zatvorio temu. Ipak, pre četiri godine Esperanca je želela da Velika Sindi preuzme neke klijente. Osim Majrona i Esperance, ona je najduže bila u MB zastupništvu. Na neki način, to je imalo smisla. Ali Majron je znao da će to biti propast. I bila je. Nikome nije bilo prijatno da ga zastupa Velika Sindi. Krivili su njenu neobičnu garderobu, njenu šminku, način na koji je govorila (volela je da reži!), ali čak i da se rešila svega toga, da li bi to išta promenilo?

Crnac pritisnu uho. Neko mu je nešto govorio u slušalicu. Iznenada je stavio ruku na Majronovo rame.

„Šta mogu da učinim za vas, gospodine?”

Majron je odlučio da nastupi direktno. „Tražim ženu po imenu Kejti Ročester.”

„Ovde nema nikoga po tom imenu.”

„Ne, ona je ovde”, reče Majron. „Prošla je kroz ova ista vrata pre dvadeset minuta.”

Crnac napravi korak prema Majronu. „Nazivate me lažovom?”

Majron je bio u iskušenju da mu zabije koleno u prepone ali to ne bi pomoglo. „Slušajte, možemo da prođemo kroz, te mačo poze, ali zaista, u čemu je stvar? Znam da je ušla ovde. Znam zašto se krije. Ne želim da joj naudim. Možemo ovo da izvedemo na dva načina. Prvi,

može na brzinu da razgovar sa mnom i da se tako završi. Neću nikome reći gde se nalazi. Drugi, pa, nekoliko mojih ljudi raspoređeno je napolju. Ako me izbacite, pozvaću njenog oca. On će dovesti još nekoliko ljudi. Sve će biti ružno. Nikome to nije potrebno, hoću samo da razgovaram.”

Crnac se nije pomerio.

„Još nešto”, reče Majron. „Ako se plaši da radim za njenog oca, pitajte je ovo: Da njen otac zna da je ovde, da li bi bio tako suptilan?”

I dalje je oklevao.

Majron raširi ruke. „Ja sam na vašoj teritoriji, nisam naoružan. Kakvu štetu mogu učiniti?”

Muškarac je sačekao još jedan trenutak. Zatim reče: „Jeste li završili?”

„Možda smo zainteresovani i za trojku”, reče Velika Sindi.

Majron je ućutka pogledom. Slegnula je ramenima i ućutala.

„Sačekajte ovde.”

Muškarac je krenuo prema čeličnim vratima koja su zazujala. Otvorio ih je i ušao. Prošlo je pet minuta. Ušao je ćelavi momak s naočarima. Bio je nervozan. Velika Sindi poče da mu namiguje, oblizala je usne, podigla ono što su joj možda bile grudi. Majron odmahnu glavom, uplašen da će se baciti na kolena i odglumiti ko zna šta, kada su se vrata milosrdno otvorila. Muškarac s naočarima za sunce promolio je glavu.

„Dođite”, rekao je pokazujući na Majrona. Okrenuo se prema Velikoj Sindi. „Sami.”

Velikoj Sindi se to nije dopalo. Majron ju je umirio pogledom i ušao u drugu prostoriju. Čelična vrata su se zatvorila za njim. Majron se osvrnu oko sebe i reče. „Aha.”

Bilo ih je četvorica, različitih veličina, mnogo tetovaža, neki su se cerili neki pravili grimase. Svi su bili u farmerkama i majicama. Nijedan nije bio sveže obrijan. Majron je pokušavao da otkrije ko im je vođa. U grupnoj tuči većina ljudi pogrešno misli da treba da tražiš najslabiju kariku. To je uvek gori potez. Osim toga, ako su momci iole dobri, nije bitno šta ćeš uraditi.

Četvorica na jednog u malom prostoru. Giotov si.

Majron je pronašao muškarca koji je stajao malo ispred ostalih. Bio je crnomanjast i manje-više odgovarao opisu momka Kejti Ročester

koji je dobio i od Vina i od Edne Skajler. Majron ga pogleda pravo u oči.

Majron reče: „Da li si glup?”

Crnomanjasti muškarac se namrštio, iznenađen i uvređen. „Meni pričaš?”

„Ako kažem: 'Da, tebi pričam', da li će tu biti kraj ili ćeš odgovoriti: 'Meni pričaš', ponovo ili 'Bolje bi ti bilo da ne pričaš meni'? Jer, zaista, nijedan od nas nema vremena.”

Crnomanjasti muškarac se nasmešio. „Ispustio si jednu mogućnost dok si razgovarao s mojim prijateljem.”

“Koju to?”

“Treću mogućnost”, podigao je tri prsta za slučaj da Majron ne zna šta znači reč tri. „Da se mi postaramo da ne možeš da kažeš njenom ocu.”

Iscerio se. I ostali su se iskezili, on raširi ruke i reče: „Kako?”

To ga je nateralo da se ponovo namršti. „AA?”

„Na koji način?”

„Kako ćeš da se postaraš za to?” Majron se osvrnuo oko sebe. Ovi momci će me zaskočiti - to je plan? I šta onda? Jedini način da me učutkaš bio bi da me ubiješ. Da li spreman da ideš do kraja. A šta je s mojom ljupkom saradnicom u prednjoj prostoriji moraš ubiti i nju? A šta je s mojim, ostalim saradnicima napolju, može li baš i da preuveličava koristeći množinu, koji su tu. Hoćeš i njih ubiti? Ili je tvoj plan, šta, da me premlatiš i naučiš pameti? Ako je tako, pod jedan, nisam dobar učenik. Barem ne na taj način. A pod dva, gledam vas sve i pamtim vaša lica, i ako me napadnete, bolje se postarajte da budem mrtav, jer u suprotnom, vratiću se po vas noću, dok spavate, i vezaću vas, i sipati vam kerozin na prepone i zapaliti ga.”

Majron Bolitar, kralj dramatike. Ali pogled mu je ostao čvrst i pažljivo ih je gledao u lica, jednog po jednog.

„Pa”, reče Majron, „da li je to tvoj plan broj tri?”

Jedan muškarac premestio se s noge na nogu. Dobar znak. Drugi je krišom pogledao trećeg. Crnomanjasti muškarac je na licu imao nešto nalik osmehu. Neko je zakucao na vrata na suprotnom kraju prostorije. Crnomanjasti muškarac ih je odškrinuo, porazgovarao s nekim, zatvorio ih, okrenuo se Majronu.

„Dobar si”, rekao mu je.

Majron je držao jezik za zubima.

„Dođi ovamo.”

Otvorio je vrata i rukom pokazao Majronu da prođe. Majron je ušao u sobu sa crvenim zidovima, koji su bili prekriveni pornografskim slikama i posterima za filmove cenzurisane sa XXX. Tu su bili crni kožni kauč, dve stolice na sklapanje i lampa. A na kauču, izgledajući užasnuto ali nepovredeno, sedela je niko drugi do Kejt Ročester.

ČETRDESET TREĆE POGLAVLJE

Edna Skajler je bila u pravu, pomislio je Majron. Kejti Ročester jeste izgledala starije, nekako zrelije. Vrtela je cigaretu u ruci, ali je ona bila neupaljena.

Crnomanjasti muškarac ispruži ruku. „Ja sam Rufus.”

„Majron.”

Rukovali su se. Rufus je seo na kauč pored Kejti. Uzeo joj je cigaretu iz ruke.

„Ne možeš da pušiš u tvom stanju, dušo”, reče Rufus. Zatim je stavio cigaru između usana, upalio je, podigao noge na stočić i ispustio veliku perjanicu dima.

Majron je ostao stojeći.

„Kako ste me pronašli?”, upita Kejti Ročester.

„To nije važno.”

„Ona žena koja me je videla u podzemnoj. Ona je nešto rekla, zar ne?”

Majron nije odgovorio.

„Prokletstvo!” Kejti odmahnu glavom i položi ruku na Rufusovu butinu. „Sada ćemo morati da pronađemo drugo mesto.”

„Šta”, reče Majron pokazujući na poster nage žene s raširenim nogama, “i da ostavite sve ovo?”

„Nije smešno”, reče Rufus. „Ti si kriv, čoveče.”

„Moram da znam gde je Ejmi Bil.”

„Rekla sam vam preko telefona”, rekla je. „Ne znam.”

„Znaš li da je i ona nestala?”

„Ja nisam nestala. Ja sam pobjegla. Moj izbor.”

„Trudna si.”

„Tako je.”

“I Ejmi Bil je.”

„Pa?”

„Pa obe ste trudne, obe ste iz iste škole, obe ste pobjegle ili nestale...”

„Milion trudnih devojaka beži od kuće svake godine.”

„Da li sve one koriste isti bankomat?”

Kejti Ročester se uspravila. „Šta?”

„Pre nego što si pobegla, otišla si do bankomata.

„Išla sam do gomile bankomata”, reče ona. „Trebao mi je novac da pobegnem.”

„Šta, ovde prisutni Rufus nije mogao da ti pozajmi?”

Rufus reče: „Idi do đavola, čoveče.”

„To je bio moj novac”, reče Kejti.

“U kom si mesecu uopšte?”

„To vas se ne tiče. Ništa od ovoga vas se ne tiče.”

„Poslednji bankomat koji si obišla bio je onaj Sitibanke u Pedeset drugoj ulici.”

Kejti Ročester je sa svakim odgovorom zvučala sve mlađe i nervoznije.

„Pa poslednji bankomat koji je Ejmi Bil obišla pre nego što je nestala, bio je taj isti Sitibanke u Pedeset drugoj ulici.”

Kejti Ročester je sada izgledala iskreno zbunjena. Nije se pretvarala. Nije znala. Polako je okrenula glavu prema Rufusu. Skupila je oči.

„Hej”, reče Rufus. „Ne gledaj u mene.”

„Rufuse, da li si. . . ?”

Da li sam, šta?” Rufus je bacio cigaretu na pod i skočio na noge. Podigao je ruku kao da će je udariti iz bekhenda. Majron skliznu između njih. Rufus se zaustavio, nasmešio, podigao ruke u lažnoj predaji.

„U redu je, dušo.”

„O čemu je ona pričala?”, upita Majron.

„Ni o čemu, gotovo je”, Rufus je pogleda. „Žao mi je, dušo. Znaš da te nikada ne bih udario, zar ne?”

Kejti ne reče ništa. Majron je pokušao da pročita izraz njenog lica. Nije se zgrčila, ali bilo je tu nečega, nečega što je video kod njene majke. Majron se spustio do nje.

„Želiš li da te izvučem odavde?”, pitao je.

„Šta?” Kejti je naglo podigla glavu. „Ne, naravno da ne. Mi se volimo.”

Majron je pogleda ponovo pokušavajući da otkrije uznemirenost. Nije je video.

„Dobićemo dete”, rekla je.

„Zašto si tako pogledala Rufusa? Kada sam spomenuo bankomat?”

„Glupo je. Zaboravite.“

„Reci mi ipak.“

„Pomislila sam... ali pogrešila sam.“

„Šta si pomislila?“

Rufus je vratio noge na stočić i prekrstio ih. „U redu je, dušo. Reci mu.“

Kejti Ročester je držala oboren pogled. „Bila je to samo, kao, reakcija, znate?“

„Reakcija na šta?“

„Rufus je bio sa mnom. To je sve. Bila je njegova ideja da upotrebimo taj poslednji bankomat. Mislio je, pošto je u centru i to, da će biti teško pronaći neki trag, naročito dovde.“

Rufus podiže obrvu, ponosan na svoju dosetljivost.

„Ali vidite, Rufus ima puno devojaka koje rade za njega, i ako imaju novca, pretpostavljam da ih vodi do bankomata da podignu gotovinu. On drži jedan od klubova ovde, mesto koje se zove Jedva legalno. Namenjen je muškarcima koji vole devojke koje su...“

„Mislim da mogu pretpostaviti šta žele. Nastavi.“

„Legalno“, reče Rufus podižući prst. „Zove se Jedva legalno. Ključna reč je legalno. Sve devojke imaju više od osamnaest godina.“

„Siguran sam da je tvoja majka predmet zavisti u svom književnom klubu, Rufuse“, Majron se okrenuo prema Kejti. „Pa si pomislila...?“

„Nisam razmišljala. Kao što sam rekla, bila je to samo reakcija.“

Rufus spusti noge sa stola i sede uspravno. „Pomislila je da je ta Ejmi jedna od mojih devojaka. Nije. Slušajte, to je laž koju prodajem. Ljudi misle da su te devojke pobegle sa svojih farmi ili iz domova u predgrađu i da su došle u veliki grad da postanu, ne znam, glumice ili plesačice ili šta god, i kada su propale, završile su kao kurve. Ja prodajem tu fantaziju. Želim da momci misle da dobijaju ćerku nekog farmera, ako ih to pali. Ali činjenica je da su to samo ulične narkomanke. One srećnije rade filmove, pokazao je na poster, a one ružnije rade po sobama. To je tako jednostavno.“

„Znači, ne nalaziš ih u srednjim školama?“

Rufus se nasmejao. „Voleo bih. Hoćeš da znaš gde ih pronalazim?“

Majron je čekao.

„Na sastancima anonimnih alkoholičara. Ili u ustanovama za rehabilitaciju. Ta mesta su kao kauč za audicije, ako znaš šta hoću da

kažem? Sedim pozadi i pijem odvratnu kafu i slušam. Zatim razgovaram s njima tokom pauza i dajem im vizitkartu i čekam dok ponovo ne posrnu. Uvek posrnu. A ja sam tu, spreman da ih podignem.”

Majron pogleda Kejti. „Opa, on je sjajan.”

„Ne poznajete pravog njega”, rekla je.

„Aha, siguran sam da je dubok”, Majron ponovo oseti da ga svrbe prsti, ali se obuzdao. „Pa kako ste se vas dvoje upoznali?”

Rufus odmahnu glavom. „Nije bilo tako.”

„Mi se volimo”, reče Kejti. „On poznaje mog oca preko posla. Došao je kod nas kući i čim smo se ugledali...”, nasmešila se i izgledala lepo, i mlado, i srećno, i glupo.

„Ljubav na prvi pogled”, reče Rufus.

Majron ga je samo pogledao.

„Šta”, rekao je, „ne veruješ da je to moguće?”

„Ne, Rufuse, ti deluješ kao prava prilika.”

Rufus odmahnu glavom. „Ovo ovde, to je za mene samo posao. To je sve. Kejti i ta beba, one su moj život. Razumeš?”

Majron ipak ništa nije rekao. Stavio je ruku u džep i izvukao sliku Ejmi Bil. „Pogledaj ovo, Rufuse.”

Pogledao je.

„Da li je ona ovde?”

„Druže, kunem se svojim nerođenim detetom, nikada pre nisam video tu ribu i ne znam gde je.”

„Ako lažeš...”

„Dosta pretnji, dobro? Ono što ti ovde imaš jeste nestala devojkica, je li tako? Policija je traži. Misliš da želim takvu nevolju?”

„Imaš nestalu devojkicu ovde”, reče Majron. „Njen otac će okrenuti nebo i zemlju da je pronađe. A zainteresovana je i policija.”

„Ali ovo je drugačije”, reče Rufus a glas mu se pretvorio u molbu. „Volim je. Išao bih kroz vatru za Kejti. Zar ne shvataš? Ali ta devojkica... ne bi bila vredna toga. Da je imam ovde, vratio bih je. Ne treba mi takva gužva.”

To je imalo nekog tužnog, jasnog smisla.

„Ejmi Bil je upotrebila isti bankomat”, ponovio je Majron. „Imate li neko objašnjenje za to?”

Oboje su odmahnuuli glavama.

„Da li si nekome rekla?”

Kejti upita: „Za bankomat?”

„Da.”

„Mislim da nisam.”

Majron ponovo kleknu. „Kejti, slušaj me. Ne verujem u slučajnosti. Sigurno postoji razlog zašto je Ejmi Bil otišla do tog bankomata. Mora da postoji neka veza među vama.”

„Jedva poznajem Ejmi. Mislim, da, išle smo u istu školu, ali nikada se nismo družile. Povremeno sam je viđala u tržnom centru, ali se nismo čak ni pozdravljale. U školi je uvek bila sa svojim dečkom.”

„Rendijem Vulfom.”

„Aha.”

„Poznaješ li ga?”

„Naravno. Zlatni dečko škole. Bogati tatica ga uvek vadi iz nevolja. Zna li koji je Rendijev nadimak?”

Majron se setio nečega sa školskog parkinga. „Farm, nešto tako?”

„Farm, ne farmer. Zna li kako ga je dobio?”

„Ne”

„Skrraćeno od farmaceut. Rendi je najveći diler u srednjoj školi Livingston.” Kejti mu se nasmešila. „Čekajte, hoćete da znate koja je moja veza s Ejmi Bil? Evo je jedina koje mogu da se setim, njen dečko mi je prodao paketić za pet dolara.”

„Stani”, Majron je osetio kako soba lagano počinje da se okreće. „Rekla si nešto o njegovom ocu?”

„Veliki Džejk Vulf, gradska faca.”

Majron klimnu, sada skoro uplašen da se pomeri. „Rekla si nešto o tome kako stalno izvlači Rendija iz nevolja”, njegov sopstveni glas sada mu je zvučao veoma udaljeno.

„Samo glasine.”

„Ispričaj mi.”

„Šta mislite? Jedan profesor je uhvatio Rendija da diluje u dvorištu. Prijavio ga je policiji. Njegov tata ih je potplatio, i profesora, čini mi se. Svi su nešto mrmljali da ne žele da unište blistavu budućnost glavnog kvoterbeka.”

Majron je i dalje klimao. „Koji profesor?”

„Ne znam.”

„Čula si neke glasine?”

„Ne.“

Ali Majron je pomislio da možda ima predstavu o kome se radi.

Postavio je još nekoliko pitanja. Ali tu više nije bilo ničeg. Rendi i Veliki Džejk Vulf. Ponovo se vraća na njih. Vraća se na profesora, savetnika Harija Dejvisa i muzičara, profesora, kupca donjeg veša Drua Van Dajna. Vraća se do grada, Livingstona, i do toga kako se mladi bune i koliki je pritisak na svu tu decu da uspeju.

Na kraju, Majron pogleda Rufusa. „Ostavi nas same za trenutak.“

„Nema šanse.“

Međutim, Kejti je povratila malo sigurnosti. „U redu je, Rufuse.“

Ustao je. „Biću odmah iza vrata“, reče Rufus Majronu, „sa svojim saradnicima. Kapiraš?“

Majron se suzdržao da mu ne odgovori i sačekao dok nisu ostali sami. Pomislio je na Dominika Ročestera, na to kako pokušava da pronađe ćerku, kako možda zna da je Kejti na nekom ovakvom mestu s muškarcem kao što je Rufus i kako je možda njegova preterana reakcija, njegova želja da pronađe ćerku, iznenada postala razumljiva.

Majron se nagnuo bliže njenom uhu i prošaptao: „Mogu da te izvučeni odavde.“

Odmakla se i napravila grimasu. „O čemu pričate?“

„Znam da želiš da pobegneš od oca, ali ovaj momak nije rešenje.“

„Otkud vi znate šta je rešenje za mene?“

„On vodi javnu kuću, zaboga. Zamalo da te udari.“

„Rufus me voli.“

„Mogu da te izvučem odavde.“

„Ne bih otišla“, rekla je. „Pre bih umrla nego da živim bez Rufuisa. Da li vam je sada dovoljno jasno?“

„Kejti...“

„Izlazite.“ Majron ustade.

„Da vam kažem nešto“, rekla je. „Možda mi je Ejmi Bil sličnija nego što mislite.“

„Kako to?“

„Možda ni njoj ne treba spašavanje.“ Ili vam možda, pomisli Majron, obema treba.

ČETRDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Velika Sindi je ostala da pokazuje Ejminu fotografiju po komšiluku, za svaki slučaj. Zaposleni u tim nezakonitim radovima ne bi razgovarali s policajcima ili s Majronom, ali bi s Velikom Sindi. Imala je svoje talente.

Majron i Vin su krenuli prema automobilu.

„Vraćaš li se u stan?“, upita Vin.

Majron odmahnu glavom. „Imam još posla.“

„Otpustiću Zoru.“

„Hvala“, rekao je Majron i dodao gledajući nazad prema skladištu: „Ne sviđa mi se što je ostavljamo ovde.“

„Kejti Ročester je odrasla.“

„Ima osamnaest godina.“

„Upravo tako.“

„Pa, šta hoćeš da kažeš? Kada napuniš osamnaest, prepušten si sam sebi? Spašavamo samo odrasle?“

„Ne“, reče Vin. „Spašavamo one koje možemo. Spašavamo one u nevolji. Spašavamo one koji traže i kojima je potrebna pomoć. Mi ne, ponavljam, spašavamo one koji prave izbor s kojim se ne slažemo. Loši izbori su deo života.“ Nastavili su dalje. Majron reče: „Znaš da volim da čitam novine u Starbaksu, zar ne?“

Vin klimnu.

„Svaki tinejdžer koji visi tamo puši. Svi. Sedim tamo i gledam ih i, kada zapale, i ne razmišljajući o tome, najopuštenije na svetu, pomislim: 'Majrone, trebalo bi nešto da im kažeš.' Mislím kako bi trebalo da im priđem i izvinim se što ih prekidam i onda ih zamolim da odmah prestanu da puše, jer će to biti samo sve teže. Želim da ih pretresem i nateram da shvate koliko su glupi. Želim da im ispričam o svim ljudima koje poznajem, o ljudima koji su vodili divne, srećne živote, kao na primer Piter Dženings, sjajan momak po onome što sam čuo, i o tome kako je vodio neverovatan život i kako ga je izgubio jer je mlad počeo da puši. Želim da izvičem na njih celu litaniju o zdravstvenim problemima s kojima će se neizbežno suočiti zbog onog

što sad tako opušteno rade.”

Vin ništa nije rekao. Gledao je ispred sebe i držao korak.

„Ali onda pomislim da bi trebalo da gledam svoja posla. Oni to ne žele da čuju. A ko sam im ja uopšte? Samo neki tip. Nisam dovoljno važan da ih nateram da prestanu. Verovatno bi mi rekli da prošetam. I tako, naravno, ne kažem ništa. Gledam na drugu stranu i vraćam se svojim novinama i kafi, a u međuvremenu ta deca sede blizu mene i polako se ubijaju. A ja ih puštam.”

„Sami birmo i započinjemo svoje bitke”, reče Vin. „Ta bi bila izgubljena.”

„Znam, ali evo o čemu se radi: Ako kažem nešto svakom klicu, svaki put kada ih vidim, možda ću usavršiti svoj antipušački govor. I možda ću dopreti do jednog. Možda će jedan prestati da puši. Možda će moje mešanje spasti jedan život. I onda se pitam da li je ispravno da ćutim - ili je to lakše.”

„I šta onda?”, pitao je Vin.

„Na šta misliš?”

„Hoćeš li da visiš po Mekdonaldu i grdiš ljude što jedu big mek? Kada vidiš majku koja nutka gojaznog sina da proguta drugu ekstra veliku porciju krompira, da li ćeš je upozoriti na to kakva strašna budućnost očekuje dečaka?”

„Ne.”

Vin slegnu ramenima.

Ali dobro, zaboravi sve to, reče Majron. „U ovom naročitom slučaju, u ovom trenutku, nekoliko metara od nas, trudna devojka sedi u tom bordelu...”

„Što je njena zrela odluka koju je sama donela”, završio je Vin umesto njega.

Nastavili su da koračaju.

„To je kao ono što mi je doktorica Skajler rekla.”

„Ko?”, upita Vin.

„Žena koja je videla Kejti blizu podzemne železnice, Edna Skajler. Pričala mi je o tome kako više voli nevine pacijente. Mislim, položila je Hipokratovu zakletvu i sve što sledi, ali kada treba da pređe s reči na delo, radije leči nekog ko to više zaslužuje.”

„Ljudska priroda”, reče Vin. „Pretpostavljam da ti to nije baš odgovaralo?”

„Ništa mi od toga ne odgovara.”

„Ali ne radi se samo o doktorki Skajler. I ti to radiš, Majrone. Hajde da za trenutak ostavimo osećaj krivice koji ti je Kler nabila. Upravo u ovom trenutku ti biraš da pomogneš Ejmi jer je vidiš kao nevinu. Da je ona tinejdžer s istorijatom problema zbog droge, da li bi bio tako spreman da je nađeš? Naravno da ne bi. Svi mi biramo i odlučujemo, sviđalo ti se to ili ne.”

„Nije samo to.”

„Kako to?”

„Koliko je važno na koji ćeš se fakultet upisati?”

„Kakve to veze ima s bilo čim?”

„Mi smo imali sreće”, reče Majron. „Išli smo na Djuk.”

„A suština je?”

„Ja sam ubacio Ejmi. Napisao sam pismo, okrenuo telefon. Sumnjam da bi bila primljena da nije bilo mene.”

„Pa?”

„Gde treba da stavim tačku? Kao što mi je Maksin Čeng naglasila, kada jedno dete uspe, neko drugo biva odbijeno.”

Vin napravi grimasu. „Takav je život.”

„To ne znači da je ispravno.”

„Neko pravi izbor na osnovu prilično subjektivnog niza kriterijuma.”

Vin slegnu ramenima. „Zašto da to ne budeš ti?”

Majron odmahnu glavom. „Ne mogu a da ne mislim da to ima neke veze s Ejminim nestankom.”

„To što je primljena na fakultet?”

Majron klimnu.

„Kako?”

„Ne znam još.”

Razdvojili su se. Majron je ušao u automobil i proverio mobilni telefon. Jedna nova poruka. Preslušao ju je.

„Majrone? Ovde Gejl Beruti. Onaj poziv za koji si se raspitivao, onaj koji je bio upućen na kuću Erika Bila”, čula se buka u pozadini. „Šta? Do đavola, sačekaj malo.”

Majron je sačekao. Radilo se o pozivu koji je Kler primila, u kojem joj je robotizovan glas rekao da je Ejmi dobro. Nekoliko sekundi kasnije Berutijeva se vratila.

„Izvini zbog ovoga. Gde sam stala? A da, dobro, evo. Poziv je došao

iz govornice u Njujorku. Preciznije, iz jedne od govornica na stanici podzemne železnice u Dvadeset trećoj ulici. Nadam se da ti to koristi.”

Klik.

Majron se zamislio, na istom mestu na kojem je primećena Kejti Ročester. Pretpostavljao je da to ima smisla. Ili možda, u odnosu na ono što je upravo saznao, to nije imalo nikakvog smisla.

Mobilni telefon je ponovo zazujao. Bio je to Vit Menson, uzvrćao je poziv s Djuka. Nije zvučao srećno.

„Šta se, kog đavola, dešava?”, pitao je Vit.

„Šta je?”

„Ocene koje si mi dao za malog Čenga. Sve se slaže.”

„Četvrti u razredu a nije primljen?”

„Da li ćemo ulaziti u to, Majrone?”

Ne, Vite. Nećemo. Šta je s Ejminim ocenama?”

„Tu je problem.”

Majron je postavio još nekoliko propratnih pitanja pre nego što je prekinuo vezu.

Počinjalo je da se uklapa.

Pola sata kasnije Majron je stigao do kuće Eli Vajlder, prve žene kojoj je u poslednjih sedam godina rekao da je voli. Parkirao je automobil i za trenutak ostao da sedi u njemu. Posmatrao je kuću. Previše misli rojilo mu se po glavi. Razmišljao je o njenom pokojnom mužu Kevinu. Zajedno su kupili ovu kuću. Majron je u mislima video taj dan, Kevin i Eli dolaze ovamo s agentom za nekretnine, oboje mladi, oboje biraju ovu kuću kao mesto gde će provoditi život i podizati decu. Da li su se držali za ruke dok su obilazili svoje buduće prebivalište? Šta se dopadalo Kevinu, ili ga je možda savladalo oduševljenje njegove voljene? I zašto, do đavola, Majron razmišlja o takvim stvarima?

Rekao je Eli da je voli.

Da li bi to uradio, rekao volim te tek tako, da ga Džesika nije sinoć posetila?

Da.

Da li si siguran u to, Majrone?

Mobilni telefon mu je zazvonio. „Halo?”

„Planiraš li celu noć da presediš u kolima?”

Osetio je kako ga je srce zbolelo od Elinog glasa. „Izvini, razmišljao

sam.”

„O meni?”

„Da.”

„I o tome šta bi voleo da mi uradiš?”

„Pa, ne baš”, rekao je. „Ali mogu sada da počnem ako želiš.”

„Ne trudi se. Već sam sve isplanirala. Samo ćeš se umešati u ono što sam ja smislila.”

„Reci mi.”

„Radije bih ti pokazala. Dođi do vrata. Ne kucaj, ne govori. Zek spava, a Erin je gore za svojim računarem.”

Majrom prekinu vezu. Uhvatio je svoj odraz, blesavi osmeh, u retrovizoru. Trudio se da ne odjuri do vrata, ali nije mogao, da se obuzda da to ne bude onaj polutrak, poluhod. Kada je prišao, ulazna vrata su se otvorila. Eli je imala raspuštenu kosu, bluza joj je bila uska i crvena i sjajna. Na vrhu je bila zategnuta, prosto je tražila da se raskopča.

Eli stavi prst na usta. „Pst!”

Poljubila ga je. Poljubila ga je snažno i duboko. Osetio je poljubac u vrhovima nožnih prstiju. Njegovo telo je pevalo. Prošaptala mu je u uho: „Deca su gore.”

„Već si mi rekla.”

„Obično baš i ne rizikujem”, rekla je. Zatim mu je Eli liznula uho. Majronovo celo telo trglo se od zadovoljstva. „Ali stvarno stvarno te želim.”

Majron je prećutao dosetku. Ponovo su se poljubili uzela ga je za ruku brzo ga vodeći niz hodnik. Zatvorila je kuhinjska vrata. Prošli su kroz dnevnu sobu. Zatvorila je još jedna vrata „Da li ti odgovara kauč?”, pitala je.

„Baš me briga i ako ćemo to uraditi na krevetu s ekserima nasred Medison skver gardena.”

Spustili su se na kauč. „Dvoja zatvorenih vrata”, reče Eli teško dišući, ponovo su se poljubili. Ruke su počele da lutaju. „Niko ne može da nas iznenadi.”

„Opa, ovo si planirala”, reče Majron.

„Manje-više ceo dan.”

„Vredelo je”, rekao je.

Podigla je obrve. „O, tek ćeš videti.”

Nisu skinuli odeću. To je bilo ono najneverovatnije. Naravno, dugmići su bili otkopčani i rajsferšlusi spuštteni. Ali nisu skidali odeću. I sada, dok su dahtali jedno drugom u naručju, potpuno istrošeni, Majron je rekao ono isto što je govorio svaki put.”

„Baš si rečit.” Nikada ne koristi velike reci ako su male dovoljne.”

„Mogla bih sad da se našalim, ali neću.”

„Hvala ti”, rekao je i dodao: „Mogu li da te pitam nešto?”

Eli se privila bliže. „Šta god hoćeš.”

„Da li smo mi ozbiljni?”

Pogledala ga je. „Jesi li ozbiljan?”

„Valjda jesam.”

„Zvuči kao da me pitaš da se zabavljamo.”

„Šta bi bilo ako to i radim?”

„Pitaš me da se zabavljamo?”

„Naravno, zašto da ne?”

„Viknula bih: O, da! Zatim bih te pitala mogu li da žvrljam tvoje ime po svesci i da nosim tvoju koledž jaknu.”

Nasmešio se.

Eli reče: „Da li to tvoje pitanje ima neke veze s našim ranijim razmenjivanjem izjava ljubavi?”

„Ne bih rekao.”

Tišina.

„Majrone, odrasli smo. Možeš da spavaš s kim god želiš.”

„Ne želim da spavam ni s kim drugim.”

„Pa zašto me onda to sad pitaš?”

„Zašto, trebalo je ranije? Ja ne... uh... razmišljam baš najjasnije kada sam u stanju, znaš...” Pokušao je da pokaže. Eli zakoluta očima.

„Čoveče. Ne, mislim, zašto večeras? Zašto si to baš večeras Pitao?”

Razmišljao je šta da kaže. Bio je za potpunu iskrenost, ali da li je zaista želeo da se upušta u priču o Džesikinoj poseti? „Samo da razjasnim na čemu sam.”

Iznenada, na stepenicama su se začuli koraci.

„Mama!”

Bila je to Erin. Vrata, prva od dvoja vrata, naglo su se otvorila.

Majron i Eli pokrenuli su se brzinom koja bi uplašila i Naskar. Odeća je bila na njima, ali kao dvoje tinejdžera, trudili su se da sve bude

zategnuto i upasano do trenutka kada je kvaka na drugim vratima počela da se pomera. Majron je skočio na drugu stranu kauča dok je Erin otvarala vrata. Oboje su pokušavali da izbrišu izgled krivca s lica, ali s različitim uspehom.

Erin je uletela u sobu. Pogledala je u Majrona. „Drago mi je što si ovde.”

Eli je završila nameštanje bluze. „Šta nije u redu, dušo?”

„Bolje dođite brzo”, reče Erin.

„Zašto, šta se dešava?”

„Bila sam za računarom, četovala sam s prijateljima. A baš malopre, mislim, pre trideset sekundi, Ejmi Bil se pojavila na internetu i poslala mi pozdrav.”

ČETRDESET PETO POGLAVLJE

Svi su požurili u Erininu sobu.

Majron je preskakao po tri stepenika. Kuća se tresla, ali se nije obazirao. Prvo što je primetio kada je ušao bilo je to koliko ga je soba podsećala na Ejminu. Gitare, fotografije na ogledalu, računar na stolu. Boje su bile drugačije, bilo je više jastučića i plišanih životinja, ali nije bilo sumnje da obe sobe pripadaju srednjoškolkama koje imaju mnogo toga zajedničkog.

Majron je krenuo prema računaru. Erin je išla iza njega. Eli za njom. Erin je sela za računar i pokazala na reč:

Ljubitelj gitare KHK.

“KHK je od Krejzi het ker”, reče Erin, „to je ime grupe koju smo osnovale.”

Majron reče: „Pitaj Ejmi gde je.”

Erin otkuca: GDE SI? Zatim je pritisnula dugme za slanje.

Prošlo je deset sekundi. Majron je primetio ikonicu za Ejmin Profil. Grupa Grin dej. Slika u pozadini bila je ona Njujork rendžersa. Kada je odgovarala na poruku, deo njenog drugarskog zvuka, neka Ašerova pesma, čula se iz zvučnika.

Ne mogu da kažem. Ali dobro sam. Ne brini.

Majron reče: „Reci joj da su joj roditelji uznemireni. Da bi trebalo da im se javi.”

Erin otkuca: RODITELJI SU TI ODLEPILI. TREBA DA IM SE JAVIŠ.

Znam. Ali doći ću kući uskoro. Sve ću tada objasniti.

Majron je razmišljao kako da postupi. „Reci joj da sam ja ovde.”

Erin otkuca: MAJRON JE OVDE.

Dugačka pauza. Cursor je treperio.

Mislila sam da si sama.

IZVINI. ON JE OVDE. PORED MENE.

Znam da sam uvalila Majrona u nevolju. Reci mu da mi je žao, ali da sam dobro.

Majron je brzo razmišljao. „Erin, pitaj je nešto što bi samo ona znala.”

„Kao šta?”

„Vas dve vodite lične razgovore, zar ne? Delite tajne?”

„Naravno.”

„Nisam ubeđen da je to Ejmi. Pitaj je nešto što znate samo vas dve.”

Erin je razmislila za trenutak. Zatim je otkucala: **KAKO SE ZOVE DEČKO KOJI MI SE SVIĐA?**

Kursor je treperio. Nije htela da odgovori. Majron je bio prilično siguran u to. Tada je Ljubitelj gitare KHK otkucao:

Da li te je konačno pozvao da izađete?

Majron reče: „Insistiraj na imenu.”

„Radim na tome”, reče Erin. Kucala je: **KAKO SE ON ZOVE?**

Moram da idem.

Nije bilo potrebno požurivati Erin. **TI NISI EJMI. EJMI BI ZNALA IME.**

Dugačka pauza. Najduža do sada. Majron pogleda Eli. Oči su joj bile prikovane za ekran. Majron je čuo sopstveno disanje u ušima, kao da je prislonio školjke na njih. Tada je konačno stigao odgovor: *Mark Kuper.*

Ime je nestalo s ekrana. Ljubitelj gitare KHK je nestao. Za trenutak niko se nije pomerio. Majron i Eli gledali su u Erin. Ona se ukočila. „Erin?” Nešto se promenilo na njenom licu. Tihi trzaj u uglu usana.

Širio se.

„O bože”, reče Erin.

„Šta je bilo?”

„Ko je, do đavola, Mark Kuper?”

„Da li je to bila Ejmi ili ne?”

Erin klimnu. „Bila je Ejmi. Ali...”

Od tona njenog glasa temperatura u sobi opala je za deset stepeni.

„Ali šta?”, upita Majron.

„Mark Kuper nije dečko koji mi se sviđa.”

Majron i Eli izgledali su zbunjeno.

Eli upita: „Ko je on onda?”

Erin proguta knedlu. Pogledala ih je, prvo Majrona, zatim majku. „Mark Kuper je bio jezivi lik koji je bio u mom letnjem kampu. Ispričala sam Ejmi o njemu. Pratio je neke od nas onim groznim pogledom, znate. Kad god bi prošao, mi smo se smejale i došaptavale...” Glas joj je nestao, pa se vratio, ali sada tiše. „Šaputale

smo Nevolja.”

Sada su svi gledali u monitor nadajući se da će se ime opet pojaviti. Ali se ništa nije desilo. Ejmi se nije više pojavila. Poslala je poruku. I sada je ponovo nestala.

ČETRDESET ŠESTO POGLAVLJE

Kler je istog trenutka bila na telefonu. Pozvala je Majrona na mobilni telefon. Kada se javio, rekla je: „Ejmi je upravo bila na internetu! Javilo se dvoje njenih prijatelja!”

Erik Bil je sedeo za stolom i slušao. Ruke su mu bile prekrštene. Proveo je ceo prethodni dan na internetu tražeći po Majronovim uputstvima ljude koji žive u kraju oko one slepe ulice. Sada je, naravno, znao da je to bilo traćenje vremena. Majron je odmah video kola s nalepnicom srednje škole Livingston. Te iste večeri otkrio je da pripadaju jednom Ejminom profesoru, po imenu Hari Dejvis.

Samo je želeo da skloni Erika s puta.

Zato ga je uposlio.

Kler je slušala a zatim ispustila tihi krik. “O ne, o bože...”

„Šta je?”, upita Erik.

Rukom mu je pokazala da ćuti.

Erik je još jednom osetio bes. Ne na Majrona. Čak ne ni na Kler. Na sebe. Zurio je u monogram na svojim francuskim manšetama. Njegova odeća je bila šivena po meri. Jaka stvar. Šta je mislio, koga će zadiviti? Pogledao je u svoju ženu. Slagao je Majrona o strasti. Još uvek je žudeo za njom. Više nego išta želeo je da ga Kler pogleda kao nekada. Možda je Majron bio u ravu. Možda ga je Kler zaista volela. Ali nikada ga nije poštovala, nije joj bio potreban.

Nije verovala u njega.

Kada im se porodica našla u krizi, Kler je otrčala Majronu. Isključila je Erika. I, naravno, on je to prihvatio.

Erik Bil je to radio celog života. Prihvatao. Njegova ljubavnica, mišoliko stvorenje iz kancelarije, bila je jadna i posesivna i ponašala se prema njemu kao prema članu kraljevske porodice. Zbog toga se osećao kao muškarac. Kler to nije činila. Bilo je tako jasno.

„Šta je?”, ponovio je Erik.

Ignorisala ga je. Čekao je. Konačno, Kler je zamolila Majrona da sačeka trenutak. „Majron kaže da ju je i on video na Internetu. Rekao je Erin da joj postavi pitanje. Odgovorila je na način... bila je ona, ali je

u nevolji.”

„Šta je rekla?”

„Nemam vremena da sada ulazim u detalje”, Kler je vratila slušalicu na uho i rekla Majronu - Majronu! - „Moramo nešto da preduzmemo.”

Da preduzmemo.

Istina je da Erik Bil i nije bio neka muškarčina. Znao je to od početka. Kada je imao četrnaest godina, povukao se iz tuče. Cela škola je bila tamo. Siledžija je bio spreman da zada udarac. Erik se okrenuo i otišao. Majka je rekla da je razborit. U medijima, izbeći tuču smatra se hrabrim. Kakve gluposti! Nikakve batine, boravak u bolnici, potresi ili slomljene kosti nisu mogli da povrede Erika Bila više nego to što se nije suprotstavio. Nikada nije zaboravio, nikada to nije prevazišao. Uplašio se i pobegao od tuče. Taj obrazac se nastavio. Ostavio je drugare na cedilu kada su ih napali na zabavi bratstva. Na utakmici Dzetsa dozvolio je da neko polije pivom njegovu devojkicu. Ako bi ga neko popreko pogledao, Erik Bil je uvek prvi skretao pogled. Možete to da objašnjavate svim postojećim psihološkim učenjima savremene civilizacije, sve to đubre o tome da snaga dolazi iznutra i da nasilje nikada ništa nije resilo, ali sve je to bilo obično pravdanje. Možeš da živiš zavaravajući se tako, barem određeno vreme. A kada naiđe kriza, kriza kao što je ova, i ti shvatiš šta si zapravo, sva ta lepa odela i skupa kola i ispeglane pantalone ne znače ništa.

Nisi muškarac.

Ali ipak, čak i kukavice kao što je Erik ne prelaze određenu granicu. Ako nju pređeš, nikada se nećeš vratiti. To ima veze s tvojom decom. Čovek štiti svoju porodicu po svaku cenu. Bez obzira na žrtvu. Primićeš svaki udarac. Ići ćeš do kraja sveta i rizikovati sve da ih zaštitiš. Ne povlačiš se. Nikada. Do poslednjeg daha.

Neko mu je odveo ćerku.

Ta borba se ne može presedeti.

Erik Bil je izvadio pištolj.

Pripadao je njegovom ocu, ruger22. Bio je to stari pištolj. Iz njega verovatno nije pucano tri decenije. Erik ga je jutros odneo u prodavnicu oružja. Kupio je municiju i druge stvari koje bi mu mogle zatrebati. Čovek iza pulta očistio je pištolj, ispita ga, zlobno se cereći čovečuljku pred sobom, tako jadnom da nije znao ni da napuni ni da koristi sopstveni pištolj.

Ali pištolj je sada bio napunjen.

Erik Bil je slušao svoju ženu kako razgovara s Majronom. Pokušavali su da reše šta da urade sledeće. Dru Van Dajn ih je čuo da govore, nije bio kod kuće. Razmišljali su o Hariju Dejvisu. Erik se nasmešio, tu je bio ispred njih. Sakrio je identifikaciju i pozvao profesora. Pretvarao se da je posrednik za hipoteke. Dejvis se javio i rekao da nije zainteresovan.

To je bilo pre pola sata.

Erik je krenuo prema automobilu. Pištolj mu je bio za pojasom pantalona.

„Eriče? Kuda ćeš?”

Nije odgovorio. Majron Bolitar se suočio s Harijem Dejvisom u školi. Profesor nije razgovarao s Majronom. Ali na ovaj ili na onaj način, sasvim sigurno, razgovaraće s Erikom Bilom.

Majron je čuo Kler kako govori: „Eriče? Kuda ćeš?”

Njegov telefon je kliknuo.

„Kler, imam drugi poziv. Javićm ti se”, Majron se javio na drugu liniju.

„Je li to Majron Bolitar?”

Glas je bio poznat. „Jeste.”

„Ovde detektiv Lens Baner iz Livingstonske policije. Upoznali smo se juče.”

Zar je to stvarno bilo tek juče? „Naravno, šta mogu da učinim za vas?”

„Koliko ste udaljeni od bolnice Sv. Varnava?”

„Petnaest-dvadeset minuta, zašto?”

„Džoan Ročester su ovog časa hitno odveli u operacionu salu.”

ČETRDESET SEDMO POGLAVLJE

Majron je požurio i stigao do bolnice za deset minuta. Lens Baner ga je čekao. „Džoan Ročester je još uvek na operaciji.”

„Šta se desilo?”

„Hoćete njegovu priču ili njenu?”

„Obe.”

„Dominik Ročester je rekao da je pala niz stepenice. Bili su ovde i ranije. Često pada niz stepenice, ako shvatate šta hoću da kažem.”

„Shvatam. Ali rekli ste da postoji njegova i njena priča?”

„Tako je. Do sada je uvek podržavala njegovu priču.”

„A ovog puta?”

„Rekla je da ju je pretukao”, reče Baner. „I da hoće da podnese prijavu.”

„To ga je sigurno iznenadilo. Koliko je loše?”

„Prilično”, reče Baner. „Nekoliko slomljenih rebara. Slomljena ruka. Izgleda da ju je pakleno izudarao po bubrezima, jer doktor pomišlja da izvadi jedan.”

„Isuse.”

„I, naravno, nema ni traga na licu. Tip je dobar.”

„To dolazi s praksom”, reče Majron. „Da li je on ovde?”

„Muž? Jeste. Ali držimo ga u pritvoru.”

„Koliko?”

Lens Baner slegnu ramenima. „Znate odgovor na to.”

Ukratko: ne baš dugo.

„Zašto ste zvali mene?”, pitao je Majron.

„Džoan Roeester je bila svesna kada je stigla. Htela je da vas upozori. Rekla je da budete oprezni.”

„Šta još?”

„To je sve. Čudo je što je i to uspela da kaže.”

Bes i krivica obuzeli su ga u podjednako meri. Džoan Ročester je mogla da izađe na kraj sa svojim mužem, mislio je Majron. Živela je s njim. Napravila je svoj izbor. Bože, šta će biti njegov sledeći izgovor što joj nije pomogao, sama je to tražila?

„Hoćete li da mi kažete kako ste umešani u živote Ročesterovih?“, upita Baner.

„Ejmi Bil nije pobegla od kuće. U nevolji je.“

Uputio ga je najbrže što je mogao. Kada je završio, Lens Baner reče: „Izdaćemo poternicu za Druom Van Dajnom.“

„Šta je s Džejkom Vulfom?“

„Nisam siguran kako se on uklapa.“

„Znate li njegovog sina?“

„Mislite Rendija?“ Lens Baner slegnu ramenima malo previše opušteno. „On je školski kvoterbek.“

„Da li je Rendi ikada upao u neku nevolju?“

„Zašto pitate?“

„Zato što sam čuo da je njegov otac podmitio neke od vas da ga oslobodite optužbi zbog droge“, reče Majron. „Želite li to da prokomentarišete?“

Banerov pogled se smračio. „Šta, do đavola, mislite ko ste vi?“

„Poštedite me ogorčenosti, Lense. Dvojica vaših najboljih hapsila su me po naređenju Džejka Vulfa. Sprečili su me da razgovaram s Rendijem. Jedan me je udario u stomak dok sam imao lisice na rukama.“

„To su gluposti.“

Majron ga je samo pogledao.

„Koji policajci?“, zahtevao je Baner. „Prokletstvo, hoću njihova imena.“

„Jedan je otprilike moje visine, mršav. Drugi ima guste brkove i izgleda kao Džon Outs iz Hala i Outsa.“

Senka je preletela Lensovim licem. Probao je to da sakrije.

„Znate o kome govorim.“

Baner je pokušao da pređe preko toga. Progovorio je kroz stegnute zube. „Ispričajte mi tačno šta se desilo.“

„Nemamo vremena. Samo mi recite koja je priča s Džejkom Vulfom.“

„Niko nije podmićen.“

Majron je čekao. Približavala im se žena u invalidskim kolicima. Baner se pomerio u stranu i pustio je da prođe. Protrljao je lice.

„Pre šest meseci jedan profesor je tvrdio da je uhvatio Rendija Vulfa kako prodaje travu. Pretražio je klinca i pronašao dve vrećice. Mislim, bio je to sitan posao.“

„Profesor”, reče Majron. „O kome je reč?”

„Zamolio je da ne spominjemo njegovo ime.”

„Je li to bio Hari Dejvis?”

Lens Baner nije potvrdio, ali kao da jeste.

„I šta se desilo?”

„Profesor nas je pozvao. Poslao sam dvojicu ljudi. Hildebranda i Pitersona. Oni, ovaj, odgovaraju vašem opisu. Rendi Vulf je tvrdio da mu je namešteno.”

Majron se namrštio. “I vaši ljudi su naseli na to?”

„Ne. Ali slučaj je bio slab. Pretres je zakonski bio diskutabilan. Količina je bila mala. I Rendi Vulf, bio je dobar dečko. Nije imao dosije niti išta slično.”

„Niste želeli da ga uvalite u nevolju”, reče Majron.

„Niko od nas to nije želeo.”

„Recite mi, Lense, da je crni dečko iz Njuarka uhvaćen kako prodaje drogu u srednjoj školi Livingston, da li biste isto tako mislili? “

Ne počinjite s tim hipotetičkim sranjem. „Imali smo slab slučaj od početka, a onda je sutradan Hari Dejvis rekao policajcima da neće svedočiti. Tek tako. Povukao se. I tako je bilo gotovo. Moji policajci nisu imali izbora.”

„Uf, kako je to zgodno!”, reče Majron. „Recite mi: da li je fudbalski tim imao dobru sezonu?”

„Nije bilo ništa tako. Dečka čeka svetla budućnost. Ide na Dartmut.”

„Stalno to slušam”, reče Majron. „Ali počinjem da se pitam da li će se to desiti.”

Zatim je neki glas uzviknuo: „Bolitare!”

Majron se okrenuo. Dominik Ročester je stajao na kraju hodnika s lisicama na rukama crven u licu. Bio je između dvojice policajaca. Majron je krenuo prema njemu dok je Baner trčao za njim tiho ga upozoravajući.

„Majrone...?”

„Neću ništa učiniti, Lense. Samo hoću da razgovaram s njim.”

Majron se zaustavio pola metra ispred njega. Crne oči Dominika Ročestera su plamtele. „Gde mi je ćerka?”

„Da li si ponosan na sebe, Dominiče?”

„Ti”, reče Ročester. „Znaš nešto o Kejti.”

„Da li ti je žena to rekla?”

„Nije”, iscerio se. Bio je to jedan od najstrašnijih prizora koje je Majron ikada video. „Zapravo, baš suprotno.”

„O čemu pričaš?”

Dominik se nagnuo bliže i prošaputao. „Ma šta joj uradio, ma koliko patila, moja najdraža ženica nije progovorila. Vidiš, zato sam siguran da ti znaš nešto. Ne zato što je ona progovorila, već zato što, bez obzira na pakao koji sam joj priredio, nije.”

Majron je ponovo bio u automobilu kada ga je Erin Vajlder pozvala.

„Znam gde je Rendi Vulf.”

„Gde?”

“U kući Sema Harloua je zabava, za maturante.”

„Prave zabavu? Zar niko od Ejminih prijatelja nije zabrinut?”

„Svi misle da je pobjegla”, reče Erin. „Neki su je videli večeras na internetu, pa su još sigurniji u to.”

„Čekaj, ako su na zabavi, kako su je videli na internetu?”

„Imaju GPRS. Mogu da se konektuju na internet i četuju preko telefona.”

Tehnologija, pomislio je. Spaja ljude omogućavajući im da budu razdvojeni. Erin mu je dala adresu. Majron je poznao taj kraj. Spustio je slušalicu i krenuo tamo. Vožnja nije dugo trajala.

Ulici u kojoj su živeli Harlouvi bila je gomila parkiranih automobila. U zadnjem dvorištu bio je postavljen veliki šator. To je bila prava zabava, s pozivnicama, nasuprot onome kada deca više zajedno i krišom piju pivo. Majron je parkirao auto i ušao u dvorište.

Roditelji su bili prisutni, pratioci, pretpostavio je. To će otežati stvar. Međutim, nije imao vremena da zbog toga brine. Policija se možda pokrenula, ali ona nije bila raspoložena da sagleda širu sliku. Majron je sada shvatao, sve se slagalo. Rendi Vulf je bio, znao je to, jedan od ključeva.

Veselje je bilo lepo podeljeno. Roditelji su se nalazili na zatvorenom tremu. Majron je video odrasle u prigušenom svetlu. Smejali su se i imali svoje burence pića. Muškarci su bili u bermudama i mokasinama i pušili cigare. Žene su imale svetle suknje Lili Pulicer i japanke.

Maturanti su se okupili na suprotnom kraju šatora, što dalje od roditeljske kontrole. Podijum za igru bio je prazan. Disk-džokej je

puštao pesmu Kilersa, nešto o devojci koja izgleda kao dečko i s kojom je neko bio u februaru. Majron je krenuo pravo prema Rendiju i stavio mu ruku na rame.

Rendi otrese Majronovu ruku. „Sklanjaj se od mene.”

„Moramo da razgovaramo.”

„Moj otac je rekao...”

„Znam sve što je tvoj otac rekao. Ipak razgovarajmo.”

Rendi Vulf je bio okružen šestoricom momaka. Neki su bili ogromni. Kvoterbek i njegov odbrambeni tim, zaključio je Majron.

„Da li te ovaj dupeglavac maltretira, Farme?”

Onaj koji je to rekao bio je ogroman. Iskezio se Majronu. Dečko je imao oštru plavu kosu, ali ono što se prvo primećivalo, ono što nije bilo moguće ne primetiti, bilo je da nije nosio majicu. Bili su na zabavi. Bilo je tu devojaka, i punča, i muzike, i plesa, pa čak i roditelja. A ovaj momak nije nosio majicu.

Rendi ništa nije rekao.

Onaj bez majice imao je tetovaže bodljikave žice oko napumpanih bicepsa. Majron se namrštio. Tetovaže su mogle biti folirantskije samo da je reč folirant bila bukvalno urezana. Momak je bio govedo, s grudima tako glatkim da je izgledalo kao da ih je neko išmirglao. Premestio se s noge na nogu. Čelo mu je bilo zatupasto, oči crvene, pokazujući da je barem deo onog piva našao put do maloletnika. Bio je u pantalonama do članaka koje su možda bile kapri pantalone, mada Majron nije znao da li momci to nose ili ne.

„Šta gledaš, dupeglavče?”

Majron reče: „Apsolutno, i to iskreno mislim, apsolutno ništa.”

Začulo se nekoliko uzdaha iz gomile. Neko reče: “O, čoveče, ala će ovaj matorac dobiti batine!”

Drugi reče: „Samo napred, Udaraču!”

Onaj bez majice, poznat i kao Udarač, napravio je svoj najopasniji izraz lica. „Farm ne razgovara s tobom, razumeš, dupeglavče?”

To je izazvalo smeh njegovih prijatelja.

„Dupeglavče”, ponovio je Majron. „Još je smešnije kada to ponoviš treći put”, napravio je korak prema dečku. Udarač se nije ni pomerio.

„To nije tvoj problem.”

„E, sad jeste moj problem.”

Majron je čekao. Zatim reče: „Zar nisi mislio: 'E, sad jeste moj

problem, dupeglavče'?"

Usledilo je još uzdaha. Jedan momak reče: "O, gospodine beži i sakrij se. Niko tako ne pametuje Udaraču."

Majron pogleda Rendija. „Moramo odmah da razgovaramo. Pre nego što ovo izmakne kontroli.“

Udarač se nasmešio, napeo grudne mišiće, istupio napred. „Već je izmaklo kontroli.“

Majron nije hteo da se sukobljava s detetom, ne kada su roditelji u blizini. To bi izazvalo previše problema.

„Ne želim nevolje“, reče Majron.

„Već ih imaš, dupeglavče.“

Neki momci su počeli da navijaju. Udarač je prekrstio krupne ruke preko grudi. Glup potez. Majron je morao to brzo da reši, pre nego što roditelji primete. Ali Udaračevi prijatelji su posmatrali. Udarač je bio lokalni žestoki momak. Nije mogao sebi da dozvoli da se povuče.

Ruke prekrštene preko grudi - kako je to mačo, kako je to glupo!

Majron se pokrenuo. Kada treba nekoga da sredite uz najmanje gužve ili nereda, ova tehnika je jedna od najdelotvornijih. Majron je spustio ruku sa strane. Uobičajena tačka odmora. To je bio ključ. Ne kriviš zglob. Ne vučeš ruku unazad. Ne zamahuješ i ne praviš pesnicu. Najmanja udaljenost između dve tačke jeste prava linija. To treba zapamtiti. Koristeći urođenu brzinu ruku i faktor iznenađenja, Majron je podigao ruku u pravoj liniji, od tačke blizu kuka do Udaračevog grla.

Nije ga snažno udario. Majron je upotrebio ivicu dlana i pronašao slabu tačku na vratu. Malo ima tačaka na ljudskom telu koje su ranjivije. Ako udarite nekog u grlo, to boli. Od toga čovek ostaje bez daha, počinje da kašlje i da se koči. Ali moraš da znaš šta radiš. Ako udariš suviše jako, mogao bi da napraviš ozbiljnu štetu. Majronova ruka sevnula je i udarila poput kobre.

Udarač je iskolačio oči. Počeo je da grca. Skoro opušteno, Mejrion je nogom oborio Udarača i ovaj je pao. Majron nije ništa rekao, zgrabio je Rendija za okovratnik i počeo da ga vuče u stranu. Ako bi se i jedan klinac makar i pomerio, Majron bi ga zaledio pogledom, sve vreme gurajući Rendija prema susednom dvorištu.

Rendi reče: „Jao, pusti me!“

Zajebi to. Rendi je imao osamnaest godina, znači, odrastao je, zar

ne? Nije bilo razloga da bude blag prema njemu, jer nije dete. Odveo ga je iza garaže dve kuće dalje. Kada ga je Majron pustio, Rendi je protrljao zatiljak.

„Do đavola, čoveče, koji je tvoj problem?”

„Ejmi je u nevolji, Rendi.”

„Pobegla je. Svi tako kažu. Ljudi su večeras razgovarali s njom na internetu.”

„Zašto ste vas dvoje raskinuli?”

„Molim?”

„Pitao sam...”

„Čuo sam te”, Rendi je oklevao, zatim slegnuo ramenima. „Prerasli smo jedno drugo, to je sve. Oboje idemo na koledž. Došlo je vreme da krenemo dalje.”

„Prošle nedelje ste zajedno išli na matursko veće.”

„Da, pa? Planirali smo to cele godine. Smoking, haljina, iznajmili produženi hamer s gomilom prijatelja. Čitava gomila nas, nismo želeli da svima pokvarimo provod. Zato smo išli zajedno.”

„Rendi, zašto ste vas dvoje raskinuli?”

„Upravo sam ti rekao.”

„Da li je Ejmi otkrila da diluješ drogu?” Rendi se tada nasmešio. Bio je lep dečko i imao prokletu dobar osmeh. „To zvuči kao da visim u Harlemu i navlačim klince na heroin.”

„Rendi, upustio bih se u moralnu raspravu s tobom, ali malo mi se žuri.”

„Naravno da je Ejmi znala za to. Učestvovala je čak više nego jednom. Ništa značajno. Samo sam nabavljao za nekoliko prijatelja.”

„Da li je Kejt Ročester bila među tim prijateljima?”

Slegnuo je ramenima. „Nekoliko puta je pitala. Pomogao sam joj.”

„I opet, Rendi: Zašto ste ti i Ejmi raskinuli?”

Ponovo je slegnuo ramenima, a glas mu je taman dovoljno utihnuo. „Morao bi da pitaš Ejmi.”

„Ona je prekinula s tobom?”

„Ejmi se promenila.”

„Kako promenila?”

„Zašto ne pitaš njenog matorog?”

To je zaustavilo Majrona. „Erika?” Namrštio se. „Kakve on veze ima s tim?”

Nije odgovorio.

„Rendi?”

„Ejmi je otkrila da njen otac švrlja okolo”, slegnuo je ramenima. „Promenila se zbog toga.”

„Kako se promenila?”

„Ne znam. Kao da je želela da uradi bilo šta da ga iznervira. Njenom tati sam se sviđao. I tako, odjednom”, ponovo sleganje ramenima, „njoj se više nisam sviđao.”

Majron se zamislio. Setio se šta mu je Erik rekao sinoć, na kraju one slepe ulice. Slagalo se.

„Bilo mi je stalo do nje, čoveče”, nastavio je Rendi. „Nemaš pojma koliko. Probao sam da je ponovo osvojim, ali to mi se samo obilo o glavu. Sada sam je preboleo. Ejmi više nije deo mog života.”

Majron je čuo gomilu kako se okuplja. Krenuo je da ponovo zgrabi Rendija za vrat, da ga odvuče dalje, ali se Rendi izmakao. „Dobro sam!”, viknuo je prijateljima koji su se približavali „samo razgovaramo!”

Rendi se ponovo okrenuo prema Majronu. Pogled mu je iznenada bio bistar. „Pitaj samo. Šta još želiš da znaš?”

„Tvoj otac je nazvao Ejmi droljom.”

„Jeste. “

„Zašto?”

„Šta misliš?”

„Ejmi je počela da se viđa s nekim drugim?”

Rendi klimnu.

„S Druom Van Dajnom?”

„Više nije bitno.”

„Da, jeste.”

„Ne, stvarno nije. Uz dužno poštovanje, ništa od ovoga više nije bitno. Slušaj, srednja škola je gotova. Ja idem na Dartmut, Ejmi ide na Djuk. Moja mama mi je rekla nešto, rekla je da srednja škola nije važna. Oni koji su najsrećniji u srednjoj školi završe kao najjadniji odrasli. Ja imam sreće. Znam to. I znam da to neće potrajati ako ne preduzmem sledeći korak. Mislio sam... razgovarali smo o tome. Mislio sam da i Ejmi to razume. Koliko je važan sledeći korak. I, na kraju, oboje smo dobili ono što smo želeli. Primljeni smo na fakultete koji su bili naš prvi izbor.”

„Rendi, ona je u opasnosti.”

„Ne mogu da ti pomognem.”

“I trudna je.”

Zatvorio je oči.

„Rendi?”

„Ne znam gde je.”

„Rekao si da si uradio nešto da bi je ponovo osvojio, ali ti se to obilo o glavu. Šta si uradio, Rendi?”

Odmahnuo je glavom. Nije hteo da kaže. Ipak, Majron je mislio da možda ima predstavu o tome. Majron mu pruži svoju vizitkartu. „Ako se nečega setiš...”

„Aha.”

Rendi se tada okrenuo. Pošao je nazad na zabavu. Muzika je svirala, roditelji su se i dalje smejali. A Ejmi je i dalje bila u nevolji.

ČETRDESET OSMO POGLAVLJE

Kada se Majron vratio do automobila, Kler je bila tamo. „Radi se o Eriku”, rekla je. „Šta je s njim?”

„Izjurio je iz kuće. S očevim starim pištoljem.”

„Da li si ga zvala na mobilni?”

„Ne javlja se”, reče Kler. „Imaš li predstavu o tome kuda je otišao?”

„Pre nekoliko godina zastupala sam kompaniju koja se zove You know where” reče Kler. „Jesi li čuo za njih?”

„Ne.”

„Oni su kao OnStar ili Lojack. Stavljaju GPS na kola za slučaj nužde, ili tako nešto. U svakom slučaju, instalirali smo ih na oba automobila. Upravo sam zvala vlasnika na kuću i molila ga da mi da lokaciju.”

„Erikov auto je parkiran ispred kuće Harija Dejvisa.”

„Isuse!”

Majron je uskočio u kola. Kler se smestila na suvozačko sedište. Hteo je da se pobuni, ali nije bilo vremena.

„Zovi Harija Dejvisa na kuću”, rekao joj je.

„Pokušala sam”, odgovori Kler. „Niko se ne javlja.”

Erikov automobil zaista je bio parkiran tačno pred kućom Dejvisovih. Ako je želeo da sakrije svoj dolazak, nije to uradio naročito dobro.

Majron je zaustavio kola. Izvadio je pištolj.

Kler reče: „Za šta je to, kog đavola?”

„Samo ostani tu.”

„Pitala sam te...”

„Kler, ne sada. Ostani tu. Pozvaću te ako mi budeš potrebna.”

Njegov glas nije ostavljao mesta za raspravu i Kler je, jednom u životu, samo poslušala. Krenuo je stazom, malo pognut. Ulazna vrata su bila odškrinuta. Majronu se to nije dopalo. Sagnuo se i oslušnuo.

Čula se buka, ali nije mogao da razabere šta se dešava.

Gurnuo je vrata vrhom pištolja. U hodniku nije bilo nikoga. Zvuci su dolazili s leve strane. Majron se ušunjao. Skrenuo je iza ugla i spazio ženu koja je ležala na podu i za koju je pretpostavio da je gospoda

Dejvis.

Usta su joj bila zapušena, ruke vezane na leđima, a oči razrogačene od straha. Majron prinese prst usnama. Pogledala je desno pa u Majrona, zatim ponovo nadesno.

Čuo je još neke zvuke.

U sobi je bilo još ljudi. S njene desne strane.

Majron je smišljao šta da uradi. Pomislio je da izađe i pozove policiju. Ona bi mogla da opkoli kuću, pretpostavio je, da pričom smiri Erika. Ali to bi moglo da bude prekasno.

Čuo je udarac, neko je uzviknuo. Gospođa Dejvis je čvrsto zatvorila oči.

Zaista nije imao izbora. Majron je držao pištolj na gotovs. Spremao se da skoči i baci se u smeru u kojem je gospođa Dejvis gledala, već je bio čučnuo, ali se istog trenutka zaustavio.

Uskakanje tamo s pištoljem... Da li bi to bio pametan potez?

Erik je bio naoružan. Mogao bi, naravno, da se preda mogao bi isto tako i da počne da puca u panici.

Pola-pola.

Majron je pokušao nešto drugo.

„Eriče?”

Tajac.

Majron reče: „Eriče, ja sam, Majron.”

„Uđi, Majrone.”

Glas je bio miran, skoro da je bio veseo. Majron je otišao do sredine sobe. Erik je stajao s pištoljem u ruci. Bio je bez kravate, u košulji koja je na grudima bila isprskana krvlju.

Erik se nasmešio kada je ugledao Majrona. „Gospodin Dejvis je sada spreman da govori.”

„Eriče, spusti pištolj.”

„Radije ne bih.”

„Rekao sam...”

„Šta? Pucaćeš u mene?”

„Niko neće pucati ni u koga. Samo spusti pištolj.”

Erik odmahnu glavom i dalje se osmehujući. „Uđi slobodno, molim te.”

Majron je ušao u sobu ne spuštajući pištolj. Sada je video Harija Dejvisa u stolici, okrenutog leđima. Ruke su mu oko članaka bile

vezane najlonskim lisicama, a glava visila, spuštена na grudi.

Majron je prišao s druge strane i pogledao ga.

„O, čoveče!”

Dejvis je bio pretučен, krvavog lica, a izbijen zub ležao mu je na podu. Majron se okrenuo prema Eriku. Njegovo držanje se promenilo. Nije bio onako uštogljen kao obično, nije delovao nervozno niti uznemireno. Zapravo, Majron ga nikada nije video opuštenijeg.

„Potreban mu je doktor”, reče Majron.

„Dobro mu je.”

Majron pogleda Erika u oči. Bile su potpuno mirne. Eriče, ovo nije način.”

„Naravno da jeste.”

„Slušaj me...”

„Mislim da neću. Majrone, ti si bez sumnje dobar u ovakvim stvarima. Ali moraš da se pridržavaš pravila, određenog kodeksa. Kada ti je dete u opasnosti, ti detalji lete kroz prozor.”

Majron je pomislio na Dominika Ročestera, na to kako je rekao nešto veoma slično u kući Sajdenovih. Ne bi mogao da nađeš dvojicu ljudi koji se toliko razlikuju kao Erik Bil i Dominik Ročester. Očaj i strah učinili su ih skoro identičnim.

Hari Dejvis podiže krvavo lice. „Ne znam gde je Ejmi, kunem se.”

Pre nego što je Majron uspeo da uradi bilo šta, Erik je uperio pištolj u zemlju i opalio. Zvuk je odjeknuo u maloj prostoriji. Hari Dejvis je vrisnuo. Od gospođe Dejvis je doprlo jecanje, Majronove oči su se raširile dok je gledao u Dejvisovu cipelu.

U njoj je bila rupa.

Nalazila se blizu vrha palca. Potekla je krv. Majron podiže pištlj i uperi ga Eriku u glavu. „Spusti ga, odmah!”

„Ne.”

Rekao je to jednostavno. Erik pogleda Harija Dejvisa. Čovek je bio u agoniji, ali je sada podigao glavu, pogled mu je bio usredsređeniji. „Da li si spavao s mojom ćerkom?”

„Nikada!”

„Eriče, govori istinu.”

Erik se okrenuo prema Majronu. „Kako znaš?”

„Bio je to drugi profesor. Tip po imenu Dru Van Dajn. Radi u muzičkoj prodavnici u koju ona odlazi.”

Erik je izgledao zbunjeno. „Ali kada si odvezao Ejmi, došla je ovamo, zar ne?”

„Jeste.”

„Zašto?”

Obojica su pogledala Harija Dejvisa. Cipela mu je sada bila krvava. Krv je polako isticala. Majron se pitao da li su susedi čuli pucanj, da li su pozvali policiju. Sumnjao je u to. Ljudi ovde pretpostavljaju da je zvuk došao od paljenja u izduvnoj cevi automobila ili od vatrometa, nečega logičnog i bezazlenog.

„Nije ono što misliš”, reče Hari Dejvis.

„Šta nije?”

A tada su oči Harija Dejvisa poletele u smeru njegove žene. Majron je shvatio. Povukao je Erika u stranu. „Slomio si ga”, reče Majron. „Spreman je da progovori.”

„Pa?”

„Pa neće da govori pred ženom. A ako je nešto učinio Ejmi, neće govoriti ni pred tobom.”

Erik je na licu još uvek imao osmejak. „Hoćeš ti da preuzmeš.”

„Ne radi se o preuzimanju”, reče Majron. „Radi se o dobijanju podataka.”

Erik je tada iznenadio Majrona. Klimnuo je glavom. „U pravu si.”

Majron ga je samo pogledao kao da čeka poentu.

„Misliš da je ovde reč o meni”, reče Erik. „Ali nije. Reč je o mojoj ćerki, reč je o tome šta bih učinio da je spasim. Ubio bih tog čoveka u sekundi, ubio bih mu ženu. Do đavola, Majrone, ubio bih i tebe. Ali ništa od toga ne bi bilo od koristi. U pravu si, slomio sam ga. Ipak, da budem iskren, njegova žena i ja treba da izađemo iz sobe.”

Erik je otišao do gospođe Dejvis, koja se zgrčila.

Hari Dejvis uzviknu: „Ostavi je na miru!”

Erik nije obraćao pažnju na njega. Pružio je ruku i pomogao gospođi Dejvis da ustane. Zatim je Erik pogledao Dejvisa. „Tvoja žena i ja sačekaćemo u drugoj sobi.”

Otišli su u kuhinju i zatvorili vrata za sobom. Majron je hteo da odveže Dejvisa, ali je te najlonske lisice bilo teško prekinuti rukama. Zgrabio je cebe i zaustavio krv koja mu je tekla iz noge.

Ne boli mnogo”, reče Dejvis.

Glas mu je bio dalek. Nekim čudom, i on je izgledao opuštenije

Majron je to već viđao. Ispovest je zaista dobra za dušu. Čovek je nosio težak teret tajni. Biće dobar osećaj, makar privremeno, da ga se oslobodi.

„Dvadeset dve godine predajem u srednjoj školi”, počeo je Dejvis bez nagovaranja. „Volim to. Znam da plata nije sjajna. Znam da to nije prestižan posao. Ali obožavam đake, volim da ih podučavam. Volim da im pomažem na njihovom putu. Volim kada se vrate da me posete.”

Dejvis se zaustavio.

„Zašto je Ejmi došla ovamo pre neko veče?”, upita Majron.

Činilo se da ga nije čuo. „Razmislite o tome, gospodine Bolitar. Dvadeset i nešto godina. Sa srednjoškolcima. Ne kažem srednjoškolskom decom. Jer mnogi od njih nisu deca. Imaju šesnaest, sedamnaest, pa čak i osamnaest godina. Dovoljno su stari da idu u vojsku i da glasaju. I ako niste slepi, znate da su to žene a ne devojčice. Da li ste ikada bacili pogled na izdanje s kupaćim kostimima Sports ilustrejtida. Da li ste ikada bacili pogled na piste na vrhunskim modnim revijama? Ti modeli su istih godina kao divna, sveža lica onih s kojima provodim pet dana nedeljno, deset meseci godišnje. Žene, gospodine Bolitar. Ne devojčice. Ovde se ne radi o nekoj bolesnoj privlačnosti ili pedofiliji.”

Majron reče: „Nadam se da ne pokušavate da opravdate seksualne odnose s učenicama.”

Dejvis odmahnu glavom. „Samo hoću da povezem s onim sto želim da kažem.”

„Nije mi potrebno objašnjenje, Hari.” Gorko se nasmejao. „Razumete šta hoću da kažem bolje nego što želite da priznate, rekao bih. Stvar je u tome što sam moralan muškarac, pod tim mislim da sam normalan heteroseksualac, s normalnim porivima i željama. Iz godine u godinu okružen sam vrtoglavo lepim ženama u uskoj odeći i pantalonama s niskim strukom, i velikim dekolteima i golim stomacima. Svakodnevno, gospodine Bolitar. Smeše mi se Flertuju sa mnom. A mi, profesori, trebalo bi da budemo jaki' da se odupiremo tome svakog dana.”

„Da pogodim”, reče Majron. „Prestali ste da se odupirete?”

„Ne pokušavam da izmamim vaše saosećanje. Ono što vam govorim jeste da je položaj u kojem se nalazimo neprirodan, kada vidite zgodnu sedamnaestogodišnjakinju kako ide ulicom, vi pogledate.

Žudite. Možda čak i fantazirate.”

„Ali”, reče Majron, „ne delate.”

„Ali zašto ne? Zato što je pogrešno, ili zato što nemate pravu priliku? Sada zamislite da vidate stotine takvih devojaka svakog dana, godinama. Od najranijih vremena muškarci su težili da budu moćni i bogati. Zašto? Većina antropologa reći će vam da je to ne bi li privlačili sve bolje i bolje žene. To je priroda. Ne gledati, ne žudeti, ne osećati privlačnost, to bi vas činilo nakazom, zar ne mislite?”

„Hari, nemam vremena za ovo. Znaete da je to pogrešno.”

„Znam”, rekao je. „I dvadeset godina borio sam se s tim porivima. Zadržavao sam se na gledanju, zamišljanju, fantaziranju.”

„A onda?”

„Pre dve godine imao sam divnu, nadarenu, lepu učenicu. Ne, nije Ejmi. Neću vam reći njeno ime. Nema razloga da znate. Ta neverovatna lepotica sedela je u prvoj klupi. Gledala me je kao da sam bog. Gornja dva dugmeta bluze uvek su joj bila otkopčana...”

Dejvis sklopi oči.

„Preпусти ste se prirodnim nagonima”, reče Majron.

„Ne znam mnogo muškaraca koji bi se oduprli.”

„A kakve to veze ima s Ejmi Bil?”

„Nikakve, mislim, ne direktno. Ta devojka i ja upustili smo se u avanturu. Neću da ulazim u detalje.”

„Hvala.”

Ali na kraju smo otkriveni. Bila je to, kao što možete da mislite, katastrofa. Njeni roditelji su poludeli. Rekli su mojoj ženi još mi nije oprostila. Ne, zaista. Ali Dona ima porodično bogatstvo, pa smo ih potplatili. I oni su želeli da se to zataška, bili su zabrinuti za ćerkinu reputaciju. I tako smo se svi složili da ne kažemo ništa. Ona je otišla na koledž, a ja sam nastavio da predajem. Naučio sam svoju lekciju.”

„I?”

„I ostavio sam to za sobom. Znam da želite da napravite čudovište od mene. Ali nisam. Imao sam dovoljno vremena da razmišljam o tome. Znam da mislite kako pokušavam da to opravdam, ali postoji još nešto. Ja sam dobar profesor. Istakli ste koliko je zadivljujuće biti profesor godine, i da sam ja tu titulu osvojio više puta od bilo kog drugog profesora u istoriji škole. To je zato što mi je stalo do đaka. To nije protivurečno, to što imam te porive i što mi je stalo do đaka. A

znate koliku moć opažanja imaju tinejdžeri. Na kilometar mogu da otkriju foliranta. Glasaju za mene, dolaze mi kada imaju problem jer znaju da mi je iskreno stalo do njih.”

Majronu se povraćalo, a ipak ti argumenti, znao je, nisu bili bez neke perversne osnove. “I tako ste se vratili podučavanju”, rekao je pokušavajući da ga vrati na pravi put. „Ostavili ste to za sobom i...?”

„A onda sam napravio drugu grešku”, rekao je. Ponovo se nasmešio, a krv mu je bila na zubima. „Ne, nije ono što mislite. Nisam imao još jednu avanturu.”

„Šta onda?”

„Uhvatio sam studenta da prodaje travu. I prijavio ga i direktoru i policiji.”

„Rendija Vulfa”, reče Majron.

Dejvis klimnu.

„Šta se desilo?”

„Njegov otac. Poznajete li čoveka?”

„Upoznali smo se.”

„Malo je kopao. Bilo je nekoliko šturih glasina o mojoj vezi s učenicom. Unajmio je privatnog detektiva. Našao je i još jednog profesora, čoveka po imenu Dru Van Dajn, da mu pomogne. Vidite, Van Dajn je bio Rendijev snabdevač.”

„Znači, da je Rendi bio optužen”, reče Majron, „i Van Dajn je mogao mnogo da izgubi.”

„Da.”

„I da pogodim. Džejk Vulf je saznao za vašu avanturu.”

Dejvis klimnu.

„I ucenio vas je da ćutite.”

„O, uradio je više od toga.”

Majron spusti pogled na čovekovu nogu. Krvarenje je stalo. Majron je znao da bi trebalo da ga odvede u bolnicu, ali nije želeo da propusti ovu priliku. Bilo je čudno što se činilo da Dejvis ne trpi bol. Želeo je da govori. Verovatno je godinama razmišljao o ovim glupim opravdanjima, prevrtao ih po glavi, a sada je konačno dobio priliku da ih kaže.

„Džejk Vulf me je imao u šaci”, nastavio je Dejvis. „Jednom kada kreneš putem ucenjivanja, nikada zaista ne siđeš s njega. Da, ponudio je da mi plati. Naravno, uzeo sam novac.”

Majron je razmišljao o onome što mu je Vit Menson rekao preko telefona. „Vi niste samo profesor. Takođe ste i savetnik.”

„Da.”

„Imate pristup ocenama. Video sam koliko su daleko roditelji u ovom gradu spremni da idu da bi se njihovo dete upisalo na pravi koledž.”

„Nemate predstavu”, reče Dejvis.

„Da, imam. Nije bilo mnogo drugačije kada sam ja bio klinac. I tako vas je Džejk Vulf naterao da promenite ocene njegovom sinu.”

„Tako nešto. Samo sam izmenio akademski deo svedočanstva. Rendi je želeo da ide na Dartmut. Ovaj je želeo Rendija zbog fudbala. Ali morao je da bude među prvih deset posto. Ima četiri stotine učenika u njegovoj generaciji. Postoji još jedan đak, pametan dečko, Rej Klark, peti u generaciji. Klark je odmah primljen u Džordžtaun. Tako sam znao da neće konkurisati nigde drugde...”

Pa ste zamenili Rendijevo svedočanstvo s Rejovim?”

„Da.”

Sada se Majron setio još nečega, onoga što je Rendi rekao o tome kako je pokušao da ponovo osvoji Ejmi, kako mu se to obilo o glavu, kako su imali isti cilj. „A isto ste uradili i za Ejmi Bil. Da se postarate da bude primljena na Djuk. Rendi je to tražio od vas, zar ne?”

„Da. “

„A kada je Rendi rekao Ejmi šta je uradio, očekivao je da će biti zahvalna. Ali nije bila. Počela je da istražuje. Pokušala je da pristupi školskom računaru i vidi šta se desilo. Pozvala je Rodžera Čenga, četvrtog u generaciji, da vidi kakve su njegove ocene i vannastavne aktivnosti. Pokušavala je da otkrije šta ste uradili.”

„To ne znam”, reče Dejvis. Nalet adrenalina je počeo da slabi. Sada je ječao od bola. „Nikada nisam razgovarao s Ejmi o tome. Ne znam šta joj je Rendi rekao, to sam ga pitao kada ste nas videli na školskom parkingu. Rekao je da nije spominjao moje ime, da joj je samo rekao kako će joj pomoći da se upiše na Djuk.”

„Ali Ejmi je povezala. Ili je makar pokušavala.”

„Moguće.”

Ponovo je zaječao. Majrona nije bilo briga.

„I tako smo stigli do presudne večeri, Hari. Zašto mi je Ejmi rekla da je dovezem ovamo?”

Kuhinjska vrata su se otvorila. Erik je promolio glavu u sobu. .
„Kako napredujemo?”

„Dobro napredujemo”, reče Majron.

Majron je očekivao raspravu, ali Erik je samo nestao nazad u kuhinji.

„On je lud”, reče Dejvis.

Vi imate ćerke, zar ne?”

„Da”, zatim je klimnuo glavom kao da je odjednom shvatio

„Odugovlačite, Hari. Noga vam krvari. Potrebna vam je lekarska pomoć.”

„Baš me briga za to.”

„Došli ste dovde. Hajde da završimo. Gde je Ejmi?”

„Ne znam.”

„Zašto je svraćala ovamo?”

Zatvorio je oči.

„Hari?”

Glas mu je bio tih. „Bože, oprost mi, ali ne znam.”

„Hoćete da objasnite?”

„Zakucala je na vrata. Bilo je nenormalno kasno. Dva-tri ujutru, ne znam. Dona i ja smo spavali. Na smrt nas je isprepadala. Otišli smo do prozora i videli je oboje. Okrenuo sam se prema ženi. Trebalo je da vidite izraz njenog lica, toliko bolan. Sve ono nepoverenje, sve što sam se borio da popravim, sve se vratilo. Počela je da plače.”

„I šta ste uradili?”

„Oterao sam Ejmi.”

Tajac.

„Otvorio sam prozor. Rekao sam joj da je kasno, da možemo da razgovaramo u ponedeljak.”

„Šta je Ejmi uradila?”

„Samo me je pogledala. Ni reč nije rekla. Video sam da je razočarana”, Dejvis je čvrsto zatvorio oči. „Ali uplašio sam se da je možda ljuta.”

„Samo je otišla?”

„Da. “

„A sada je nestala”, reče Majron. „Pre nego što je stigla da vam otkrije šta je saznala. Pre nego što je uspela da vas uništi. A ako bi skandal o prevari isplivao, pa, bilo bi kao što sam rekao kada smo prvi

put razgovarali. Za vas bi bilo gotovo. Sve bi se otkrilo.”

„Znam. Pomišljao sam na to.”

Zastao je. Suze su počele da mu se slivaju niz lice.

„Šta je?”, upita Majron.

„Moja treća, velika greška”, rekao je slabim glasom.

Majron oseti jezu niz kičmu. „Šta ste uradili?” Ne bih je povredio. Nikada. Stalo mi je do nje.”

„Hari, šta ste uradili?”

„Bio sam zbunjen. Nisam znao kakva je situacija. Zato sam se uplašio kada se pojavila. Znao sam šta bi to moglo da znači, kao što ste rekli. Sve bi izašlo na videlo. Sve. I uspaničio sam se.”

„Šta ste uradili?” ponovo je pitao Majron.

„Pozvao sam nekoga. Čim je otišla. Pozvao sam nekoga za koga sam mislio da može da pomogne da smislimo sledeći korak.”

„Koga ste pozvali, Hari?”

„Džejka Vulfa”, reče. „Pozvao sam Džejka Vulfa i rekao mu da je Ejrn bila na mojim vratima.”

ČETRDESET DEVETO POGLAVLJE

Kler ih je čekala kada su istrčali. „Šta se, do đavola, tamo desilo?” Erik se nije zaustavio. „Idi kući, Kler. U slučaju da pozove.”

Kler je pogledala Majrona kao da očekuje pomoć. Majron je nije ponudio. Erik je već bio na mestu vozača, figurativno i bukvalno. Majron se brzo smestio na mesto suvozača pre nego što je Erik jurnuo.

„Znaš li put do Vulfove kuće?”, upita Majron.

„Mnogo puta sam odvezao ćerku tamo”, rekao je.

Nagazio je na gas. Majron je proučavao njegovo lice. Erikov izraz obično je bio gotovo prezriv. Natuštene obrve i duboke bore neodobravanja. Sada nije postojalo ništa od toga. Lice mu je bilo glatko, bezbrižno. Majron je skoro očekivao da uključi radio i počne da zvižduće.

„Uhapsiće te”, reče Majron.

„Teško.”

„Misliš da će ćutati?”

„Verovatno.”

„Bolnica će morati da prijavi ranu od metka.”

Erik slegnu ramenima. „Čak i kad bi progovorili, šta bi rekli? Pravo na porotu po izboru. To bi značilo neke roditelje, izašao bih da svedočim. Pričao bih o tome kako mi je ćerka nestala i kako je žrtva profesor koji je zaveo učenicu i koji je primio mito da bi promenio ocene...”

Pustio je da mu glas utihne kao da je suviše očigledno kakva bi bila presuda da bi je spomenuo. Zatim se zavalio u sedištu.

„Majrone?”

„Molim?”

„Ja sam kriv, zar ne? Moja avantura je sve pokrenula.”

„Mislim da nije tako jednostavno”, reče Majron. „Ejmi ima prilično jaku volju. To je možda doprinelo, ali na neki čudan način sve se nekako slaže. Van Dajn je profesor muzičkog i radi u njenoj omiljenoj muzičkoj prodavnici. Normalno je da je tu bilo neke privlačnosti. Verovatno je prerasla Rendija. Ejmi je oduvek bila dobro dete, zar

ne?”

„Najbolje”, rekao je blago.

„Pa možda joj je samo bilo potrebno da se pobuni. Zar to ne bi bilo normalno? A Van Dajn je bio tu, spreman. Mislim, ne znam da li je tako bilo, ali ne bih tebe krivio za sve.”

Klimnuo je glavom, mada nije izgledao ubeđeno. Ali opet ni Majron se nije previše trudio da ga ubedi. Majron je razmišljao o tome da pozove policiju, ali šta bi tačno rekao? I šta bi ona uradila? Džejk Vulf možda drži lokalnu policiju u šaci. Mogli bi da ga upozore. U svakom slučaju, morali bi da poštuju njegova prava. On i Erik ne moraju da brinu o tome.

„Pa, šta misliš kako se sve izdešavalo?”, pitao je Erik.

„Ostala su nam još dvojica osumnjičenih”, reče Majron. „Dru Van Dajn i Džejk Vulf.”

Erik odmahnu glavom. „Vulf je.”

„Zašto si tako siguran?”

Nagnuo je glavu. „Još uvek ne razumeš roditeljsku vezu, zar ne Majrone?”

„Eriče, imam sina.”

„On je u Iraku, je li tako?”

Majron ništa nije rekao.

„I šta bi dao da ga spaseš?”

„Znaš odgovor na to.”

„Znam. Baš kao i ja. Baš kao i Džejk Vulf. On je već pokazao koliko je daleko spreman da ide.”

„Velika je razlika između potplaćivanja profesora da promeni ocene i...”

„Ubistva?”, završio je Erik umesto njega. „Verovatno ne počinje tako. Počne tako što razgovaraš s njom, pokušavaš da je nateráš da vidi stvari na tvoj način. Objašnjavaš kako bi mogla i da upadne u nevolju, šta je s njenim prijemom na Djuk i svim tim. Ali ona neće da se povuče. I iznenada shvatiš: to je klasičan scenario, mi ili oni. Ona drži budućnost tvog sina u šaci. Ili njena budućnost ili budućnost tvog sina. Šta ćeš odabrati?”

„Nagađáš”, reče Majron.

„Možda.”

„Moraš da se nadaš.”

„Zašto?”

Majron se okrenuo prema njemu.

„Mrtva je, Majrone. Obojica to znamo.”

„Ne, ne znamo.”

„Sinoć, dok smo bili u onoj slepoj ulici, sećaš li se šta si mi rekao?”

„Rekao sam mnogo toga.”

„Rekao si kako ne misliš da ju je nasumice oteo neki psihopata.”

„I dalje ne mislim da se to desilo. Pa?”

„Pa razmisli o tome. Ako je to bio neko koga poznaje - Vulf. Dejvis, Van Dajn, izaberi sam - zašto bi je oni oteli?”

Majron ništa nije rekao.

„Svi su imali razloga da je učutkaju. Ipak razmisli. Rekao si da je ili Van Dajn ili Vulf. Ja bih se kladio na Vulfa. Ali u svakom slučaju, svi su se plašili onoga što Ejmi može da otkrije, je l' tako?”

„Tako je.” Ako se toga plašiš, nećeš samo oteti nekoga. Ubićeš ga.”

Rekao je to tako mirno, ruku pravilno položenih na volanu. Majron nije bio siguran šta da kaže. Erik je to ispričao na prilično ubedljiv način. Ako je cilj nekoga učutkati, ne otimaš ga. To ne funkcioniše. Taj strah je nagrizao i Majrona. Pokušao je da ga priguši, da ga ne oslobodi, ali sada je bio tu, iskopao ga je čovek koji bi želeo da prikaže najbolji mogući razvoj događaja.

„A u ovom trenutku”, nastavio je Erik, „ja sam dobro. Razumeš? Borim se. Borim se da otkrijem šta se desilo. Kada je pronađemo, ako je mrtva, gotovo je. Mislim, ja sam gotov. Navući ću masku. Nastaviću dalje zbog svoje dece. To je jedini razlog zbog kojeg se neću sklupčati i umreti. Zbog svoje ostale dece. Ali veruj mi ovo, Majrone: moj život će biti gotov. Možete me sahraniti s Ejmi. O tome je reč. Ja sam mrtav, Majrone. Ali neću otići kao kukavica.”

„Sačekaj”, reče Majron. „Još ništa ne znamo.”

Tada se Majron setio još nečega. Ejmi je večeras bila na internetu. Hteo je da podseti Erika na to, da mu ulije malo nade, ali je želeo da to prvo sam osmisli. Nije se slagalo. Erik je spomenuo nešto zanimljivo. Na osnovu onoga što su saznali, nije bilo razloga da neko otme Ejmi, već samo da je ubije.

Da li je to stvarno bila Ejmi na internetu? Da li je ona upozorila Erin? Nešto se nije slagalo.

Skrenuli su s puta 280 brzinom od koje se auto izdigao na dva točka.

Erik je prikočio kada su ušli u Vulfov u ulicu. Automobil se sporo popeo i zaustavio dve kuće dalje od Vulfove.

„Šta nam je sledeći potez?“, pitao je Erik.

„Zakucaćemo na vrata. Videćemo da li je kod kuće.“

Izašli su iz auta i krenuli prilazom. Majron je preuzeo vodstvo, Erik ga je pustio. Pozvonio je na Vulfova vrata. Zvuk je bio treperav i pretenciozan i predugo je odzvanjao. Erik je stajao nekoliko koraka iza, u tami. Majron je znao da Erik ima pištolj.

Pitao se kako to da izvede. Erik je danas već pucao u čoveka. Nije baš izgledao kao da nije spreman da to ponovi.

Glas Loren Vulf začuo se s interfona. „Ko je?“

„Majron Bolitar, gospođo Vulf.“

„Vrlo je kasno. Šta želite?“

Majron se setio kratke teniske suknjice i zavodljivog glasa. Sada nije bilo zavodljivosti. Glas je bio napet poput bubnja.

„Moram da razgovaram s vašim mužem.“

„On nije ovde.“

„Gospođo Vulf, molim vas, otvorite vrata.“

„Želela bih da odete.“

Majron se pitao šta da radi. „Razgovarao sam s Rendijem večeras.“

Tišina.

„Bio je na zabavi. Razgovarali smo o Ejmi. Zatim sam razgovarao s Harijem Dejvisom. Gospođo Vulf, znam sve.“

„Ne znam o čemu pričate.“

„Otvorite vrata ili ću otići u policiju.“

Ponovo tišina. Majron se okrenuo i pogledao Erika. I dalje je bio opušten. Majronu se to nije dopadalo.

„Gospođo Vulf?“

„Moj muž će se vratiti za jedan sat. Dođite tada.“

Erik Bil je odgovorio na to. „Ne bih se složio.“

Izvukao je pištolj, uperio ga u bravu i opalio. Vrata su se širom otvorila. Erik je jurnuo unutra s izvučenim pištoljem. Majron je učinio isto.

Lorejn Vulf je vrisnula.

Erik i Majron krenuli su prema glasu. Kada su stigli do dnevne sobe, obojica su se zaustavila.

Lorejn Vulf je bila sama.

Za trenutak, niko se nije pomorio. Majron je osmotrio situaciju. Lorejn Vulf je stajala na sredini sobe. Imala je gumene rukavice. To je bilo prvo što je primetio, jarko žute gumene rukavice. Zatim joj je pažljivije pogledao u ruke. U jednoj, držala je sunder, a u drugoj je očigledno nosila žutu kofu u istom tonu s rukavicama.

Na tepihu je bila mokra mrlja koju je ona upravo čistila.

I Erik i Majron su zakoračili napred. Sada su videli da je u kofi bilo vode. Ona je bila obojena jezivo ružičasto.

Erik reče: "O, ne..."

Majron se okrenuo da ga zgrabi, ali je zakasnio. Nešto je eksplodiralo pred Erikovim očima. Ispustio je krik i skočio ka ženi. Lorejn Vulf je vrisnula. Kofa joj je ispala na tepih i ružičasta tečnost se prolila.

Erik ju je zgrabio. Oboje su se prevrnuli preko naslona kauča. Majron je bio odmah iza, nesiguran šta da uradi. Ako učini nešto suviše agresivno, Erik bi mogao samo da povuče obarač. Ali ako ne uradi ništa...

Erik je sada držao Lorejn Vulf. Pritisnuo joj je pištolj na slepočnicu. Kriknula je i uhvatila ga za ruku. Erik se nije pomorio.

„Šta ste uradili mojoj ćerki?”

„Ništa!”

Majron reče: „Eriče, nemoj.”

Ali Erik nije slušao. Majron podiže svoj pištolj i uperi ga u Erika. Ovaj je to video, ali je bilo očito da ga ne zanima.

„Ako je ubiješ...”, počeo je Majron.

„Šta?”, viknu Erik. „Šta ćemo izgubiti, Majrone? Pogledaj to mesto. Ejmi je već mrtva.”

Lorejn Vulf viknu: „Nije!”

„Gde je onda, Lorejn?”, upita Majron.

Čvrsto je stisnula usta.

„Lorejn, gde je Ejmi?”

„Ne znam.”

Erik podiže pištolj. Nameravao je da je udari drškom.

„Eriče, nemoj.”

Oklevao je, Lorejn je podigla pogled i suočila se s Erikovim.

Bila je uplašena, ali Majron je video da se pribrala, da je spremna da primi udarac.

„Nemoj”, ponovio je Majron. Prišao je korak bliže.

„Ona zna nešto.”

„I mi ćemo otkriti šta, važi?”

Erik ga pogleda. „Šta bi ti uradio? Da je to neko koga ti voliš?”

Majron se još malo primakao. „Ja volim Ejmi.”

„Ne kao otac.”

„Ne, ne tako. Ali ovo mi se već dešavalo. Pritiskao sam previše. To ne uspeva.”

„Uspelo je s Harijem Dejvisom.”

„Znam, ali...”

„Ona je žena. To je jedina razlika. Pucao sam mu u nogu i ti si ga ispitivao i pustio ga da krvari. Sada smo licem u lice s nekim ko čisti krv i ti odjednom oklevaš?”

I u toj izmaglici, u tom ludilu čak, Majron je tačno video na šta cilja. Opet se radilo o muško-ženskom pitanju. Da je Ejmi dečak. Da je Hari Dejvis lepa, zavodljiva žena.

Erik joj je ponovo prislonio pištolj na slepoočnicu. „Gde mi je ćerka?”

„Ne znam”, rekla je.

„Čiju krv čistiš?”

Erik joj uperi pištolj u nogu. Međutim, kontrola je nestala, Majron je to video. Suze su počele da se slivaju niz Erikovo lice, ruka mu je drhtala.

„Ako budeš pucao u nju”, reče Majron, „pokvarićeš dokaze. Sve će se izmešati. Nikada neće saznati šta se ovde desilo. Ti ćeš biti jedini koji će završiti u zatvoru.”

Taj argument nije u potpunosti imao smisla, ali je bio dovoljan da uspori Erika. Sada mu se celo lice zgrčilo. Plakao je. Ali je i dalje držao pištolj uperen u njenu nogu.

„Samo duboko udahni”, reče Majron.

Erik odmahnu glavom. „Ne!”

Vazduh je bio nepomičan. Sve je stalo. Erik spusti pogled na Lorejn Vulf, ona podiže svoj bez drhtaja. Majron je video Erikov prst na obaraču.

Sada nije imao izbora.

Majron je morao nešto da preduzme.

A tada je Majronov mobilni telefon zapištao.

To je sve zaustavilo. Erik je sklonio prst s obarača i obrisao lice rukavom. „Vidi ko je”, rekao je.

Majron brzo baci pogled na ekran. Bio je to Vin. Pritisnuo je dugme i prineo telefon uhu.

„Šta je?”

„Van Dajnova kola upravo su se zaustavila ispred njegove kuće”, reče Vin.

PEDESETO POGLAVLJE

Oblasna istražiteljka za ubistva Loren Mjuz radila je na svom novom slučaju, onom s dva ubistva u Ist Orindžu, kada joj je zazvonio telefon. Bilo je kasno, ali Mjuzova nije bila iznenađena. Često je radila do kasno. Njene kolege su to znale. „Mjuz.”

Glas je bio prigušen, ali činilo se da je ženski. „Imam neka obaveštenja za vas.”

„Ko je to?”

„Radi se o nestaloj devojci.”

„Kojoj nestaloj devojci?”

„Ejmi Bil.”

Erik je još uvek držao pištolj uperen u Lorejn Vulf.

„Šta je bilo?” pitao je Majrona.

„Dru Van Dajn je kod kuće.”

„Šta to znači?”

„To znači da bi s njim trebalo da porazgovaramo.”

Erik je pokazao pištoljem na Lorejn Vulf. „Ne možemo samo da je ostavimo ovde.”

„Slažem se.”

Najpametniji potez, shvatio je Majron, bio bi da navede da ostane ovde i pazi na Lorejn Vulf, da joj ne dozvoli da bilo koga upozori, da počisti ili bilo šta drugo. Ali nije želeo da je ostavi samu s Erikom. Ne ovako. Ne, u stanju u kojem se on nalazio.

„Trebalo bi da je povedemo sa sobom”, reče Majron.

Erik joj prisloni pištolj na glavu. „Ustaj”, reče joj.

Poslušala je.

Izveli su je napolje. Majron je pozvao detektiva Lensa Banera kada su krenuli ka automobilu.

„Baner.”

„Pošaljite najbolje momke iz laboratorije u kuću Džejka Vulfa”, reče Majron. „Nemam vremena da objašnjavam.”

Prekinuo je vezu. Pod drugim okolnostima možda bi tražio pomoć.

Ali Vin je bio pred kućom Drua Van Dajna. To neće biti potrebno.

Majron je vozio. Erik je sedeo pozadi s Lorejn Vulf. Držao je pištolj uperen u nju. Majron je pogledao u retrovizor i uhvatio njen pogled.

„Gde vam je muž?“, pitao je Majron skrećući desno.

„Izašao je.“

„Gde?“

Nije odgovorila.

„Pre dve noći primili ste poziv“, reče Majron. „U tri ujutru.“

Ponovo je uhvatio njen pogled u retrovizoru. Nije klimnula glavom, ali činilo mu se da vidi potvrdu.

„Poziv je bio od Harija Dejvisa. Da li ste se vi javili ili vaš muž?“

Glas joj je bio tih. „Džejk se javio.“

„Dejvis mu je rekao da je Ejmi bila tamo, da je zabrinut. I onda je Džejk odjurio do automobila.“

„Ne.“

Majron je zastao razmišljajući o odgovoru. „Šta je onda uradio?“

Lorejn se ponovo pomerila na sedištu gledajući pravo u Erika. „Ejmi nam se veoma sviđala. Pobogu, Eriče, zabavljala se Rendijem poslednje dve godine.“

„Ali onda ga je otkačila“, reče Majron.

„Jeste.“

„Kako je Rendi reagovao?“

„To mu je slomilo srce. Bilo mu je stalo do nje. Ali nije moguće da mislite...“, glas joj je utihnuo.

„Pitaću vas ponovo, gospodo Vulf. Šta je vaš muž uradio posle poziva Harija Dejvisa?“

Slegnula je ramenima. „Šta je mogao da uradi?“

Majron je zastao.

„Šta, mislite da se Džejk odvezao tamo i zgrabio je? Ma hajde. Čak i bez saobraćajne gužve od Livingstona do Ridžvuda treba pola sata. Mislite li da je Ejmi čekala na ulici dok se Džejk nije pojavio?“

Majron je otvorio usta pa ih zatvorio. Pokušao je to da zamisli. Hari Dejvis ju je upravo odbio. Da li bi ostala tamo, u toj mračnoj ulici, pola sata ili duže? Je li to imalo smisla?

„Pa šta se desilo?“, pitao je Majron.

Ništa nije rekla.

„Hari Dejvis vas je pozvao. Bio je u panici zbog Ejmi. Šta ste vi i

Džejk uradili?"

Majron je skrenuo levo. Sada su bili u Aveniji Nortfild, jednoj od većih Livingstonskih ulica. Dodao je gas.

„Šta biste vi uradili?“, pitala je.

Niko nije odgovorio. Lorejn uhvati Majronov pogled u retrovizoru.

„Da se radi o vašem sinu“, nastavila je. „Da je cela njegova budućnost u pitanju. Imao je devojkicu, tu divnu, slatku devojkicu. A onda joj se nešto desilo, promenila se. Ne znam zašto.“

Erik se zgrčio, ali je pištolj i dalje bio uperen u nju.

„Odjednom ne želi ništa da ima s njim. Upušta se u avanturu s profesorom. Kuca na nečija vrata u tri ujutru. Ponaša se uplašeno a ako progovori, može vam srušiti ceo svet. Pa šta biste uradili, gospodine Bolitar?“ Okrenula se i pogledala Erika.

Da je situacija bila obrnuta, da je Rendi ostavio Ejmi i počeo tako da se ponaša, da preti da će joj uništiti budućnost, šta bi ti uradio, Eriče?”

„Ne bih ga ubio“, reče Erik.

„Nismo je ubili. Samo smo... Bili smo zabrinuti. Džejk i ja smo seli i razgovarali. Pitali smo se kako to da resimo. Probali smo da napravimo plan. Prvo bismo naterali Harija Dejvisa da promeni ocene u školskom računaru. Da ih vrati u pređašnje stanje, ako može. Da sve izgleda kao kompjuterska greška ili tako nešto. Ljudi bi možda sumnjali, ali ako ništa ne bi mogli da dokažu, možda bismo bili bezbedni. Probali smo da zamislimo i druge scenarije. Znam da hoćete da nazovete Rendija dilerom, ali on je bio samo veza. U svakoj školi ima ih nekoliko. Ne opravdavam ga. Sećam se kada sam išla u Midlberi, jedan od sadašnjih vodećih političara - neću spomenuti njegovo ime - tamo je bio snabdevač. Maturirate i završite s tim. Međutim, sada smo morali da se uverimo da to neće isplivati. A pre svega, pokušavali smo da smislimo kako da dopremo do Ejmi, Hteli smo da vas pozovemo, Eriče. Mislili smo da biste vi možda mogli da je urazumite. Jer nije se radilo samo o Rendijevoj budućnosti. I njena je bila u pitanju.“

Već su se približavali kući Drua van Dajna.

„To je lepa priča, gospodo Vulf“, rekao je Majron. „Ali izostavili ste jedan deo.“

Zatvorila je oči.

„Čija je krv na vašem tepihu?“

Nije bilo odgovora.

„Čuli ste da sam pozvao policiju. Upravo su na putu do tamo. Postoje testovi, DNK i ko zna šta još. Otkriće.”

Lorejn Vulf je i dalje ćutala. Sada su bili u ulici Drua Van Dajna. Kuće su bile manje i starije, travnjaci ne tako zeleni, žbunje izraslo. Vin je rekao Majronu gde tačno stoji, inače ga Majron nikada ne bi primetio. Zaustavio se i okrenuo da pogleda Erika.

„Ostani ovde za trenutak.”

Majron je izbacio menjač iz brzine i otišao iza drveta. Vin je bio tamo.

Majron reče: „Ne vidim Van Dajnova kola.”

„U garaži su.”

„Koliko je prošlo od kada je stigao?”

„Koliko je prošlo od kada sam te pozvao?”

„Deset minuta.”

Vin klimnu. „Eto ti odgovora.”

Majron pogleda kuću. Bila je mračna. „Svetla nisu upaljena.”

„I ja sam to primetio.”

„Ušao je u garažu pre deset minuta i još nije ušao u kuću?”

Vin slegnu ramenima.

Čuo se zvuk struganja metala i garažna vrata su se otvorila. Farovi su im blesnuli u lice. Auto je izjurio. Vin je izvadio pištolj, spreman da puca. Majron položi ruku na prijateljevu mišicu.

„Možda je Ejmi unutra.”

Vin klimnu glavom.

Kola su jurnula putem i uz škripu skrenula desno. Prošla su pored parkiranog automobila, onog u kojem su bili Erik Bil i Lorejn Vulf. Van Dajnova tojota korola za trenutak je oklevala, a zatim ubrzala.

Majron i Vin su odjurili nazad do auta. Majron je seo na mesto vozača, Vin pored njega. Na zadnjem sedištu Erik Bil je i dalje držao pištolj uperen u Lorejn Vulf.

Vin se okrenuo i nasmešio Eriku. „Ćao”, rekao je.

Vin je pružio ruku kao da će da se pozdravi s Erikom. Umesto toga, brzo je zgrabio Erikov pištolj i uzeo mu ga. Tek tako. Jedne sekunde Erik Bil je držao pištolj, sledeće nije.

Majron je pokrenuo automobil dok je Van Dajново vozilo nestajao iza ugla. Vin je pogledao pištolj, namrštio se, ispraznio ga.

Potera je počela. Ali neće dugo trajati.

PEDESET PRVO POGLAVLJE

Automobil nije vozio Dru Van Dajn. Bio je to Džejk Vulf. Džejk je vozio brzo. Nekoliko puta je brzo skrenuo, ali je vozio samo oko kilometar i po. Imao je dovoljno veliku prednost. Stigao je do starog tržnog centra Ruzvelt, požurio iza njega, zaustavio se. Prešao je preko mračnih fudbalskih terena u smeru srednje škole Livingston. Shvatio je da ga Majron Bolitar prati, ali je znao i da ima dovoljnu početnu prednost.

Čuo je zvuke sa zabave. Posle još nekoliko koraka ugledao je sjaj svetiljki. Prijao mu je noćni vazduh. Džejk je pokušavao da razazna drveće, kuće, kola na parkinzima. Voleo je ovaj grad, voleo je svoj život ovde.

Dok je prilazio bliže, čuo je smeh. Razmišljao je o tome šta on tu uopšte radi. Progutao je knedlu koja mu je stajala u grlu i pomerio se iza niza borova na susednom imanju. Pronašao je mesto između dva drveta i pogledao prema šatoru.

Džejk Vulf je odmah uočio svog sina.

Oduvek je bilo tako s Rendijem. Niste mogli da ga promašite. Isticao se bez obzira na okolnosti. Džejk se sećao odlaska na Rendijev prvi fudbalski trening kada je dečak bio u prvom razredu. Tamo je bilo sigurno tri-četiri stotine dečaka, svi su trčali i poskakivali kao molekuli na toploti. Džejk je stigao kasno, ali trebalo mu je tek nekoliko sekundi pa da uoči svog blistavog dečaka u moru slične dece. Kao da je odozgo sijao reflektor osvetljavajući svaki njegov korak.

Džejk Vulf je samo posmatrao. Njegov sin je razgovarao s gomilom drugara. Svi su se smejali nečemu što je Rendi rekao. Džejk je gledao i osećao kako mu se oči pune suzama. Verovatno je bilo mnogo krivice na sve strane. Pokušavao je da se seti gde je sve počelo. Možda s doktorom Kroulijem. Prokleti profesor istorije sebe naziva doktorom. Kakvo je to uopšte nadmeno sranje?

Krouli je bio mali, beznačajni čovek, s loše prebačenom kosom preko ćelavog temena i s opuštenim ramenima. Mrzeo je sportiste. Mogli ste da namirišete zavist s kilometra udaljenosti. Krouli bi gledao nekog poput Rendija, nekog tako zgodnog, takvog sportistu i tako

posebnog, i video bi sve svoje tinejdžerske neuspehe.

Tako je sve počelo.

Rendi je napisao divan rad o ofanzivi Tet za Kroulijev čas istorije. Krouli mu je dao tri minus. Prokleta tri minus. Rendijev drug, dečko po imenu Džoel Fišer, dobio je peticu. Džejk je pročitao oba rada, Rendijev je bio bolji. Nije samo Džejk Vulf tako mislio. Dao je oba rada nekolicini ljudi ne rekavši im koji je rad njegovog sina a koji Džoelov.

„Koji je bolji?“, pitao bi.

I gotovo svi su se složili. Rendijev rad, onaj koji je dobio tri minus, bio je bolji.

To je možda delovalo kao sitnica, ali nije bilo tako. Rad je nosio tri četvrtine ocene. Doktor Krouli je dao Rendiju trojku. Rendi zato nije dobio pohvalu u tom polugodištu, ali ono što je još važnije, važnije od svega, nije bio među deset posto najboljih. Dartmut je bio jasan. Sa svojim ispitnim rezultatima Rendi je morao da bude u deset posto najboljih. Da je ta trojka bila četvorka, Rendi bi bio primljen.

To je bila razlika.

Džejk i Lorejn su otišli da razgovaraju s doktorom Kroulijem. Objasnili su mu situaciju. Krouli nije hteo nimalo da odstupi od svog stava. Bio je odlučan, uživao je u ovoj igri moći, i Džejku je trebala sva samokontrola da ga ne bi izbacio kroz veliki prozor. Međutim, Džejk se nije tako lako predavao. Unajmio je privatnog detektiva da iskopa sve što može o njegovoj prošlosti, ali Kroulijev život je bio tako jadan, tako prazan, tako ubedljivo nezanimljiv, naročito u poređenju s blistavim svetionikom kakav je bio Džejkov sin... Nije postojalo ništa što bi mogao da upotrebi protiv njega.

I tako, da je Džejk Vulf igrao po pravilima, to bi bilo to. To bi sprečilo njegovog sina da dobije vrhunsko obrazovanje, hir takve ništarije kakav je bio Krouli.

A-a! Nema šanse.

I tako je počelo.

Džejk je teško progutao pljuvačku i zagledao se. Njegov sin je bio u središtu zabave, sunce s desetinama planeta koje su kružile oko njega. U ruci je držao čašu. Rendi je imao urođenu opuštenost. Takav stav je imao u svemu što je radio. Džejk Vulf je stajao tamo, u senci, i pitao se ima li nekog načina da sve spase. Mislio je da nema. Bilo je to kao da drži vodu u šakama. Trudio se da zvuči uverljivo pred Lorejn. Mislio je

da će možda moći da ostavi telo u kući Drua Van Dajna. Lorejn će očistiti mrlju. Moglo je da uspe.

Ali pojavio se Majron Bolitar. Džejk ga je video iz garaže. Bio je u zamci. Džejk se nadao da će uspeti da pobegne, da im izmakne, da ostavi telo negde drugde. Ali čim je skrenuo i video Lorejn na zadnjem sedištu, znao je da je gotovo.

Angažovao bi dobrog advokata. Najboljeg. Poznavao je momka u gradu, Lenija Markusa. Sjajan branilac. Pozvao bi ga da vidi šta mogu da smisle. Ali u svom srcu Džejk Vulf je znao da je gotovo. Barem za njega.

Zato je sada bio ovde. U senci. Posmatrao je svog divnog, savršenog sina. Rendi je bio jedino što je ikada uradio kako treba. Njegov dragoceni dečak. Ali to mu je bilo dovoljno. Od kada ga je prvi put ugledao kao bebu u bolnici, Džejk Vulf je bio opčinjen. Išao je na svaki trening na koji je mogao, na svaku utakmicu. Nije to radio samo da bi pokazao podršku, često je tokom treninga Džejk Vulf stajao iza drveta, skoro se krijući, kao što je to sada radio. Jednostavno, voleo je da posmatra svog sina. To je bilo sve. Voleo je da se izgubi u tom jednostavnom blaženstvu. I ponekad, kada je to radio, nije mogao da veruje koliko je imao sreće, kako je neko kao Džejk Vulf, i sam nikogović kada se bolje razmisli, mogao da bude deo stvaranja nečeg tako čudesnog. Svet je bio surov i grozan i morali ste da uradite sve što možete da biste se izborili, ali s vremena na vreme pogledao bi Rendija i shvatio da postoji još nešto osim užasa borbe za opstanak, da tamo negde sigurno postoji nešto bolje, neko više biće, jer ovde, pred njim, bili su istinsko savršenstvo i lepota.

„Zdravo, Džejk.”

Okrenuo se na zvuk glasa. „Zdravo, Žak.”

Bio je to Žak Harlou, otac jednog od Rendijevih najboljih drugova, domaćina zabave. Žak mu je prišao. Obojica su posmatrala zabavu, svoje sinove, upijajući tu sliku skoro čitav minut pre nego što su progovorili.

„Možeš li da poveruješ koliko je brzo prošlo?”, reče Harlou.

Džejk je samo odmahnuo glavom plašeći se da progovori. Nije odvajao pogled od sina.

„Hej, kako bi bilo da dođeš na piće?”

„Ne mogu. Samo sam morao nešto da ostavim Rendiju. Hvala u

svakom slučaju.”

Harlou ga pljesnu po leđima. „Svakako.” Krenuo je nazad prema tremu.

Prošlo je još pet minuta. Džejk je uživao u svakoj sekundi. Tada je čuo korake. Okrenuo se i video Majrona Bolitara. Majron je u ruci držao pištolj. Džejk Vulf se nasmešio i ponovo okrenuo prema sinu.

Obećaj mi

„Džejk, šta radiš ovde?”

„Šta misliš?”

Džejk Vulf nije hteo da se pomeri, ali je znao da je vreme. Upio je poslednji pogled na sina, tako mu se bar činilo. Kao da je ovo poslednji put da će ga tako videti. Želeo je da nešto kaže sinu, da ponudi neke mudre reči, ali Džejk nije bio dobar s rečima.

Umesto toga, okrenuo se i podigao ruke.

„U gepeku”, reče Džejk Vulf. „Telo je u gepeku.”

PEDESET DRUGO POGLAVLJE

Vin je stajao nekoliko koraka iza Majrona. Za svaki slučaj. Ali odmah je video da se Džejk Vulf neće opirati, predavao se. Za sada. Možda će biti još nečega, kasnije. Vin se susretao s ljudima poput Džejka Vulfa. Nikada nisu verovali da je zaista gotovo. Tražili su izlaz, način da pobjegnu, rupu, nelegalnost u postupku, bilo šta.

Pre samo nekoliko minuta uočili su Van Dajnov automobil na parkingu Ruzveltovog tržnog centra. Majron i Vin su potrčali ostavljajući Lorejn Vulf i Erika Bila u kolima. Erik je još uvek imao nekoliko najlonskih lisica, koje je kupio u istoj radnji gde i municiju. Vezali su Lorejn ruke iza leđa i iskreno se nadali da Erik neće uraditi ništa glupo.

Nedugo pošto su Majron i Vin nestali u mraku, Erik se izvukao sa zadnjeg sedišta. Krenuo je prema Van Dajnovom automobilu. Otvorio je prednja vrata. Nije znao šta tačno radi. Samo je znao da nešto mora da uradi. Smestio se na vozačko sedišta. Na podu su bile trzalice. Setio se kolekcije svoje ćerke, koliko ih je volela, kako je sklapala oči dok je svirala. Setio se Ejmine prve gitare, bedne stvarčice koju je kupio u prodavnici igračkaka za deset dolara. Imala je samo četiri godine. Lupala je po njoj i sjajno izvodila novogodišnju pesmicu „Santa Claus Is Corning to Town”. Više je ličilo na Brusa Springstina nego na nešto što biste očekivali od deteta predškolskog uzrasta. On i Kler su pljeskali kao ljudi kada je završila.

„Ejmi rastura”, primetila je Kler.

Svi su se smešili. Svi su bili tako srećni.

Erik pogleda kroz vetrobran, prema svom automobilu, nazad prema Lorejn Vulf. Pogledi su im se sreli. Poznavao je Lorejn već dve godine, od kada je Ejmi počela da izlazi s njenim sinom. Sviđala mu se. Istinu govoreći, skoro da je i fantazirao o njoj. Ne bi nikada uradio nešto u tom smislu. Ne tako. Bila je to samo bezazlena fantazija o zgodnoj ženi. Normalna stvar.

Sada je pogledao na zadnje sedišta. Tamo su bili notni listovi ispisani rukom. Zaledio se. Ruka mu se polako pomerala. Video je rukopis i

shvatio da je Ejmin. Podigao je papir i prineo bliže držeći ga kao da je komad porcelana.

Ejmi je to napisala.

Nešto mu je zastalo u grlu. Vrhovima prstiju dodirivao je reci, note. Njegova ćerka je držala ovaj papir. Namrštila se, kao što bi uvek radila, počela da kopa po svom životnom iskustvu i, stvorila ovo. Bila je to jednostavna misao, zaista, ali iznenada mu je značila sve na svetu. Bes je nestao. Vратиće se. Znao je to. Ali u ovom trenutku u srcu mu je samo bilo teško. Nije bilo besa. Samo bol.

Tada je Erik odlučio da otvori prtljažnik.

Ponovo je pogledao prema Lorejn Vulf. Nešto je preletelo Preko njenog lica. Nije znao šta. Otvorio je vrata automobila i zakoračio u noć. Otišao je do prtljažnika, jednom rukom uhvatio kvaku i počeo da ga otvara. Čuo je komešanje s leđa, okrenuo se i video Majrona kako juri.

„Eriče, čekaj...”

Erik je tada otvorio prtljažnik.

Crno nepromočivo platno. To je prvo video. Nešto je bilo umotano u crno nepromočivo platno. Kolena su mu klecnula, ali se održao na nogama. Majron je išao k njemu, ali je Erik podigao ruku kao da mu kaže da stane. Probao je da pocepa platno. Nije popuštalo. Vukao je i cimao, platno se nije dalo Erik je već počinjao da paniči. Grudi su mu se nadimale, dah mu postajao isprekidan.

Izvukao je svoj privezak s ključevima i zario vrh ključa u plastiku. Napravio je rupu. Videla se krv. Rasekao je platno i gurnuo ruke unutra. Osetio je nešto mokro i lepljivo. Erik je očajnički vukao platno, cepajući ga kao da je sam zarobljen unutra, kao da ostaje bez vazduha.

Video je mrtvo lice i pao nauznak.

Majron se stvorio kraj njega.

„O, bože”, reče Erik. Srušio se. „O, hvala ti...”

U gepeku nije bila njegova ćerka. Bio je to Dru Van Dajn.

PEDESET TREĆE POGLAVLJE

Lorejn Vulf reče: „Ja sam ga ubila u samoodbrani.”

U daljini Majron je čuo policijske sirene. Majron je stajao pored prtljažnika s Erikom Bilom i Lorejn Vulf. Sam je pozvao policiju. Uskoro će stići. Pogledao je preko polja. Video je udaljene siluete Vina i Džejka Vulfa. Majron je požurio ovamo, Vin se pobrinuo za osumnjičenog.

„Dru Van Dajn je bio u kući”, nastavila je. „Potegao je pištolj na Džejka. Videla sam to. Vikao je razne gluposti o Ejmi.

„Kakve gluposti?”

„Govorio je da Džejka nije briga za nju, da je za njega ona samo još jedna glupa drolja, da je trudna. Buncao je.”

„Pa šta ste uradili?”

„Imamo oružje u kući, Džejk voli da lovi. Zato sam uzela pušku, uperila sam je u Drua Van Dajna, rekla sam mu da spusti pištolj. Nije hteo. I tako...”

„Ne!” To je rekao Vulf. Bili su dovoljno blizu da čuju. „Ja Sam ubio Van Dajna!”

Svi su ga pogledali. Čule su se policijske sirene. „Ubio sam ga u samoodbrani”, bio je uporan Džejk Vulf.

„Potegao je pištolj na mene.”

„Pa zašto si onda ugurao telo u prtljažnik?”, pitao je Majron.

„Plašio sam se da niko u to neće poverovati. Hteo sam da ga odnesem, da ga ostavim u njegovoj kući. Tada sam shvatio da sam glup.”

„Kada si to shvatio?”, reče Majron. „Kada si video nas?”

„Hoću advokata”, reče Džejk Vulf. „Lorejn, ne govori ništa više.”

Erik Bil je istupio napred. „Ne zanima me ništa od toga već moja ćerka, gde je, do đavola, moja ćerka?”

Niko se nije pomerio. Niko nije progovorio. Noć je bila tiha čuo se jedino vrisak sirena.

Lens Baner je bio prvi policajac koji je izašao iz automobila, a desetine

policijskih vozila nastavile su da pristižu na parking tržnog centra Ruzvelt. Ostavili su upaljena rotaciona svetla. Lica su bila čas plava, čas crvena. To je izazivalo vrtoglavicu.

„Ejmi”, blago reče Erik. „Gde je ona?”

Majron se trudio da ostane priseban, da se skoncentriše. Pomerio se u stranu kraj Vina. Njegovo lice je, kao i uvek, ostalo mirno.

„Pa”, reče Vin, „na čemu smo?”

„Nije Dejvis”, reče Majron. „Njega smo proverili. Izgleda da nije ni Van Dajn. Potegao je pištolj na Džejka Vulfa jer je mislio da je on to uradio. A Vulfovi tvrde, donekle ubedljivo, da nisu ni oni.”

„Ima li još osumnjičenih?”

„Ne, koliko ja znam.”

Vin reče: „Onda moramo ponovo da ih proverimo.”

„Erik misli da je mrtva.”

Vin klimnu glavom. „Na to sam i mislio”, dodao je, „kada sam rekao da moramo ponovo da ih proverimo.”

„Misliš da ju je neko od njih ubio i rešio se tela?”

Vin se nije potrudio da odgovori.

„Bože!”, reče Majron. Bacio je pogled na Erika. „Da sve ovo od početka nismo pogrešno posmatrali?”

„Ne vidim kako je to moguće.”

Majronov mobilni telefon zapišta. Pogledao je ko zove i video da je broj sakriven.

„Halo?” Ovde istražiteljka Loren Mjuz. Sećate li me se?”

„Naravno.”

„Upravo sam primila anonimni poziv”, rekla je. „Neko tvrdi da je juče video Ejmi Bil.”

„Gde?”

„Na Aveniji Livingston. Ejmi je bila na mestu suvozača u tojoti koroli. Vozač prilično odgovara opisu Drua Van Dajna.”

Majron se namrštio. „Da li ste sigurni?”

„Tako je rekla.”

„On je mrtav, Mjuzova.”

„Ko?”

„Dru Van Dajn.”

Erik je prišao i stao pored Majrona.

I tada se desilo.

Erikov mobilni telefon je zazvonio.

Podigao je telefon. Kada je pogledao ko zove, Erik je skoro vrisnuo.

„O Bože...”

Erik je brzo prineo telefon uhu. Oči su mu bile vlažne. Ruka mu se toliko tresla da je pritisnuo pogrešno dugme kada je hteo da se javi. Probao je ponovo i podigao telefon. Glas mu je bio panični vrisak. „Halo?”

Majron se nagnuo dovoljno blizu da čuje. Usledio je trenutak pucketanja statičkog elektriciteta. A zatim je glas, uplakani glas, poznati glas, rekao: „Tata?”

Majronovo srce je zastalo.

Erikovo lice se zgrčilo, ali glas mu je bio sasvim očinski. „Gde si dušo? Da li si dobro?”

„Ja ne... Dobro sam, mislim. Tata?”

„U redu je, dušo. Tu sam. Samo mi reci gde si.”

I rekla mu je.

PEDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Majron je vozio. Erik je ostao na suvozačkom mestu.

Vožnja nije dugo trajala.

Ejmi je rekla da je iza Malog parka blizu srednje škole, istog onog parka u koji ju je Kler vodila kada je imala samo tri godine. Erik joj nije dozvolio da prekine vezu. „U redu je”, ponavljao je. „Tata stiže.”

Majron je skratio put ušavši u kružni tok u pogrešnom smeru. Prešao je preko dva ivičnjaka. Nije ga bilo briga. Nije ni Erika. Brzina je sad bila važna. Parking je bio prazan. Farovi su zaigrali kroz noć, a onda, kada su poslednji put skrenuli, farovi su osvetlili usamljenu figuru.

Majron je nagazio kočnicu.

Erik reče: „O, bože, o, dragi bože...”

Izašao je iz automobila. I Majron se brzo našao napolju. Obojica su jurnula. Ali negde usput Majron je zaostao. Erik je preuzeo vodstvo. Tako je trebalo da bude. Erik je uzeo ćerku u naručje. Pažljivo joj je obuhvatio lice, kao da se plaši da je sve samo san, oblak dima, i da će možda ponovo nestati.

Majron je stao i gledao. Zatim je uzeo mobilni telefon i pozvao Kler.

Majrone? Šta se, dođavola, dešava?” “Ona je dobro”, rekao je. „Molim?”

Na sigurnom je. Sada ti je dovodimo kući.”

U kolima Ejmi je delovala ošamućeno.

„Šta se desilo?”, pitao je Majron.

„Mislim”, počela je Ejmi. Oči su joj se raširile, ženice su joj bile proširene. „Mislim da su me drogirali.”

„Ko?”

„Ne znam.”

„Ne znaš ko te je oteo?”

Odmahnula je glavom.

Erik je sedeo pozadi pored Ejmi. Držao ju je. Milovao ju je po kosi. Ponavljao joj je iznova i iznova da je sada dobro, da je sve u redu.

Majron je rekao: „Možda bi trebalo da je odvedemo kod lekara.”

„Ne”, rekao je Erik. „Prvo treba da ide kući.”

„Ejmi, šta se desilo?”

„Majrone, prošla je kroz pakao”, reče Erik. „Pusti je da se Povrati.”

„U redu je, tata.”

„Zašto si bila u Njujorku?”

„Trebalo je da se nađem s nekim.”

„S kim?”

„U vezi sa...”, glas joj se izgubio. Zatim je rekla: „Teško mi je da pričam o tome.”

„Znamo za Drua Van Dajna”, reče Majron. „Znamo da si trudna.”

Sklopila je oči.

„Ejmi, šta se dogodilo?”

„Htela sam da je se rešim.”

„Bebe?”

Potvrdila je. „Otišla sam na ugao Pedeset druge ulice i šeste avenije. Tako su mi rekli da uradim. Hteli su da mi pomognu pojavili su se u crnom automobilu. Rekli su mi da podignem novac iz bankomata.”

„Ko?”

„Nisam ih videla”, rekla je Ejmi. „Prozori su bili zatamnjeni Uvek su bili prerušeni.”

„Prerušeni?”

„Da.”

„Oni. Bilo ih je više?”

„Ne znam. Znam da sam čula ženski glas. U to sam sigurna.”|

„Zašto nisi jednostavno otišla u Sv. Varnavu”

Ejmi je oklevala. „Tako sam umorna.”

„Ejmi?”

„Ne znam”, rekla je. „Neko iz Sv. Varnave je zvao. Neka žena. Da sam otišla tamo, moji roditelji bi saznali. Nešto u vezi sa zakonom. Samo sam... napravila sam toliko grešaka. Samo sam htela da... Ali onda nisam bila tako sigurna. Uzela sam novac. Htela sam da uđem u kola. A onda sam se uspaničila. Tada sam pozvala tebe, Majrone. Htela sam da pričam s nekim. Trebalo je da to budeš ti, ali ne znam, znam da si se trudio, ali mislila sam da bi možda bilo bolje da popričam s nekim drugim.”

„S Harijem Dejvisom?”

Ejmi klimnu. „Znam jednu drugu devojku”, rekla je. „Ostala je u drugom stanju s dečkom. Rekla je da joj je gospodin Di stvarno pomogao.”

„To je dovoljno”, reče Erik.

Skoro su stigli do Ejmine kuće. Majron nije želeo da popusti. Ne još.

„I šta se onda desilo?”

„Ostalo mi je mutno”, reče Ejmi.

„Mutno?”

„Znam da sam ušla u kola.”

„Koja? “

„Ista ona koja su me čekala u Njujorku, čini mi se. Osećala sam se tako jadno kada me je gospodin Di oterao. I onda sam pomislila da bih baš i mogla da pođem s njima. Da završim s tim. Ali. “

„Ali šta?”

„Sve je mutno.”

Majron se namrštio. „Ne razumem.”

„Ne znam”, rekla je. „Veći deo vremena bila sam drogirana. Samo se sećam da sam se povremeno budila na nekoliko minuta. Ko god da je bio, držao me je u nekakvoj brvnari. To je sve čega se sećam. Bio je kamin s belim i smeđim kamenom. A onda sam odjednom bila na poljani iza igrališta. Pozvala sam tebe, tata. Ne znam čak... koliko dugo me nije bilo?”

Tada je počela da plače. Erik ju je zagrlio.

„U redu je”, reče Erik. „Šta god da se desilo, sada je gotovo. Bezbedna si.”

Kler je bila u dvorištu. Jurnula je ka kolima. Ejmi je uspela da izađe, ali je jedva mogla da stoji. Kler je ispustila praiskonski krik i zgrabila ćerku.

Grlili su se, plakali, ljubili se, sve troje. Majron se osećao kao uljez. Zatim su krenuli prema ulaznim vratima. Majron je čekao. Kler se osvrnula, uhvatila Majronov pogled i dotrčala do njega.

Kler ga je poljubila. „Hvala ti.”

„Policija će još morati da razgovara s njom.”

„Održao si obećanje.”

Ništa nije rekao.

„Vratio si je kući.”

Zatim je otrčala nazad prema kući.

Majron je stajao na istom mestu i gledao ih kako nestaju unutra. Želeo je da proslavi. Ejmi je bila kod kuće, živa i zdrava.

Ipak nije bio raspoložen.

Ponovo se odvezao na groblje iznad škole. Kapija je bila otvorena. Pronašao je Brendin grob i seo pored njega. Noć je padala. Čuo je zviždanje saobraćaja na autoputu. Razmišljao je o onome što se upravo dogodilo i što je Ejmi upravo ispričala. Razmišljao je o tome kako je ona kod kuće, bezbedna i s porodicom, dok Brenda leži u zemlji.

Majron je sedeo tamo sve dok se nije pojavio još jedan automobil. Skoro se nasmešio kada je ugledao Vina. Ovaj je na trenutak ostao na izvesnoj udaljenosti. Zatim je prišao nadgrobnoj ploči i pogledao je.

„Lepo je imati jednu u pobedničkoj koloni, zar ne?“, reče Vin.

„Nisam baš siguran.“

„Zašto ne?“

„Još uvek ne znam šta se desilo.“

„Živa je. Kod kuće je.“

„Nisam siguran da je to dovoljno.“

Vin pokaza prema ploči. „Da možeš da vratiš vreme, da li bi ti bilo potrebno da znaš sve što se dogodilo? Ili bi ti bilo dovoljno što je živa i kod kuće?“

Majron je zatvorio oči pokušavajući da zamisli to blaženstvo. „Bilo bi dovoljno to što je živa i kod kuće.“

Vin se nasmešio. „Eto ti onda. Šta još tu ima?“

Ustao je. Nije znao odgovor. Samo je znao da je proveo dovoljno vremena s duhovima, s mrtvima.

PEDESET PETO POGLAVLJE

Policija je uzela Majronovu izjavu. Postavljali su pitanja. Ništa mu nisu rekli. Majron je te noći spavao u kući u Livingstonu. Vin je ostao s njim, a to je retko radio. Obojica su se rano probudila. Gledali su sportske vesti i jeli hladne pahuljice.

Sve je bilo normalno i ispravno i prilično dobro.

Vin reče: „Razmišljao sam o tvojoj vezi s gospođom Vajlder.”

„Nemoj.”

„Ne, ne, mislim da ti dugujem izvinjenje”, nastavio je Vin. „Možda sam je loše procenio. Njen izgled te zaista postepeno osvaja. Čini mi se da je njena zadnjica možda ipak od finijeg materijala nego što sam prvobitno pomislio.”

„Vine?”

„Molim?”

„Ne zanima me previše šta ti misliš.”

„Da, prijatelju, zanima te.”

U osam sati ujutru Majron je odšetao do kuće Bilovih. Pretpostavljao je da su do sada bili budni. Nežno je zakucao na vrata. Otvorila je Kler, u bademantilu, neuredne kose. Izašla je i zatvorila vrata za sobom.

„Ejmi još spava”, reče Kler. „Kakvu god drogu da su joj dali otmičari, stvarno su je ošamutili.”

„Možda bi trebalo da je odvedete u bolnicu.”

„Naš prijatelj Dejvid Gold, da li ga poznaješ, lekar je, bio je sinoć i pregledao je. Rekao je da će biti dobro kada prođ dejstvo droge.”

„Kakvu su joj drogu dali?”

Kler slegnu ramenima. „Ko zna?” Oboje su začutili na trenutak. Kler je duboko uzdahnula i pogledala niz ulicu. Zatim reče: „Majrone?”

„Da.”

„Želim da pustiš policiju da preuzme odavde.”

Nije odgovorio.

„Ne želim da ispituješ Ejmi o tome šta se dogodilo.”

Glas joj je zvučao odlučno. Majron je čekao da čuje da li će reći još nešto. Jeste. „Erik i ja, mi samo želimo da se ovo završi. Sinoć smo

angažovali advokata.”

„Zašto?”

„Mi smo njeni roditelji. Znamo kako da zaštitimo našu ćerku.”

Ono što je nagoveštavala bilo je: Majron to nije znao. Nije morala da ponovo spominje onu prvu noć, kako je Majron odvezao Ejmi i kako se nije pobrinuo za nju. Ipak, upravo je to govorila.

„Znam kakav si ti, Majrone.”

„Kakav sam?”

„Želiš odgovore.”

„Ti ne želiš?”

„Ja želim da moja ćerka bude srećna i zdrava. To mi je važnije od odgovora.”

„Ne želiš da krivac plati za ono što je uradio?”

„Verovatno je to bio Dru Van Dajn, a on je mrtav. I u čemu je onda stvar? Samo želimo da Ejmi uspe da sve ovo ostavi za sobom. Za nekoliko meseci ide na koledž.”

„Svi stalno pričaju o koledžu kao da je to velika karta da se krene iz početka”, reče Majron. „Kao da se prvih osamnaest godina života ne računa.”

„Na neki način, i ne računa se.”

„To je sranje, Kler. Šta je s bebom?”

Kler se pomerila prema vratima. „Uz sve dužno poštovanje, i bez obzira na to šta misliš o našoj odluci, to nije tvoja briga.”

Majron klimnu glavom za sebe. Bila je u pravu.

„Tvoj udeo u ovome je završen”, rekla je i on je ponovo čuo odlučnost u njenom glasu.

„Hvala ti za sve što si učinio. Sada moram da se vratim svojoj ćerki.”

I onda je Kler zatvorila vrata za sobom.

PEDESET ŠESTO POGLAVLJE

Nedelju dana kasnije Majron je sedeo u restoranu Baumgart s detektivom Livingstonske policije Lensom Banerom i istražiteljkom okruga Eseks Loren Mjuz. Majron je poručio piletinu kungpao, Baner kineski riblji specijalitet, a Mjuzova je jela sendvič s pečenim sirom.

„Pečeni sir u kineskom restoranu?“, zapita Majron.

Loren Mjuz slegnu ramenima usred zalogaja.

Baner je koristio štapiće. „Džejk Vulf tvrdi da je bila samoodbrana“, reče. „Tvrđi da je Dru Van Dajn potegao pištolj na njega. Kaže da je gadno pretio.“

„Zašto je pretio?“

„Van Dajn je urlao kako je Vulf povredio Ejmi Bil. Nešto tako. Oboje su malo nejasni kod detalja.“

„Oboje?“

„Glavni svedok Džejka Vulfa. Njegova žena Lorejn.“

„Te noći“, reče Majron, „Lorejn nam je rekla da je ona povukla obarač.“

„Ja pretpostavljam da jeste. Proverili smo tragove baruta na rukama Džejka Vulfa. Bio je čist.“

„Da li ste proverili njegovu ženu?“

„Odbila je“, reče Baner. „Džejk Vulf je zabranio.“

Znači, on preuzima ženinu krivicu?“

Baner pogleda Loren Mjuz. Polako je klimnuo. Šta je?“, upita Majron.

„Stići ćemo dotle.“

„Dokle?“

„Slušaj, Majrone, mislim da si u pravu“, reče Baner. „Džejk Vulf pokušava da preuzme krivicu umesto cele svoje porodice. S druge strane, tvrdi da je bila samoodbrana. Postoje neki dokazi koji to potvrđuju. Van Dajn je imao burnu prošlost. Takođe je bio naoružan, pištolj je registrovan na njegovo ime. S druge strane, Džejk Vulf je spreman da odsluži kaznu u zamenu za to da pustimo ženu i dete.“

„Dete?“

„Želi garanciju da će njegov sin ipak otići na Dartmut. I da će Rendi biti oslobođen svih budućih optužbi, uključujući i bilo šta u vezi s pucnjavom, skandal s varanjem i moguću vezu s Van Dajnom i drogom.”

„Pa”, reče Majron. Međutim, slagalo se. Džejk Vulf je bio seronja, ali Majron je video kako je gledao sina na maturskoj zabavi. „Još uvek pokušava da spase Rendijevu budućnost.”

„Aha.”

„Da li će uspeti?”

„Ne znam”, reče Baner. „Tužilac nema nadležnost nad Dartmutom. Ako oni žele da ponište njegov prijem, mogu to i verovatno hoće.”

„Ono što Džejk radi”, reče Majron, „skoro je vredno divljenja.”

„Ako nije uvrnuto”, dodao je Baner.

Majron je pogledao Loren Mjuz. „Vrlo si tiha.”

„Zato što mislim da je Baner pogrešio.”

Baner se namrštio. „Nisam pogrešio.”

Loren je spustila sendvič i obrisala mrvice s ruku. „Za početak poslaćeš pogrešnu osobu u zatvor. Ispitivanje tragova baruta pokazuje da Džejk Vulf nije ubio Drua Van Dajna.”

„Rekao je da je imao rukavice.”

Sada se Loren Mjuz namrštila.

Majron reče. „To što je rekla ima smisla.”

„Jao, Majrone, hvala.”

„Ej, ja sam na tvojoj strani. Lorejn Vulf mi je rekla da je ona ubila Drua Van Dajna. Zar ne bi njoj trebalo da se sudi?”

Loren Mjuz se okrenula prema njemu. „Nikada nisam rekla da mislim da je Lorejn Vulf kriva.”

„Izvini?”

„Nekada je najočigledniji odgovor tačan.”

Majron odmahnu glavom. „Ne razumem.”

„Vrati se malo unazad”, reče Loren Mjuz.

„Koliko unazad?”

„Skroz do Edne Skajler na njujorškim ulicama.”

„Dobro.”

„Možda smo od početka bili u pravu. Od trenutka kada nas je pozvala.”

„I dalje ne shvatam.”

„Edna Skajler je potvrdila ono što smo već znali, da je Kejti Ročester pobjegla. I u početku smo isto mislili i za Ejmi Bil, zar ne?”

„Pa?”

Loren Mjuz nije ništa rekla.

„Čekaj malo. Hoćeš da kažeš da je Ejmi Bil pobjegla?”

„Ima mnogo pitanja bez odgovora”, reče Loren.

„Pa postavi ih.”

„Da ih postavim kome?”

„Kako misliš, kome? Ejmi Bil.”

„Pokušali smo”, Loren Mjuz se nasmešila. „Ejmin advokat nam ne dozvoljava da razgovaramo s njom.”

Majron se zavalio u stolici. „Zar ti to nije čudno?”

„Njeni roditelji žele da ona ostavi to za sobom.”

„Zašto?”

„Jer je to bilo traumatično iskustvo za nju”, reče Majron. Loren Mjuz ga je samo pogledala. Kao i Lens Baner.

„Ta priča koju je tebi ispričala”, reče Loren. „Da je bila drogirana i da su je držali u nekoj brvnari.”

„Šta je s njom?”

„Ima rupa.”

Majron je osetio kako mu se ledena jeza spušta od vrata niz kičmu. „Kakvih rupa?”

„Za početak, imamo onog anonimnog svedoka koji me je zvao. Onaj koji ju je video da se vozika s Druom Van Dajnom. Ako je Ejmi bila oteta, kako je to onda bilo moguće?”

„Tvoj svedok je pogrešio.”

„Dobro. Uspela je da prepozna model automobila i da opiše Drua Van Dajna do detalja. Ali, hej, verovatno je pogrešila.”

„Ne možeš da veruješ anonimnim izvorima”, pokušao je Majron.

„Dobro, pređimo onda na rupu broj dva. Ta priča o abortusu kasno uveče. Proverili smo u Sv. Varnavi. Niko joj ništa nije rekao o obaveštavanju roditelja. Štaviše, to nije istina. Zakoni se možda menjaju u tom pogledu, ali kako god bilo, u njenom slučaju...”

„Ona ima osamnaest godina”, prekinuo ju je Majron. Odrasla je. Ponovo te godine.

„Upravo tako. A ima još.”

Majron je čekao.

„Treća rupa: pronašli smo Ejmine otiske u kući Drua Van Dajna.”

„Bili su u vezi. Naravno da su njeni otisci tamo. Mogli bi da budu nedeljama stari.”

„Našli smo otiske na limenci soka koja je još uvek bila na pultu u kuhinji.”

Majron ništa nije rekao, ali je osetio da je nešto duboko u njemu počelo da popušta.

„Svi tvoji osumnjičeni - Hari Dejvis, Džejk Vulf, Dru Van Dajn. Sve smo ih detaljno proverili. Niko od njih nije mogao da izvede navodnu otmicu.” Loren Mjuz raširi ruke. “I to je kao obrnut stari aksiom. Kada odbaciš sve ostale mogućnosti, moraš da se vratiš na ono prvo, najočiglednije rešenje.”

„Mislite da je Ejmi pobjegla.”

Loren Mjuz slegnu ramenima, pomeri se u stolici. „E to je ona, zbunjena mlada žena. Trudna s profesorom. Njen tata ima avanturu. Upetljala se u taj skandal s varanjem. Sigurno se osećala kao u klopci, zar ne misliš?”

Majron je opazio da skoro klima glavom.

„Nema fizičkih dokaza, nijednog jedinog, da je Ejmi bila oteta. I razmisli o tome. Zašto bi je neko uopšte oteo? Koji bi motiv bio u ovom slučaju? Normalni motivi su koji: seksualni napad, na primer. Znamo da se to nije desilo. Toliko nam je rekao njen lekar. Nije bilo psihičke ni seksualne traume. Zbog čega još ljudi bivaju oteti? Zbog otkupnine. Pa, znamo da ni toga nije bilo.”

Majron je bio veoma miran. Bilo je gotovo onako kako je Erik rekao. Da su hteli da učutkaju Ejmi, ne bi je oteli. Ubili bi je. Ali sada je bila živa. Znači...

Loren Mjuz ga je saterala u ćošak. „Imaš li ti motiv za otmicu, Majrone?”

„Ne”, rekao je. „Ali šta je s bankomatom? Kako se to uklapa?”

„Misliš to što su obe devojke upotrebile isti bankomat?”

„Da.”

„Ne znam”, rekla je. „Možda je ipak bila slučajnost.”

„Ma hajde, Mjuzova.”

„Dobro, u redu, hajde onda da okrenemo stvar”, pokazala je na njega. „Kako se to podizanje novca na bankomatu uklapa u scenario otmice? Da li bi Vulf znao za to? Dejvis, Van Dajn? “

Majron je video na šta cilja. „Ali ima i drugih stvari”, suprotstavio joj se. „Kao onaj telefonski poziv iz govornice u podzemnoj železnici. Ili činjenica da je bila na internetu.”

„Sto se sve uklapa u to da je pobjegla”, reče Loren. „Da ju je neko oteo, kao što tvrdi, zašto bi rizikovali da zovu iz govornice? Zašto bi je pustili na internet?”

Majron odmahnu glavom. Znao je da to što je rekla ima smisla, samo je odbijao to da prihvati. „I, znači, tako se završava? Nije Dejvis, nije umešan Van Dajn niti bilo ko drugi. Ejmi Bil je jednostavno pobjegla?”

Loren Mjuz i Lens Baner razmjeniše još jedan pogled.

Zatim Lens Baner reče: „Da, to je radna teorija. I zapamti: ne postoji zakon protiv onoga što je uradila. Na kraju, puno ljudi je povređeno ili čak ubijeno. Ali bežanje od kuće nije protivzakonito.”

Loren Mjuz je ponovo začutala. Majronu se to nije svidelo. „Šta je?”, prasnuo je na nju.

„Ništa. Ono što je Baner rekao, svi dokazi ukazuju na to. To možda objašnjava i zašto Ejmini roditelji ne žele da razgovaramo s njom. Ne žele da se sve otkrije - njena avantura, trudnoća, sviđalo se to tebi ili ne, i ona je imala koristi od skandala s varanjem. I žele sve da zataškaju. Da učine da izgleda kao žrtva, umesto kao neko ko je pobjegao. To je pravi potez.”

„Ali?”

Pogledala je Banera. Uzdahnuo je i odmahnuo glavom. Loren Mjuz je počela da se igra viljuškom. „Ali i Džejk i Lorejn Vulf žele da preuzmu krivicu za ubistvo Drua Van Dajna.”

„Pa?”

„To ti nije čudno?”

„Ne. Upravo smo objasnili zašto. Lorejn ga je ubila. Džejk želi da preuzme krivicu da bi je zaštitio.”

„A činjenica da su čistili dokaze i uklanjali telo?”

Majron slegnu ramenima. „To bi bila normalna reakcija.”

„Čak i ako je ubistvo izvršeno u samoodbrani?”

„U njihovom slučaju, da. Pokušavali su da se zaštite. Da je Van Dajn pronađen mrtav u njihovoj kući, čak i ako su ga ubili u samoodbrani, isplivalo bi sve ono o Rendiju. Droga, varanje, sve to.”

Klimnula je glavom. „To je teorija. To je ono u šta Lens veruje, i verovatno se to i desilo.”

Majron se trudio da ne zvuči suviše nestrpljivo. „Ali?”

„Ali možda se nije tako dogodilo. Možda su se Lorejn i Džejk vratili kući i zatekli telo tamo.”

Majron je prestao da diše. Postoji nešto u čoveku što može da se savije, da se istegne. Ali onda, s vremena na vreme, možeš da osetiš kako se to previše rasteže. Ako to dozvoliš, pući ćeš iznutra. Raspašćeš se na dva dela, to znaš. Majron je poznao Ejmi ceo život. A sada, ako je dobro pretpostavljao na šta je ciljala Loren Mjuz, bio je blizu pucanja. „O čemu, do đavola, pričaš?”

„Možda su se Vulfovi vratili kući i zatekli telo. I možda su pretpostavili da je Rendi to uradio.” Nagnula se bliže. „Van Dajn je bio Rendijev snabdevač. Takođe, preteo je Rendiju devojkicu. Pa, možda su mama i tata videli telo i zaključili da ga je Rendi ubio. Možda su se uspaničili i ubacili telo u njegova kola.”

„Šta, misliš da je Rendi ubio Drua Van Dajna?”

„Ne. Rekla sam da su to oni pomislili. Rendi ima alibi.”

„Pa, u čemu je stvar?”

„Ako Ejmi Bil nije bila oteta”, reče Mjuzova, „ako je pobjegla i bila kod Drua Van Dajna, možda je bila s njim u kući. I možda je, samo možda, Ejmi, naša uplašena mala devojkica, zaista htela da sve ostavi za sobom. Možda je bila spremna za koledž, spremna da krene dalje i prekine sve veze, ali taj momak, Dru Van Dajn, nije hteo da je pusti.

Majron je zažmurio. To nešto u njemu, jako se istezalo. Zaustavio je to, odmahnuo glavom. „Grešiš.”

Slegnula je ramenima. „Verovatno.”

„Poznajem tu devojkicu ceo život.”

„Znam, Majrone. Ona je mlada, slatka devojkica, zar ne? Slatke mlade devojkice ne mogu da budu ubice, zar ne?”

Pomislio je na Ejmi Bil, na to kako mu se smejala u podrumu njegove kuće, na to kako se penjala po penjalici kada je imala tri godine. Setio se kako je duvala svećice na rođendanskoj zabavi, kako ju je gledao u školskoj predstavi kada je bila osmi razred. Sećao se svega i osećao kako bes počinje da raste. „Grešiš”, ponovio je Majron.

Čekao je na trotoaru preko puta njihove kuće.

Erik je prvi izašao. Lice mu je bilo stegnuto, smrknuto. Ejmi i Kler su

ga sledile. Majron je stajao i posmatrao ih. Ejmi ga je prva primetila. Nasmejala mu se i mahnula. Majron je proučavao taj osmeh. Izgledao mu je isto. Isti osmeh koji je video na igralištu kada je imala tri godine. Isti onaj koji je video u podrumu pre nekoliko nedelja.

Nije bilo ničeg drugačijeg. Osim što se sada ježio od tog osmeha.

Pogledao je u Erika, a potom u Kler. Pogled im je bio odlučan, zaštitnički, ali bilo je još nečega, nečega više od iscrpljenosti i predaje, nečeg primitivnog i instinktivnog. Erik i Kler su koračali uz ćerku, ali je nisu dodirivali. To je Majronu palo u oči, nisu dodirivali sopstvenu ćerku.

„Zdravo, Majrone!”, viknu Ejmi.

„Zdravo.”

Ejmi je pretrčala ulicu. Njeni roditelji se nisu ni pomerili. Nije ni Majron. Ejmi ga je zagrlila, skoro ga je oborila. Majron je pokušao da joj uzvрати zagrljaj, ali nije mogao. Ejmi ga je čvršće zgrabila.

„Hvala ti”, prošaputala je.

Ništa nije rekao. Njen zagrljaj je delovao isto, topao i snažan, nimalo drugačiji nego pre.

A ipak, želeo je da se završi.

Nije osetio kako mu se srce steglo i puklo. „Neka mu bog pomogne, samo je želeo da ga pusti, da se odmakne od nje.” Hteo je da ta devojka koju je toliko dugo voleo nestane. Uhvatio ju je za ramena i nežno odgurnuo.

Kler je stala iza nje. Rekla je Majronu: „Žurimo. Naći ćemo se uskoro.”

Klimnuo je potvrdno. Dve žene su se udaljile. Erik ih je čekao pored automobila. Majron ih je posmatrao. Kler je bila pored ćerke, ali je i dalje nije dodirivala. Ejmi je ušla u kola, Erik i Kler su se pogledali, ali nisu progovorili. Ejmi je bila pozadi njih dvoje su seli napred. Potpuno prirodno, pomislio je Majron, ali ipak mu se činilo kao da pokušavaju da se distanciraju od Ejmi, kao da se pitaju, ili možda znaju, za stranca koji sada živi kod njih. Kler ga je pogledala.

Oni znaju, pomisli Majron.

Majron je gledao kako se auto udaljava. Dok su nestajali niz ulicu, nešto je shvatio:

Nije održao svoje obećanje.

Nije vratio kući njihovo dete.

Njihovo dete je nestalo.

PEDESET SEDMO POGLAVLJE

Četiri dana kasnije Džesika Kulver zaista se udala za Stouna Normana u Tavern on the green. Majron je bio u kancelariji kada je pročitao o tome u novinama. I Esperanca i Vin su bili tu. Vin je stajao blizu ogledala u punoj visini proveravajući svoj golferski zamah. Vin je to često radio. Esperanca je pažljivo posmatrala Majrona.

„Dobro si?“, pitala ga je.

„Jesam.“

„Jasno ti je da je to što se ona udala nešto najbolje što ti se ikada dogodilo?“

„Jeste“, Majron je spustio novine. „Došao sam do saznanja koje želim da podelim s vas dvoje.“

Vin se zaustavio u pola zamaha. „Ruka mi nije dovoljno ispružena.“

Esperanca ga je ućutkala pokretom ruke. „Šta?“

„Uvek sam se trudio da pobegnem od onoga za šta sada shvatam da su moji prirodni instinkti“, reče Majron. „Znate, U izigravanju heroja. Oboje ste me upozoravali na to i ja sam vas slušao. Međutim, shvatio sam nešto: ja treba to da radim. Biće poraza, naravno, ali ću ipak imati više pobeda. Neću više da bežim od toga. Ne želim da završim kao cinik. Želim da pomažem ljudima i to ću i raditi.“

Vin se okrenuo prema njemu. „Jesi li završio?“

„Jesam.“

Vin pogleda Esperancu. „Treba li da aplaudiramo?“

„Mislim da bi trebalo.“

Esperanca je ustala i počela divlje da aplaudira. Vin je spustio svoj zamišljeni štap i prikazao ljubazno golfersko tapšanje.

Majron se nakloni i reče: „Hvala vam puno, divna ste publika, ne zaboravite na konobarice kada budete izlazili, i da, probajte teletinu.“

Velika Sindi promoli glavu kroz vrata. Jutros je bila izdašna s ružem i izgledala kao semafor.

„Gospodine Bolitar, linija dva“, Velika Sindi trepnu. Zamislite dve škorpije izvrnute na leđa. Zatim dodade: „Vaša nova dušica.“

Majron podiže slušalicu. „Hej!“

Eli Vajlder reče: „U koliko sati dolaziš?”

„Trebalo bi oko sedam.”

„Šta kažeš na picu i DVD s decom?”

Majron se nasmešio. „Zvuči sjajno.”

Spustio je slušalicu. Smešio se. Esperanca i Vin razmeniše poglede.

„Šta je?”, upita Majron.

„Tako si bleskast kad si zaljubljen”, reče Esperanca. Majron pogleda na sat. „Vreme je.”

„Srećno”, reče Esperanca.

Majron se okrenuo prema Vinu. „Hoćeš li da pođeš i ti?”

„Ne, prijatelju. To je samo za tebe.”

Majron je ustao. Poljubio je Esperancu u obraz, zagrljio Vina. On je bio iznenađen tim gestom, ali je prihvatio zagrljaj. Majron se odvezao nazad u Nju Džerzi. Dan je bio veličanstven. Sunce je sijalo kao da je tek stvoreno. Majron se igrao s radiom i stalno pronalazio omiljene pesme.

Bio je takav dan.

Nije se trudio da se zaustavi na Brendinom grobu. Verovao je da bi razumela. Dela govore više od reči i tako dalje.

Majron je parkirao automobil ispred bolničkog centra Sv. Varnava. Krenuo je prema sobi Džoan Ročester. Sedela je spremna da krene kada je ušao.

„Kako se osećate?”, pitao je.

„Dobro”, reče Džoan Ročester.

„Žao mi je zbog onoga što vam se dogodilo.”

„Neka vam ne bude.”

„Idete li kući?”

„Da.”

„I nećete podneti tužbu?”

„Tako je.”

Majron je to pretpostavio. „Vaša ćerka ne može večno da beži.”

„Znam to.”

„Šta ćete uraditi?”

„Kejti je sinoć došla kući.” Toliko o srećnim krajevima, pomisli Majron. Zažmurio je. To nije bilo ono što je želeo da čuje.”

„Kejti i Rufus su se posvađali, pa se vratila kući. Dominik joj je oprostio. Sve će biti u redu.”

Pogledali su se. Neće biti u redu. Znao je to. Ona je to znala.

„Želim da vam pomognem”, reče Majron.

„Ne možete.”

I možda je bila u pravu.

Pomažeš onima kojima možeš. Tako je Vin rekao. I uvek, uvek održiš obećanje. Zato je došao danas, da održi obećanje.

Susreo se s dr Ednom Skajler u hodniku ispred odeljenja za onkologiju. Nadao se da će je videti u kancelariji, ali i ovo će biti dobro.

Edna Skajler se nasmešila kada ga je ugledala. Imala je veoma malo šminke, beli mantil bio joj je izgužvan, a ovog puta stetoskop joj nije visio oko vrata.

„Zdravo, Majrone”, rekla je.

„Zdravo, dr Skajler.”

„Zovi me Edna.”

„Važi.”

„Baš sam krenula”, pokazala je palcem prema liftu. „Šta te dovodi ovamo?”

„Vi, zapravo.”

Edna Skajler je imala olovku zadenutu za uho. Uzela ju je, nešto pribeležila na kartonu, vratila je. „Stvarno?”

„Naučili ste me nešto prošli put kada sam bio ovde”, reče Majron.

„Šta to?”

„Sećate li se da smo razgovarali o nevinim pacijentima? Razgovarali smo o čistim protiv ukaljanih. Bili ste tako iskreni sa mnom, o tome kako radije lečite ljude za koje vam se čini da to više zaslužuju.”

„Da, puno priče”, rekla je. „Ali, na kraju krajeva, položila sam zakletvu. Lečim i one koji mi se ne dopadaju.”

„Ma znam. Ali vidite, naterali ste me na razmišljanje jer se slažem s vama. Želeo sam da pomognem Ejmi Bil jer sam mislio da je ona... Ne znam.”

„Nevina?”, reče Skajlerova.

„Pretpostavljam.”

„Ali saznao si da nije.”

„Više od toga”, reče Majron. „Ono što sam saznao jeste da vi niste u pravu.”

„U vezi sa čim?”

„Ne možemo tako unapred da donosimo zaključke o ljudima. Postajemo cinični. Pretpostavljamo najgore. A kada to radimo, počinjemo da vidimo samo senke. Zna li da se Ejmi Bil vratila kući?”

„Da, čula sam.”

„Svi misle da je pobjegla.”

„I to sam čula.”

„I niko nije saslušao njenu priču. Mislim, zaista saslušao. Jednom kada se pojavila pretpostavka, Ejmi Bil više nije bila nevinna. Shvatate? Čak i njeni roditelji. U srcu su imali najbolje namere prema njoj. Toliko su želeli da je zaštite da čak i oni nisu videli istinu.”

„A to je?”

„Nevin dok se ne dokaže krivica. To se ne odnosi samo na sudnicu.”

Edna Skajler je naglašeno pogledala na sat. „Nisam sigurna da razumem na šta ciljaš.”

„Verovao sam u tu devojkicu celog njenog života. Da li sam pogrešio? Da li je to bila laž? Ali, na kraju svega, onako je kako su njeni roditelji rekli - njihov posao je da je zaštite, ne moj. Tako sam mogao da budem manje pristrasan. Bio sam spreman da rizikujem da bih saznao istinu, i tako sam čekaao. Kada sam konačno ostao nasamo s Ejmi, pitao sam je da mi ispriča celu priču. Jer, bilo je previše rupa u onoj drugoj, onoj po kojoj je pobjegla i možda ubila svog ljubavnika. Bankomat, za početak. Poziv iz govornice, pod broj dva. Tako nešto. Nisam želeo da to samo gurnem u stranu i pomognem joj da nastavi svoj život. Zato sam razgovarao s njom. Setio sam se koliko je volim i koliko mi je stalo do nje. I uradio sam nešto zaista neobično.”

„Šta?”

„Pretpostavio sam da Ejmi govori istinu. Ako je tako, onda znam dve stvari. Otmičar je žena. I otmičar je znao da je Kejti Ročester upotrebila bankomat u Pedeset drugoj ulici. Ko se jedini uklapa u to? Kejti Ročester. Pa, ona to nije uradila. Loren Mjuz. Nema šanse. I vi.”

„Ja?” Edna Skajler je zatrepkala. „Da li si ozbiljan?”

„Sećate li se kada sam vas pozvao i zamolio da pogledate karton?”, pitao je Majron. „Da vidite da li je trudna?”

Edna Skajler je ponovo pogledala na sat. „Stvarno nemam vremena za ovo.”

„Rekao sam da se ne radi samo o jednoj nevinoj osobi, već o dve.”

„Pa?”

„Pre nego što sam pozvao vas, pitao sam vašeg muža da to isto učini. On radi u tom odeljenju, mislio sam da će njemu biti lakše, ali je odbio.”

„On se čvrsto drži pravila”, reče Edna Skajler.

„Znam. Ali vidite, rekao mi je nešto zanimljivo. Rekao mi je da sa svim tim novim zakonima danas računar beleži svaki datum kada neko pogleda neki karton. Vidi se ime lekara koji je gledao karton i vreme kada ga je gledao.

„Tačno.”

„Pa, ja sam proverio Ejmin karton. Pogodite šta sam otkrio?”

Njen osmeh je počeo da bleedi.

„Vi ste, dr Skajler, pogledali taj karton dve nedelje pre nego što sam vas ja zamolio. Zašto biste to radili?”

Prekrstila je ruke preko grudi. „Nisam.”

„Računar je pogrešio?”

„Stenli ponekad zaboravi šifru. Verovatno je upotrebio moju.”

„Shvatam. Zaboravio je sopstvenu šifru, ali se setio vaše”, Majron je nagnuo glavu i približio se. „Mislite li da će to potvrditi pod zakletvom?”

Edna Skajler nije odgovorila.

„Znate li gde ste bili veoma pametni?”, nastavio je. „Kada ste mi ispričali za sina. Onog koji je od prvog dana upadao u nevolje i koji je pobeo od kuće da bi uspeo. Rekli ste da je još uvek u haosu, sećate se?”

Prigušen, bolni uzvik oteo joj je sa usana. Oči su joj se ispunile suzama.

„Ali nikada niste spomenuli njegovo ime. Za to nije ni bilo razloga, naravno. I nema razloga da iko zna, čak i sada. To nije bio deo istrage. Ne znam ime majke Džejka Vulfa ili Harija Dejvisa. Ali kada sam video da ste gledali Ejmin karton, malo sam proverio. Vaš prvi muž, dr Skajler, zvao se Endru Van Dajn, je li tako? Vaš sin se zvao Dru Van Dajn.”

Zatvorila je oči i nekoliko puta duboko uzdahnula. Kada ih je ponovo otvorila, slegnula je ramenima glumeći ravnodušnost, ali bez uspeha. „Pa?”

„Čudno, zar ne mislite? Kada sam vas pitao za Ejmi Bil, nikada niste spomenuli da je vaš sin poznaje.”

„Rekla sam ti da nisam bliska sa sinom. Nisam znala ništa o njemu i Ejmi Bil.”

Majron se iscerio. „Imate odgovor na sve, zar ne, Edna?”

„Samo govorim istinu.”

„Ne, ne govorite. Bila je to još jedna slučajnost. Toliko prokletih slučajnosti, zar ne mislite? Toga nisam mogao da se otresem od početka. Dve trudne devojke u istoj srednjoj školi? Dobro, to nije velika stvar. Ali ostatak, obe devojke pobege, obe upotrebile isti bankomat, sve to. Opet, hajde da pretpostavimo da je Ejmi govorila istinu. Hajde da pretpostavimo da je neko - neka žena - zaista rekao Ejmi da čeka na uglu. Hajde da kažemo da je ta tajanstvena žena rekla Ejmi da podigne novac iz bankomata. Zašto? Zašto bi neko to uradio?”

„Ne znam.”

„Naravno da znate, Edna. Jer to nisu bile slučajnosti. Ništa od toga. Vi ste sve to organizovali. Dve devojke koriste isti bankomat? Samo je jedan razlog za to. Otmičarka - vi, Edna - želela je da poveže Ejmin nestanak s nestankom Kejti Ročester.”

„A zašto bih ja to želela da uradim?”

„Zato što je policija bila sigurna da je Kejti Ročester pobešla, delimično zbog onoga što ste vi videli u gradu. Ali Ejmi Bil je bila drugačija. Ona nije imala nasilnog oca povezanog s mafijom, na primer. Njen nestanak bi izazvao pometnju. Najbolji način - jedini način - da se to izbegne bio bi da izgleda kao da je i Ejmi pobešla od kuće.”

Na trenutak je nastao tajac. Zatim se Edna Skajler pomerila udesno, kao da se sprema da prođe pored njega. Majron se pomerio za njom preprečivši joj put. Podigla je pogled prema njemu.

„Da li si ozvučen, Majrone?”

Podigao je ruke. „Pretresite me.”

„Nema potrebe. Ionako je sve to glupost.”

„Hajde da se vratimo na onaj dan na ulici. Vi i Stenli išli ste na Menhetn. Ovde se sudbina umešala. Videli ste Kejti Ročester, baš kao što ste rekli policiji. Shvatili ste da ona nije nestala niti da je u ozbiljnoj nevolji. Pobešla je. Kejti vas je molila da ništa ne kažete i vi ste je poslušali. Tri nedelje ništa niste rekli. Vratili ste se svom uobičajenom životu.” Majron je proučavao njeno lice. „Pratite li me zasada?”

„Pratim te.”

„Pa, čemu promena? Zašto ste posle tri nedelje odjednom pozvali svog starog drugara Eda Stajnerga?”

Prekrstila je ruke. „Ti mi reci.”

„Jer se vaša situacija promenila, ne Kejtina.”

„Kako?”

„Pričali ste o sinu koji je oduvek bio u nevolji. Da ste odustali od njega.”

„Tako je.”

„Možda i jeste, ne znam. Ali bili ste u kontaktu s Druom. Makar u nekoj meri. Znali ste da se Dru zaljubio u Ejmi Bil, rekao vam je to. Verovatno vam je rekao i da je trudna.”

Prekrstila je ruke. „Možeš li to da dokažeš?”

„Ne. Taj deo je nagađanje, ostatak nije. Pogledali ste Ejmin karton u računaru. To znamo. Videli ste da je zaista u drugom stanju. Ali još nešto, videli ste da namerava da prekine trudnoću. Dru to nije znao. Mislio je da se vole i da će se venčati. Ali Ejmi je samo želela da se izvuče. Dru Van Dajn je bio samo glupa mada ne i neobična srednjoškolska greška. Ejmi je sada bila na putu za koledž.”

„Zvuči kao motiv da je Dru otme”, reče Edna Skajler.

„Zvuči, zar ne? Kad bi to bilo sve! Ali opet, zapitao sam se o slučajnostima. Ponovo bankomat. Ko je znao za to? Vi ste pozvali starog drugara Eda Stajnerga i izvukli od njega informaciju o slučaju. Rekao vam je, zašto da ne? Ništa nije bilo poverljivo. Zapravo, nije ni bilo slučaja. Kada je spomenuo bankomat, shvatili ste da će to biti veza. Svi će pretpostaviti da je i Ejmi pobegla. Upravo to se i desilo. Zatim ste pozvali Ejmi, rekli joj da ste iz bolnice, što je istina, i šta treba da uradi da bi prekinula trudnoću u tajnosti. Organizovali ste sastanak u Njujorku, čekali je na uglu. Vi ste prošli kolima, rekli joj da podigne novac iz bankomata. Vaša veza. Ejmi je uradila šta joj je rečeno, a onda se uspaničila. Tada je poželela da razmisli o svemu. Tu ste, čekate da je dograbite, sa špricom u ruci, a ona odjednom beži. Zove mene, ja dolazim. Vozim je do Ridžvuda. Pratite nas, vaš automobil sam video kako nas prati u šlepu ulicu. Kada ju je Hari Dejvis odbio, vi ste čekali. Ejmi se od tada ne seća mnogo čega. Tvrdi da je bila drogirana. To se uklapa, sećanje bi joj bilo zamućeno. Propofol izaziva većinu tih simptoma. Vama je taj lek poznat, zar ne, Edna?”

„Naravno da jeste, ja sam lekar. To je anestetik.”

„Koristili ste ga u svojoj praksi?”

Oklevala je. „Jesam.”

„I to će biti vaša propast.”

„Stvarno? Kako to?”

„Imam drugih dokaza, ali uglavnom su posredni. Oni kartoni, za početak. Oni pokazuju ne samo da ste gledali Ejmin karton ranije, nego što ste rekli, već i da ga niste čak ni pogledali kada sam vas zvao. Zašto bi? Već ste znali da je trudna. Imam i liste poziva. Sin vas je zvao, vi ste zvali sina.”

„Pa?”

„Tačno, pa? A mogu čak da dokažem kako ste zvali školu i razgovarali sa sinom čim sam otišao od vas prvi put. Hari Dejvis se pitao kako je Dru znao da se nešto dešava pre nego što su se njih dvojica suočila. Eto kako. Vi ste ga pozvali i upozorili. A sećate se da ste pozvali Kler iz govornice blizu Dvadeset treće ulice, prva greška, to je bilo preterano. Bilo je to lepo od vas, što ste pokušali da malo utešite roditelje. Ali vidite, zašto bi Ejmi zvala odatle - upravo s mesta gde je Kejti Ročester viđena? On nije znala za to, samo vi. A već smo proverili vašu propusnicu za metro. Išli ste na Menhetn. Ušli ste na stanicu Linkolnov tunel dvadeset minuta pre poziva.”

„Teško da je to čvrst dokaz”, reče Edna. „Ne, verovatno nije. Ali evo gde ste pali. Propofol. Možete da napišete recept, naravno, ali morali ste i da ga poručite. Policija je na moj zahtev već proverila u vašoj kancelariji. Kupili ste priličnu količinu propofola, ali niko ne može da objasni gde je otišao. Ejmi je testirana krv. Još uvek je imala toga u krvotoku, shvatate?”

Edna Skajler je duboko udahнула, zadržala dah, zatim ga ispustila. „Imaš li motiv za ovu navodnu otmicu, Majrone?”

„Da li ćemo stvarno da igramo tu igru?” Slegnula je ramenima. „Igrali smo je do sada.”

„Dobro, važi. Motiv? To je svima predstavljalo problem. Zašto bi iko oteo Ejmi? Svi smo mislili da neko želi da je učutka. Vaš sin je mogao da izgubi posao. Sin Džejka Vulfa je mogao sve da izgubi. Hari Dejvis, pa i on je mogao mnogo toga da izgubi. Ali otmica ne bi pomogla. Nije bilo ni zahteva za otkupninu, nije bilo seksualnog napada, ničeg sličnog. Zato sam nastavio da se pitam. Zašto bi iko oteo jednu

devojkju?”

„I?”

„Govorili ste o nedužnima.”

„Tačno.” U njenom osmehu sada je bilo rezignacije. Edna Skajler zna šta sledi, pomislio je Majron, ali se neće skloniti s puta.

„Ko je nedužniji”, upita Majron, „od vašeg nerođenog unučeta?”

Možda je klimnula glavom. Bilo je teško reći. „Nastavi.”

„Sami ste rekli kada smo razgovarali o biranju pacijenata. Reč je o prioritetima, o spašavanju nedužnih. Vaši motivi su bili skoro čisti, Edna. Pokušavali ste da spasete sopstveno unuče.

Edna Skajler se okrenula i pogledala niz hodnik. Kada se ponovo suočila s Majronom, tužan osmeh je nestao. Lice joj je začudo bilo prazno. „Ejmi je već bila u trećem mesecu trudnoće”, počela je. Ton joj se promenio, u njemu je bilo nečeg nežnog, kao i nečeg dalekog. „Da sam mogla da držim tu devojkju još samo mesec ili dva, bilo bi prekasno Za pobačaj. Da sam samo mogla malo da odložim Ejminu odluku, spasla bih svoje unuče. Zar je to toliko pogrešno?”

Majron ništa nije rekao.

„I u pravu si. Želela sam da Ejmin nestanak bude sličan Kejtinom. Jedan deo već je bio tu, naravno. Išle su u istu školu i obe bile trudne. Pa sam dodala bankomat. Učinila sam sve što sam mogla da izgleda kao da je Ejmi pobjegla. Ali ne iz razloga koje si naveo, ne zato što je bila dobra devojkja iz fine porodice. Prilično suprotno, zapravo.”

Majron je klimnuo, uvidevši to tek sad. „Da je policija počela da istražuje”, rekao je, „možda bi otkrila njenu vezu s vašim sinom.”

„Da.”

„Niko od osumnjičenih nema brvnaru. Ali vi je imate, Edna, čak ima i belo-smeđi kamin kao što je Ejmi rekla.”

„Bio si vredan dečko.”

„Jesam.”

„Sve sam prilično lepo isplanirala. Lepo bih se ophodila prema njoj. Nadzirala bih bebu. Pozvala sam roditelje nadajući se da ću im pružiti neku utehu. Nameravala sam da nastavim s tim, ostavljala bih nagoveštaje da je Ejmi pobjegla i da je dobro.”

„Kao što je bio izlazak na internet?”

„Da.”

„Kako ste došli do njene šifre i imena?”

„Rekla mi je omamljena od droge.“

„Bili ste prerušeni kada ste bili s njom?“

„Da, skrivala sam lice.“

„A ime Erininog dečka, Mark Kuper? Kako ste došli do toga?“

Edna slegnu ramenima. „I to mi je rekla.“

„To je bio pogrešan odgovor. Mark Kuper je dečko s nadimkom Nevolja. To je bila još jedna stvar koja me je mučila.“

„Pametno od nje“, reče Edna Skajler. „Svejedno. Držala bih je nekoliko meseci, ostavljala tragove da je pobjegla, a zatim bih je pustila. Ispričala bi istu priču - da je bila oteta.“

„I niko joj ne bi verovao.“

„Rodila bi dete, Majrone. To je bila moja jedina briga. Plan bi uspeo. Kada se pojavio taj račun s bankomata, policija je bila sigurna da je pobjegla. Tako je policija ispala. Njeni roditelji - pa, oni su roditelji. Njihova zabrinutost bila bi odbačena, baš kao i u slučaju Ročesterovih.“ Susrela je njegov pogled. „Samo mi je jedno pokvarilo sve.“

Majron raširi ruke. „Skromnost me sprečava da to izgovorim.“

„Onda ću ja. Ti, Majrone, ti si sve pokvario.“

„Nećete me nazvati nametljivim detetom, zar ne? Kao u Skubi Duu?“

„Misliš da je ovo smešno?“

„Ne, Edna. Uopšte ne mislim da je ovo smešno.“

„Nikada nisam želela nikoga da povredim. Da, to bi Ejmi prouzrokovalo neugodnosti. Možda bi za nju donekle bilo i traumatično, mada sam prilično dobra u davanju injekcija. Mogla sam da je držim tako da joj bude udobno i da beba bude sigurna. A njeni roditelji, naravno da bi prošli kroz pakao. Mislila sam da mogu da ih uverim da je pobjegla, možda bi im tako bilo lakše. Ali dodaj sve za i protiv, pa čak i da su malo patili - zar ne uviđaš? Spašavala sam jedan život. Bilo je onako kako sam ti rekla. Zabrljala sam s Druom. Nisam pazila na njega, nisam ga zaštitila.“

„I sada niste hteli da ponovite iste greške s unučetom“, reče Majron.

„Tako je.“

Bilo je tu pacijenata i posetilaca, doktora i sestara, svi mogući ljudi prolazili su oko njih. Odozgo se čula zvonjava neko je prošao s ogromnim buketom cveća. Majron i Edna ništa od toga nisu videli.

„Rekao si mi to preko telefona“, nastavila je Edna. „Kada si me

zamolio da pogledam Ejmin karton. Zaštita nedužnih. To je sve što sam pokušavala da uradim. Ali kada je nestala, ti si krivio sebe. Osećao si se obaveznim da je pronađeš. Počeo si da kopaš.”

„A kada sam se suviše približio, morali ste da smanjite gubitke.”

„Da.”

„I tako ste je pustili.”

„Nisam imala izbora. Sve je otišlo do đavola. Kada si se ti umešao, ljudi su počeli da ginu.”

„Ne krivite valjda mene za to?”

„Ne, a ne krivim ni sebe”, rekla je uzdignute glave. „Nikada nikoga nisam ubila. Nikada nisam tražila od Harija Dejvisa da promeni ocene. Nikada nisam tražila Džejku Vulfu da podmiti nekoga. Nikada nisam tražila Rendiju Vulfu da prodaje drogu. Nikada nisam rekla sinu da spava s učenicom. I nisam rekla Ejmi Bil da ostane u drugom stanju s njim.”

Majron je ćutao.

„Hoćeš da odemo korak dalje?” Glas joj je sada bio oštar. „Nisam rekla Druu da potegne pištolj na Džejka Vulfa. Upravo suprotno. Probala sam da smirim sina, ali nisam mogla da mu kažem istinu. Možda je trebalo. Ali Dru bi uvek sve zabrljao. Zato sam mu samo rekla da se opusti, da će Ejmi biti dobro, ali nije slušao. Mislio je da joj je Džejk Vulf sigurno nešto učinio. Zato je otišao kod njega. Pretpostavljam da je žena rekla istinu, ubila ga je u samoodbrani. Tako je moj sin poginuo. Ali ja nisam uradila ništa od toga.”

Majron je čekao. Usne su joj drhtale, ali Edna se borila s tim. Neće se slomiti. Neće pokazati slabost, čak i kada je sve otkriveno, kada njena dela ne samo da nisu donela željene rezultate već su okončala život njenog sina.

„Ja sam samo htela da spasem život svog unučeta”, rekla je. „Kako sam drugačije mogla to da uradim?”

Majron i dalje nije odgovarao, pa?

„Ne znam.”

„Molim te”, Edna Skajler ga je uhvatila za ruku kao da je pojas za spašavanje. „Šta će uraditi s detetom?”

„Ne znam ni to.”

„Nikada nećeš uspeti da dokažeš ništa od ovoga.”

„To je na policiji. Ja samo hoću da održim obećanje.”

„Koje obećanje?”

Majron pogleda niz hodnik i viknu: „Sada je u redu.”

Kada se Ejmi Bil pojavila, Edna Skajler je uzdahnula i prinela ruku ustima. I Erik je bio tu, pored Ejmi. Kler je bila s njene druge strane. Oboje su obgrlili ćerku.

Majron se tada udaljio smešeći se. Korak mu je bio lak. Napolju će sunce i dalje sijati, znao je to. Na radiju će opet biti njegove omiljene pesme. Imao je snimljen ceo razgovor - da, slagao ju je, i daće ga Mjuzovoj i Baneru. Možda će imati slučaj, možda i neće.

Činiš koliko možeš.

Erik klimnu Majronu u prolazu, Kler mu je pružila ruku. U očima su joj bile suze radosnice. Majron joj je dodirnuo ruku, ali je nastavio da korača. Pogledi su im se sreli. Ponovo ju je video kao tinejdžerku, u srednjoj školi, u učionici. Ali ništa od toga sada nije bilo važno.

Obećao je nešto Kler. Obećao je da će joj vratiti dete.

I sada je, konačno, to i uradio.

-KRAJ-

ZAHVALNOST

Tokom poslednjih šest godina stalno sam nailazio na pitanje koje glasi: Koliko si visok? Odgovor: Metar devedeset pet. Ali drugo najčešće pitanje je: Kada ćeš vratiti Majrona i bandu? Odgovor: Sada. Uvek sam govorio da neću siliti njegov povratak, da ću čekati pravu ideju. Pa, prava ideja je naišla, ali vaše ohrabrivanje i ushićenje nadahnuli su me i dirnuli. Zato prvo zahvalnost - onima kojima su nedostajali Majron, Vin, Esperanca, Velika Sindi, i ostatak ove šarene gomile. Nadam se da ste se zabavili. A za vas koji ne znate o čemu pričam, ima još sedam romana u kojima se pojavljuje Majron Bolitar. Idite na HarlanCoben.com za više informacija.

Ovo je moja četvrta knjiga na kojoj radim s Mičom Hofmanom kao urednikom i Lisom Džonsom kao svim ostalim. Oboje su sjajni. Brajan Tart, Suzan Piterson Kenedi, Erika Kan, Hektor Dežan, Robert Kemp i svi u Datonu takođe su sjajni. Gomila sjajnih. Hvala i Džonu Vudu, Suzan Lemb, Malkolmu Edvardsu, Eronu Pristu i Liši Erbah Vens.

Dejvid Gold, lekar, pomogao mi je s medicinskim istraživanjem na mnogo knjiga. Ovaj put njegovo ime čak nosi jedan od likova. Dejvide, dobar si prijatelj.

Kristofer Džej Kristi, državni advokat Nju Džerzija, pružio je sjajne i divno uvrnute pravničke zamisli. Poznajem Krisa od kada smo igrali zajedno u maloj ligi s deset godina. Iz nekog razloga on to ne navodi u svojoj biografiji.

Zahvalan sam porodici Klark - Reju, Morin, Endruu, Devinu, Džefu i Geretu - što su me inspirisali. Dečaci su oduvek bili otvoreni sa mnom o tome kako je to biti dete, tinejdžer i sada mlad čovek. Zahvaljujem im na tome.

Na kraju, hvala Lindi Ferstajn, Dvejnu Mahanu i, naravno, dr En Armstrong-Koben. Previše pameti i lepote - to je problem s vama troje.

O AUTORU

Dobitnik nagrada Edgar, Šejmus Entoni, Harlan Koben je autor i dvanaest prethodnih romana, uključujući bestselere Njujork tajmsa: Nevini, Samo jedan pogled, Bez druge prilike, Nestao zauvek i Nikom ni reči, kao i popularnih romana o Majronu Bolitaru. Njegove knjige su objavljene na više od trideset tri jezika širom sveta. Živi u Nju Džerziju sa ženom i četvoro dece.

1⇒ Vrsta fotelje ispunjena komadićima stiropora, PVC kuglicama ili u novije vreme iseckanom poliuretanskom penom. Bila je veoma popularna šezdesetih i sedamdesetih godina prošlog veka. (Prim. prev.)

2⇒ Engl.: *Beautiful Ladies of Wrestling*, skraćénica *BLOW* u slengu znači felacio. (Prim. prev.)

3⇒ Ljudi planiraju, a bog se smeje. (Prim. prev.)

4⇒ Najstariji lanac restorana brze hrane u SAD. (Prim. prev.)

5⇒ Engl.: *Stoner* - u slengu znači uživatelj marihuane. (Prim. prev.)

6⇒ Engl.: *Boner* - u slengu znači erekcija. (Prim. prev.)

7⇒ Disk-džokej i voditelj TV kviza. (Prim. prev.)

8⇒ *Ritalin*, poznati lek za tretman ADHD (poremećaj nedostatka pažnje i hiperaktivnosti). Aktivni sastojak ovog leka je metilfenidat hidrohlorid, supstanca slična amfetaminu. (Prim. prev.)

9⇒ Igra reči. Naziv salona u originalu je „*Nail-R-Us*”. „*Nail Us*” znači „Uhvati nas.”